17- İSRÂ SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 111 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye, kulunu *(Muhammed'i)* bir gece Mescid-i Harâm'dan, etrâfını mübârek kıldığımız Mescid-i Aksâ'ya (**İsrâ** *-gece yürüyüşü- ile)* götüren *(Allah, her türlü noksanlıktan)* münezzehtir. Şübhesiz ki Semî' *(herşeyi işiten)*, Basîr *(hakkıyla gören)*, ancak O'dur.[1]

2- *(Biz)* Mûsâ'ya da Kitab verdik ve: "Benden başka bir Vekîl edinmeyin!" diye onu İsrâiloğullarına bir hidâyet rehberi kıldık.

3- *(Ey)* Nûh ile berâber *(gemide)* taşıdığımız kimselerin nesli *(olan insanlar)*! Şübhesiz ki o *(Nûh)*, çok şükreden bir kul idi.

4- Ve İsrâiloğullarına Kitab'da: "*(Siz)* yeryüzünde muhakkak iki def'a fesad çıkaracaksınız[2] ve gerçekten büyük bir taşkınlıkla azacaksınız!" diye hükmettik *(bildirdik)*.

5- *(Onlara dedik ki:)* "Artık, o ikisinden birincisinin va'desi geldiği *(ve baştan çıktığınız)* zaman, üzerinize şiddetli *(kendileri de isyankâr)*, harb ehli bizim *(mahlûkumuz)* olan birtakım kullar gönderdik de *(sizi)* evlerin aralarına kadar girip araştırdılar. Bu *(zillete mahkûmiyetiniz)* ise, yerine getirilmiş bir va'd idi."

6- "Sonra onlara karşı *(üstünlüğünüzü)* size tekrar geri verdik, hem size mallarla ve oğullarla yardım ettik, hem sizi cem'iyetçe daha çok kıldık."

7- *(Kendilerine bildirdik ki:)* "Eğer iyilik ederseniz, kendinize iyilik etmiş olursunuz; eğer kötülük ederseniz, yine onun içindir *(kendi nefsiniz aleyhinedir)*. Artık sonrakinin *(ikinci fesâdınızın)* va'desi geldiği *(ve tekrar azdığınız)* zaman ise, *(yine birtakım kulları başınıza musallat ettik ki)* yüzlerinizi kötü etsinler, ilk def'a girdikleri gibi, yine mescide *(Beyt-i Makdis'e)* girsinler ve ele geçirdikleri şeyleri tamâmen imhâ ederek mahvetsinler!"

الْجُزْءُ ١٥

سُورَةُ الْإِسْرَاءِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مِائَةٌ وَإِحْدَى عَشْرَةَ آيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

سُبْحَانَ الَّذ۪ٓي اَسْرٰى بِعَبْدِه۪ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ اِلَى الْمَسْجِدِ
Mescid-i Mescid-i Harâm'dan bir gece kulunu yürüttü o zât ki münezzehtir

الْاَقْصَا الَّذ۪ي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ اٰيَاتِنَاۜ اِنَّهُ هُوَ السَّم۪يعُ
hakkıyla işiten odur şübhesiz o âyetlerimizden ona göstermemiz için etrâfını mübârek kıldık o ki Aksâ'ya

الْبَص۪يرُ ﴿١﴾ وَاٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَ
İsrâiloğullarına bir hidâyet rehberi onu kıldık ve kitab Mûsâ'ya verdik ve herşeyi gören

اَلَّا تَتَّخِذُوا مِنْ دُون۪ي وَك۪يلًاۜ ﴿٢﴾ ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ
beraber taşıdık o kimsenin ki nesli bir vekîl benden başka edinmeyin diye

نُوحٍۜ اِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾ وَقَضَيْنَٓا اِلٰى بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَ
İsrâiloğullarına hükmettik ve çok şükreden bir kul idi şübhesiz o Nûh ile

فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْاَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَب۪يرًا ﴿٤﴾
büyük bir yükselişle mutlaka yükseleceksiniz ve iki def'a yeryüzünde mutlaka fesad çıkaracaksınız kitabda

فَاِذَا جَٓاءَ وَعْدُ اُو۫لٰيهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَٓا اُو۬ل۪ي بَأْسٍ شَد۪يدٍ
şiddetli harb ehli bizim kulları üzerinize gönderdik o ikisinden birincisinin va'desi geldi o vakit ki

فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِۜ وَكَانَ وَعْدًا مَفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ
size geri verdik sonra yerine getirilmiş bir va'd idi ve evlerin aralarında ve girip araştırdılar

الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَاَمْدَدْنَاكُمْ بِاَمْوَالٍ وَبَن۪ينَ وَجَعَلْنَاكُمْ اَكْثَرَ
daha çok sizi kıldık ve oğullarla ve mallarla size yardım ettik ve onlara karşı tekrar (üstünlük)

نَف۪يرًا ﴿٦﴾ اِنْ اَحْسَنْتُمْ اَحْسَنْتُمْ لِاَنْفُسِكُمْ وَاِنْ اَسَأْتُمْ فَلَهَا
yine onun içindir kötülük ederseniz eğer ve kendinize iyilik etmişsinizdir iyilik ederseniz eğer cem'iyetçe

فَاِذَا جَٓاءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ لِيَسُؤُ۫ا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ
mescide girmeleri için ve yüzlerinizi kötü etmeleri için sonrakinin va'desi geldi artık o vakit ki

كَمَا دَخَلُوهُ اَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْب۪يرًا ﴿٧﴾
bir imhâ ile üstün geldiler o şeyi ki mahvetmeleri için ve def'a ilk ona girdiler o şey gibi ki

عَسٰى رَبُّكُمْ اَنْ يَرْحَمَكُمْ وَاِنْ عُدْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ

umulur Rabbinizin size merhamet etmesi ve eğer (tekrar) dönerseniz döneriz ve kıldık cehennemi kâfirler için

حَصِيرًا ﴿٨﴾ اِنَّ هٰذَا الْقُرْاٰنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ اَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ

bir zindan şübhesiz bu Kur'ân hidâyet eder o şeye ki o en doğrudur ve müjdeler mü'minlere

الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ اَنَّ لَهُمْ اَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾ وَاَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ

onlar ki yapıyorlar sâlih amelleri şübhesiz onlara bir mükâfât büyük ve şübhesiz onlar ki îmân etmiyorlar

بِالْاٰخِرَةِ اَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا اَلِيمًا ﴿١٠﴾ وَيَدْعُ الْاِنْسَانُ بِالشَّرِّ

âhirete hazırladık kendileri için bir azâb elemli ve duâ eder insan şerre

دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْاِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾ وَجَعَلْنَا الَّيْلَ وَالنَّهَارَ

duâsı (gibi) hayra ve olandır insan çok acele ci ve kıldık geceyi ve gündüzü

اٰيَتَيْنِ فَمَحَوْنَا اٰيَةَ الَّيْلِ وَجَعَلْنَا اٰيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِتَبْتَغُوا فَضْلًا

iki delil sonra sildik delilini gecenin ve kıldık delilini gündüzün gösterici aramanız için bir fazl

مِنْ رَبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلْنَاهُ

Rabbinizden ve bilmeniz için sayısını yılların ve hesâbı ve her şey ki onu beyân ettik

تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾ وَكُلَّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ

bir beyan ile ve her insan ki ona bağladık kuşunu boynunda ve çıkarırız onun için

يَوْمَ الْقِيٰمَةِ كِتَابًا يَلْقٰيهُ مَنْشُورًا ﴿١٣﴾ اِقْرَاْ كِتَابَكَ كَفٰى

kıyâmet günü bir kitab ki onu karşılar açılmış olarak oku kitabını yeter

بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾ مَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا يَهْتَدِي

nefsin bugün sana hesab sorucu olarak kim hidâyete ererse artık ancak hidâyete erer

لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَاِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اُخْرٰى

kendisi için ve kim dalâlete düşerse artık ancak dalâlete düşer kendi aleyhine ve yüklenmez bir günahkâr günâhını başkasının

وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتّٰى نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾ وَاِذَا اَرَدْنَا اَنْ نُهْلِكَ

ve değiliz azâb edici tâ ki biz gönderinceye kadar bir peygamber ve o vakit ki istedik helâk etmemizi

قَرْيَةً اَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ

bir şehri emrettik oranın refah içinde olanlarına ve isyân ettiler orada böylece hak oldu oraya söz

فَدَمَّرْنَاهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾ وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ

artık orayı helâk ettik bir helâk ile ve nice helâk ettik nesillerden ardından

نُوحٍ وَكَفٰى بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿١٧﴾

Nûhun ve yeter Rabbin günahlarına kullarının haberdar kemâliyle görücü olarak

8- "*(Eğer tevbe ederseniz)* umulur ki Rabbiniz size merhamet eder. Fakat tekrar *(fesâda)* dönerseniz, *(biz de cezâya)* döneriz. Ve *(biz)* Cehennemi, kâfirler için bir zindan yaptık."

9- Muhakkak ki bu Kur'ân, *(insanları)* en doğru yola hidâyet eder ve sâlih ameller işleyen mü'minlere, kendileri için şübhesiz büyük bir mükâfât olduğunu müjdeler.

10- Hem âhirete îmân etmeyenlere, kendileri için hakîkaten *(pek)* elemli bir azab hazırladığımızı *(haber verir)*![1]

11- İnsan ise, *(bazen öfkelenerek, bazen bilmeyerek)* hayra olan duâsı gibi *(kendi aleyhine olarak)* şerre duâ eder. Çünki insan, *(işin sonunu düşünmez ve)* çok acelecidir.

12- Gece ile gündüzü de *(kudretimize)* iki delil yaptık; sonra gece delîlini silip *(yerine)* gündüz delîlini *(etrâfınızı)* gösterici *(bir aydınlık)* yaptık ki, Rabbinizin fazlından *(rızkınızı)* arayasınız, hem yılların sayısını ve *(vakitlerin)* hesâbı*(nı)* bilesiniz! Ve *(biz)* herşeyi açık açık beyân ettik.

13- Ve her insanın amelini, kendi boynuna bağladık. Kıyâmet günü onun için *(o amellerinin yazıldığı)* bir kitab çıkarırız ki, onu açılmış olarak önünde bulur.

14- "Kitâbını oku! Bugün sana hesab sorucu olarak nefsin yeter!" *(denilecek)*.

15- Kim hidâyete ererse, artık ancak kendisi için hidâyete ermiş olur. Kim de dalâlete düşerse, o takdirde ancak kendi aleyhine dalâlete düşmüş olur. Hem hiçbir günahkâr, başkasının günâhını yüklenmez. *(Biz)* bir peygamber göndermedikçe *(kimseye)* azâb ediciler değiliz.[2]

16- Ve *(biz)* bir şehri *(isyanları yüzünden)* helâk etmek istediğimiz zaman, oranın şımarık ileri gelenlerine *(Allah'a itâat etmelerini)* emrederiz de *(onlar)* orada *(emrimize)* isyân ederler; böylece oraya *(azab)* söz*(ü)* hak olur; artık *(biz de)* orayı tamâmen mahvederek helâk ederiz.

17- Nûh'dan sonra da nice nesilleri *(isyanları sebebiyle)* helâk ettik. Kullarının günahlarından hakkıyla haberdar, kemâliyle görücü olarak Rabbin yeter!

18- Kim çabuk geçen *(bu dünyay)*ı isterse, *(artık)* orada istediğimiz şeyi kimin için dilersek, kendisine çabucak veririz; sonra ona Cehennemi tahsîs ederiz; kınanmış ve kovulmuş olarak oraya girer.

19- Kim de âhireti ister ve mü'min olarak ona lâyık bir gayretle çalışırsa, işte onların çalışmaları *(Allah katında)* makbûldür.

20- Herbirine, onlara ve bunlara *(dünyayı isteyenlere de, âhireti isteyenlere de)* Rabbinin ihsânından meded veririz.

Rabbinin ihsânı ise *(kimseye)* yasaklanmış değildir.

21- Bak, *(rızıkta ve makamda)* onların bazısını bazısından nasıl üstün kıldık!

Elbette âhiret, hem dereceler i'tibâriyle daha büyük, hem de üstünlük i'tibâriyle daha büyüktür.

22- *(Ey insan!)* Allah ile berâber başka bir ilâh edinme!

Yoksa, kınanmış ve yalnız başına bırakılmış olarak oturup kalırsın.

23- Ve Rabbin, kendisinden başkasına ibâdet etmemenizi ve ana-babaya iyilik etmeyi emretti.

Eğer onlardan biri veya her ikisi, senin yanında ihtiyarlığa erişirse, sakın onlara "öf!" bile deme! Onları azarlama ve onlara güzel söz söyle! [1]

24- Hem onlara merhamet*(in)*den alçak gönüllülük kanadını indir ve de ki: "Rabbim! *(Onlar)* beni küçük iken nasıl *(merhamet edip)* yetiştirdilerse, *(sen de)* onlara *(öyle)* merhamet eyle!"

25- Rabbiniz içinizde olanı en iyi bilendir.

Eğer sâlih kimseler olursanız, hiç şübhesiz ki O, çokça tevbe eden kimselere çok mağfiret edendir.

26- Akrabâya, yoksula ve yolda kalmışa da hakkını ver; fakat isrâf ederek saçıp savurma! [2]

27- Çünki saçıp savuranlar, şeytanların kardeşleridirler.

Şeytan ise, Rabbine karşı çok nankördür.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَّلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ
kim / ise / istiyor / acele olanı / acele ederiz / ona / onda / o şeyi ki / isteriz / o kimse için ki / dileriz

ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلٰيهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾ وَمَنْ اَرَادَ
sonra / kılarız / onun için / cehennemi / oraya girer / kınanmış olarak / kovulmuş olarak / ve / kim / isterse

الْاٰخِرَةَ وَسَعٰى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَاُولٰٓئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ
âhireti / ve / çalışırsa / ona / ona çalışma ile / o iken / mü'min / artık işte onlar / olur / çalışmaları

مَشْكُورًا ﴿١٩﴾ كُلًّا نُمِدُّ هٰٓؤُلَٓاءِ وَهٰٓؤُلَٓاءِ مِنْ عَطَٓاءِ رَبِّكَ
karşılık verilen / herbirine / imdâd ederiz / onlara / ve / bunlara / ihsânından / Rabbinin

وَمَا كَانَ عَطَٓاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾ اُنْظُرْ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ
ve / değildir / ihsânı / Rabbinin / yasaklanmış / bak / nasıl / üstün kıldık / bazılarını

عَلٰى بَعْضٍ وَلَلْاٰخِرَةُ اَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَاَكْبَرُ تَفْضِيلًا
bazısına / ve / elbette âhiret / daha büyüktür / dereceler i'tibâriyle / ve / daha büyüktür / üstünlük i'tibâriyle

﴿٢١﴾ لَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَقْعُدَ مَذْمُومًا مَخْذُولًا
kılma / beraber / Allah ile / bir ilâh / başka / yoksa oturup kalırsın / kınanmış olarak / yalnız başına bırakılmış olarak

﴿٢٢﴾ وَقَضٰى رَبُّكَ اَلَّا تَعْبُدُٓوا اِلَّٓا اِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ اِحْسَانًا
ve / emretti / Rabbin / ibâdet etmemenizi / ancak / kendisine / ve / ana babaya / iyilik etmeyi

اِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ اَحَدُهُمَٓا اَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَٓا اُفٍّ
eğer / erişirse / senin yanında / yaşlılığa / onlardan biri / veya / her ikisi / sakın deme / o ikisine / öf

وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَاخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ
ve / o ikisini azarlama / ve / söyle / onlara / bir söz / güzel / ve / indir / o ikisine / kanadını / alçak gönüllülük

مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ
merhametden / ve / de ki / Rabbim / o ikisine merhamet eyle / o şey gibi ki / ikisi beni yetiştirdi / küçük iken / Rabbiniz

اَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ اِنْ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَاِنَّهُ كَانَ
en iyi bilendir / o şeyi ki / içinizdedir / eğer / olursanız / sâlih kimseler / hiç şübhesiz o / olandır

لِلْاَوَّابِينَ غَفُورًا ﴿٢٥﴾ وَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ
çokça tevbe eden kimselere / çok mağfiret eden / ve / ver / sâhibine / akrabâlık / hakkını / ve / yoksula

وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾ اِنَّ الْمُبَذِّرِينَ كَانُٓوا
ve / yolda kalmışa / ve / israf etme / bir saçıp savurma ile / şübhesiz / saçıp savuranlar / oldular

اِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾
kardeşleri / şeytanların / ve / olandır / şeytan / Rabbine karşı / çok nankör

وَاِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَٓاءَ رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ
ve eğer | yüz çevirirsen | onlardan | aramak için | bir rahmeti | Rabbinden | onu ümîd ediyorsun | artık söyle | onlara

قَوْلًا مَيْسُورًا ﴿٢٨﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً اِلٰى عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا
bir söz | kolay olan | ve | kılma | elini | bağlı | boynuna | ve | onu yayma

كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَحْسُورًا ﴿٢٩﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ
hepsiyle | yaymanın | yoksa oturup kalırsın | kınanmış | pişman bir hâlde | şübhesiz | Rabbin | yayar | rızkı | o kimseye ki

يَشَٓاءُ وَيَقْدِرُ اِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهٖ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْتُلُوٓا
diler | ve daraltır | şübhesiz o | olandır | kullarına | hakkıyla haberdar | hakkıyla gören | ve | öldürmeyin

اَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ اِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَاِيَّاكُمْ اِنَّ قَتْلَهُمْ
çocuklarınızı | korkusu ile | fakirlik | biz | onları rızıklandırırız | ve | sizi | şübhesiz | onları öldürmek

كَانَ خِطْأً كَبِيرًا ﴿٣١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزِّنٰٓى اِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَٓاءَ
oldu | bir günah | büyük | ve | yaklaşmayın | zinâya | şübhesiz o | oldu | çirkin bir iş | ve | ne kötü

سَبِيلًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِى حَرَّمَ اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ
bir yoldur | ve | öldürmeyin | canı | o ki | haram kıldı | Allah | ancak | hak bir sebeble | ve | kim

قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لِوَلِيِّهٖ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفْ فِى الْقَتْلِ
öldürülürse | zulme uğramış olarak | artık gerçekten | kılmışızdır | velîsine | bir salâhiyet | artık haddi aşmasın | öldürmede

اِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ اِلَّا بِالَّتِى هِىَ اَحْسَنُ
şübhesiz o | oldu | yardım olunan | ve | yaklaşmayın | malına | yetîmin | ancak | o şeyle ki | o | en güzeldir

حَتّٰى يَبْلُغَ اَشُدَّهُ وَاَوْفُوا بِالْعَهْدِ اِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْـُٔولًا ﴿٣٤﴾
tâ ki | erinceye dek | rüşdüne | ve | yerine getirin | verilen sözü | şübhesiz | verilen söz | oldu | mes'ûliyetli

وَاَوْفُوا الْكَيْلَ اِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ
ve | tam yapın | ölçüyü | o vakit ki | ölçtünüz | ve | tartın | terâzi ile | doğru

ذٰلِكَ خَيْرٌ وَاَحْسَنُ تَاْوِيلًا ﴿٣٥﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ
bu | hayırlıdır | ve | daha güzeldir | netîce i'tibâriyle | ve | ardına düşme | o şeyin ki | yoktur | senin için | hakkında | bir bilgi

اِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ اُولٰٓئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْـُٔولًا ﴿٣٦﴾
şübhesiz | kulak | ve | göz | ve | kalb | hepsi | işte onların | oldu | ondan | mes'ûl

وَلَا تَمْشِ فِى الْاَرْضِ مَرَحًا اِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْاَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ
ve | yürüme | yeryüzünde | böbürlenerek | şübhesiz sen | aslâ yaramazsın | yeri | ve | aslâ erişemezsin | dağlara

طُولًا ﴿٣٧﴾ كُلُّ ذٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾
boyca | hepsi | bunun | oldu | kötüsü | katında | Rabbinin | hoş görülmeyen bir şey

28- Eğer *(bir şey verecek durumda olmayıp)* Rabbinden ümîd ettiğin bir rahmeti *(rızkı)* aramak için onlardan *(o hak sâhiblerinden)* yüz çevir*(mek mecbûriyetinde kal)*ırsan, artık *(elime geçerse veririm, ma'nâsında)* onlara yumuşak bir söz söyle!

29- Hem elini boynuna bağlı kılma *(cimri olma)*; onu büsbütün geniş davranarak da açma! Yoksa, kınanmış ve pişman bir hâlde oturup kalırsın.

30- Şübhesiz ki Rabbin, dilediğine rızkı genişletir ve *(dilediğine de)* daraltır. Muhakkak ki O, Habîr *(kullarından hakkıyla haberdâr olan)*dır, Basîr *(onları hakkıyla gören)*dir.

31- Hem fakirlik korkusu ile çocuklarınızı öldürmeyin! Onları da sizi de biz rızıklandırırız. Şübhesiz onları öldürmek, büyük bir günahtır.

32- Ve zinâya yaklaşmayın *(o cürmün sebeblerinden dahi uzak durun)*; çünki o, çirkin bir iştir. Ve ne kötü bir yoldur!

33- Hem hak bir sebeb olmadıkça, Allah'ın haram kıldığı canı öldürmeyin! Bir kimse zulme uğramış olarak öldürülürse, o hâlde şübhesiz ki onun velîsine *(hakkını araması için)* bir salâhiyet vermişizdir; artık *(o da)* öldürmede *(Allah'ın koyduğu)* haddi aşmasın! Çünki kendisi *(de)* yardım olunan bir kimsedir.

34- Ve rüşdüne erinceye kadar yetîmin malına, en güzel bir şekilde *(onu muhâfaza maksadıyla)* olması müstesnâ, yaklaşmayın! Verilen sözü de yerine getirin! Çünki verilen sözde bir mes'ûliyet vardır.

35- Ölçtüğünüz zaman ise, ölçüyü tam yapın, doğru terâzi ile tartın! Bu *(sizin için)* daha hayırlıdır ve netîce i'tibâriyle daha güzeldir.

36- Hakkında bilgi sâhibi olmadığın bir şeyin ardına da düşme! Çünki kulak, göz ve kalb, bunların hepsi ondan mes'ûldür.

37- Ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme! Çünki sen ne yeri yarabilir, ne de boyca dağlara erişebilirsin.

38- Bütün bunların *(bu tavırların)* kötü olanları, Rabbinin katında hoş görülmeyen şeylerdir.

39- İşte bunlar, Rabbinin sana vahyettiği hikmet*(ler)*dendir. Allah ile berâber başka bir ilâh edinme; yoksa kınanmış ve kovulmuş olarak Cehenneme atılırsın!

40- *(Ey müşrikler!)* Rabbiniz, oğulları size ayırdı da *(kendisi)* meleklerden kızlar mı edindi? Doğrusu siz, gerçekten *(Allah'ın gayretine dokunacak)* büyük bir söz söylüyorsunuz.

41- Şübhesiz ki *(bu ihtârı)* bu Kur'ân'da türlü şekillerde ifâde ettik ki, düşünüp ibret alsınlar. Fakat *(bu)*, onlara *(hakka karşı)* nefretten başka bir şey artırmıyor.

42- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* De ki: "Eğer O'nun ile berâber, söyleyip durdukları gibi ilâhlar olsaydı, o takdirde *(onlar)* arşın sâhibine *(üstün gelmek için)* bir yol ararlardı."[1]

43- O, onların söylemekte olduklarından pek münezzehtir ve nihâyetsiz büyük bir yükseklikle pek yücedir.

44- Yedi gök ile yer ve bunlarda bulunan herkes O'nu tesbîh eder. Ve O'na, hamd ile tesbîh etmeyen hiçbir şey yoktur. Fakat *(siz)* onların tesbihlerini anlamazsınız. Şübhesiz ki O, Halîm *(azabda hiç acele etmeyen)*dir, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır.[2]

45- *(Ey Resûlüm!)* Kur'ân okuduğun zaman, seninle âhirete îmân etmeyenlerin arasına *(bildikleri hâlde inkâr etmeleri sebebiyle)* gizli bir perde çekeriz.

46- Ve kalblerinin üzerine *(kendilerinin de istediği gibi)* onu iyice anlamasınlar diye perdeler çekeriz, kulaklarına da bir ağırlık *(koyarız)*! Çünki Kur'ân'da Rabbini bir olarak zikrettiğin vakit, *(onlar)* nefret ederek arkalarını dönüp giderler.

47- Seni dinlerken ne maksadla dinlemekte olduklarını ve onlar *(kendi aralarında)* fısıldaşırlarken o zâlimleri: "*(Siz)* ancak sihirlenmiş bir adama tâbi' oluyorsunuz!" diyorlarken en iyi bilen biziz!

48- Bak, senin için *(şâir, sihirbaz ve kâhin diyerek)* nasıl misâller getirdiler de bu yüzden dalâlete düştüler; artık *(hakka giden)* bir yola güçleri yetmez.

49- Ve dediler ki: "*(Biz)* bir kemik yığını ve ufalanmış bir toprak hâline geldiğimiz zaman mı, gerçekten biz mi yeni bir yaratılışla diriltilecek kimseleriz?"

ذٰلِكَ مِمَّا أَوْحٰى إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللّٰهِ
Allah ile | beraber | kılma | ve | hikmetden | Rabbin | sana | vahyetti | o şeydendir ki | işte bu

إِلٰهًا اٰخَرَ فَتُلْقٰى فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَدْحُورًا ﴿٣٩﴾ أَفَأَصْفٰيكُمْ رَبُّكُمْ
Rabbiniz | sonra size mi seçti | kovulmuş olarak | kınanmış | cehenneme | yoksa atılırsın | başka | bir ilâh

بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا
büyük | bir söz | gerçekten söylüyorsunuz | doğrusu siz | dişiler | meleklerden | edindi | ve | oğulları

﴿٤٠﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا
ancak | onlara artırmıyor | ve | düşünüp ibret almaları için | Kur'ân | bu | içinde | açıkladık | ve and olsun gerçekten

نُفُورًا ﴿٤١﴾ قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ اٰلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَابْتَغَوْا إِلٰى ذِي
sâhibine | mutlaka ararlardı | o takdirde | söylüyorlar | o şey gibi ki | ilâhlar | onunla beraber | olsaydı | eğer | de ki | bir nefreti

الْعَرْشِ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يَقُولُونَ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤٣﴾ تُسَبِّحُ
tesbîh eder | büyük | bir yükseklikle | söylüyorlar | o şeyden ki | pek yücedir | ve | o pek münezzehtir | bir yol | arşın

لَهُ السَّمٰوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
ona hamd ile | tesbîh eder | ancak | hiçbir şey | yoktur | ve | onlardadır | o kimseki | ve | yer | ve | yedi | gökler | onu

وَلٰكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾ وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْاٰنَ
Kur'ânı | okudun | o vakit ki | ve | çok bağışlayıcı | azâb etmede sabırlı | olandır | şübhesiz o | tesbihlerini | anlamazsınız | fakat

جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ حِجَابًا مَسْتُورًا
gizli | bir perde | âhirete | îmân etmezler | o kimselerin ki | arasına | ve | arana | kıldık

﴿٤٥﴾ وَجَعَلْنَا عَلٰى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي اٰذَانِهِمْ
kulaklarına | ve | onu anlarlar diye | perdeler | kalblerinin | üzerine | kıldık | ve

وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْاٰنِ وَحْدَهُ وَلَّوْا عَلٰى أَدْبَارِهِمْ
arkalarına | dönerler | o bir olarak | Kur'ân'da | Rabbini | zikrettin | o vakit ki | ve | bir ağırlık

نُفُورًا ﴿٤٦﴾ نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ
onlar | o vakit ki | ve | seni | dinliyorlar | o vakit ki | ondan dolayı | dinliyorlar | o şeyi ki | en iyi bilen | biziz | bir nefretle

نَجْوٰى إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٤٧﴾ أُنْظُرْ
bak | sihirlenmiş | bir adama | ancak | tâbi' olmuyorsunuz | o zâlimler | diyor | o vakit ki | fısıldarlar

كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾
bir yola | artık güç yetiremezler | bu yüzden dalâlete düştüler | o misâlleri | senin için | misâl getirdiler | nasıl

وَقَالُوا أَإِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرُفَاتًا أَإِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾
yeni | bir yaratılışla | gerçekten diriltecekleriz | biz mi | ufalanmış bir toprak | ve | bir kemik yığını | olduk | o zaman mı | dediler | ve

قُلْ كُونُوا حِجَارَةً اَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾ اَوْ خَلْقًا مِمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ

de ki | olun | bir taş | veya | bir demir | veya | bir mahlûk | o şeyden ki | büyüyor | gönlünüzde

فَسَيَقُولُونَ مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ

buna rağmen diyecekler ki | kim | bizi (tekrar) döndürecek | de ki | o zât ki | sizi yarattı | ilk | def'a | bunun üzerine sallayacaklar

اِلَيْكَ رُؤُسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتٰى هُوَ قُلْ عَسٰى اَنْ يَكُونَ قَرِيبًا

sana | başlarını | ve | diyecekler | ne zaman | o | de ki | umulur | olması | yakın

﴿٥١﴾ يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ اِنْ لَبِثْتُمْ

o gün ki | sizi çağıracak | hemen icâbet edeceksiniz | ona hamd ile | ve | zannedeceksiniz | kalmadınız

اِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾ وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ اَحْسَنُ اِنَّ

ancak | pek az | ve | söyle | kullarıma | söylesinler | o şeyi ki | o | en güzeldir | şübhesiz

الشَّيْطَانَ يَنْزَغُ بَيْنَهُمْ اِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْاِنْسَانِ

şeytan | bozar | aralarını | şübhesiz | şeytan | oldu | insana

عَدُوًّا مُبِينًا ﴿٥٣﴾ رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِكُمْ اِنْ يَشَاْ يَرْحَمْكُمْ اَوْ اِنْ يَشَاْ

bir düşman | apaçık | Rabbiniz | en iyi bilendir | sizi | eğer | dilerse | size merhamet eder | veya | eğer | dilerse

يُعَذِّبْكُمْ وَمَا اَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلًا ﴿٥٤﴾ وَرَبُّكَ اَعْلَمُ بِمَنْ فِي

size azâb eder | ve | seni göndermedik | onların üzerine | bir vekîl | ve | Rabbin | en iyi bilendir | o kimseleri ki

السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلٰى بَعْضٍ

göklerdedir | ve | yerde | ve | and olsun gerçekten | üstün kıldık | bazısını | peygamberlerin | bazısına

وَاٰتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾ قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا

ve | verdik | Dâvûd'a | Zebûr'u | de ki | yalvarın | o kimselere ki | zannettiniz | ondan başka

يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾ اُولٰئِكَ الَّذِينَ

halbuki mâlik olmazlar | açmaya | sıkıntıyı | sizden | ve | ne değiştirmeye | işte onlar | o şeyler ki

يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ اِلٰى رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ اَيُّهُمْ اَقْرَبُ وَيَرْجُونَ

yalvarıyorlar | ararlar | Rablerine | vesîle | hangisi | daha yakın (olacak diye) | ve | umarlar

رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ اِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا

rahmetini | ve | korkarlar | azâbından | şübhesiz | azâbı | Rabbinin | olandır | korkunç

﴿٥٧﴾ وَاِنْ مِنْ قَرْيَةٍ اِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيٰمَةِ اَوْ

ve | yoktur | hiç bir şehir | ancak | biz | onu helâk ediciyiz | önce | kıyâmet gününden | veya

مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

ona azâb ediciyiz | bir azâb ile | şiddetli | olandır | bu | kitabda | satır satır yazılmış

حزب ٢

50- *(Ey Resûlüm!)* de ki: "İster taş olun, ister demir!"

51- "İsterse gönlünüzde büyüyen *(dirilmesi size imkânsız gelen)* herhangi bir mahlûk! *(Allah sizi mutlakā diriltecektir.)*" Buna rağmen diyecekler ki: "Bizi tekrar *(hayâta)* kim döndürecek?" De ki: "Sizi ilk def'a yaratan!"[1] Bunun üzerine sana *(alaylı alaylı)* başlarını sallayacaklar ve: "Ne zaman o?" diyecekler.

De ki: "Umulur ki yakın olabilir!"

52- Sizi *(kabirlerinizden)* çağıracağı gün, hemen O'na hamd ederek *(da'vetine)* icâbet edeceksiniz ve *(dünyada)* ancak pek az kaldığınızı zannedeceksiniz.

53- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Kullarıma söyle; *(kâfirlere, sözün)* en güzel olanı(nı) söylesinler! Çünki şeytan, *(onların mü'minlerle)* aralarını bozmak ister.

Şübhesiz şeytan, insana apaçık bir düşmandır.

54- *(Onlara söylesinler ki:)* "Rabbiniz sizi en iyi bilendir.

Dilerse size merhamet eder, dilerse size azâb eder." Hem seni, onların üzerine vekîl göndermedik.

55- Rabbin, göklerde ve yerde olan kimseleri de en iyi bilendir.

And olsun ki, peygamberlerin bazısını bazısına üstün kıldık; Dâvûd'a da Zebûr'u verdik.

56- De ki: "O'ndan başka *(ilâh)* zannettiklerinize yalvarın; hâlbuki *(onlar)* ne sizden sıkıntıyı giderebilirler, ne de *(onu başka bir tarafa)* çevirebilirler."

57- Onların *(ilâh diye)* yalvarıp durdukları şeyler, Rablerine hangisi daha yakın olacak diye vesîle ararlar; O'nun rahmetini umarlar ve azâbından korkarlar. Çünki Rabbinin azâbı *(pek)* korkunçtur.

58- Hiçbir şehir yoktur ki, biz kıyâmet gününden önce helâk edicileri veya şiddetli bir azâb ile azâb edicileri olmayalım.

Bu, kitabda *(Levh-i Mahfûz'da)* yazılmıştır.

59- *(Müşriklerin istedikleri)* o mu'cizeleri göndermekten bizi alıkoyan *(tek)* şey, evvelkilerin onları yalanlamasıdır. Nitekim Semûd *(kavmin)*e *(peygamberlerinin hakkâniyetini)* gösteren *(bir mu'cize)* olarak o dişi deveyi vermiştik de ona *(o mu'cizeyi yalanlamaları sebebiyle, kendilerine)* zulmettiler. Hâlbuki *(böyle)* mu'cizeleri, ancak korkutmak için göndeririz.

60- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Hani sana da: "Şübhesiz ki Rabbin, insanları *(ilim ve kudretiyle)* kuşatmıştır *(kimseden korkmadan teblîğe devâm et)*!" demiştik. Sana *(Mi'râc Gecesi)* gösterdiğimiz o temâşâyı ve Kur'ân'da lâ'netlenen *(Cehennemdeki Zakkūm)* ağacı*(nı)* da ancak insanlar için bir imtihan yaptık. Çünki *(biz)* onları korkutuyoruz, fakat *(bu)* onlarda büyük bir azgınlıktan başka bir şey artırmıyor.

61- Bir zaman da meleklere: "Âdem'e secde edin!" buyurmuştuk; *(cinlerden olan)* İblis hâriç, hemen secde ettiler. *(İblis:)* "Bir çamur olarak yarattığın kimseye secde mi edeceğim?" dedi.

62- "Şu bana üstün kıldığını gördün mü? Yemîn olsun ki, eğer beni kıyâmet gününe kadar geciktirir *(ve bana mühlet verir)*sen, onun zürriyetini, pek azı müstesnâ, mutlakā hâkimiyetim altına alacağım" dedi.

63- *(Allah)* buyurdu ki: "*(Çık)* git! Artık onlardan kim sana uyarsa, hiç şübhesiz ki tam bir karşılık olarak cezânız, Cehennemdir!"

64- "Hem onlardan gücünün yettiği kimseleri sesinle *(vesvesenle)* yerinden oynat; süvârilerin ve yayalarınla üzerlerine yaygarayı bas; mallarda ve evlâdlarda kendilerine ortak ol ve onlara *(yalan)* va'dlerde bulun!" Zâten şeytan, onlara aldatmadan başka ne va'd eder?

65- "Şübhesiz ki kullarımın üzerinde senin için bir hâkimiyet yoktur. *(Onlara)* Vekîl olarak ise Rabbin yeter!"

66- *(Ey insanlar!)* Rabbiniz, fazlından *(rızkınızı)* arayasınız diye denizde gemileri sizin için yüzdürendir. Muhakkak ki O, size karşı çok merhametlidir.

وَمَا مَنَعَنَآ اَنْ نُرْسِلَ بِالْاٰيَاتِ اِلَّآ اَنْ كَذَّبَ بِهَا الْاَوَّلُونَۜ
evvelkilerin onları yalanlaması ancak mu'cizeleri göndermemizden bizi alıkoymadı ve

وَاٰتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَاۜ وَمَا نُرْسِلُ بِالْاٰيَاتِ اِلَّا
ancak mu'cizeleri göndermeyiz ve ona ve zulmettiler gösteren olarak o dişi deveyi Semûde vermiştik ve

تَخْو۪يفًا ﴿٥٩﴾ وَاِذْ قُلْنَا لَكَ اِنَّ رَبَّكَ اَحَاطَ بِالنَّاسِۜ وَمَا
ve insanları kuşatmıştır Rabbin şübhesiz sana demiştik o vakit ve korkutmak için

جَعَلْنَا الرُّءْيَا الَّت۪ٓي اَرَيْنَاكَ اِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ
ağacı ve insanlar için bir imtihan ancak sana gösterdik o ki o temâşâyı kılmadık

الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْاٰنِۜ وَنُخَوِّفُهُمْۙ فَمَا يَز۪يدُهُمْ اِلَّا طُغْيَانًا
bir azgınlık ancak fakat onlara artırmıyor onları korkutuyoruz ve Kur'ân'da lâ'netlenen

كَب۪يرًا ﴿٦٠﴾ وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوٓا
hemen secde ettiler Âdem'e secde edin meleklere buyurmuştuk o vakit ve büyük

اِلَّٓا اِبْل۪يسَۜ قَالَ ءَاَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ ط۪ينًاۚ ﴿٦١﴾ قَالَ اَرَاَيْتَكَ
gördün mü dedi bir çamur olarak yarattın o kimseye ki secde mi edeceğim dedi İblis hâric

هٰذَا الَّذ۪ي كَرَّمْتَ عَلَيَّۘ لَئِنْ اَخَّرْتَنِ اِلٰى يَوْمِ الْقِيٰمَةِ
kıyâmet gününe kadar beni ertelersen and olsun eğer bana üstün kıldın o kimseyi ki şu

لَاَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُٓ اِلَّا قَل۪يلًا ﴿٦٢﴾ قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ
sana uyarsa artık kim git buyurdu ki pek azı müstesna zürriyetini mutlakā hâkimiyetim altına alacağım

مِنْهُمْ فَاِنَّ جَهَنَّمَ جَزَٓاؤُ۬كُمْ جَزَٓاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾ وَاسْتَفْزِزْ
yerinden oynat ve tam bir karşılık olarak cezânız cehennemdir hiç şübhesiz onlardan

مَنِ اسْتَطَعْتَ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَاَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجِلِكَ
yayalarınla ve süvârilerinle üzerlerine yaygarayı bas ve sesinle onlardan güç yetirdin o kimseyi ki

وَشَارِكْهُمْ فِي الْاَمْوَالِ وَالْاَوْلَادِ وَعِدْهُمْۜ وَمَا يَعِدُهُمُ
onlara va'd etmez ve onlara va'd et ve evlâdlarda ve mallarda kendilerine ortak ol ve

الشَّيْطَانُ اِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾ اِنَّ عِبَاد۪ي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌۜ
bir hâkimiyet üzerlerinde senin için yoktur kullarım ki şübhesiz bir aldatma ancak şeytan

وَكَفٰى بِرَبِّكَ وَك۪يلًا ﴿٦٥﴾ رَبُّكُمُ الَّذ۪ي يُزْج۪ي لَكُمُ الْفُلْكَ
gemileri sizin için yürütür o zâttır ki Rabbiniz vekîl olarak Rabbin yeter ve

فِي الْبَحْرِ لِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِه۪ۜ اِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَح۪يمًا ﴿٦٦﴾
çok merhametli size olandır şübhesiz O fazlından aramanız için denizde

وَاِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ اِلَّٓا اِيَّاهُۚ فَلَمَّا

ve ne zaman ki / o / ancak / yalvarıyorsunuz / o kimseler ki / kaybolup gitti / denizde / zarar / size dokundu / o vakit / ve

نَجّٰيكُمْ اِلَى الْبَرِّ اَعْرَضْتُمْۜ وَكَانَ الْاِنْسَانُ كَفُوراً ﴿٦٧﴾

çok nankör / insan / oldu / ve / yüz çevirdiniz / karaya / sizi kurtardı

اَفَاَمِنْتُمْ اَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ اَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِباً

taş yağdıran kasırga / üzerinize / göndermesinden / veya / kara / tarafında / sizi / yere batırmasından / yoksa emîn mi oldunuz

ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ وَكِيلاًۙ ﴿٦٨﴾ اَمْ اَمِنْتُمْ اَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً

bir def'a / oraya / sizi döndürmesinden / emîn mi oldunuz / yoksa / bir vekîl / kendinize / bulamazsınız / sonra

اُخْرٰى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفاً مِنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُمْ بِمَا كَفَرْتُمْۙ

nankörlük etttiniz / o şey sebebiyle ki / böylece sizi boğmasından / rüzgârdan / bir kasırga / üzerinize / ve göndermesinden / diğer

ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهٖ تَبِيعاً ﴿٦٩﴾ وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنٖٓي اٰدَمَ

Âdemoğullarını / şerefli kıldık / and olsun gerçekten / ve / bir ta'kîb edici / bunun için / bize karşı / kendinize / bulamazsınız / sonra

وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ

temiz şeylerden / onları rızıklandırdık / ve / denizde / ve / karada / onları taşıdık / ve

وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلٰى كَثٖيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضٖيلاًۚ ﴿٧٠﴾ يَوْمَ نَدْعُوا

çağırırız / o gün / fazîletli tutarak / yarattık / o kimselerin ki / birçoğuna / onları üstün kıldık / ve

كُلَّ اُنَاسٍ بِاِمَامِهِمْۚ فَمَنْ اُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمٖينِهٖ فَاُو۬لٰٓئِكَ

artık işte onlar / sağ eliyle / kitabı / kendisine verilirse / artık kim / imamlarıyla / bir insanı / her

يَقْرَؤُنَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتٖيلاً ﴿٧١﴾ وَمَنْ كَانَ فٖي

olursa / kim / ve / bir kıl kadar / haksızlığa uğratılmazlar / ve / kitablarını / okurlar

هٰذِهٖٓ اَعْمٰى فَهُوَ فِي الْاٰخِرَةِ اَعْمٰى وَاَضَلُّ سَبٖيلاً ﴿٧٢﴾ وَاِنْ كَادُوا

neredeyse idiler / şüphesiz / ve / yolca / en sapık olandır / ve / kördür / âhirette / o takdirde o / kör / burada

لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذٖٓي اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُۗ

başkasını / bize karşı / iftirâ etmen için / sana / vahyettik / o şeyden ki / kesin seni fitneye düşürecekler

وَاِذاً لَاتَّخَذُوكَ خَلٖيلاً ﴿٧٣﴾ وَلَوْلَٓا اَنْ ثَبَّتْنَاكَ لَقَدْ

and olsun gerçekten / sana sebat vermemiz / olmasaydı / eğer / ve / bir dost / gerçekten seni edineceklerdi / o takdirde / ve

كِدْتَ تَرْكَنُ اِلَيْهِمْ شَيْـٔاً قَلٖيلاًۗ ﴿٧٤﴾ اِذاً لَاَذَقْنَاكَ ضِعْفَ

kat katını / mutlaka sana tattırmıştık / o takdirde / az / bir şey / onlara / meyledeceksin / nerede ise oldun

الْحَيٰوةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصٖيراً ﴿٧٥﴾

bir yardımcı / bize karşı / kendine / bulamazdın / sonra / ölümün / kat katını / ve / hayatın

67- Denizde size zarar *(boğulma korkusu)* dokunduğu vakit, O'ndan *(Allah'dan)* başka yalvarmakta olduklarınız *(hatırınızdan)* kaybolup gider. Fakat, sizi karaya *(çıkarmakla)* kurtarınca da *(O'na itâatten)* yüz çevirirsiniz. Zâten insan çok nankördür.

68- Yoksa O'nun, kara tarafında sizi yere batırmasından veya üzerinize taş yağdıran bir kasırga göndermesinden emîn mi oldunuz? Sonra kendinize, *(sizi koruyan)* bir vekîl de bulamazsınız.

69- Yoksa O'nun, sizi başka bir def'a daha oraya *(denize)* döndürüp de, üzerinize şiddetli bir kasırga göndermesinden *(ve)* böylece nankörlük etmeniz sebebiyle sizi boğmasından emîn mi oldunuz? Sonra bunun için bize karşı kendinize bir yardımcı da bulamazsınız.

70- Şânım hakkı için *(biz)*, Âdemoğullarını şerefli kıldık; onları karada ve denizde *(çeşitli nakil vâsıtaları üzerinde)* taşıdık; onları temiz şeylerden rızıklandırdık ve onları yarattıklarımızın birçoğuna fazîletli tutarak üstün kıldık.

71- O gün her sınıftan insanları imamlarıyla birlikte çağırırız. Artık, kimin kitâbı sağından verilirse, işte onlar kitablarını *(sevinerek)* okurlar ve kıl kadar haksızlığa uğratılmazlar.

72- Ve kim burada *(bu dünyada, kalbi)* kör olursa, o takdirde o, âhirette de kördür ve yolca en sapık olandır.

73- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Neredeyse *(o müşrikler)* seni dahi, sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı iftirâ edesin diye, gerçekten fitneye düşüreceklerdi ve *(sen onlara uysaydın)* o takdirde seni dost edineceklerdi.

74- Hâlbuki *(biz)* sana sebat vermemiş olsaydık, gerçekten nerede ise onlara az bir şey meyledecektin.

75- O takdirde sana hayâtın kat kat *(azâb)*ını, ölümün de kat kat *(azâb)*ını tattırırdık; sonra bize karşı kendine bir yardımcı da bulamazdın.

76- Yine nerede ise seni bu yerden *(Mekke'den)* çıkarmak için gerçekten rahatsız edeceklerdi; hâlbuki o takdirde *(kendileri de)* senin ardından *(orada)* ancak pek az kalacaklardır.

77- Senden önce gönderdiğimiz peygamberler hakkındaki *(İlâhî)* kānun *(böyledir)* ve *(onları yurtlarından çıkaranlara verilen cezâ)* olarak bizim kānûnumuzda hiçbir değişiklik bulamazsın.

78- *(Öğle üzeri)* güneşin zevâlinden *(sonra öğle, daha sonra ikindi namazını)*, gecenin kararmasına kadar *(gün batımında akşam, iyice karardığında yatsı)* namazı*(nı)* kıl; bir de sabah namazını *(kıl)*! Çünki sabah namazı *(gece ve gündüz melekleri tarafından)* şâhid olunan *(bir namaz)*dır.

79- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Hem gecenin bir kısmında *(uyanıp)* da sana mahsus bir fazla *(farz namaz)* olmak üzere, onunla *(Kur'ân'la)* teheccüd *(namazı)* kıl! Tâ ki Rabbin, seni Makām-ı Mahmûd'a *(övülen bir makāma)*[1] ulaştırsın.

80- Ve de ki: "Rabbim! Beni doğru olan *(râzı olacağın)* bir girdirişle *(Medîne'ye)* girdir ve beni doğru olan *(râzı olacağın)* bir çıkarışla *(Mekke'den)* çıkar ve bana tarafından yardımcı bir güç ver!"

81- Yine de ki: "Hak geldi, bâtıl zâil oldu! Şübhesiz ki bâtıl, yok olmaya mahkûmdur."

82- Hem Kur'ân'dan öyle şeyler indiriyoruz ki o, mü'minler için bir şifâ ve bir rahmettir;[2] zâlimlere ise ancak hüsran arttırır.

83- İnsana ni'met verdiğimiz zaman, *(şükürden)* yüz çevirip yan çizer. Ona *(fakirlik ve hastalık gibi)* şer dokunduğu zaman da iyice ümidsiz olur.

84- De ki: "Herkes kendi hâline *(mizâcına)* göre amel eder." Fakat Rabbiniz, kimin daha doğru bir yolda olduğunu en iyi bilendir.

85- Hem sana ruhdan soruyorlar. De ki: "Ruh Rabbimin emrindendir;[3] size ise ilimden ancak pek az bir şey verilmiştir."

86- Celâlim Hakkı için, eğer dilersek sana vahyettiğimizi *(Kur'ân'ı)* tamâmen ortadan kaldırırız; sonra onun *(geri getirilmesi)* için bize karşı kendine bir vekîl de bulamazsın.

وَاِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّونَكَ مِنَ الْاَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا
ondan / seni çıkarmaları için / bu yerden / gerçekten seni rahatsız edecekler / nerede ise idiler / şübhesiz / ve

وَاِذًا لَا يَلْبَثُونَ خِلَافَكَ اِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾ سُنَّةَ مَنْ قَدْ اَرْسَلْنَا
gönderdik / gerçekten / o kimselerin ki / kanunu / pek az / ancak / senin ardından / kalmayacaklardır / o takdirde / ve

قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾ اَقِمِ الصَّلٰوةَ لِدُلُوكِ
zevâlinden / namazı / kıl / bir değiştirme / bizim kanunumuz için / bulamazsın / ve / peygamberlerimizden / senden önce

الشَّمْسِ اِلٰى غَسَقِ الَّيْلِ وَقُرْاٰنَ الْفَجْرِ اِنَّ قُرْاٰنَ الْفَجْرِ كَانَ
oldu / sabahın / Kur'ân'ı / şübhesiz / sabahın / Kur'ânını / ve / gecenin / kararmasına kadar / güneşin

مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾ وَمِنَ الَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسٰٓى اَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ
Rabbinin / seni ulaştırması / umulur / sana âid / bir fazla olarak / onunla / ki teheccüd kıl / geceden / ve / şâhid olunan

مَقَامًا مَحْمُودًا ﴿٧٩﴾ وَقُلْ رَبِّ اَدْخِلْنِي مُدْخَلَ صِدْقٍ وَاَخْرِجْنِي
beni çıkar / ve / doğru / bir girdirişle / beni dahil eyle / Rabbim / de ki / ve / övülmüş / bir makāma

مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاجْعَلْ لِي مِنْ لَدُنْكَ سُلْطَانًا نَصِيرًا
yardımcı / bir güç / tarafından / bana / kıl / ve / doğru / bir çıkarışla

﴿٨٠﴾ وَقُلْ جَٓاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ
olandır / bâtıl / şübhesiz / bâtıl / zâil oldu / ve / hak / geldi / de ki / ve

زَهُوقًا ﴿٨١﴾ وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْاٰنِ مَا هُوَ شِفَٓاءٌ وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ
mü'minler için / bir rahmettir / ve / bir şifâ / o / o şeyleri ki / Kur'ân'dan / indiriyoruz / ve / yok olmaya mahkûm

وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ اِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾ وَاِذَٓا اَنْعَمْنَا عَلَى الْاِنْسَانِ
insana / ni'met verdik / o vakit ki / ve / hüsranı / ancak / zâlimlere / artırmaz / ve

اَعْرَضَ وَنَاٰ بِجَانِبِهِ وَاِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يَؤُسًا ﴿٨٣﴾ قُلْ
de ki / iyice ümidsiz / oldu / şer / ona dokundu / o vakit ki / ve / yan tarafıyla / uzaklaştı / ve / yüz çevirdi

كُلٌّ يَعْمَلُ عَلٰى شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ اَهْدٰى سَبِيلًا
yolca / daha doğrudur / o / o kimseyi ki / en iyi bilendir / fakat Rabbiniz / kendi hâline göre / amel eder / herkes

﴿٨٤﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ اَمْرِ رَبِّي
Rabbimin / emrindendir / ruh / de ki / ruhdan / sana soruyorlar / ve

وَمَٓا اُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ اِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾ وَلَئِنْ شِئْنَا لَنَذْهَبَنَّ
mutlaka gideririz / dilersek / and olsun eğer / ve / pek az / ancak / ilimden / size verilmemiştir / ve

بِالَّذِٓي اَوْحَيْنَٓا اِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾
bir vekîl / bize karşı / onun için / kendine / bulamazsın / sonra / sana / vahyettik / o şeyi ki

إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ٨٧ قُلْ
de ki · büyük · senin üzerinde · oldu · ihsânı · şübhesiz · Rabbinden · bir rahmet olarak · ancak

لَئِنِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَٰذَا الْقُرْآنِ
Kur'ân'ın · bu · bir benzerini · getirmeleri · üzerine · cinler · ve · insanlar · bir araya gelse · and olsun eğer

لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ٨٨ وَلَقَدْ صَرَّفْنَا
açıkladık · and olsun gerçekten · ve · yardımcı · bazısına · bazıları · olsa · velev ki · onun benzerini · getiremezler

لِلنَّاسِ فِي هَٰذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَىٰ أَكْثَرُ النَّاسِ
insanların · çoğu · yine de kabul etmedi · misâlin · hepsinden · Kur'ân · bu · için de · insanlara

إِلَّا كُفُورًا ٨٩ وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ تَفْجُرَ لَنَا
bize · fışkırtmana dek · tâ ki · sana · aslâ îmân etmeyiz · dediler · ve · inkârı · ancak

مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ٩٠ أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ
hurma ağaçlarından · bir bahçe · senin için · olmasına dek · veya · bir pınar · yerden

وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ٩١ أَوْ تُسْقِطَ
düşürmene dek · yâhut · bir fışkırtma ile · aralarından · nehirler · ve fışkırtmana dek · üzüm bağlarından · ve

السَّمَاءَ كَمَا زَعَمْتَ عَلَيْنَا كِسَفًا أَوْ تَأْتِيَ بِاللَّهِ
Allah'ı · getirmene dek · veya · parça parça · üzerimize · sandın · o şey gibi ki · göğü

وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا ٩٢ أَوْ يَكُونَ لَكَ بَيْتٌ مِنْ زُخْرُفٍ أَوْ تَرْقَىٰ فِي
çıkmana dek · veya · altından · bir ev · senin için · olmasına dek · yâhut · kefîl olarak · melekleri ve

السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّىٰ تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرَؤُهُ
onu okuruz · bir kitab ki · bize · indirmene dek · tâ ki · göğe çıkmana · aslâ inanmayacağız · ve · göğe

قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ٩٣ وَمَا مَنَعَ
alıkoymadı · ve · peygamber olan · bir insan · ancak · olmadım · Rabbimi · tenzîh ederim · de ki

النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ
Allah · gönderdi mi · demeleri · ancak · hidâyet · kendilerine geldi · o vakit ki · îmân etmelerinden · insanları

بَشَرًا رَسُولًا ٩٤ قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ
sakinler olarak · gezip dolaşıyorlar · melekler · yeryüzünde · olsaydı · eğer · de ki · peygamber olarak · bir insanı

لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ٩٥ قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ
Allah · yeter · de ki · peygamber olarak · bir melek · gökten · onlara · elbette indirirdik

شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ٩٦
hakkıyla gören · hakkıyla haberdar · kullarına · olandır · şübhesiz o · aranızda · ve · aramda · şâhid olarak

87- Ancak Rabbinden bir rahmet olarak *(Kur'ân'ı ortadan kaldırmadık)*; gerçekten O'nun, senin üzerindeki ihsânı *(çok)* büyüktür.

88- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* De ki: "Yemîn olsun ki, eğer insanlar ve cinler bu Kur'ân'ın bir benzerini getirmek üzere bir araya gelseler, birbirlerine yardımcı da olsalar, *(yine)* onun benzerini getiremezler."[1]

89- Şânım hakkı için, bu Kur'ân'da, insanlara her çeşit misâlden *(ve ma'nâdan)* muhtelif şekillerde açıkladık. Yine de insanların çoğu, inkârdan başka bir şeyi kabûl etmediler.

90- Ve dediler ki: "Bize yerden bir pınar fışkırtmadıkça sana aslâ îmân etmeyiz!"

91- "Veya senin hurma ağaçlarından ve üzüm bağlarından bir bahçen olmalı da aralarından şarıl şarıl nehirler akıtmalısın!"

92- "Yâhut iddiâ ettiğin gibi, göğü üzerimize parça parça düşürmelisin; veya Allah'ı ve melekleri *(açıkça buna)* kefîl olarak getirmelisin!"

93- "Yâhut, altından bir evin olmalı veya göğe çıkmalısın! Fakat bize okuyacağımız bir kitab indirmedikçe, göğe çıkmana da aslâ inanmayacağız!" De ki: "Rabbimi tenzîh ederim; *(ben)* sâdece peygamber olan bir insan değil miyim?"

94- Kendilerine hidâyet rehberi geldiği zaman insanları îmân etmekten alıkoyan şey, ancak şöyle demeleri olmuştur: "Allah bir insanı mı peygamber gönderdi?"[2]

95- De ki: "Eğer yeryüzünde yerleşmiş kimseler olarak gezip dolaşanlar melekler olsaydı, elbette onlara *(da kendi nev'lerinden)* gökten melek bir peygamber gönderirdik."

96- De ki: "Benimle sizin aranızda şâhid olarak Allah yeter! Şübhesiz ki O, kullarından hakkıyla haberdardır, *(onları)* hakkıyla görendir."

97- Allah kimi *(hikmetine binâen kendi lütfundan)* hidâyete erdirirse, işte hidâyete eren odur. Kimi de *(isyankârlığı yüzünden)* dalâlete atarsa, artık kendilerine O'ndan başka yardımcılar aslâ bulamazsın! Ve onları kıyâmet günü yüzleri üstü, kör, dilsiz ve sağır olarak haşrederiz. Onların varacağı yer Cehennemdir. *(Onun ateşi)* her yavaşladığında, onlara bir alev artırırız.

98- İşte bu, onların cezâsıdır; çünki onlar, âyetlerimizi inkâr ettiler ve: "*(Biz)* bir kemik yığını ve ufalanmış bir toprak hâline geldiğimiz zaman mı, gerçekten biz mi yeni bir yaratılışla diriltilecek kimseleriz?" dediler.

99- Görmediler mi ki, şübhesiz gökleri ve yeri yaratan Allah, kendilerinin benzerini yaratmaya da hakkıyla gücü yetendir. Kendileri için bir ecel ta'yîn etti ki, onda hiç şübhe yoktur. Fakat zâlimler, inkârdan başka bir şeyi kabûl etmediler.

100- De ki: "Eğer Rabbimin rahmet hazînelerine siz sâhib olsaydınız, o zaman *(dahi)* harcamak*(la tükenir)* korkusuyla gerçekten cimrilik ederdiniz. Zâten insan çok cimridir."

101- Celâlim hakkı için, *(biz)* Mûsâ'ya apaçık dokuz mu'cize verdik; *(Ey Resûlüm!)* İşte İsrâiloğullarına sor! *(Mûsâ)* onlara geldiği zaman, bunun üzerine Fir'avun ona: "Ey Mûsâ! Doğrusu ben seni sihirlenmiş zannediyorum" demişti.

102- *(Mûsâ ise:)* "Gerçekten *(sen de)* bilirsin ki, bunları birer delil olarak, ancak göklerin ve yerin Rabbi indirdi. Ey Fir'avun! Şübhesiz ki ben de seni mahvolmuş zannediyorum" dedi.

103- Nihâyet *(Fir'avun)* onları o yerden *(Mısırdan)* çıkarmak istedi de onu ve berâberindekileri, hep birlikte suda boğduk.

104- Ve onun ardından İsrâiloğullarına şöyle buyurduk: "*(Fir'avun'un sizi çıkarmak istediği)* bu yerde oturun; artık âhiret va'di *(kıyâmet)* geldiği zaman, hepinizi *(sizi ve onları toplayıp)* bir araya getireceğiz."

وَمَنْ يَهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِۚ وَمَنْ يُضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ
kendilerine · artık aslâ bulamazsın · dalâlete atarsa · kimi ve · hidâyete eren · işte odur · Allah · hidâyete erdirirse · kimi ve

اَوْلِيَٓاءَ مِنْ دُونِه۪ۜ وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَلٰى وُجُوهِهِمْ
yüzleri · üstü · kıyâmet günü · onları haşrederiz · ve · ondan başka · dostlar

عُمْيًا وَبُكْمًا وَصُمًّاۜ مَأْوٰيهُمْ جَهَنَّمُۜ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ
onlara artırırız · dindi · her ne zaman ki · cehennemdir · barınakları · sağırlar olarak · ve · dilsizler · ve · körler

سَع۪يرًا ﴿٩٧﴾ ذٰلِكَ جَزَٓاؤُ۬هُمْ بِاَنَّهُمْ كَفَرُوا بِاٰيَاتِنَا وَقَالُٓوا ءَاِذَا
o vakit mi ki · dediler · ve · âyetlerimizi · inkâr ettiler · çünki şübhesiz onlar · onların cezâsıdır · işte bu · bir alev

كُنَّا عِظَامًا وَرُفَاتًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَد۪يدًا ﴿٩٨﴾ اَوَلَمْ
yeni · bir yaratılışla · gerçekten diriltilecek kimseleriz · şübhesiz biz mi · ufalanmış bir toprak · ve · bir kemik yığını · olduk

يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ الَّذ۪ي خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ قَادِرٌ عَلٰٓى اَنْ يَخْلُقَ
yaratmasına · gücü yetendir · yeri · ve · gökleri · yarattı · o zât ki · Allah · şübhesiz · ve görmediler mi ki

مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ اَجَلًا لَا رَيْبَ ف۪يهِۜ فَاَبَى الظَّالِمُونَ اِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾
inkârı · ancak · zâlimler · fakat kabul etmediler · onda · şübhe yoktur · bir ecel ki · onlar için · kıldı · ve · onların benzerini

قُلْ لَوْ اَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَٓائِنَ رَحْمَةِ رَبّ۪ٓي اِذًا لَاَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ
korkusuyla · gerçekten tutardınız · o zaman · Rabbimin · rahmet · hazînelerine · sâhib olsaydınız · siz · eğer · de ki

الْاِنْفَاقِۜ وَكَانَ الْاِنْسَانُ قَتُورًا ﴿١٠٠﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسٰى
Mûsâ'ya · verdik · and olsun gerçekten · ve · çok cimri · insan · oldu · ve · infâk etmek

تِسْعَ اٰيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَسْـَٔلْ بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَ اِذْ جَٓاءَهُمْ فَقَالَ
bunun üzerine demişti · onlara gelmişti · o vakit ki · İsrâiloğullarına · işte sor · apaçık · mu'cize · dokuz

لَهُ فِرْعَوْنُ اِنّ۪ي لَاَظُنُّكَ يَا مُوسٰى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾ قَالَ لَقَدْ
and olsun gerçekten · dedi · sihirlenmiş · Mûsâ · ey · gerçekten seni zannediyorum · doğrusu ben · Fir'avun · ona

عَلِمْتَ مَٓا اَنْزَلَ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ اِلَّا رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ بَصَٓائِرَۚ
basiretler olarak · yerin · ve · göklerin · Rabbi · ancak · bunları · indirmedi · bildin

وَاِنّ۪ي لَاَظُنُّكَ يَا فِرْعَوْنُ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾ فَاَرَادَ اَنْ يَسْتَفِزَّهُمْ مِنَ الْاَرْضِ
o yerden · onları çıkarmasını · nihâyet istedi · mahvolmuş · Fir'avun · ey · seni zannediyorum · şübhesiz ben · ve

فَاَغْرَقْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَم۪يعًا ﴿١٠٣﴾ وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِه۪ لِبَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪يلَ
İsrâiloğullarına · ondan sonra · buyurduk · ve · hep birlikte · beraberindedir · o kimseleri ki · ve · ve onu suda boğduk

اسْكُنُوا الْاَرْضَ فَاِذَا جَٓاءَ وَعْدُ الْاٰخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَف۪يفًا ﴿١٠٤﴾
bir araya · sizi · getirdik · âhiretin · va'di · geldi · artık o vakit ki · bu yerde · oturun

وَبِالْحَقِّ اَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا مُبَشِّراً وَنَذ۪يراً ﴿١٠٥﴾
ve | hak ile | onu indirdik | ve | hak ile | indi | ve | seni göndermedik | ancak | bir müjdeleyici | ve | korkutucu olarak

وَقُرْاٰناً فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَاَهُ عَلَى النَّاسِ عَلٰى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْز۪يلاً ﴿١٠٦﴾ قُلْ
ve | Kur'ân olarak | onu kısımlara ayırdık | onu okuman için | insanlara | dura dura | ve | onu indirdik | bir indirişle | de ki

اٰمِنُوا بِه۪ٓ اَوْ لَا تُؤْمِنُواۜ اِنَّ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِه۪ٓ اِذَا يُتْلٰى عَلَيْهِمْ
îmân edin | ona | veya | îmân etmeyin | şübhesiz | onlar ki | kendilerine verildi | ilim | ondan önce | o vakit ki | okunur | kendilerine

يَخِرُّونَ لِلْاَذْقَانِ سُجَّداًۙ ﴿١٠٧﴾ وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَٓا اِنْ كَانَ وَعْدُ
kapanırlar | çeneleri üstü | secde ediciler olarak | ve | derler | tenzîh ederiz | Rabbimizi | doğrusu | oldu | va'di

(سجده)

رَبِّنَا لَمَفْعُولاً ﴿١٠٨﴾ وَيَخِرُّونَ لِلْاَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَز۪يدُهُمْ خُشُوعاً ﴿١٠٩﴾ قُلِ
Rabbimizin | elbet yerine getirilmiş | ve | kapanırlar | çeneleri üstü | ağlıyorlar | ve | onlara artırır | gönülden bağlılığı | de ki

ادْعُوا اللّٰهَ اَوِ ادْعُوا الرَّحْمٰنَۜ اَيّاً مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْاَسْمَٓاءُ الْحُسْنٰىۚ وَلَا
duâ edin | Allah (diye) | veya | duâ edin | Rahmân (diye) | hangisiyle | duâ ederseniz | işte onundur | isimler | en güzel | ve

تَجْهَرْ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافِتْ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَب۪يلاً ﴿١١٠﴾ وَقُلِ
sesini pek yükseltme | namazında | ve | pek gizleme | onda | ve | ara | arasında | bunun | bir yol | ve | de ki

الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَداً وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَر۪يكٌ فِي
hamd | Allahadır | o ki | edinmemiştir | bir çocuk | ve | olmamıştır | kendisine | bir ortak

الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبِّرْهُ تَكْب۪يراً ﴿١١١﴾
mülkte | ve | olmamıştır | onun için | bir dost | zilletten dolayı | ve | onu yücelt | tekbir getirerek

سُورَةُ الْكَهْفِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ مِائَةٌ وَعَشْرُ اٰيَاتٍ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
ismiyle | Allah'ın | Rahmân | Rahîm

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذ۪ٓي اَنْزَلَ عَلٰى عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجاًۜ ﴿١﴾ قَيِّماً لِيُنْذِرَ
hamd | Allahadır | o ki | indirdi | kuluna | kitabı | ve | kılmadı | onda | bir eğrilik | dosdoğru | korkutması için

بَأْساً شَد۪يداً مِنْ لَدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِن۪ينَ الَّذ۪ينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ اَنَّ لَهُمْ
bir azâbla | şiddetli | tarafından | ve | müjdelemesi | mü'minlere | o kimselere ki | yaparlar | sâlih ameller | şübhesiz | onlar için

اَجْراً حَسَناًۙ ﴿٢﴾ مَاكِث۪ينَ ف۪يهِ اَبَداًۙ ﴿٣﴾ وَيُنْذِرَ الَّذ۪ينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللّٰهُ وَلَداً ﴿٤﴾
bir mükâfât | güzel | kalıcıdırlar | orada | ebedî olarak | ve | korkutması | o kimseleri ki | dediler | edindi | Allah | bir çocuk

105- Ve onu *(Kur'ân'ı)* hak ile indirdik; o da *(emîn ellerde hiç değişmeden size)* hak ile indi. *(Ey Resûlüm!)* Seni de ancak bir müjdeleyici ve *(aynı zamanda)* korkutucu olarak gönderdik.

106- Hem onu, bir Kur'ân olarak *(âyet âyet)* kısımlara ayırdık ki, insanlara onu *(iyice anlayabilmeleri için)* dura dura okuyasın! Çünki onu *(hâdiselere göre, size bir ders olmak üzere)* azar azar indirdik.

107- De ki: "*(Artık)* ona ister îmân edin, ister îmân etmeyin!" Çünki ondan önce kendilerine ilim verilmiş olanlar *(ehl-i kitâbın mü'minleri, Kur'ân)* kendilerine okunduğu zaman, secde edici kimseler olarak, yüzleri üstü yere kapanırlar.

108- Ve derler ki: "Rabbimizi tenzîh ederiz; gerçekten Rabbimizin *(kitablarımızda haber verdiği üzere âhir zaman peygamberi hakkındaki)* va'di, doğrusu yerine getirilmiş oldu."

109- Ve ağlayarak yüzleri üstü yere kapanırlar ve *(Kur'ân)* onlara, *(Allah'a)* gönülden bağlılığı artırır.

110- De ki: "İster Allah diye duâ edin, ister Rahmân diye duâ edin! Hangisiyle duâ etseniz, işte en güzel isimler O'nundur." *(Ey Habîbim!)* Namazında sesini çok yükseltme; onda o kadar da gizleme; bu *(ikisi)*nin arasında bir yol tut!

111- Ve de ki: "Hamd O Allah'a mahsustur ki, çocuk edinmemiştir; hem mülkte kendisine hiçbir ortak olmamıştır; âcizlikten *(münezzeh olduğundan)* dolayı O'nun için hiçbir yardımcı da olmamıştır. Artık O'nu tekbir getirerek yücelt!"

18- KEHF SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 110 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Hamd o Allah'a mahsustur ki, kuluna Kitâb'ı *(Kur'ân'ı)* indirdi ve onda *(lâfzında ve ma'nâsında)* hiçbir eğrilik *(ihtilâf)* bulundurmadı.[1]

2- *(Onu)* dosdoğru *(bir Kitab)* olarak *(indirdi)* ki, tarafından şiddetli bir azâb ile *(inkâr edenleri)* korkutsun ve sâlih ameller işleyen mü'minlere, şübhesiz kendileri için güzel bir mükâfât bulunduğunu müjdelesin!

3- *(Ki o mü'minler)* orada ebedî olarak kalıcıdırlar.

4- Hem: "Allah çocuk edindi" diyenleri korkutsun *(diye o Kitâb'ı indirdi)*!

5- Buna *(Allah'a çocuk isnâdına)* dâir ne kendilerinin bir ilmi vardır, ne de atalarının! Ağızlarından çıkan bir söz olarak *(bu iddiâları)* ne büyük *(bir küfür)* oldu! *(Onlar)* yalandan başka bir şey söylemiyorlar.

6- Şimdi bu söze *(Kur'ân'a)* îmân etmezlerse, belki sen arkalarından üzülerek kendini harâb edeceksin!

7- Şübhesiz ki biz, yeryüzündeki şeyleri kendine bir ziynet kıldık ki, *(insanların)* hangileri amelce daha güzeldir diye onları imtihân edelim.

8- Bununla berâber muhakkak ki biz, orada *(yeryüzünde)* ne varsa, elbette kupkuru bir toprak ediciyiz.

9- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Yoksa gerçekten *(sâdece)* Ashâb-ı Kehf ve Rakîm'in mi şaşılacak âyetlerimizden olduklarını sandın?

10- Hani o gençler, Kehf'e *(mağaraya)* sığınmışdı da: "Rabbimiz! Bize, tarafından bir rahmet ver ve bize şu işimizden bir kurtuluş yolu hazırla!" demişlerdi.

11- Bunun üzerine o mağarada kulaklarına nice yıllar *(perde)* vurduk *(uykuya daldırdık)*.

12- Sonra onları uyandırdık ki, *(uykuda)* kaldıkları müddeti, *(kendi aralarındaki)* iki fırkadan hangisinin daha iyi hesâb edeceğini ortaya çıkaralım.

13- Biz sana onların haberini hakkıyla anlatıyoruz. Şübhesiz ki onlar, Rablerine îmân etmiş gençlerdi; ve *(biz)* onların hidâyetlerini artırdık.

14- Ve *(kralın önünde)* ayağa kalktıklarında onların kalblerini kuvvetlendirdik de şöyle dediler: "Bizim Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbidir! O'ndan başkasına aslâ ilâh olarak yalvarmayız! Yoksa yemîn olsun ki bâtıl söz söylemiş oluruz."

15- "Şu bizim kavmimiz O'ndan başka ilâhlar edindiler. Onların üzerine *(hak olduklarına dâir)* apaçık bir delil getirselerdi ya! Artık Allah'a yalan yere iftirâ edenden daha zâlim kim olabilir?"

مَا لَهُمْ بِهٖ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِاٰبَٓائِهِمْؕ كَبُرَتْ كَلِمَةً تَخْرُجُ

çıkıyor | bir söz olarak ki | büyük oldu | ne atalarında | ve | hiçbir bilgi | buna dâir | onlar için yok

مِنْ اَفْوَاهِهِمْؕ اِنْ يَقُولُونَ اِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾ فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ

harâb edicisin | şimdi belki sen | yalanı | ancak | söylemiyorlar | ağızlarından

نَفْسَكَ عَلٰٓى اٰثَارِهِمْ اِنْ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهٰذَا الْحَدِيثِ اَسَفًا ﴿٦﴾

üzülerek | söze | buna | îmân etmezlerse | eğer | arkalarından | kendini

اِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْاَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوَهُمْ اَيُّهُمْ اَحْسَنُ عَمَلًا

amelce | daha güzeldir | hangileri | onları imtihân etmemiz için | kendine | bir ziynet | yeryüzündedir | o şeyleri ki | kıldık | şübhesiz biz

﴿٧﴾ وَاِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًاؕ ﴿٨﴾ اَمْ حَسِبْتَ

sandın mı | yoksa | kupkuru | bir toprak | üzerindedir | o şeyleri ki | elbette kılanız | şübhesiz biz | ve

اَنَّ اَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ اٰيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾

şaşılacak | âyetlerimizden | idiler | Rakîm | ve | (sadece) Ashâb-ı Kehf | şübhesiz

اِذْ اَوَى الْفِتْيَةُ اِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَٓا اٰتِنَا مِنْ لَدُنْكَ

tarafından | bize ver | Rabbimiz | ve demişlerdi | mağaraya | o gençler | sığınmıştı | bir vakit

رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ اَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾ فَضَرَبْنَا عَلٰٓى اٰذَانِهِمْ

kulakları üzerine | bunun üzerine vurduk | bir kurtuluş yolu | (şu) işimizden | bize | hazırla | ve | bir rahmet

فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًاۙ ﴿١١﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ اَيُّ

hangisi | ortaya çıkarmamız için | onları uyandırdık | sonra | müteaddit | yıllar | o mağarada

الْحِزْبَيْنِ اَحْصٰى لِمَا لَبِثُٓوا اَمَدًا ﴿١٢﴾ نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ

sana | anlatıyoruz | biz | bir müddet | kaldılar | o şeyi ki | daha iyi hesâb edendir | iki fırkadan

نَبَاَهُمْ بِالْحَقِّؕ اِنَّهُمْ فِتْيَةٌ اٰمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾

hidâyetçe | onları artırdık | ve | Rablerine | îmân ettiler | gençlerdi | şübhesiz onlar | hakkıyla | haberlerini

وَرَبَطْنَا عَلٰى قُلُوبِهِمْ اِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ

yerin | ve | göklerin | Rabbidir | bizim Rabbimiz | ve dediler | ayağa kalktılar | o vakit ki | kalblerini | takviye ettik | ve

لَنْ نَدْعُوَا مِنْ دُونِهٖٓ اِلٰهًا لَقَدْ قُلْنَٓا اِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾ هٰٓؤُلَٓاءِ

şunlar | bâtıl söz | o takdirde | söylemişizdir | and olsun gerçekten | ilâh olarak | ondan başkasına | aslâ yalvarmayız

قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهٖٓ اٰلِهَةًؕ لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطَانٍ

bir delil | üzerlerine | getirmeliler | değil miydi | ilâhlar | ondan başka | edindiler | bizim kavmimiz

بَيِّنٍؕ فَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًاؕ ﴿١٥﴾

bir yalanı | Allah'a | iftirâ etti | o kimseden ki | daha zâlim | artık kimdir | apaçık

وَاِذِ اعْتَزَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ اِلَّا اللّٰهَ فَأْوُۤا اِلَى الْكَهْفِ
ve / o vakit ki / onlardan ayrıldınız / ve / o şeylerden ki / tapıyorlar / hâric / Allah / öyle ise sığının / mağaraya ki

يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِه۪ وَيُهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ اَمْرِكُمْ
yaysın / size / Rabbiniz / rahmetinden / ve / hazırlasın / size / işinizden

مِرْفَقاً ﴿١٦﴾ وَتَرَى الشَّمْسَ اِذَا طَلَعَتْ تَزَاوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ
bir menfaat / ve / görürdün / güneşi / o vakit ki / doğdu / meylediyor / mağaralarından / tarafa

الْيَم۪ينِ وَاِذَا غَرَبَتْ تَقْرِضُهُمْ ذَاتَ الشِّمَالِ وَهُمْ ف۪ي فَجْوَةٍ مِنْهُ
sağ / ve / o vakit ki / battı / onları kesiyordu / taraftan / sol / ve / onlar / genişçe bir yerinde / oranın

ذٰلِكَ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ مَنْ يَهْدِ اللّٰهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ
bu / delillerindendir / Allah'ın / kime / hidâyet ederse / Allah / işte odur / hidâyete eren / ve / kimi

يُضْلِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيّاً مُرْشِداً ﴿١٧﴾ وَتَحْسَبُهُمْ اَيْقَاظاً وَهُمْ
dalâlete atarsa / artık aslâ bulamazsın / onun için / bir dost / bir mürşid / ve / onları sanırdın / uyanıklar / halbuki onlar

رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَم۪ينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ
uyuyanlardır / ve / onları döndürüyorduk / tarafa / sağ / ve / tarafa / sol / ve / köpekleri

بَاسِطٌ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَص۪يدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ
uzatan idi / iki kolunu / girişde / eğer / muttali olsaydın / onlara / gerçekten geri dönerdin / onlardan

فِرَاراً وَلَمُلِئْتَ مِنْهُمْ رُعْباً ﴿١٨﴾ وَكَذٰلِكَ بَعَثْنَاهُمْ
kaçarak / ve / elbette dolardın / onlardan dolayı / bir korku ile / ve / işte böylece / onları uyandırdık

لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ لَبِثْتُمْ قَالُوا
birbirlerine sormaları için / aralarında / dedi / konuşan biri / onlardan / ne kadar / kaldınız / dediler

لَبِثْنَا يَوْماً اَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ
kaldık / bir gün / veya / bir kısmı / günün / dediler / Rabbiniz / en iyi bilendir / o şeyi ki / kaldınız

فَابْعَثُوۤا اَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هٰذِه۪ۤ اِلَى الْمَد۪ينَةِ فَلْيَنْظُرْ
şimdi gönderin / birinizi / gümüş paranızla / şu / şehre / ve baksın

اَيُّهَاۤ اَزْكٰى طَعَاماً فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ
hangisi / daha temiz / yiyecek olarak / artık size getirsin / bir rızık / ondan / ve / dikkatli olsun

وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ اَحَداً ﴿١٩﴾ اِنَّهُمْ اِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ
ve / sakın sezdirmesin / sizi / bir kimseye / şübhesiz ki onlar / eğer / haberdar olurlarsa / sizden

يَرْجُمُوكُمْ اَوْ يُع۪يدُوكُمْ ف۪ي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُۤوا اِذاً اَبَداً ﴿٢٠﴾
sizi taşlarlar / veya / sizi döndürürler / dinlerine / ve / aslâ kurtuluşa eremezsiniz / o takdirde / ebediyen

16- *(İçlerinden biri şöyle dedi:)* "Mâdem ki onlardan ve *(onların)* Allah'dan başka tapmakta olduklarından ayrıldınız, öyle ise mağaraya sığının ki, Rabbiniz size rahmetinden *(bir genişlik)* yaysın ve size işinizde bir kolaylık sağlasın!"

17- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Hem *(sen onlara bir baksaydın)* güneşi görürdün ki, doğduğu zaman mağaralarının sağ tarafına meylediyor, battığı zaman ise onların sol tarafını kesiyordu *(böylece ışığı onları rahatsız etmiyordu)* ve onlar oranın genişçe bir yerinde idiler. *(Onların)* bu *(hâlleri)*, Allah'ın delillerindendir. Allah, kime *(hikmetine binâen fazlından)* hidâyet *(nasîb)* ederse, işte hidâyete eren odur. Kimi de *(kendi küfrü sebebiyle)* dalâlete atarsa, artık onun için aslâ bir yardımcı ve *(hak yolu gösteren)* bir mürşid bulamazsın.

18- Ve onlar*(a baksan, mağarada)* uyuyan kimseler oldukları hâlde onları uyanık sanırdın; hem onları *(bir taraflarına yatıp kalmakla zarar görmemeleri için)* sağ tarafa ve sol tarafa döndürüyorduk; köpekleri de *(mağaranın)* giriş*(in)*de iki kolunu *(ön ayaklarını)* uzatan *(bir muhâfız olarak yatmakta)* idi. Onlara *(o hâllerinde)* muttali' olsaydın *(öylece görseydin)*, gerçekten kendilerinden *(ürker ve)* kaçarak geri dönerdin; hem onlardan dolayı elbette korku ile dolardın!

19- İşte böylece, *(hâllerini)* aralarında birbirlerine sorsunlar diye onları uyandırdık. İçlerinden konuşan biri *(hâllerindeki acâibliği görerek)*: "Ne kadar kaldınız?" dedi. *(Diğerleri)*: "Bir gün veya günün bir kısmı kadar kaldık!" dediler. *(İçlerinden bir kısmı da)* dediler ki: "Rabbiniz, ne kadar kaldığınızı en iyi bilendir; şimdi içinizden birini şu gümüş paranızla şehre gönderin de baksın, yiyecek olarak hangisi daha temiz ise artık ondan size bir rızık getirsin; fakat dikkatli olsun ve sakın sizi kimseye sezdirmesin!"

20- "Çünki onlar, sizden haberdâr olursa, sizi taşla öldürürler veya sizi dinlerine döndürürler; bu takdirde ebediyen kurtuluşa eremezsiniz!"

21- Böylece *(insanları)* onlardan haberdâr ettik ki, şübhesiz Allah'ın va'dinin, hak olduğunu, yine şübhesiz kıyâmet*(in geleceğin)*-de hiç şübhe olmadığını bilsinler! O vakit *(ahâli)* kendi aralarında *(artık va'deleri yeterek ölen bu gençlerin hâtırasına ne yapabileceklerine dâir)* onların hâlini tartışıyorlardı; nihâyet *(bir kısmı)*: "Onların üzerlerine *(mağaralarının kapısına)* bir binâ yapın!" dediler. Rableri onları en iyi bilendir. Onların durumları hakkında *(sözleri)* üstün gelen *(mü'min)*ler: "Elbette onların üzerine *(yanıbaşlarına)* bir mescid yapacağız!" dedi.

22- *(Ehl-i kitâbın bir kısmı:)* "*(Onlar)* üç *(kişi)*dir, dördüncüleri köpekleridir" diyecekler. Yine *(bir kısmı)*: "*(Onlar)* beş *(kişi)*dir, altıncıları köpekleridir" diyecekler. *(Hâlbuki bunlar)* gayba *(karanlığa)* taş atmak kabîlindendir ve *(mü'minler ise)*: "*(Onlar)* yedi *(kişi)*dir, sekizincileri köpekleridir" diyecekler. De ki: "Rabbim, onların sayılarını en iyi bilendir! Onları ancak pek az kimseler bilir." Öyle ise onlar hakkında *(Kur'ân'da bildirilen)* açık delillerin dışında münâkaşaya girme ve onlar hakkında bunlardan hiçkimseye bir şey sorma!

23, 24- *(Ey Habîbim!)* Sakın hiçbir şey için, Allah'ın dilemesine bağlamadıkça *(inşâallah demedikçe)*: "Ben bunu yarın kesinlikle yapacak olanım" deme! *(Bunu)* unuttuğun zaman ise, Rabbini an ve: "Umarım ki Rabbim, bundan *(bu kıssadan, peygamberliğime delîl olan)* daha yakın bir yola *(daha nice delillere)* beni eriştirir" de!

25- Ve *(onlar)* mağaralarında üç yüz sene kaldılar, dokuz *(sene)* de ziyâde ettiler.

26- De ki: "Allah *(onların)* ne kadar kaldıklarını en iyi bilendir! Göklerin ve yerin gaybı*(nı, gizliliklerini bilmek)* O'na âiddir. *(O,)* ne güzel görür ve ne güzel işitir! Onların *(göklerde ve yerde olanların)* O'ndan başka hiçbir dostu yoktur. Hem *(O,)* hükmünde hiçbir kimseyi ortak kılmaz."

27- Rabbinin Kitâbı'ndan sana vahyedileni oku! O'nun kelimelerini değiştirecek kimse yoktur; O'ndan başka aslâ sığınılacak bir kimse de bulamazsın!

وَكَذٰلِكَ اَعْثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُٓوا اَنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَاَنَّ السَّاعَةَ
kıyâmet şübhesiz ve haktır Allahın va'di şübhesiz bilmeleri için onlardan haberdar ettik böylece ve

لَا رَيْبَ ف۪يهَاۚ اِذْ يَتَنَازَعُونَ بَيْنَهُمْ اَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا
inşâ edin nihâyet dediler onların hâlini aralarında tartışıyorlardı o vakit onda şübhe yoktur

عَلَيْهِمْ بُنْيَانًاۜ رَبُّهُمْ اَعْلَمُ بِهِمْۜ قَالَ الَّذ۪ينَ غَلَبُوا عَلٰٓى اَمْرِهِمْ
durumları hakkında üstün geldiler o kimseler ki dedi onları en iyi bilendir Rableri bir binâ üzerlerine

لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِمْ مَسْجِدًا ﴿٢١﴾ سَيَقُولُونَ ثَلٰثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْۚ
köpekleridir dördüncüleri üçtür diyecekler bir mescid üzerlerine elbette edineceğiz

وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِۚ وَيَقُولُونَ
diyecekler ve gayba taş atmaktır köpekleridir altıncıları beşdir diyecekler ve

سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْۜ قُلْ رَبّ۪ٓي اَعْلَمُ بِعِدَّتِهِمْ
sayılarını en iyi bilendir Rabbim de ki köpekleridir sekizincileri ve yedidir

مَا يَعْلَمُهُمْ اِلَّا قَل۪يلٌۜ فَلَا تُمَارِ ف۪يهِمْ اِلَّا مِرَٓاءً ظَاهِرًاۖ
açık bir münâkaşa ancak onlar hakkında öyle ise münâkaşaya girme pek az kimse ancak onları bilmez

وَلَا تَسْتَفْتِ ف۪يهِمْ مِنْهُمْ اَحَدًاۚ ﴿٢٢﴾ وَلَا تَقُولَنَّ لِشَا۬يْءٍ
bir şey için sakın deme ve bir kimseye bunlardan onlar hakkında bir şey sorma ve

اِنّ۪ي فَاعِلٌ ذٰلِكَ غَدًاۙ ﴿٢٣﴾ اِلَّٓا اَنْ يَشَٓاءَ اللّٰهُۘ وَاذْكُرْ رَبَّكَ
Rabbini an ve Allah'ın dilemesiyle ancak yarın bunu yapanım şübhesiz ben

اِذَا نَس۪يتَ وَقُلْ عَسٰٓى اَنْ يَهْدِيَنِ رَبّ۪ي لِاَقْرَبَ مِنْ هٰذَا
bundan daha yakın olana Rabbimin beni eriştirmesi umulur de ve unuttun o vakit ki

رَشَدًا ﴿٢٤﴾ وَلَبِثُوا ف۪ي كَهْفِهِمْ ثَلٰثَ مِائَةٍ س۪ن۪ينَ وَازْدَادُوا
ziyâde ettiler ve sene yüz üç mağaralarında kaldılar ve doğrulukca

تِسْعًا ﴿٢٥﴾ قُلِ اللّٰهُ اَعْلَمُ بِمَا لَبِثُواۚ لَهُ غَيْبُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ
yerin ve göklerin gaybı ona âiddir kaldılar o şeyi ki en iyi bilendir Allah de ki dokuz

اَبْصِرْ بِه۪ وَاَسْمِعْۜ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِه۪ مِنْ وَلِيٍّۘ وَلَا يُشْرِكُ
ortak kılmaz ve bir dostu ondan başka onların yoktur ne güzel işitir ve ne güzel görür

ف۪ي حُكْمِه۪ٓ اَحَدًا ﴿٢٦﴾ وَاتْلُ مَٓا اُو۫حِيَ اِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَۚ
Rabbinin kitabından sana vahyedildi o şeyi ki oku ve bir kimseyi hükmünde

لَا مُبَدِّلَ لِكَلِمَاتِه۪ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِه۪ مُلْتَحَدًا ﴿٢٧﴾
bir sığınılacak ondan başka aslâ bulamazsın ve kelimelerini değiştirecek yoktur

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدٰوةِ وَالْعَشِيِّ
akşamda ve sabahda Rablerine yalvarıyorlar o kimselerle ki beraber nefsini sabırlı tut ve

يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيٰوةِ
hayatının ziynetini istiyorsun onlardan gözlerini ayırma ve rızâsını istiyorlar

الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ اَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوٰيهُ
arzusuna uymuş ve bizi anmaktan kalbini gâfil kıldık o kimseye ki itâat etme ve dünya

وَكَانَ اَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾ وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ
artık îmân etsin dilerse artık kim Rabbinizdendir hak de ki ve aşırılık işi oldu ve

وَمَنْ شَاءَ فَلْيَكْفُرْ اِنَّا اَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا اَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا
duvarları onları kuşatmıştır çepeçevre bir ateş ki zâlimler için hazırlamışızdır şübhesiz biz artık inkâr etsin dilerse ve kim

وَاِنْ يَسْتَغِيثُوا يُغَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ
içecektir ne kötü yüzleri haşlar erimiş ma'den gibi bir su ile yardım edilirler yardım isterlerse eğer ve

وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾ اِنَّ الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ اِنَّا
şübhesiz biz sâlih ameller yaptılar ve îmân ettiler o kimseler ki şübhesiz bir kalma yeridir ne kötü ve

لَا نُضِيعُ اَجْرَ مَنْ اَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾ اُولٰئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي
akar Adn Cennetleri onlara vardır işte onlar amelce güzel oldu o kimsenin ki mükâfâtını zâyi' etmeyiz

مِنْ تَحْتِهِمُ الْاَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ اَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ
giyerler ve altından bileziklerden orada takınırlar ırmaklar altlarından

ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَاِسْتَبْرَقٍ مُتَّكِئِينَ فِيهَا عَلَى
üzerinde orada yaslanan kimselerdir kalın ipekten ve ince ipekten yeşil elbiseler

الْاَرَائِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾ وَاضْرِبْ لَهُمْ
onlara misâl getir ve kalma yeri olarak ne güzel olmuştur ve mükâfâttır ne güzel tahtlar

مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِاَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ اَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهُمَا
ikisinin etrâfını çevirmiştik ve üzümlerden iki bağ bunlardan birine kıldık iki adamı ki misâl olarak

بِنَخْلٍ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زَرْعًا ﴿٣٢﴾ كِلْتَا الْجَنَّتَيْنِ اٰتَتْ اُكُلَهَا
yemişlerini vermiş iki bağın her ikisi bir ekin ikisinin arasında kılmıştık ve hurmalıklarla

وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهَرًا ﴿٣٣﴾ وَكَانَ لَهُ ثَمَرٌ
bir meyve onun için olmuştu ve bir ırmak ikisinin arasından akıtmıştık ve bir şey ondan eksik bırakmamıştı ve

فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ اَنَا اَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَاَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾
nüfusça ve daha i'tibarlıyım malca senden daha çoğum ben ona konuşuyor kendisi iken arkadaşına ve dedi

28- Sabah-akşam O'nun rızâsını *(ve cemâlini müşâhede etmeyi)* dileyerek, Rablerine yalvaranlarla berâber nefsini sabırlı tut; dünya hayâtının ziynetini arzu edip de gözlerini onlardan *(o yalvaranlardan)*ayırma; ve *(isyanları sebebiyle)* kalbini bizi anmaktan gâfil kıldığımız, nefsinin arzusuna uymuş ve işi gücü aşırılık olan kimseye itâat etme!

29- Ve *(onlara bir tehdîd olarak)* de ki: "Hak Rabbinizdendir; artık dileyen böylece îmân etsin, dileyen de inkâr etsin!" Çünki biz, zâlimler için öyle bir ateş hazırlamışızdır ki, *(çadırın etrâfındaki)* duvarı *(gibi alevden perdeler)* onları çepeçevre kuşatmıştır.

Ve *(onlar)* yardım isterlerse, erimiş ma'den gibi yüzleri haşlayan bir su ile kendilerine yardım edilir. O ne kötü içecektir!

Ve *(o Cehennem)* ne kötü bir kalma yeridir!

30- Îmân edip sâlih ameller işleyenlere gelince, şübhesiz ki biz, amelce güzel olanın mükâfâtını zâyi' etmeyiz.(1)

31- İşte onlara, altlarından ırmaklar akan Adn Cennetleri vardır; *(onlar)* orada tahtlar üzerinde yaslan*(arak otur)*an kimselerdir; altından *(yapılmış)* bilezikler takınırlar; orada ince ipekten ve kalın ipekten yeşil elbiseler giyerler(2) O ne güzel mükâfâttır!

Ve *(o Cennet)* ne güzel olmuş bir kalma yeridir!

32- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Onlara iki adamı da misâl getir ki, bunlardan birine iki üzüm bağı verip, *(o bahçelerin)* ikisinin de etrâfını hurmalıklarla çevirmiş ve aralarında bir ekinlik yapmıştık.

33- Her iki bağ da yemişlerini vermiş ve ondan hiçbirini eksik bırakmamıştı; ikisinin *(o iki bahçenin)* arasından bir de ırmak akıtmıştık.

34- Bunun *(o bağ sâhibinin başka)* geliri de vardı.

Bundan dolayı arkadaşıyla konuşurken ona: "Ben malca senden daha zenginim; nüfusça da daha i'tibarlıyım" dedi.

35- Böylece *(kibirle)* nefsine zulmedici olarak bağına girdi. "Bunun *(bu bağın)* ebedî olarak helâk olacağını sanmıyorum" dedi.

36- "Kıyâmetin gerçekleşecek bir şey olduğunu da sanmıyorum; bununla berâber, eğer gerçekten Rabbime döndürülürsem, elbette *(orada da)* bundan daha hayırlı bir dönüş yeri *(bir âkıbet)* bulurum." *(dedi)*.

37- Kendisiyle konuşmakta iken arkadaşı ona dedi ki: "Seni *(aslen)* bir topraktan, sonra bir nutfeden *(hakir bir damla sudan süzülmüş hulâsadan)* yaratan, sonra da seni bir adam sûretine koyanı inkâr mı ettin?"

38- "Fakat O, benim Rabbim olan Allah'dır ve Rabbime hiçbir kimseyi ortak koşmam!"

39- "Bağına girdiğin zaman: 'Mâşâallah! Kuvvet ancak Allah'*(ın yardımı)* iledir!' demen gerekmez miydi? Her ne kadar beni malca ve evlâdca kendinden daha az görsen de!"

40- "Bununla berâber, olur ki Rabbim bana, senin bağından daha hayırlısını verir ve onun *(senin bahçenin)* üzerine gökten bir âfet gönderir de *(o bağın, ot bitmeyen)* kupkuru bir toprak hâline geliverir!"

41- "Yâhut suyu çekilerek yok olur da bir daha onu aramaya aslâ güç yetiremezsin!"

42- Derken *(bütün)* geliri *(helâk ile)* kuşatıldı; bunun üzerine oraya harcadıklarına karşı *(yanarak)* avuçlarını ovuşturmaya başladı; artık orası çardakları üzerine çökmüş bulunan *(harâb olmuş)* bir hâlde idi ve *(o)*: "Keşke Rabbime kimseyi ortak koşmasaydım!" diyordu.

43- Allah'dan başka ona yardım edecek adamları da yoktu; kendi kendini kurtarıcı da değildi.

44- İşte orada *(kıyâmet gününde)* yardım, ancak hak olan Allah'a mahsustur. *(Mü'minlere)* sevabca en hayırlı, âkıbetce de en hayırlı olan *(ve kullarını en güzel ni'metlere kavuşturan)* O'dur.

45- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Onlara dünya hayâtına *(dâir)* şöyle misâl de getir: *(Dünyanın hâli)* gökten indirdiğimiz bir su gibidir ki, onunla yeryüzünün bitkileri *(yetişip)* birbirine karışır; fakat sonunda rüzgârların kendisini savuracağı bir çöp hâline gelir. Çünki Allah, herşeye gücü yetendir.

وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ
bunun helâk olmasını sanmıyorum dedi nefsine zulmedici o iken bağına girdi ve

أَبَدًا ٣٥ وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ
elbette bulurum Rabbime döndürülürsem ve and olsun eğer olacak bir şeydir kıyâmeti sanmıyorum ve ebedî olarak

خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ٣٦ قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ
inkâr mı ettin onunla konuşuyor kendisi iken arkadaşı ona dedi ki bir dönüş yeri bundan daha hayırlı

بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا ٣٧
bir adam olarak seni düzenledi sonra bir nutfeden sonra bir topraktan seni yarattı o kimseyi ki

لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ٣٨ وَلَوْلَا إِذْ
o vakit ki değil miydi ve hiçbir kimseyi Rabbime ortak koşmam ve Rabbim Allah'dır o fakat

دَخَلْتَ جَنَّتَكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنْ تَرَنِ
beni görüyorsan Allah ile ancak kuvvet yoktur Allah diledi o şey ki demeliydin bağına girdin

أَنَا أَقَلَّ مِنْكَ مَالًا وَوَلَدًا ٣٩ فَعَسَى رَبِّي أَنْ يُؤْتِيَنِ خَيْرًا مِنْ جَنَّتِكَ
senin bağından daha hayırlısını bana vermesi Rabbimin fakat umulur evlâdca ve malca senden daha azım ben

وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِنَ السَّمَاءِ فَتُصْبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ٤٠ أَوْ يُصْبِحَ
olması veya kupkuru bir toprak ve olması gökten bir âfet üzerine göndermesi ve

مَاؤُهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلَبًا ٤١ وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأَصْبَحَ
bunun üzerine oldu meyvesi kuşatıldı ve istemeye onu bir daha aslâ güç yetiremezsin çekilmiş halde suyu

يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَى مَا أَنْفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا وَيَقُولُ
diyordu ve çardakları üzerine çökmüş o iken oraya infâk etti o şeylere karşı ki iki avucunu ovuşturuyor

يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ٤٢ وَلَمْ تَكُنْ لَهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ
ona yardım edecekler bir cemâat ki onun için olmadı ve hiç kimseyi Rabbime ortak koşmasaydım keşke ben

مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنْتَصِرًا ٤٣ هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ
odur hak olan Allahındır velâyet işte orada kendi kendini kurtarıcı değildi ve Allah'dan başka

خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ٤٤ وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
dünya hayatına misâl olarak onlara misâl getir ve âkıbetce hayırlı ve sevabca hayırlı

كَمَاءٍ أَنْزَلْنَاهُ مِنَ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ
nihâyet oldu yeryüzünün bitkileri onunla sonra birbirine karıştı gökten onu indirdik bir su gibidir ki

هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَاحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ مُقْتَدِرًا ٤٥
gücü yeten herşeye Allah'dır ve rüzgârlar kendisini savuruyor bir çöp hâlinde

الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ

mal | ve oğullar | süsüdür | hayatının | dünya | ve | kalıcılar olan | sâlih ameller | hayırlıdır | katında

رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ اَمَلًا ﴿٤٦﴾ وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْاَرْضَ

Rabbinin | sevabca | ve | hayırlıdır | ümîd bağlamaca | ve | o gün ki | yürütürüz | dağları | ve | görürsün | yeri

بَارِزَةً وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ اَحَدًا ﴿٤٧﴾ وَعُرِضُوا عَلٰى

dümdüz | ve | onları toplamışızdır | artık bırakmadık | onlardan | birini | ve | arz olunmuşlardır

رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ اَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ

Rabbine | saf saf | and olsun gerçekten | bize geldiniz | o şey gibi ki | sizi yarattık | ilk | def'a | bil'akis | sanmıştınız

اَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿٤٨﴾ وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ

aslâ kılmayacağız | size | bir va'd zamânı | ve | konulmuştur | kitab | artık görürsün | günahkârları

مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا مَالِ هٰذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ

korkan kimseler olarak | o şeyden ki | ondadır | ve | derler | vay bize | ne (olmuş) ki | buna | kitaba | bırakmıyor

صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً اِلَّا اَحْصٰيهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ

küçük bir şey | ve | ne büyük | ancak | onları sayıp dökmüş | ve | bulmuşlardır | o şeyleri ki | yaptılar | hazır olarak | ve | zulmetmez

رَبُّكَ اَحَدًا ﴿٤٩﴾ وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِاٰدَمَ

Rabbin | hiçbir kimseye | ve | bir zaman | demiştik | meleklere | secde edin | Âdem'e

فَسَجَدُوا اِلَّا اِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ اَمْرِ

hemen secde ettiler | hâric | İblis | idi | cinlerden | ve çıktı | emrinden

رَبِّهِ اَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ اَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ

Rabbinin | şimdi onu ediniyor musunuz | ve | zürriyetini | dostlar | benden başka | onlar iken | size | bir düşman

بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾ مَا اَشْهَدْتُهُمْ خَلْقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ

ne kötü | zâlimler için | bir bedel | onları şâhid bulundurmadım | yaratılmasında | göklerin | ve | yerin

وَلَا خَلْقَ اَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾

ve | ne yaratılmasında | kendilerinin | ve | olmadım | edinici | dalâlete düşürenleri | bir yardımcı

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ

ve | o gün | der | çağırın | ortaklarımı | o kimseleri ki | zannettiniz | işte onları çağırmışlar

يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا ﴿٥٢﴾ وَرَاَ الْمُجْرِمُونَ

fakat icâbet etmemişlerdir | kendilerine | ve | kılmışızdır | aralarına | tehlikeli bir yer | ve | gördü | günahkârlar

النَّارَ فَظَنُّوا اَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾

ateşi | ve zannettiler | gerçekten kendileri | ona düşen kimselerdir | ve | bulmadılar | ondan | kaçacak bir yer

46- Mal ve oğullar, dünya hayâtının süsüdür. *(Neticesi)* kalıcı olan sâlih ameller ise, Rabbinin katında sevabca daha hayırlıdır, ümîd bağlamak cihetiyle de daha hayırlıdır.

47- Öyle bir gün ki, dağları yürütürüz de yeri dümdüz görürsün; artık onların hiçbirini bırakmaksızın hepsini *(mahşerde)* toplamışızdır!

48- Ve *(hepsi)* sıra sıra Rabbinin huzûruna arz olunmuş *(çıkarılmış)*lardır. *(Onlara:)* "And olsun ki, sizi ilk def'a yarattığımız gibi *(çıplak ve hiçbir şeye sâhip olmayarak)* bize geldiniz. Hayır! Size *(söylenenlerin gerçekleşeceği)* bir va'd zamânı*(nı)* aslâ ta'yîn etmediğimizi sanmıştınız, değil mi?" *(denir).*

49- Ve kitab *(amel defteri, ortaya)* konulmuştur. Artık günahkârları görürsün ki onda *(yazılı)* olanlardan korkan kimseler olarak: "Vay hâlimize! Bu defter nasıl olmuş da küçük büyük hiçbir şey bırakmadan hepsini sayıp dökmüş?" derler. Böylece yaptıklarını hazır olarak bulmuşlardır. Rabbin ise hiç kimseye zulmetmez.

50- Hani meleklere: "Âdeme secde edin!" demiştik; İblis hâriç, hemen secde ettiler. *(O,)* cinlerden idi de Rabbinin emrinden çıktı. Şimdi beni bırakıp da onu ve zürriyetini *(kendinize)* dostlar mı ediniyorsunuz? Hâlbuki onlar size düşmandır. Zâlimler için *(bu)* ne kötü bir değişmedir.

51- Onları *(İblis'i ve zürriyetini)*, ne göklerin ve yerin yaratılmasında, ne de kendilerinin yaratılmasında şâhid bulundurmadım. Dalâlete düşürenleri kendime yardımcı edinici de değilim.

52- Yine o gün ki *(Allah, kâfirlere)*: "Benim ortaklarım zannettiklerinizi çağırın!" der. İşte onları çağırmışlar, fakat kendilerine icâbet etmemişlerdir ve *(biz)* onların arasına tehlikeli bir uçurum koymuşuzdur.

53- Günahkârlar ise ateşi görür de *(onun uğultu ve dehşetinden, daha onu tatmadan)* kendilerinin gerçekten ona düşmüş kimseler olduklarını zannederler; fakat ondan kaçacak bir yer bulamazlar!

54- Celâlim hakkı için, biz bu Kur'ân'da insanlar için her misâlden *(ve ma'nâdan)* çeşitli şekillerde açıkladık. Fakat insan, mücâdeleye herşeyden daha çok düşkündür.

55- Bununla berâber kendilerine hidâyet geldiği zaman, insanları îmân etmekten ve Rablerinden mağfiret dilemekten alıkoyan şey, ancak önceki *(ümmet)*lere *(tatbîk edilmiş)* olan *(İlâhî)* kānunların kendilerine de gelip çatmasını veya göz göre göre azâbın kendilerine gelmesi*(ni beklemeleri)*dir!

56- Hâlbuki *(biz)* peygamberleri ancak müjdeleyiciler ve *(aynı zamanda, Allah'ın azâbı ile)* korkutucular olarak göndeririz. İnkâr edenler ise bâtıl *(bir yol)* ile mücâdele eder ki, hakkı onun vâsıtasıyla ortadan kaldırsınlar. Hem *(onlar)* âyetlerimi ve tehdîd edildikleri şeyleri alaya alırlar.

57- Kendisine Rabbisinin âyetleri anlatılıp da onlardan yüz çeviren ve ellerinin takdîm ettiği *(günahları)*nı unutandan daha zâlim kim olabilir? Şübhesiz ki biz, *(küfürleri sebebiyle)* kalblerinin üzerine, onu *(o Kur'ân'ı)* anlamasınlar diye perdeler çekeriz; kulaklarına da bir ağırlık *(koyarız)*! Onları hidâyete çağırsan da bu hâlde ebedî olarak aslâ hidâyete gelmezler.

58- Bununla berâber, çok bağışlayıcı olan Rabbin, rahmet sâhibidir. Eğer onları *(o kâfirleri)* kazandıkları *(günahlar)* sebebiyle hemen hesâba çekecek olsaydı, onları elbette çok çabuk azâba uğratırdı. Fakat onlara va'd edilen bir zaman *(kıyâmet günü)* vardır ki, onun ötesinde kaçıp sığınacak bir yer aslâ bulamayacaklardır!

59- İşte zulmettikleri zaman kendilerini helâk ettiğimiz şehirler! Onları helâk etmek için de *(gelmeyeceğini zannettikleri)* bir zaman ta'yîn etmiştik.

60- *(Ey Resûlüm!)* Bir zaman Mûsâ, *(kendisine hizmet eden)* o gence *(Yûşa' bin Nûn'a)*: "Artık durmayacağım; tâ ki *(Hızır'ı bulmak üzere)* iki denizin birleştiği yere varacağım; yâhut *(onu buluncaya kadar)* senelerce vakit geçireceğim!" demişti.

61- Nihâyet ikisi, *(o iki denizin)* aralarının birleştiği yere varınca, *(o yerin alâmeti olarak, canlanıp orada denize atlayacak olan)* balıklarını unuttular, hâlbuki *(balık, atlamış da)* denizde bir iz bırakarak yolunu tutmuştu.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هٰذَا الْقُرْاٰنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْاِنْسَانُ
insan oldu ve misâlin herbirinden insanlar için Kur'ân'da bunda açıkladık and olsun ve

اَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ۝٥٤ وَمَا مَنَعَ النَّاسَ اَنْ يُؤْمِنُوا اِذْ جَاءَهُمُ
kendilerine geldi o vakit ki îmân etmelerinden insanları alıkoymadı ve mücâdelece bir şeyin en çoğu

الْهُدٰى وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ اِلَّا اَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةُ الْاَوَّلِينَ
evvelkilerin kanununun kendilerine gelip çatması ancak Rablerinden mağfiret dilemelerinden ve hidâyet

اَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ۝٥٥ وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ اِلَّا مُبَشِّرِينَ
müjdeleyiciler ancak peygamberleri göndermeyiz ve göz önüne azâbın onlara gelmesi veya

وَمُنْذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ
onun ile kaydırmaları için bâtıl ile inkâr ettiler o kimseler ki mücâdele eder ve korkutucular olarak ve

الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا اٰيَاتِي وَمَا اُنْذِرُوا هُزُوًا ۝٥٦ وَمَنْ اَظْلَمُ
daha zâlim kimdir ve bir alay korkutuldular o şeyleri ki ve âyetlerimi edindiler ve hakkı

مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰيَاتِ رَبِّهِ فَاَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ
takdîm etti o şeyi ki unuttu ve onlardan ve yüz çevirdi Rabbisinin âyetleri ile nasîhat edildi o kimseden ki

يَدَاهُ اِنَّا جَعَلْنَا عَلٰى قُلُوبِهِمْ اَكِنَّةً اَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي
ve onu anlarlar diye perdeler kalblerinin üzerine kılarız şübhesiz biz iki eli

اٰذَانِهِمْ وَقْرًا وَاِنْ تَدْعُهُمْ اِلَى الْهُدٰى فَلَنْ يَهْتَدُوا
artık aslâ hidâyete gelmezler hidâyete onları çağırırsan eğer ve bir ağırlık kulaklarına

اِذًا اَبَدًا ۝٥٧ وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ
onları hesâba çekecek olsaydı eğer rahmet sâhibidir çok bağışlayıcıdır Rabbin ve ebedî olarak o takdirde

بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَنْ يَجِدُوا مِنْ
aslâ bulamayacaklar va'd edilen bir zaman onlara vardır bil'akis azâbda onlar için elbette acele etmişti kazandılar o şey sebebiyle ki

دُونِهِ مَوْئِلًا ۝٥٨ وَتِلْكَ الْقُرٰى اَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا
kılmıştık ve zulmettiler ne zaman ki kendilerini helâk ettik şehirler ki işte bu ve sığınacak bir yer ondan ötede

لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا ۝٥٩ وَاِذْ قَالَ مُوسٰى لِفَتٰيهُ لَا اَبْرَحُ حَتّٰى
tâ ki artık durmayacağım gencine Mûsâ demişti bir vakit ve bir zaman onların helâki için

اَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ اَوْ اَمْضِيَ حُقُبًا ۝٦٠ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ
birleştiği yere ikisi vardı nihâyet ne zaman ki senelerce gitmeme dek veya iki denizin birleştiği yere varma dek

بَيْنِهِمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ۝٦١
bir iz bırakarak denizde yolunu halbuki tutmuştu balıklarını unuttular ikisinin arasının

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتٰيهُ اٰتِنَا غَدَٓاءَنَاۘ لَقَدْ لَق۪ينَا مِنْ سَفَرِنَا
ne zaman ki · ikisi geçtiler · dedi · gencine · bize getir · kahvaltımızı · andolsun gerçekten · karşılaştık · yolculuğumuzdan

هٰذَا نَصَباً ﴿٦٢﴾ قَالَ اَرَاَيْتَ اِذْ اَوَيْنَٓا اِلَى الصَّخْرَةِ فَاِنّ۪ي نَس۪يتُ
bu · yorgunlukla · dedi · gördün mü · o vakit ki · sığındık · kayaya · artık doğrusu ben · unutmuşum

الْحُوتَۘ وَمَٓا اَنْسَان۪يهُ اِلَّا الشَّيْطَانُ اَنْ اَذْكُرَهُۚ وَاتَّخَذَ سَب۪يلَهُ
balığı · ve · bana onu unutturmadı · ancak · şeytan · onu hatırlamamı · ve · tutmuştu · yolunu

فِي الْبَحْرِۗ عَجَباً ﴿٦٣﴾ قَالَ ذٰلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِۗ فَارْتَدَّا عَلٰٓى اٰثَارِهِمَا
denizde · şaşılacak bir şekilde · dedi · işte bu · o şey ki · idik · arıyoruz · hemen geri döndüler · üzerine · ikisinin izleri

قَصَصاًۙ ﴿٦٤﴾ فَوَجَدَا عَبْداً مِنْ عِبَادِنَٓا اٰتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا
ta'kîb ederek · derken ikisi buldular · bir kulu · kullarımızdan ki · kendisine verdik · bir rahmet · katımızdan

وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْماً ﴿٦٥﴾ قَالَ لَهُ مُوسٰى هَلْ اَتَّبِعُكَ عَلٰٓى اَنْ
ve · kendisine öğrettik · tarafımızdan · bir ilim · dedi · ona · Mûsâ · sana tâbi' olabilir miyim · üzere

تُعَلِّمَنِ مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْداً ﴿٦٦﴾ قَالَ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَط۪يعَ مَعِيَ صَبْراً
bana öğretmen · o şeyden ki · öğretildin · hayra götüren bir ilim · dedi · doğrusu sen · aslâ güç yetiremezsin · beraberimde · sabretmeye

﴿٦٧﴾ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلٰى مَا لَمْ تُحِطْ بِه۪ خُبْراً ﴿٦٨﴾ قَالَ سَتَجِدُن۪ٓي اِنْ شَٓاءَ
ve · nasıl · sabredeceksin · o şeye ki · kavramadın · onu · haberdar edilmekle · dedi · beni bulacaksın · eğer · dilerse

اللّٰهُ صَابِراً وَلَٓا اَعْص۪ي لَكَ اَمْراً ﴿٦٩﴾ قَالَ فَاِنِ اتَّبَعْتَن۪ي فَلَا تَسْـَٔلْن۪ي
Allah · sabırlı · ve · karşı gelmeyeceğim · sana · bir işte · dedi · o halde eğer · bana tâbi' olursan · artık bana soru sorma

عَنْ شَيْءٍ حَتّٰٓى اُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْراً ﴿٧٠﴾ فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَا
bir şeyden · tâ ki · açmama kadar · sana · ondan · bir söz · bunun üzerine ikisi gitti · nihâyet · o zaman ki

رَكِبَا فِي السَّف۪ينَةِ خَرَقَهَاۜ قَالَ اَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ اَهْلَهَاۚ لَقَدْ
ikisi bindiler · gemiye · onu deldi · dedi · onu deldin mi · boğman için · halkını · and olsun gerçekten

جِئْتَ شَيْـٔاً اِمْراً ﴿٧١﴾ قَالَ اَلَمْ اَقُلْ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَط۪يعَ مَعِيَ صَبْراً
geldin · bir şeyle · müdhiş · dedi · dememiş miydim · doğrusu sen · aslâ güç yetiremezsin · beraberimde · sabretmeye

﴿٧٢﴾ قَالَ لَا تُؤَاخِذْن۪ي بِمَا نَس۪يتُ وَلَا تُرْهِقْن۪ي مِنْ اَمْر۪ي عُسْراً
dedi · beni mes'ûl tutma · o şeyden dolayı ki · unuttum · ve · bana yükleme · işimden dolayı · bir güçlük

﴿٧٣﴾ فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَا لَقِيَا غُلَاماً فَقَتَلَهُۙ قَالَ اَقَتَلْتَ
yine ikisi gitti · nihâyet · o zaman ki · rastladılar · bir erkek çocuğa · hemen onu öldürdü · dedi · öldürdün mü

نَفْساً زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍۜ لَقَدْ جِئْتَ شَيْـٔاً نُكْراً ﴿٧٤﴾
bir canı · tertemiz · karşılık olmadan · bir cana · and olsun gerçekten · geldin · bir şeyle · çok çirkin

62- Sonunda *(Mûsâ oradan)* uzaklaştıklarında genç *(arkadaş)*ına: "Kahvaltımızı bize getir *(de yiyelim)*, gerçekten bu yolculuğumuzda yorgun düştük" dedi.

63- *(Yûşa':)* "Gördün mü, kayaya sığındığımız sırada, artık doğrusu ben balığı*(n canlanarak denize atladığını söylemeyi)* unutmuşum! Bana onu hatırlamamı unutturan da, ancak şeytandır. Ve *(balık)* şaşılacak bir şekilde denizde yolunu tutmuştu!" dedi.

64- *(Mûsâ:)* "Aradığımız zâten buydu!" dedi. Hemen kendi izlerini ta'kîb ederek geri döndüler.

65- Derken ikisi, katımızdan kendisine bir rahmet verdiğimiz ve tarafımızdan kendisine bir ilim öğrettiğimiz kullarımızdan bir kulu *(Hızır'ı)* buldular.[1]

66- Mûsâ ona: "Sana öğretilenden, hayra götüren bir ilmi *(Ledün ilmini)* bana öğretmen üzere sana tâbi' olabilir miyim?" dedi.

67- *(Hızır, cevâben şöyle)* dedi: "Doğrusu sen, berâberimde sabretmeye aslâ güç yetiremezsin!"

68- "Hem içyüzünü kavrayamadığın *(ve zâhiren yanlış anlaşılan)* bir şeye *(bir peygamber olarak)* nasıl sabredeceksin?" *(dedi)*.

69- *(Hızır'ın, kendi bildiği ölçülerle hareket edeceğini düşünen Mûsâ:)* "İnşâallah sen beni sabırlı bulacaksın ve sana hiçbir işte karşı gelmeyeceğim!" dedi.

70- *(Hızır:)* "O hâlde bana tâbi' olursan, artık *(ben)* sana ondan söz açıncaya kadar *(yaptığım)* hiçbir şey hakkında bana soru sorma!" dedi.

71- Bunun üzerine ikisi gittiler; nihâyet gemiye bindikleri zaman, *(Hızır)* onu *(o gemiyi tehlikeli olmayacak yerinden)* deldi. *(Mûsâ:)* "Onu, içinde bulunanları boğmak için mi deldin? Gerçekten müdhiş bir şey yaptın!" dedi.

72- *(Hızır:)* "Doğrusu sen, berâberimde sabretmeye aslâ güç yetiremezsin, dememiş miydim?" dedi.

73- *(Mûsâ:)* "Unuttuğum şeyden dolayı beni mes'ûl tutma ve bu işimde *(seninle berâber olmakta)* bana bir güçlük yükleme! *(Beni ma'zur gör!)*" dedi.

74- Yine *(berâberce)* gittiler; nihâyet bir erkek çocuğa rastladıkları zaman, *(Hızır)* tuttu onu öldürüverdi. *(Mûsâ:)* "Bir cana karşılık olmaksızın ma'sum bir cana mı kıydın? Gerçekten çok çirkin bir şey yaptın!" dedi.

75- *(Hızır:)* "*(Ben)* sana: 'Doğrusu sen, berâberimde sabretmeye aslâ güç yetiremezsin!' dememiş miydim?" dedi.

76- *(Mûsâ:)* "Eğer bundan sonra sana bir şeyden sorarsam, artık beni arkadaşlığa kabûl etme; gerçekten benim tarafımdan *(ma'zur sayılabileceğin)* bir özre ulaştın" dedi.

77- Yine *(berâberce)* gittiler; nihâyet bir şehir ahâlîsine *(Antakya'ya)* vardıklarında, oranın halkından yiyecek istediler; fakat *(onlar)* bu ikisini misâfir etmekten kaçındılar. Derken orada *(sanki)* yıkılmak isteyen bir duvar buldular; *(Hızır)* hemen onu doğrulttu. *(Mûsâ:)* "İsteseydin buna karşı elbette bir ücret alırdın" dedi.

78- *(Hızır)* şöyle dedi: "İşte bu *(soruyu sorman)* benimle senin aramızın ayrılmasıdır. *(Şimdi)* kendisine sabretmeye dayanamadığın şeylerin iç yüzünü sana haber vereceğim."

79- "O gemi var ya, işte *(o,)* denizde çalışan yoksul kimselere âid idi; bu yüzden onu kusurlu kılmak istedim; çünki onların ilerisinde bir hükümdar vardı; her *(sağlam)* gemiyi zorla alıyordu."

80- "Ve o çocuğa gelince *(o bülüğ çağına ulaşmış bir isyankâr idi)*; hâlbuki ana-babası mü'min kimselerdi; onları da azgınlığa ve küfre bürümesinden *(sürüklemesinden)* korktuk."

81- "Böylece Rablerinin kendilerine, *(günahlardan)* temiz olma cihetiyle ondan hayırlısını ve *(onlara)* merhametçe daha yakınını *(o çocuğa)* bedel olarak vermesini istedik!"

82- "O duvar ise, işte o şehirde bulunan iki yetim erkek çocuğa âid idi; ve onun *(o duvarın)* altında, kendilerine âid bir hazîne vardı; babaları da sâlih bir kimseydi. Böylece Rabbin, onların *(o iki çocuğun)* güçlerinin kemâle ermesini ve Rabbinden bir rahmet olarak *(o yaşa geldiklerinde)* kendi hazînelerini çıkarmalarını diledi! *(Ben)* bunu kendiliğimden de yapmadım! *(Rabbim bana emir buyurdu!)* İşte kendisine sabretmeye dayanamadığın şeylerin iç yüzü budur!"

83- *(Ey Habîbim!)* Sana Zülkarneyn'den de soruyorlar. De ki: "Size ondan bir hâtıra okuyacağım *(anlatacağım)*."[1]

قَالَ اَلَمْ اَقُلْ لَكَ اِنَّكَ لَنْ تَسْتَطٖيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٥﴾ قَالَ اِنْ سَاَلْتُكَ

sana sorarsam | eğer | dedi | sabretmeye | beraberimde | aslâ güç yetiremezsin | doğrusu sen | sana | dememiş miydim | dedi

عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنٖي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنّٖي عُذْرًا

bir özre | benim tarafımdan | ulaştın | gerçekten | artık beni arkadaşlığa kabul etme | bundan sonra | bir şeyden

﴿٧٦﴾ فَانْطَلَقَا حَتّٰٓى اِذَٓا اَتَيَٓا اَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطْعَمَٓا اَهْلَهَا فَاَبَوْا

ve kaçındılar | oranın halkından | ikisi yiyecek istedi | bir şehir | halkına | vardılar | o zaman ki | nihâyet | yine ikisi gitti

اَنْ يُضَيِّفُوهُمَا فَوَجَدَا فٖيهَا جِدَارًا يُرٖيدُ اَنْ يَنْقَضَّ فَاَقَامَهُ

hemen onu doğrulttu | yıkılmasını | istiyor | bir duvar ki | orada | derken buldular | ikisini misâfir etmelerinden

قَالَ لَوْ شِئْتَ لَتَّخَذْتَ عَلَيْهِ اَجْرًا ﴿٧٧﴾ قَالَ هٰذَا فِرَاقُ بَيْنٖي وَبَيْنِكَ

senin aranın | ve | aramın | ayrılmasıdır | bu | dedi | bir ücret | buna karşı | elbette alırdın | isteseydin | eğer | dedi

سَاُنَبِّئُكَ بِتَأْوٖيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٨﴾ اَمَّا السَّفٖينَةُ فَكَانَتْ

artık idi | o gemi | ama | sabretmeye | kendisine | güç yetiremedin | o şeylerin ki | açıklamasını | sana haber vereceğim

لِمَسَاكٖينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَاَرَدْتُ اَنْ اَعٖيبَهَا وَكَانَ وَرَٓاءَهُمْ مَلِكٌ

bir hükümdar | onların ilerisinde | idi | ve | onu kusurlu kılmamı | bu yüzden istedim | denizde | çalışıyorlardı | yoksul kimselerin ki

يَاْخُذُ كُلَّ سَفٖينَةٍ غَصْبًا ﴿٧٩﴾ وَاَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ اَبَوَاهُ مُؤْمِنَيْنِ

mü'min kimseler | ana babası | halbuki idi | o çocuk | ama | ve | zorla | gemiyi | her | alıyordu

فَخَشٖينَٓا اَنْ يُرْهِقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿٨٠﴾ فَاَرَدْنَٓا اَنْ يُبْدِلَهُمَا رَبُّهُمَا

Rablerinin | bedel olarak vermesini | böylece istedik | küfre | ve | azgınlığa | o ikisini bürümesinden | bu yüzden korktuk

خَيْرًا مِنْهُ زَكٰوةً وَاَقْرَبَ رُحْمًا ﴿٨١﴾ وَاَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ

halbuki idi | o duvar | ama | ve | merhametçe | daha yakınını | ve | temiz olma cihetiyle | ondan | hayırlısını

لِغُلَامَيْنِ يَتٖيمَيْنِ فِي الْمَدٖينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا

o ikisine âid | bir hazîne | onun altında | (var) idi | ve | o şehirde | iki yetim | iki erkek çocuğa âid

وَكَانَ اَبُوهُمَا صَالِحًا فَاَرَادَ رَبُّكَ اَنْ يَبْلُغَٓا اَشُدَّهُمَا

güçlerinin | kemâle ermelerini | Rabbin | böylece diledi | sâlih bir kimse | babaları | idi | ve

وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ

bunu yapmadım | ve | Rabbinden | bir rahmet olarak | hazînelerini | çıkarmalarını | ve

اَمْرٖي ذٰلِكَ تَأْوٖيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾ وَيَسْـَٔلُونَكَ عَنْ

sana soruyorlar | ve | sabretmeye | kendisine | güç yetiremedin | o şeylerin ki | açıklaması | işte budur | kendi emrimden

ذِي الْقَرْنَيْنِ قُلْ سَاَتْلُوا عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾

bir hâtıra | ondan | size | okuyacağım | de ki | Zülkarneyn'den

اِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْاَرْضِ وَ اٰتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾ فَاَتْبَعَ سَبَبًا

bir sebebi | böylece ta'kîb etti | bir sebeb | her şeyden | kendisine verdik | ve | yeryüzünde | ona | imkân verdik | şübhesiz biz

﴿٨٥﴾ حَتّٰى اِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ

balçıklı | bir su kaynağında | batıyor | onu buldu | güneşin | batış yerine | vardı | o vakit ki | nihâyet

وَ وَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ اِمَّا اَنْ تُعَذِّبَ وَ اِمَّا اَنْ

ya | ve | cezâlandırman | ya | Zülkarneyn | ey | dedik | bir kavim | yanında | buldu | ve

تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾ قَالَ اَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ

işte ileride onu cezâlandıracağız | zulmederse | kim | ama | dedi | bir güzellik | haklarında | tutmandır

ثُمَّ يُرَدُّ اِلٰى رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨٧﴾ وَ اَمَّا مَنْ اٰمَنَ وَ عَمِلَ صَالِحًا

sâlih bir amel | yaparsa | ve | îmân ederse | kim | ama | ve | şiddetli | bir azâb ile | ve onu cezâlandırır | Rabbine | döndürülür | sonra

فَلَهُ جَزَاءً الْحُسْنٰى وَ سَنَقُولُ لَهُ مِنْ اَمْرِنَا يُسْرًا ﴿٨٨﴾ ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا

bir sebebi | ta'kîb etti | sonra | bir kolaylık | emrimizden | ona | söyleyeceğiz | ve | en güzel | karşılık | artık ona vardır

﴿٨٩﴾ حَتّٰى اِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطْلُعُ عَلٰى قَوْمٍ لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ

onlar için | kılmamıştık | bir kavim üzerine ki | doğuyor | onu buldu | güneşin | doğduğu yere | vardı | o vakit ki | nihâyet

مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾ كَذٰلِكَ وَ قَدْ اَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾ ثُمَّ اَتْبَعَ سَبَبًا

bir sebebi | ta'kîb etti | sonra | haberdar olarak | yanındaki şeyleri | kuşatmıştık | ve gerçekten | işte böyledir | bir siper | onun önünde

﴿٩٢﴾ حَتّٰى اِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ

neredeyse değiller | bir kavim ki | bu ikisinin önünde | buldu | iki dağın | arasına | vardı | o vakit ki | nihâyet

يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾ قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ اِنَّ يَاْجُوجَ وَ مَاْجُوجَ مُفْسِدُونَ

fesad çıkaranlardır | Me'cüc | ve | Ye'cüc | doğrusu | Zülkarneyn | ey | dediler ki | bir söz | anlıyorlar

فِي الْاَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلٰى اَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَ بَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾ قَالَ

dedi | bir sed | aralarına | ve | aramıza | yapman için | bir vergi | sana | bu yüzden kılalım mı | yeryüzünde

مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَاَعِينُونِي بِقُوَّةٍ اَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَ بَيْنَهُمْ

aralarına | ve | aranıza | kılayım | bir kuvvetle | şimdi bana yardım edin | hayırlıdır | Rabbimin | onda | bana verdiği imkân

رَدْمًا ﴿٩٥﴾ اٰتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتّٰى اِذَا سَاوٰى بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ

dedi | iki dağın | arası | aynı seviyeye geldi | o vakit ki | nihâyet | demir | kütlelerini | bana getirin | aşılmaz bir sed

انْفُخُوا حَتّٰى اِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ اٰتُونِي اُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾

erimiş bakır | üzerine | dökeyim | getirin bana | dedi | bir ateş | onu kıldı | o vakit ki | nihâyet | körükleyin

فَمَا اسْطَاعُوا اَنْ يَظْهَرُوهُ وَ مَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٧﴾

delmeye | onu | güç yetiremediler | ve | onu aşmaya | artık güç yetiremediler

84- Şübhesiz ki biz, ona *(Zülkarneyn'e)* yeryüzünde imkân verdik ve kendisine *(istediği)* herşeyden bir sebeb *(ulaşması için bir yol)* verdik.

85- Böylece *(o da)* bir sebeb *(batıya doğru, bir yol)* ta'kîb etti.

86- Nihâyet güneşin battığı yere *(batı cihetindeki memleketlere)* varınca, onu *(o güneşi)* balçıklı bir su kaynağında batıyor *(gibi)* buldu[1] ve yanında *(kâfir)* bir kavim buldu. Dedik ki: "Ey Zülkarneyn! *(Artık sana düşen)* ya *(onları)* cezâlandırman veya haklarında bir güzellik tutmandır!"

87- *(Zülkarneyn o kavme)* dedi ki: "Kim zulmederse, işte onu cezâlandıracağız; sonra *(o,)* Rabbine döndürülür de *(Rabbi)* onu şiddetli bir azâb ile cezâlandırır."

88- "Fakat kim îmân edip sâlih amel işlerse, işte onun için en güzel karşılık *(Cennet)* vardır. Ona emrimizden bir kolaylık da söyleyeceğiz" *(dedi)*.

89- Sonra *(başka)* bir sebeb *(doğuya doğru, bir yol)* ta'kîb etti.

90- Nihâyet güneşin doğduğu yere *(doğu cihetindeki memleketlere)* varınca, onu öyle bir kavim üzerine doğuyor buldu ki, onun *(o güneş ışıklarının)* altında kendileri*(ni korumak)* için bir siper *(dağlar ve ağaçlar)* yapmamıştık.

91- İşte *(Zülkarneyn'in işi)* böyledir! Ve onun yanında olan şeyleri, gerçekten *(hepsinden)* haberdâr olarak kuşatmıştık.

92- Sonra bir sebeb *(bir yol daha)* tuttu.

93- Nihâyet iki dağ arasına varınca, bunların önünde öyle bir kavim buldu ki, *(lisan ve anlayış cihetiyle)* hemen hemen söz anlamayacak bir hâlde idiler.

94- Dediler ki: "Ey Zülkarneyn! Doğrusu Ye'cüc ve Me'cüc bu memlekette fesad çıkaran kimselerdir. Bu yüzden bizimle onların arasına bir sed yapman için sana bir vergi *(bir ücret)* verelim mi?"[2]

95- *(Zülkarneyn:)* "Rabbimin beni içinde bulundurduğu imkânlar, *(sizin vereceğinizden)* hayırlıdır; şimdi bana bir kuvvetle *(gücünüzle)* yardım edin de sizinle onların arasına aşılmaz bir sed yapayım."

96- "Bana demir kütleleri getirin!" *(dedi)*. İki dağ arası *(bunlarla dolup)* aynı seviyeye geldiği zaman: "Körükleyin!" dedi. Nihâyet onu *(o demir kütlelerini)* kor hâline getirince: "Getirin bana, üzerine erimiş bakır dökeyim!" dedi.

97- Artık *(Ye'cüc ve Me'cüc)* onu ne aşmaya güç yetirebildiler! Ne de onu delmeye tâkatleri yetti!

98- *(Zülkarneyn:)* "Bu *(sed)* Rabbimden bir rahmettir. Fakat Rabbimin ta'yîn ettiği zaman *(kıyâmet günü)* gelince onu yerle bir eder. Rabbimin va'di ise haktır" dedi.

99- *(Ye'cüc ve Me'cüc'ün ortaya çıkacakları)* o gün *(o âhir zaman fitnesinde)* onları birbiri içinde dalgalanır bir hâlde bırakmışızdır; nihâyet *(mühletleri bittiğinde)* sûra üfürülmüş, böylece onları hep berâber *(mahşerde)* bir araya getirmişizdir.(1)

100- Ve o gün Cehennemi kâfirlere açıkça göstermişizdir.

101- Onlar ki, beni anmaktan *(ve âyetlerimi görmekten)* gözleri bir perde içinde idi ve *(Kur'ân'ı)* dinlemeye tahammül edemiyorlardı.

102- O inkâr edenler, beni bırakıp da kullarımı *(kendilerine)* dostlar edineceklerini mi sandı*(lar)*? Şübhesiz ki biz, Cehennemi kâfirler için *(onlara münâsib)* bir ağırlama yeri olarak hazırladık!

103- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* De ki: "Size amelce en çok zarara uğrayanları bildirelim mi?"

104- Onlar dünya hayâtındaki çalışmaları boşa giden, fakat gerçekten kendilerini güzel bir iş yapıyor sananlardır.

105- İşte onlar Rablerinin âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenlerdir. Bu yüzden amelleri boşa gitmiştir. Artık kıyâmet günü onlar*(ın amelleri)* için hiçbir tartı tutmayacağız *(o amellerine kıymet vermeyeceğiz)*!

106- İşte, inkâr ettikleri ve âyetlerimi ve peygamberlerimi alaya aldıkları için onların cezâsı Cehennemdir.

107- Şübhesiz ki îmân edip sâlih ameller işleyenlere gelince, onlar için bir ağırlama yeri olarak Firdevs Cennetleri vardır.

108- Orada ebedî olarak kalıcıdırlar; oradan hiç ayrılmak istemezler.

109- De ki: "Rabbimin *(ilim ve hikmetinin)* kelimeleri*(ni yazmak)* için deniz*(ler)* mürekkeb olsaydı ve yardımcı olarak bir o kadarını daha getirmiş olsaydık, Rabbimin sözleri tükenmeden elbette o deniz*(ler)* tükenir*(di)*!"(2)

110- De ki: "Ben de ancak, sizin gibi bir insanım; *(şu var ki)* bana, İlâhınızın ancak tek bir İlâh olduğu vahyediliyor. Artık kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa, o hâlde sâlih amel işlesin ve Rabbine kulluk etmekte *(riyâkârlığa girerek)* hiçbir kimseyi ortak koşmasın!"

قَالَ هٰذَا رَحْمَةٌ مِنْ رَبّ۪ي فَاِذَا جَٓاءَ وَعْدُ رَبّ۪ي جَعَلَهُ دَكَّٓاءَ وَكَانَ
dedi bu bir rahmettir Rabbimden fakat o vakit ki geldi va'di Rabbimin onu kıldı yerle bir ve olandır

وَعْدُ رَبّ۪ي حَقًّا ﴿٩٨﴾ وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ ف۪ي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي
va'di Rabbimin hak ve bıraktık bazılarını o gün dalgalanıyor içinde bazısı ve üfürüldü

الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾ وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِر۪ينَ عَرْضًا
Sûr'a ve onları topladık hep beraber ve sunduk cehennemi o gün kâfirlere bir sunuşla

﴿١٠٠﴾ اَلَّذ۪ينَ كَانَتْ اَعْيُنُهُمْ ف۪ي غِطَٓاءٍ عَنْ ذِكْر۪ي وَكَانُوا لَا يَسْتَط۪يعُونَ
onlar ki idi gözleri içinde bir perde beni anmaktan ve idiler güç yetiremiyorlar

سَمْعًا ﴿١٠١﴾ اَفَحَسِبَ الَّذ۪ينَ كَفَرُٓوا اَنْ يَتَّخِذُوا عِبَاد۪ي مِنْ دُون۪ٓي اَوْلِيَٓاءَ
dinlemeye sandı mı o kimseler ki inkâr ettiler edinmelerini kullarımı benden başka dostlar

اِنَّٓا اَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِر۪ينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾ قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْاَخْسَر۪ينَ اَعْمَالًا
şübhesiz biz hazırladık cehennemi kâfirler için bir ağırlama yeri de ki size haber verelim mi en çok zarara uğrayanları amelce

﴿١٠٣﴾ اَلَّذ۪ينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ اَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ
onlar ki boşa gitti çalışmaları hayatında dünya ve onlar sanıyorlar gerçekten kendileri güzel yapıyor

صُنْعًا ﴿١٠٤﴾ اُو۬لٰٓئِكَ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا بِاٰيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَٓائِه۪ فَحَبِطَتْ اَعْمَالُهُمْ
sanat olarak işte onlar o kimselerdir ki inkâr ettiler âyetlerini Rablerinin ve ona kavuşmayı ve boşa gitmiştir amelleri

فَلَا نُق۪يمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَزْنًا ﴿١٠٥﴾ ذٰلِكَ جَزَٓاؤُ۬هُمْ جَهَنَّمُ بِمَا
artık tutmayacağız onlar için kıyâmet günü bir tartı işte onların cezâsı cehennemdir o şey için ki

كَفَرُوا وَاتَّخَذُٓوا اٰيَات۪ي وَرُسُل۪ي هُزُوًا ﴿١٠٦﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا
inkâr ettiler ve edindiler âyetlerimi ve peygamberlerimi bir alay şübhesiz o kimseler ki îmân ettiler ve yaptılar

الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾ خَالِد۪ينَ ف۪يهَا لَا يَبْغُونَ
sâlih ameller oldu onlar için Cennetleri Firdevs bir ağırlama yeri ebedî kalıcıdırlar orada istemezler

عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾ قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبّ۪ي لَنَفِدَ الْبَحْرُ
oradan ayrılmak de ki eğer olsaydı deniz mürekkeb kelimeleri için Rabbimin elbette tükenirdi o deniz

قَبْلَ اَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبّ۪ي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِه۪ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾ قُلْ اِنَّمَٓا اَنَا۬ بَشَرٌ
önce tükenmesinden sözleri Rabbimin velev ki getirsek bir mislini yardımcı olarak de ki ben bir insanım

مِثْلُكُمْ يُوحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَٓا اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا
sizin gibi vahyediliyor bana ancak İlâh'ınız bir İlâh'tır tek artık kim ise umuyor

لِقَٓاءَ رَبِّه۪ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّه۪ٓ اَحَدًا ﴿١١٠﴾
kavuşmayı Rabbine o hâlde yapsın bir amel sâlih ve ortak koşmasın kulluk etmekte Rabbine hiçbir kimseyi

سُورَةُ مَرْيَمَ مَكِّيَّةٌ
وَهِيَ ثَمَانٍ وَتِسْعُونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
ismiyle · Allah'ın · Rahmân · Rahîm

كٓهٰيٰعٰٓصٰٓ ﴿١﴾ ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ﴿٢﴾ اِذْ نَادٰى
kâf hâ yâ ayn sâd · anılmasıdır · rahmetinin · Rabbinin · kulu · Zekeriyyâ'ya · o vakit · nidâ etmişti

رَبَّهُ نِدَٓاءً خَفِيًّا ﴿٣﴾ قَالَ رَبِّ اِنّ۪ي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنّ۪ي وَاشْتَعَلَ
Rabbine · bir seslenişle · gizli · demişti · Rabbim · şübhesiz ben · gevşedi · kemik · benden · ve · alev aldı

الرَّاْسُ شَيْبًا وَلَمْ اَكُنْ بِدُعَٓائِكَ رَبِّ شَقِيًّا ﴿٤﴾ وَاِنّ۪ي
baş · beyaz · ve · olmadım · sana duâ etmek ile · Rabbim · mahrûm · ve · doğrusu ben

خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَٓاء۪ي وَكَانَتِ امْرَاَت۪ي عَاقِرًا فَهَبْ ل۪ي
endişe ettim · yakınlarımdan · arkamdan · ve · oldu · hanımım · kısır · artık ihsân eyle · bana

مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا ﴿٥﴾ يَرِثُن۪ي وَيَرِثُ مِنْ اٰلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ
kendi katından · bir dost · bana vâris olur · ve · vâris olur · âilesinden · Ya'kûb'un · ve · onu kıl

رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾ يَا زَكَرِيَّٓا اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيٰى
(ey) Rabbim · râzı olunmuş · ey · Zekeriyyâ · şübhesiz biz · seni müjdeliyoruz · bir oğul ile ki · adı · Yahyâ'dır

لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾ قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُونُ ل۪ي
kılmadık · ona · bundan önce · bir adaş · dedi ki · Rabbim · nasıl · olur · benim için

غُلَامٌ وَكَانَتِ امْرَاَت۪ي عَاقِرًا وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ
bir oğul · olmuş iken · hanımım · kısır · ve · gerçekten · varmışım · ihtiyarlıktan

عِتِيًّا ﴿٨﴾ قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ
son deme · buyurdu ki · böyledir · buyurdu ki · Rabbin · o · bana · pek kolaydır · ve · gerçekten · seni yaratmıştım

مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا ﴿٩﴾ قَالَ رَبِّ اجْعَلْ ل۪ٓي اٰيَةً
bundan önce · sen olmamış iken · bir şey · dedi · Rabbim · kıl · bana · bir alâmet

قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ فَخَرَجَ عَلٰى
buyurdu · senin alâmetin · konuşamamandır · insanlarla · üç · gece · sapasağlamken · bunun üzerine çıktı · karşısına

قَوْمِه۪ مِنَ الْمِحْرَابِ فَاَوْحٰٓى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾
kavminin · mihrabdan · ve işâret etti · onlara · diye · tesbîh edin · sabah · ve · akşam

19- MERYEM SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 98 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Kâf, Hâ, Yâ, Ayn, Sâd.

2- *(Bu okunacak olan âyetler)* Rabbinin, kulu Zekeriyyâ'ya olan rahmetinin anılmasıdır.

3- Hani *(o,)* gizli bir seslenişle Rabbine nidâ etmişti *(yalvarmıştı)*.

4- Şöyle demişti: "Rabbim! Gerçekten ben *(o hâldeyim ki)* kemik*(lerim)* benden gevşedi *(zayıfladı)*; *(ihtiyarlıktan)* baş*(ım)*, beyaz alev aldı *(saçlarım ağardı)*; Rabbim! Sana duâ *(etmek)* ile hiçbir zaman mahrûm olmadım."[1]

5- "Ve doğrusu ben, arkamdan *(yerime geçecek)* yakınlarımdan *(din husûsunda)* endişe ediyorum; hanımım da kısırdır; artık *(sen)* kendi katından bana bir halef *(bir oğul)* ihsân eyle!"

6- "Ki *(ilim ve nübüvvette)* hem bana vâris olsun, hem de Ya'kûb âilesine vâris olsun! Ve onu rızâya mazhar buyur ey Rabbim!" *(dedi)*.

7- *(Allah şöyle buyurdu:)* "Ey Zekeriyyâ! Şübhesiz biz, seni bir oğul ile müjdeliyoruz ki onun adı Yahyâ'dır; daha önce ona hiç *(kimseyi)* adaş yapmadık."

8- *(Zekeriyyâ)* dedi ki: "Rabbim! Hanımım kısır olduğu ve *(ben de)* gerçekten ihtiyarlığın son demine vardığım hâlde, benim için bir oğul, nasıl olur?"

9- *(Allah)* buyurdu ki: "Böyledir!" *(Ve)* Rabbin *(yine)* buyurdu ki: "O bana pek kolaydır;[2] nitekim daha önce sen *(de henüz)* hiçbir şey değil iken, muhakkak ki seni de yaratmıştım!"[3]

10- *(Zekeriyyâ:)* "Rabbim! *(Onu ihsân edeceğin vakit için)* bana bir alâmet kıl!" dedi. *(Allah:)* "Senin alâmetin, sapasağlamken *(üç gün)* üç gece insanlarla konuşamamandır" buyurdu.

11- Bunun üzerine *(Zekeriyyâ)* mihrabdan *(ma'bedden)* kavminin karşısına çıktı da *(o müjde alâmetinin hemen görünmesiyle, konuşamayarak)* onlara: "Sabah-akşam *(Rabbinizi)* tesbîh edin!" diye işâret etti.

12- "Ey Yahyâ! Kitâb'ı *(Tevrât'ı)* kuvvetle *(sabırla)* tut!" *(buyurduk)*. Ve daha çocuk iken ona hikmet *(peygamberlik ve Tevrât'ı anlama kābiliyeti)* verdik.

13- Tarafımızdan *(ona)* bir kalb yumuşaklığı ve *(günahlardan)* bir temizlik de *(verdik)*. Hem *(o,)* takvâ sâhibi bir kimse idi.

14- Ve ana-babasına iyilik eden bir kimse idi; zorba ve isyankâr değildi.

15- Doğduğu gün, öleceği gün ve bir hayat sâhibi olarak *(kabirden)* kaldırılacağı gün ona selâm olsun! *(O devrelerde hep Allah'ın rızâsına mazhar olacaktır.)*

16- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Kitab'da *(bu Kur'ân'da)* Meryem'i de yâd et! Hani, âilesinden *(ayrılarak evinin hemen yanında)* doğu tarafında bir yere çekilmişti.

17- Onların ötesinde *(ibâdet edeceği sâkin bir yer için)* bir perde de edinmişti. Derken ona rûhumuzu *(Cebrâîl'i)* gönderdik de kendisine düzgün bir insan sûretinde göründü.(1)

18- *(Meryem:)* "Doğrusu ben, senden Rahmân *(olan Allah)*'a sığınırım; eğer *(Allah'dan)* sakınan bir kimse isen *(benden uzak dur)*!" dedi.

19- *(Cebrâîl:)* "Ben ancak, sana tertemiz bir erkek çocuk bağışlamam için Rabbinin elçisiyim" dedi.

20- *(Meryem:)* "Bana bir insan dokunmadığı ve *(ben)* iffetsiz bir kadın da olmadığım hâlde benim için bir oğul, nasıl olabilir?" dedi.

21- *(Cebrâîl)* dedi ki: "*(Allah'ın hükmü)* böyledir! *(Çünki)* Rabbin: 'Bu bana pek kolaydır. Hem *(biz)* onu insanlar için *(kudretimize)* bir delil ve tarafımızdan bir rahmet kılacağız! Ve *(bu, ezelde)* hükme bağlanmış *(takdîr edilmiş)* bir iştir' buyurdu."

22- Böylece *(Meryem, Cebrâîl'in üflemesiyle)* ona *(Îsâ'ya)* hâmile kaldı; bunun üzerine onunla *(karnındaki çocukla)* uzak bir yere çekildi.

23- Nihâyet doğum sancısı onu *(kuru)* bir hurma ağacının dibine gitmeye mecbûr etti. *(Utancından:)* "Keşke ben bundan önce ölseydim de unutulup gitmiş olsaydım!" dedi.

24- Derken *(Cebrâîl)* ona *(hurma ağacının)* aşağısından şöyle seslendi: "Üzülme! Şübhesiz ki Rabbin, alt tarafında *(ondan yararlanacağın)* bir su arkı meydana getirdi."

25- "Hem hurma ağacını kendine doğru silkele ki üzerine tâze hurmalar dökülsün!"

يَا يَحْيٰى خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَاٰتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾ وَحَنَانًا
ey Yahyâ · tut · kitâbı · kuvvetle · ve · ona verdik · hikmet · çocuk iken · ve bir kalb yumuşaklığı

مِنْ لَدُنَّا وَزَكٰوةً وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾ وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ
tarafımızdan · ve · bir temizlik · ve · idi · takvâ sâhibi · ve · iyilik eden (idi) · ana babasına · ve

يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾ وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ
olmadı · zorba · isyankâr · ve · selâm olsun · ona · o gün ki · doğdu · ve · o gün ki

يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ
ölecek · ve · o gün ki · kaldırılacak · bir hayat sâhibi olarak · ve · yâd et · kitabda · Meryemi

اِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ اَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾ فَاتَّخَذَتْ مِنْ
o vakit ki · çekilmişti · âilesinden · bir yere · doğuda · bunun üzerine edinmişti

دُونِهِمْ حِجَابًا فَاَرْسَلْنَا اِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا
onlar önünde · bir perde · derken gönderdik · ona · Rûh'umuzu · ve göründü · kendisine · bir insan olarak

سَوِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَتْ اِنّ۪ٓي اَعُوذُ بِالرَّحْمٰنِ مِنْكَ اِنْ كُنْتَ تَقِيًّا
düzgün · dedi · doğrusu ben · sığınırım · Rahmân'a · senden · eğer · isen · takva sâhibi

﴿١٨﴾ قَالَ اِنَّمَٓا اَنَا۬ رَسُولُ رَبِّكِ لِاَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا
dedi · ancak · ben · elçisiyim · Rabbinin · bağışlamam için · sana · bir oğul · tertemiz

﴿١٩﴾ قَالَتْ اَنّٰى يَكُونُ ل۪ي غُلَامٌ وَلَمْ يَمْسَسْن۪ي بَشَرٌ وَلَمْ اَكُ
dedi · nasıl · olur · benim için · bir oğul · bana dokunmamış iken · bir insan · ve · olmamışım

بَغِيًّا ﴿٢٠﴾ قَالَ كَذٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهُٓ اٰيَةً
iffetsiz · dedi ki · böyledir · buyurdu · Rabbin · o · bana · pek kolaydır · ve onu kılmamız için · bir delil

لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَقْضِيًّا ﴿٢١﴾ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ
insanlar için · ve · bir rahmet · tarafımızdan · ve · oldu · bir iş · hükme bağlanmış · böylece ona hâmile kaldı · bunun üzerine çekildi

بِه۪ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾ فَاَجَٓاءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ
onunla · bir yere · uzak · nihâyet onu gitmeye mecbûr etti · doğum sancısı · gövdesine · hurma ağacının · dedi

يَا لَيْتَن۪ي مِتُّ قَبْلَ هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَنْسِيًّا ﴿٢٣﴾ فَنَادٰيهَا مِنْ
keşke ben · ölseydim · önce · bundan · ve · olsaydım · terkedilmiş · unutulmuş · derken ona seslendi

تَحْتِهَٓا اَلَّا تَحْزَن۪ي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾ وَهُزّ۪ٓي
aşağısından · üzülme diye · gerçekten · kıldı · Rabbin · alt tarafında · bir su arkı · ve · silkele

اِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطْ عَلَيْكِ رُطَبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾
kendine doğru · gövdesini · hurma ağacının · dökülsün · üzerine · tâze hurmalar · toplanmış

فَكُلِى وَاشْرَبِى وَقَرِّى عَيْنًا فَاِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ اَحَدًا

birini · insanlardan · görürsen · fakat eğer · gözce · aydın ol · ve · iç · ve · artık ye

فَقُولِى اِنِّى نَذَرْتُ لِلرَّحْمٰنِ صَوْمًا فَلَنْ اُكَلِّمَ الْيَوْمَ اِنْسِيًّا

bir insanla · bugün · bu yüzden aslâ konuşmayacağım · bir oruç · Rahmân için · adadım · doğrusu ben · artık de

٢٦ فَاَتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْـًٔا

bir işle · geldin · and olsun gerçekten · Meryem · ey · dediler · onu taşıyor · kavmine · onu · nihâyet getirdi

فَرِيًّا ٢٧ يَٓا اُخْتَ هٰرُونَ مَا كَانَ اَبُوكِ امْرَاَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ

değildi · ve · kötü · bir adam · baban · değildi · Hârûn'un · kız kardeşi · ey · uydurma

اُمُّكِ بَغِيًّا ٢٨ فَاَشَارَتْ اِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ

o kimse ile ki · konuşuruz · nasıl · dediler · ona · bunun üzerine işâret etti · iffetsiz · annen

كَانَ فِى الْمَهْدِ صَبِيًّا ٢٩ قَالَ اِنِّى عَبْدُ اللّٰهِ اٰتٰينِىَ الْكِتَابَ

kitabı · bana verdi · Allah'ın · kuluyum · şübhesiz ben · dedi · bir bebek · beşikte · olandır

وَجَعَلَنِى نَبِيًّا ٣٠ وَجَعَلَنِى مُبَارَكًا اَيْنَ مَا كُنْتُ وَاَوْصَانِى

bana emretti · ve · olsam · her nerede · mübârek · beni kıldı · ve · bir peygamber · beni kıldı · ve

بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ٣١ وَبَرًّا بِوَالِدَتِى وَلَمْ

ve · anneme · iyilik edici · ve · hayatta · devam ettiğim müddetçe · zekâtı · ve · namazı

يَجْعَلْنِى جَبَّارًا شَقِيًّا ٣٢ وَالسَّلَامُ عَلَىَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ اَمُوتُ

öleceğim · o gün ki · ve · doğdum · o gün ki · üzerimedir · selâm · ve · âsî bir kimse · zorba · beni kılmadı

وَيَوْمَ اُبْعَثُ حَيًّا ٣٣ ذٰلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِى فِيهِ

hakkında · o ki · gerçek · söz olarak · Meryemin · oğlu · İsâ · işte budur · diri olarak · kaldırılacağım · o gün ve ki

يَمْتَرُونَ ٣٤ مَا كَانَ لِلّٰهِ اَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحَانَهُ اِذَا قَضٰى

hüküm verdi · o vakit ki · o münezzehtir · bir çocuk · edinmesi · Allah için · olmadı · şübhe ediyorlar

اَمْرًا فَاِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ٣٥ وَاِنَّ اللّٰهَ رَبِّى وَرَبُّكُمْ

Rabbinizdir · ve · Rabbim · Allah · şübhesiz · ve · hemen olur · ol · ona · der · artık ancak · bir işe

فَاعْبُدُوهُ هٰذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ٣٦ فَاخْتَلَفَ الْاَحْزَابُ مِنْ

topluluklar · sonra ihtilâfa düştü · dosdoğru · yol · budur · öyle ise ona ibâdet edin

بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ٣٧ اَسْمِعْ

işittir · büyük · günün · görülmesinden · inkâr ettiler · o kimselerin ki · artık vay hâline · aralarından

بِهِمْ وَاَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لٰكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِى ضَلَالٍ مُبِينٍ ٣٨

apaçık · bir dalâlet içindedirler · bugün · zâlimler · fakat · bize gelecekler · o günü ki · göster · ve onlara

26- *(Ve yine ona denildi ki:)* "Artık ye, iç ve gözün aydın olsun! Eğer insanlardan birini görecek olursan *(onlara)*: 'Doğrusu ben, Rahmân için *(susma)* oruc*(u)* adadım; bu yüzden bugün hiçbir insanla aslâ konuşmayacağım!' de!"

27- Nihâyet *(Meryem)* onu *(çocuğu)* yüklenip kavmine getirdi. *(Onlar)* dediler ki: "Ey Meryem! Gerçekten görülmemiş *(kötü)* bir iş yapmışsın!"

28- "Ey Hârûn'un kız kardeşi! Baban kötü bir adam değildi, annen de iffetsiz değildi!"

29- Bunun üzerine *(Meryem konuşmayarak)* ona *(çocuğa)* işâret etti. *(Onlar:)* "Beşikteki bir çocukla nasıl konuşuruz?" dediler.

30- *(İsâ, henüz doğmuş bir bebek iken)* şöyle dedi: "Şübhesiz ki ben, Allah'ın kuluyum; *(O)* bana Kitâb'ı verdi ve beni peygamber yaptı!"

31- "Hem nerede olsam beni mübârek kıldı; hayat sâhibi olduğum müddetçe de bana namazı ve zekâtı emretti."

32- "Ve *(beni)* anneme iyilik eden bir kimse kıldı. Hem beni zorba ve âsî bir kimse yapmadı."

33- "Doğduğum gün, öleceğim gün ve hayat sâhibi olarak *(kabirden)* kaldırılacağım gün *(Allah'ın)* selâm*(ı)* benim üzerimedir!"

34- *(Ey Resûlüm!) (Ehl-i kitâbın,)* hakkında şübhe edegeldikleri Meryemoğlu İsâ, gerçek söz olarak işte budur!

35- Allah'ın bir çocuk edinmesi olur şey değildir! *(Hâşâ!)* O, bundan münezzehtir![1] *(O ki)* bir işi yapmak istediğinde, bunun üzerine ona sâdece: "Ol!" der; *(o da)* hemen oluverir.

36- *(İsâ onlara şöyle dedi:)* "Muhakkak ki Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir; öyle ise O'na ibâdet edin! İşte dosdoğru yol budur!"

37- Sonra *(yahudi ve hristiyan)* topluluklar kendi aralarında ihtilâfa düştü. Artık büyük gün*(ün dehşeti)* görüldüğü vakit o inkâr edenlerin vay hâline!

38- *(Onlar)* bize gelecekleri gün neler işitecekler, neler görecekler! Fakat zâlimler bugün *(başlarına gelecek olanı düşünmeyerek)* apaçık bir dalâlet içindedirler.

39- *(Ey Resûlüm!)* Onları pişmanlık günü ile korkut! O zaman *(onlar için)* iş bitirilmiştir! Hâlbuki onlar *(dünyada bundan)* gaflet içindedirler ve onlar *(bu güne)* îmân etmezler.

40- Şübhesiz ki, yeryüzüne ve üzerinde bulunan kimselere ancak biz vâris oluruz ve *(onlar)* ancak bize döndürülürler.

41- Kitab'da *(Kur'ân'da)* İbrâhîm'i de an! Çünki o, çok doğru bir kimse, bir peygamber idi.

42- Hani babasına şöyle demişti: "Ey babacığım! İşitmeyen, görmeyen ve sana bir fayda vermeyen şeylere niçin tapıyorsun?"

43- "Ey babacığım! Muhakkak ki ben *(bir peygamberim)*, ilimden sana gelmeyen *(bir hakîkat)* gerçekten bana gelmiştir! Öyle ise bana tâbi' ol ki seni doğru bir yola eriştireyim!"

44- "Ey babacığım, şeytana tapma! Çünki şeytan, Rahmân'a âsî olmuştur."

45- "Ey babacığım! Doğrusu ben, sana Rahmândan bir azab dokunup da şeytana bir dost olmandan korkuyorum!"

46- *(Babası:)* "Ey İbrâhîm! Sen benim ilâhlarımdan yüz çevirici misin? Yemîn olsun ki eğer bundan vazgeçmezsen, seni muhakkak taşla öldürürüm; haydi, uzun bir süre benden ayrıl, git!" dedi.

47- *(İbrâhîm)* şöyle dedi: "Selâm sana! Senin için Rabbimden mağfiret dileyeceğim. Çünki O, bana karşı çok lütufkârdır."

48- "Sizden de, Allah'dan başka *(kendisine)* yalvarıp durduklarınızdan da ayrılıp gidiyor ve *(ben)* Rabbime duâ ediyorum. Umulur ki *(sizin mahrum olduğunuz gibi)* Rabbime duâ etmekle mahrûm olmam."

49- Nihâyet *(İbrâhîm)* onlardan ve Allah'dan başka tapmakta olduklarından ayrılıp gidince, ona İshâk'ı ve *(torun olarak da)* Ya'kûb'u ihsân ettik. Herbirini de peygamber yaptık.

50- Ve onlara rahmetimizden ihsanda bulunduk ve kendilerine *(nice dillerde)* doğru, yüksek bir lisan *(güzel bir medihle anılmayı)* nasîb ettik.

51- *(Ey Habîbim!)* Kitab'da Mûsâ'yı da an![1] Çünki o, ihlâsa erdirilmiş bir kimse idi ve bir resûl, bir nebî idi.

وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ اِذْ قُضِيَ الْاَمْرُ وَهُمْ فٖي غَفْلَةٍ وَهُمْ
onlar ve gaflet içindedirler onlar ve iş bitirilmiştir o zaman pişmanlık günü ile onları korkut ve

لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾ اِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْاَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَاِلَيْنَا يُرْجَعُونَ ﴿٤٠﴾
döndürülürler bize ve üzerindedir ve o kimselere ki yeryüzüne vâris oluruz biz şübhesiz biz îmân etmezler

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اِبْرٰهٖيمَ اِنَّهُ كَانَ صِدّٖيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾ اِذْ قَالَ
demişti bir zaman bir peygamber çok doğru bir kimse idi çünki o İbrâhîm'i kitabda an ve

لِاَبٖيهِ يَٓا اَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنٖي عَنْكَ شَيْـًٔا
bir şeyle sana fayda vermiyor ve görmüyor ve işitmiyor o şeye ki tapıyorsun niçin babacığım ey babasına

﴿٤٢﴾ يَٓا اَبَتِ اِنّٖي قَدْ جَٓاءَنٖي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنٖٓي اَهْدِكَ
seni eriştiririm öyle ise bana tâbi' ol ki sana gelmedi o şey ki ilimden gerçekten bana gelmiştir şübhesiz ben babacığım ey

صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾ يَٓا اَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ اِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ
olmuştur şeytan şübhesiz şeytana tapma babacığım ey doğru bir yola

لِلرَّحْمٰنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾ يَٓا اَبَتِ اِنّٖٓي اَخَافُ اَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ
bir azâb sana dokunmasından korkuyorum doğrusu ben babacığım ey âsî Rahmân'a

الرَّحْمٰنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾ قَالَ اَرَاغِبٌ اَنْتَ عَنْ اٰلِهَتٖي
ilâhlarımdan sen yüz çevirici misin dedi bir dost şeytana ve olmandan Rahmân'dan

يَٓا اِبْرٰهٖيمُ لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ لَاَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنٖي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾ قَالَ
dedi uzun bir süre benden ayrıl git ve muhakkak seni taşlarım son vermezsen and olsun eğer İbrâhîm ey

سَلَامٌ عَلَيْكَ سَاَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبّٖي اِنَّهُ كَانَ بٖي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾
çok lütufkâr bana olandır şübhesiz o Rabbimden senin için mağfiret dileyeceğim sana selâm

وَاَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَاَدْعُوا رَبّٖي عَسٰٓى اَلَّٓا اَكُونَ
olmamam umulur Rabbime duâ ediyorum ve Allah'dan başka yalvarıyorsunuz o şeyden ki ve sizden ayrılıp gidiyorum ve

بِدُعَٓاءِ رَبّٖي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾ فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ
tapıyorlar o şeyden ki ve onlardan ayrılıp gitti nihâyet ne zaman ki mahrûm Rabbime duâ etmekle

دُونِ اللّٰهِ وَهَبْنَا لَهُٓ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾
bir peygamber kıldık herbirini ve Ya'kûb'u ve İshâk'ı ona ihsân ettik Allah'dan başka

وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾
yüksek doğru bir lisan kendilerine kıldık ve rahmetimizden onlara ihsanda bulunduk ve

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مُوسٰٓى اِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾
bir nebî bir resûl idi ve ihlâsa erdirilmiş idi şübhesiz o Mûsâ'yı kitabda an ve

وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْاَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ
ona ihsân ettik · ve · yalvaran olarak · onu yaklaştırdık · ve · sağ · Tûr'un · tarafından · ona seslendik · ve

رَحْمَتِنَا اَخَاهُ هٰرُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اِسْمٰعِيلَ اِنَّهُ كَانَ
idi · şübhesiz o · İsmâîl'i · kitabda · an · ve · bir peygamber · Hârûn'u · kardeşi · rahmetimizden

صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾ وَكَانَ يَأْمُرُ اَهْلَهُ بِالصَّلٰوةِ
namazı · ehline · emrediyor · idi · ve · bir nebî · bir resûl · idi · ve · va'dinde · doğru

وَالزَّكٰوةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ
kitabda · an · ve · râzı olunmuş · Rabbisinin · katında · idi · ve · zekâtı · ve

اِدْرِيسَ اِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾
yüce · bir yere · onu yükselttik · ve · bir peygamber · çok doğru · idi · şübhesiz o · İdrîs'i

اُولٰٓئِكَ الَّذِينَ اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّنَ مِنْ ذُرِّيَّةِ اٰدَمَ وَمِمَّنْ
ve o kimselerden ki · Âdemin · zürriyetinden · peygamberlerdendir · kendilerine · Allah · ni'met verdi · o kimseler ki · işte onlar

حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَّةِ اِبْرٰهِيمَ وَاِسْرَٓائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا
seçtik · ve · hidâyete erdirdik · ve o kimselerden ki · İsrâîl'in · ve · İbrâhîm'in · zürriyetinden · ve · Nûh ile beraber · taşıdık

اِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُ الرَّحْمٰنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ
sonra halef oldu · ağlayarak · ve · secde ediciler olarak · kapandılar · Rahmânın · âyetleri · onlara · okunur · o vakit ki

بَعْدِهِمْ خَلْفٌ اَضَاعُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهَوَاتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ
karşılaşacaklar · artık ileride · şehvetlere · uydular · ve · namazı · zâyi' ettiler · bir nesil ki · onlardan sonra

غَيًّا ﴿٥٩﴾ اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ
cennete · girecekler dir · artık işte onlar · sâlih bir amel · yaptı · ve · îmân etti · ve · tevbe etti · o kimse ki · ancak · Gayyâ vâdisi ile

وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْـًٔا ﴿٦٠﴾ جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمٰنُ عِبَادَهُ
kullarına · Rahmân · va'd etmiştir · onlar ki · Adn · Cennetlerine · bir şeyle · zulme uğratılmazlar · ve

بِالْغَيْبِ اِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًّا ﴿٦١﴾ لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا اِلَّا سَلَامًا
selâm · ancak · boş bir söz · orada · işitmezler · gelecek olan · va'di · olandır · şübhesiz o · gıyâben

وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٢﴾ تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ
vâris kılacağız · o'ki · cennet · işte budur · akşam · ve · sabah · orada · rızıkları · onlar için vardır · ve

مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾ وَمَا نَتَنَزَّلُ اِلَّا بِاَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ
o şey ki · onundur · Rabbinin · emri ile · ancak · inmeyiz · ve · takvâ sâhibi · idi · o kimseyi ki · kullarımızdan

اَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذٰلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾
unutucu · Rabbin · değildir · ve · bunun · arasındadır · ve o şey ki · arkamızdadır · ve o şey ki · önümüzdedir

سجدة

52- Ona Tûr'un sağ tarafından seslendik ve *(o sessizce Rabbine)* yalvaran bir kimse olduğu hâlde onu *(kendimize)* yaklaştırdık.

53- Ve ona rahmetimizden, kardeşi Hârûn'u, bir peygamber *(ve bir yardımcı)* olarak ihsân ettik.

54- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Kitab'da İsmâîl'i de an! Çünki o, sözünde duran bir kimse idi ve bir resûl, bir nebî idi.

55- Ehline *(ve ümmetine)* namazı ve zekâtı emrederdi; hem Rabbisinin katında rızâya mazhar olmuş bir kimse idi.

56- *(Ey Resûlüm!)* Kitab'da İdrîs'i de an! Çünki o, çok doğru bir kimse, bir peygamber idi.

57- Ve *(biz)* onu yüce bir makāma yükselttik.

58- İşte onlar, *(kıssalarını sana anlattığımız kimseler)* Âdem'in zürriyetinden, Nûh ile berâber *(gemide)* taşıdığımız kimselerden, İbrâhîm ve İsrâîl'in *(Ya'kūb'un)* zürriyetinden hidâyete erdirdiğimiz ve seçtiğimiz kimselerden Allah'ın kendilerine ni'met verdiği peygamberlerdir. Onlara Rahmân'ın âyetleri okunduğu zaman, ağlayarak ve secde ediciler olarak yere kapanırlardı!

59- Sonra onların ardından yerlerine öyle bir nesil geldi ki namazı zâyi' *(terk)* ettiler ve şehvetler(in)e uydular; *(onlar)* artık ileride *(Cehennemdeki)* Gayyâ Vâdisini boylayacaklardır.

60- Ancak tevbe edip îmân ederek sâlih amel işleyenler müstesnâ; işte onlar hiçbir zulme uğratılmadan Cennete gireceklerdir.

61- *(Öyle)* Adn Cennetleri ki, Rahmân *(olan Allah, onu)* kullarına gıyâben va'd etmiştir. Şübhesiz ki O, va'di yerine gelecek olandır.

62- Ve *(onlar)* orada boş bir söz işitmezler; ancak selâm *(işitirler)*! Ve orada sabah-akşam kendilerine âid rızıkları vardır.

63- Kullarımızdan takvâ sâhibi olanları vâris kılacağımız Cennet, işte budur!

64- *(Cebrâîl dedi ki:)* "*(Vahyin te'hîrinden dolayı üzülme, çünki biz)* ancak Rabbinin emri ile ineriz. Önümüzde, arkamızda ve bunlar arasında ne varsa, O'na âiddir. Ve Rabbin *(seni aslâ)* unutucu değildir."

65- *(O,)* göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir; öyle ise O'na ibâdet et ve O'na ibâdet etmekte sabırlı ol![1] Hiç O'nun adıyla isimlendirilmiş *(başka)* birini biliyor musun?

66- Bir de insan: "*(Ben)* öldüğüm zaman, gerçekten ileride hayat sâhibi olarak *(kabirden)* çıkarılacak mıyım?" der.

67- İnsan hiç ibret almaz mı ki, daha önce *(kendisi henüz)* hiçbir şey değilken, onu şübhesiz ki biz yaratmışız!

68- Artık Rabbine yemîn olsun ki, onları *(o kâfirleri)* ve şeytanları elbette *(mahşerde)* toplayacağız; sonra onları diz üstü çökmüş olarak muhakkak Cehennemin etrâfında hazır bulunduracağız!

69- Sonra her tâifeden Rahmân'a en çok isyân eden hangileri ise, şübhesiz çekip çıkaracağız *(ve önce onları Cehenneme atacağız)*!

70- Sonra elbette biz, ona *(Cehenneme)* girmeye daha lâyık olan kimseleri en iyi bileniz.

71- Hem sizden oraya uğramayacak hiçbir kimse yoktur. *(Bu,)* Rabbinin kendi üzerine aldığı kesinleşmiş bir hükümdür.

72- Sonra *(şirk ve küfürden)* sakınanları kurtarırız *(Cennete koyarız)* ve zâlimleri diz üstü çökmüş olarak orada bırakırız.

73- İnkâr edenler ise, kendilerine âyetlerimiz *(dünyada)* açık açık okunduğu zaman, îmân edenlere: "O iki topluluktan *(Mü'min ve kâfirlerden)* hangisi makam cihetiyle daha hayırlı ve meclis i'tibârıyla daha güzeldir?" dedi*(ler)*.

74- Hâlbuki onlardan önce nice nesilleri helâk etmişizdir ki, onlar eşyâca ve gösterişçe daha güzeldiler.

75- De ki: "Kim dalâlette ise, o takdirde Rahmân ona ne kadar mühlet verirse versin; nihâyet kendilerine va'd edileni, ya *(dünyadaki)* azâbı ya da kıyâmeti gördükleri zaman, artık kimin yer cihetiyle daha kötü ve tarafdarca daha zayıf olduğunu yakında bileceklerdir."

76- Allah ise, hidâyete erenleri hidâyet cihetiyle *(daha da)* artırır. Ve kalıcı olan sâlih ameller, Rabbinin katında sevabca da hayırlıdır, âkıbetce de hayırlıdır.

رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ
Rabbidir · göklerin · ve · yerin · ve · o şeylerin ki · ikisi arasındadır · öyle ise ona ibâdet et · ve · sabırlı ol

لِعِبَادَتِهٖ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾ وَيَقُولُ الْاِنْسَانُ ءَاِذَا مَا مِتُّ
ona ibâdet etmekte · biliyor musun · ona · bir adaş · ve · der · insan · o vakit mi ki · o şey ki · öldüm

لَسَوْفَ اُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾ اَوَلَا يَذْكُرُ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنَاهُ
gerçekten ileride · çıkarılacağım · hayat sâhibi olarak · ve ibret almaz mı · insan · şübhesiz biz · onu yaratmışız

مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْـًٔا ﴿٦٧﴾ فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ
bundan önce · olmamışken · bir şey · artık Rabbine yemîn olsun ki · elbette onları toplayacağız · ve · şeytanları

ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾ ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ
sonra · muhakkak onları hazır bulunduracağız · etrâfında · cehennemin · diz üstü çökmüş olarak · sonra · elbette çekip çıkaracağız

كُلِّ شِيعَةٍ اَيُّهُمْ اَشَدُّ عَلَى الرَّحْمٰنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾ ثُمَّ لَنَحْنُ اَعْلَمُ
herbirinden · tâifenin · hangileri (ise) · en şiddetli olan · Rahmân'a · isyânca · sonra · elbette biz · en iyi bileniz

بِالَّذِينَ هُمْ اَوْلٰى بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾ وَاِنْ مِنْكُمْ اِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلٰى
o kimseleri ki · onlar · daha lâyıktır · ona · girip yanmaya · ve sizden bir kimse yoktur · ancak · oraya uğrayıcıdır · olandır

رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ
Rabbin için · kesinleşmiş · bir hüküm · sonra · kurtarırız · o kimseleri ki · sakındılar · ve · bırakırız · zâlimleri

فِيهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
orada · diz üstü çökmüş olarak · ve o vakit ki · okunur · kendilerine · âyetlerimiz · açık açık · dedi · o kimseler ki · inkâr ettiler

لِلَّذِينَ اٰمَنُوا اَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَقَامًا وَاَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾ وَكَمْ
o kimselere ki · îmân ettiler · hangisi · o iki topluluktan · daha hayırlı · makam cihetiyle · ve · daha güzeldir · meclis i'tibârıyla · ve · nice

اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ اَحْسَنُ اَثَاثًا وَرِءْيًا ﴿٧٤﴾ قُلْ مَنْ
helâk ettik · onlardan önce · nesilden · onlar · daha güzel (idi) · eşyâca · ve · gösterişçe · de ki · kim

كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمٰنُ مَدًّا حَتّٰى اِذَا رَاَوْا مَا
ise · dalâlette · o takdirde mühlet versin · ona · Rahmân · bir müddetle · nihâyet · o vakit ki · gördüler · o şeyi ki

يُوعَدُونَ اِمَّا الْعَذَابَ وَاِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ
kendilerine va'd ediliyor · ya · azâbı · ve · ya · o saati · artık yakında bileceklerdir · o kimseyi ki · o · daha kötü

مَكَانًا وَاَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾ وَيَزِيدُ اللّٰهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى
yer cihetiyle · ve · daha zayıf · tarafdarca · ve · artırır · Allah · o kimseleri ki · hidâyete erdiler · hidâyet cihetiyle

وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٧٦﴾
ve · kalıcı olanlar · sâlih ameller · hayırlıdır · katında · Rabbinin · sevabca · ve · hayırlıdır · âkıbetce

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا ﴿٧٧﴾ أَطَّلَعَ

muttali' mi oldu | evlâd | ve | mal | elbette bana verilecektir | dedi | ve | âyetlerimizi | inkâr etti | o kimseyi ki | işte gördün mü

الْغَيْبَ أَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَٰنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾ كَلَّا سَنَكْتُبُ

yazacağız | hayır | bir ahd | Rahmânın | katından | edinmiş mi | yoksa | gayba

مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾ وَنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا

bize gelecektir | ve | söylediği şeylere | ona vâris olacağız | ve | bir uzatma ile | azâbdan | ona | uzatacağız | ve | söylüyor | o şeyleri ki

فَرْدًا ﴿٨٠﴾ وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾

bir izzet (vesîlesi) | kendilerine | olmaları için | ilâhlar | Allah'dan | başka | edindiler | ve | yalnız olarak

كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ

onlara | olacaklar | ve | onların tapmalarını | yakında inkâr edecekler | hayır

ضِدًّا ﴿٨٢﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ

kâfirlerin | üzerine | şeytanları | gönderdik | şübhesiz biz | görmedin mi | bir düşman

تَؤُزُّهُمْ أَزًّا ﴿٨٣﴾ فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾

bir saymakla | onlar için | sayıyoruz | ancak | onlar hakkında | öyle ise acele etme | bir tahrikle | onları tahrîk ediyorlar

يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَٰنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾ وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ

günahkârları | süreriz | ve | hey'et olarak | Rahmân'ın huzûruna | takvâ sâhiblerini | toplarız | o gün

إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾ لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ

şefâate | sâhib olmayacaktır | susamış olanlar olarak | cehenneme

إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَٰنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ

edindi | dediler | ve | bir ahd | Rahmânın | katında | edinmiş | o kimse ki | ancak

الرَّحْمَٰنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾ تَكَادُ السَّمَاوَاتُ

gökler | nerede ise | pek çirkin | bir şey ile | geldiniz | and olsun gerçekten | bir çocuk | Rahmân

يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿٩٠﴾ أَنْ دَعَوْا

iddiâ ettiler | diye | yıkılarak | dağlar | çökecektir | ve | yer | yarılacak | ve | ondan dolayı | çatlayacaklar

لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَٰنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾ إِنْ كُلُّ مَنْ

o kimselerin ki | hepsi değildir | bir çocuk | edinmesi | Rahmâna | yaraşır değildir | ve | bir çocuk | Rahmâna

فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَٰنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ

onları kuşatmış | and olsun gerçekten | kul olarak | Rahmâna | gelicidir | ancak | yerde | ve | göklerdedir

وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

tek başına | kıyâmet günü | ona gelicidir | onların hepsi | ve | bir saymakla | onları saymıştır | ve

77- *(Ey Resûlüm!)* Âyetlerimizi inkâr eden ve: "Elbette bana mal ve evlâd verilecektir" diyen kimseyi gördün mü?

78- *(O,)* gayba mı muttali' oldu *(onu bildi)*, yoksa Rahmân'ın katından bir söz mü aldı?

79- Hayır! *(Biz)* onun söylemekte olduğu şeyleri yazacağız ve kendisine olan azâbı *(hiç bitmemek üzere artırarak)* uzattıkça uzatacağız!

80- Ve o söylemekte olduğu şeylere *(mal ve evlâda, biz)* vâris olacağız ve *(kendisi de)* bize yalnız olarak gelecektir.

81- Hâlbuki *(onlar,)* kendileri için bir izzet *(ve şefâat)* vesîlesi olsun diye Allah'dan başka ilâhlar edindiler.

82- Hayır! *(O ilâhları,)* onların tapmalarını yakında inkâr edecekler ve onlara düşman olacaklardır.

83- Görmedin mi, şübhesiz ki biz, şeytanları kâfirlerin üzerine gönderdik; onları *(vesveseleriyle teşvîk ederek)* sürekli tahrîk ediyorlar.

84- Öyle ise onlar hakkında acele etme! *(Biz)* onlar için *(günlerini ve nefeslerini)* birer birer sayıyoruz.

85- O gün, takvâ sâhiblerini *(kendilerine ikramda bulunmak için)* hey'et hâlinde Rahmân'ın huzûruna toplarız.

86- Günahkârları da susamış oldukları hâlde Cehenneme süreriz!

87- *(O gün,)* Rahmân'ın katında söz *(izin)* almış olanlardan başkası şefâat *(hakkın)*a sâhib olmayacaktır.

88- Ve "Rahmân çocuk edindi" dediler.

89- And olsun ki, *(siz)* pek çirkin bir şey *(iddiâsı)* ile geldiniz.

90- Bundan dolayı nerede ise *(bir gazab-ı İlâhî olarak)* gökler çatlayacak, yer yarılacak ve dağlar yıkılarak çökecektir!

91- Rahmân'a çocuk iddiâ ettiler diye!

92- Hâlbuki çocuk edinmek Rahmân'ın şânına lâyık değildir.

93- Göklerde ve yerde bulunan hiçbir kimse yoktur ki, Rahmân'a kul olarak gelecek biri olmasın!

94- And olsun ki *(O)*, onları *(ilmiyle)* kuşatmış, hem onları *(ve yaptıklarını)* birer birer saymıştır.

95- Ve onların hepsi kıyâmet günü O'*(nun huzûru)*na tek başına gelecek olan kimselerdir.

96- Doğrusu îmân edip sâlih ameller işleyenler var ya, Rahmân *(olan Allah)* onlar için, *(kalblerde)* bir sevgi kılacaktır.

97- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* İşte onu *(o Kur'ân'ı)* ancak, onunla takvâ sâhiblerini müjdeleyesin ve inâd eden bir kavmi korkutasın diye senin lisânınla *(Arabca olarak indirerek)* kolaylaştırdık.

98- *(Biz)* onlardan önce de nice nesilleri helâk ettik. Şimdi kendilerinden hiçbir kimseyi hissediyor veya onların hafif bir sesini *(olsun)* işitiyor musun?

20- TÂ-HÂ SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 135 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- **Tâ, Hâ.**

2- *(Ey Resûlüm!)* Sana Kur'ân'ı, sıkıntı çekesin diye indirmedik.

3- Ancak *(Allah'dan)* korkanlara bir nasîhat olarak *(indirdik)*.

4- *(O Kur'ân,)* yeryüzünü ve pek yüksek gökleri yaratan *(Allah)* tarafından peyderpey indirilmedir.

5- O Rahmân *(ki)*, arşa hükmetmiştir.[1]

6- Göklerde bulunanlar, yerde olanlar ve ikisi arasındakiler ve toprağın altında olanlar O'nundur.

7- *(Duâda)* sesi yükseltsen de *(yükseltmesen de O'nun için birdir, işitir!)*; şübhesiz O, gizliyi de, daha gizli olanı da bilir.

8- *(O)* Allah ki, O'ndan başka ilâh yoktur! En güzel isimler O'nundur![2]

9- *(Ey Habîbim!)* Sana Mûsâ'nın haberi de geldi mi?

10- Hani bir ateş görmüştü de âilesine: "*(Siz burada)* durun; doğrusu ben bir ateş gördüm; belki ondan size bir kor getiririm; ya da ateşin yanında yol gösteren bir kimse bulurum" demişti.

11- Nihâyet ona gelince kendisine: "Ey Mûsâ!" diye seslenildi.

12- "Muhakkak ki ben, senin Rabbinim; haydi pabuçlarını çıkar! Çünki sen, mukaddes vâdi Tuvâdasın!"

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمٰنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾ فَإِنَّمَا

doğrusu · o kimseler ki · îmân ettiler · ve · yaptılar · sâlih ameller · kılacaktır · onlar için · Rahmân · bir sevgi · işte ancak

يَسَّرْنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنْذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا ﴿٩٧﴾ وَكَمْ

onu kolaylaştırdık · lisânınla · müjdelemen için · onunla · takvâ sâhiblerini · ve · korkutman · onunla · bir kavmi · inâdcı · ve · nice

أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

helâk ettik · onlardan önce · nesilden · hissediyor musun · kendilerinden · bir kimseyi · veya · işitiyor musun · onların · hafif bir sesini

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

ismiyle · Allah'ın · Rahmân · Rahîm

طٰهٰ ﴿١﴾ مَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقٰى ﴿٢﴾ إِلَّا تَذْكِرَةً

tâ hâ · indirmedik · sana · Kur'ân'ı · sıkıntı çekmen için · ancak · bir nasîhat olarak

لِمَنْ يَخْشٰى ﴿٣﴾ تَنْزِيلًا مِمَّنْ خَلَقَ الْأَرْضَ وَالسَّمٰوَاتِ الْعُلٰى

o kimseye ki · korkar · peyderpey indirilmedir · o zâttan ki · yarattı · yeryüzünü · ve · gökleri · pek yüksek

﴿٤﴾ الرَّحْمٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوٰى ﴿٥﴾ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا

o Rahmân · Arş'a · hükmetmiştir · onundur · o şeyler ki · göklerdedir · ve · o şeyler ki

فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرٰى ﴿٦﴾ وَإِنْ تَجْهَرْ

yerdedir · ve · o şeyler ki · ikisi arasındadır · ve · o şeyler ki · altındadır · toprağın · ve · eğer · yükseltirsen

بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفٰى ﴿٧﴾ اللّٰهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ

sözü · şübhesiz o · bilir · gizliyi · ve · daha gizliyi · Allah ki · ilâh yoktur · ancak · o

لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنٰى ﴿٨﴾ وَهَلْ أَتٰيكَ حَدِيثُ مُوسٰى ﴿٩﴾ إِذْ رَأٰى نَارًا

onundur · isimler · en güzel · ve · sana geldi mi · haberi · Mûsâ'nın · bir vakit · görmüştü · bir ateş

فَقَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَعَلِّي آتِيكُمْ مِنْهَا بِقَبَسٍ

ve demişti · âilesine · durun · doğrusu · ben gördüm · bir ateş · olur ki ben · size getiririm · ondan · bir kor

أَوْ أَجِدُ عَلَى النَّارِ هُدًى ﴿١٠﴾ فَلَمَّا أَتٰيهَا نُودِيَ يَا مُوسٰى ﴿١١﴾ إِنِّي

veya · bulurum · ateşin yanında · yol gösterici · işte ne zaman ki · ona geldi · seslenildi · ey · Mûsâ · şübhesiz ben

أَنَا رَبُّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ إِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى ﴿١٢﴾

benim · senin Rabbin · haydi çıkar · iki papucunu · şübhesiz sen · vâdidesin · mukaddes · Tuvâ'da

وَاَنَا اخْتَرْتُكَ فَاسْتَمِعْ لِمَا يُوحٰى ﴿١٣﴾ اِنَّن۪ٓي اَنَا اللّٰهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّٓا

ben ve | seni seçtim | şimdi dinle | o şeyi ki | vahyediliyor | şübhesiz ben | benim | Allah | ilâh yoktur | ancak

اَنَا۬ فَاعْبُدْن۪ي وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ لِذِكْر۪ي ﴿١٤﴾ اِنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ

ben | öyle ise bana kulluk et | ve | kıl | namazı | beni anmak için | şübhesiz | o saat | gelicidir

اَكَادُ اُخْف۪يهَا لِتُجْزٰى كُلُّ نَفْسٍ بِمَا تَسْعٰى ﴿١٥﴾ فَلَا يَصُدَّنَّكَ

neredeyse | onu gizleyeceğim | karşılık bulması için | her | nefis | o şey ile ki | koşuyor | öyle ise seni alıkoymasın

عَنْهَا مَنْ لَا يُؤْمِنُ بِهَا وَاتَّبَعَ هَوٰيهُ فَتَرْدٰى ﴿١٦﴾ وَمَا تِلْكَ

ondan | o kimse ki | inanmıyor | ona | ve | uydu | nefsinin arzusuna | yoksa helâk olursun | ve | nedir | şu

بِيَم۪ينِكَ يَا مُوسٰى ﴿١٧﴾ قَالَ هِيَ عَصَايَۚ اَتَوَكَّؤُ۬ا عَلَيْهَا وَاَهُشُّ

sağ elindeki | ey | Mûsâ | dedi | o | asâmdır | dayanırım | ona | ve | yaprak silkelerim

بِهَا عَلٰى غَنَم۪ي وَلِيَ ف۪يهَا مَاٰرِبُ اُخْرٰى ﴿١٨﴾ قَالَ اَلْقِهَا يَا مُوسٰى

onunla | davarlarıma | ve | bana vardır | onda | ihtiyaçlar | başka | buyurdu | onu bırak | ey | Mûsâ

﴿١٩﴾ فَاَلْقٰيهَا فَاِذَا هِيَ حَيَّةٌ تَسْعٰى ﴿٢٠﴾ قَالَ خُذْهَا وَلَا تَخَفْ

bunun üzerine onu bıraktı | hemen birden | o | bir yılandır | koşuyor | buyurdu ki | onu al | ve | korkma

سَنُع۪يدُهَا س۪يرَتَهَا الْاُو۫لٰى ﴿٢١﴾ وَاضْمُمْ يَدَكَ اِلٰى جَنَاحِكَ

onu döndüreceğiz | hâline | evvelki | ve | kavuştur | elini | yanına

تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ سُٓوءٍ اٰيَةً اُخْرٰىۙ ﴿٢٢﴾ لِنُرِيَكَ مِنْ اٰيَاتِنَا

çıksın | bembeyaz olarak | olmadan | bir kötülük | bir mu'cize olarak | başka | sana gösterelim diye | mu'cizelerimizden

الْكُبْرٰىۚ ﴿٢٣﴾ اِذْهَبْ اِلٰى فِرْعَوْنَ اِنَّهُ طَغٰى ﴿٢٤﴾ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ ل۪ي

en büyük | git | Fir'avun'a | şübhesiz o | iyice azdı | dedi ki | Rabbim | genişlik ver | bana

صَدْر۪يۙ ﴿٢٥﴾ وَيَسِّرْ ل۪ٓي اَمْر۪يۙ ﴿٢٦﴾ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَان۪يۙ ﴿٢٧﴾

göğsüme | ve | kolaylaştır | bana | işimi | ve | çöz | düğümü | dilimden

يَفْقَهُوا قَوْل۪يۖ ﴿٢٨﴾ وَاجْعَلْ ل۪ي وَز۪يرًا مِنْ اَهْل۪يۙ ﴿٢٩﴾ هٰرُونَ اَخِيۙ ﴿٣٠﴾

anlasınlar | sözümü | ve | kıl | bana | bir yardımcı | âilemden | Hârûn'u | kardeşim

اشْدُدْ بِه۪ٓ اَزْر۪يۙ ﴿٣١﴾ وَاَشْرِكْهُ ف۪ٓي اَمْر۪يۙ ﴿٣٢﴾ كَيْ نُسَبِّحَكَ كَث۪يرًاۙ ﴿٣٣﴾

takviye et | onunla | sırtımı | ve | onu ortak yap | işimde | için | seni tesbîh etmemiz | çok

وَنَذْكُرَكَ كَث۪يرًاۜ ﴿٣٤﴾ اِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَص۪يرًا ﴿٣٥﴾ قَالَ قَدْ اُو۫ت۪يتَ

ve | seni zikretmemiz | çok | muhakkak ki sen | olansın | bizi | hakkıyla görücü | buyurdu | gerçekten | sana verilmiştir

سُؤْلَكَ يَا مُوسٰى ﴿٣٦﴾ وَلَقَدْ مَنَنَّا عَلَيْكَ مَرَّةً اُخْرٰىۙ ﴿٣٧﴾

istediğin | ey | Mûsâ | ve | and olsun gerçekten | lütufta bulunmuştuk | sana | bir def'a | başka

13- "*(Ey Mûsâ!)* Ben seni *(peygamberliğe)* seçtim; şimdi *(sana)* vahyedileni dinle!"

14- "Şübhe yok ki ben, *(evet)* ancak ben Allah'ım; benden başka ilâh yoktur; öyle ise bana kulluk et ve beni anmak için namaz kıl!"

15- "Kıyâmet günü, mutlakā gelicidir. Neredeyse onu gizleyeceğim *(de hiç haber vermeyeceğim)*;[1] tâ ki herkes yapmakta olduğu ile karşılık bulsun!"

16- "Öyle ise ona inanmayan ve nefsinin arzusuna uyan kimseler, sakın seni ondan *(ona inanmaktan)* alıkoymasın; yoksa helâk olursun!"

17- "Şu sağ elindeki de nedir ey Mûsâ?"

18- *(Mûsâ:)* "O benim asâmdır. Ona dayanırım, onunla davarlarıma yaprak silkelerim, benim için onda daha başka ihtiyaçlar da vardır" dedi.

19- *(Allah:)* "Onu *(yere)* bırak, ey Mûsâ!" buyurdu.

20- Bunun üzerine *(Mûsâ)* onu *(yere)* bıraktı; bir de ne görsün, o bir yılan *(olmuş)*, hızla hareket ediyor!

21- *(Allah)* buyurdu ki: "Onu al ve *(bizim huzûrumuzda hiçbir şeyden)* korkma! *(Biz)* onu yine evvelki hâline döndüreceğiz."

22- "Ve elini yanına *(koltuğunun altına)* sok! Başka bir mu'cize olmak üzere, kusursuz bembeyaz *(parlayan ve nûr saçan bir el)* olarak çıksın!"

23- "Tâ ki sana en büyük mu'cizelerimizden bazılarını gösterelim!"

24- "Fir'avun'a git; şübhesiz o iyice azdı."

25- *(Mûsâ)* dedi ki: "Rabbim! Benim göğsüme genişlik ver!"

26- "Ve işimi bana kolaylaştır!"

27, 28- "Dilimden de düğümü çöz ki sözümü iyice anlasınlar!"

29, 30- "Ve âilemden kardeşim Hârûn'u bana yardımcı kıl!"

31, 32, 33, 34- "Onunla gücümü takviye et ve onu vazîfeme ortak yap ki, seni çok tesbîh edelim ve seni çok zikredelim!"

35- "Muhakkak ki sen, bizi hakkıyla görensin."

36- *(Allah)* şöyle buyurdu: "İstediğin sana verilmiştir, ey Mûsâ!"

37- "Ve and olsun ki, sana başka bir def'a daha lütufta bulunmuştuk."

38- "O zaman annene ilhâm edilecek olanı ilhâm etmiştik."

39- " 'Onu sandığa koy, sonra kendisini denize *(Nîl'e)* bırak! Böylece deniz onu sâhile çıkarsın; bana da düşman, ona da düşman olan biri onu alsın!' diye *(ilhâm etmiştik). (Hem sevilesin)* ve müşâhedem altında yetiştirilesin diye sana tarafımdan bir sevimlilik de verdim."

40- "Hani kız kardeşin *(Fir'avun'un sarayına)* gidip: 'Ona bakacak bir kimse için size rehberlik edeyim mi?' diyordu. Böylece seni annene iâde ettik ki, gözü aydın olsun, üzülmesin!

Ve *(sen, kazâen)* bir adam öldürmüştün de seni üzüntüden kurtarmış ve seni birçok belâlarla imtihân etmiştik. Nihâyet Medyen halkı arasında yıllarca kaldın; sonra *(peygamberlik vazîfesi için ta'yîn edilen o vakitte)* bir kader üzere *(bu makāma)* geldin, ey Mûsâ!"

41- "Ve seni kendim için *(peygamber olarak)* seçtim!"

42- "Sen, kardeşinle berâber, mu'cizelerimle git; ve beni anmakta gevşek davranmayın!"

43- "Fir'avun'a gidin; şübhesiz o *(ilâhlık iddiâsıyla)* iyice azdı."

44- "Buna rağmen ona yumuşak söz söyleyin; belki ibret alır ya da *(Allah'dan)* korkar."

45- *(Mûsâ ve kardeşi:)* "Rabbimiz! Doğrusu biz *(onun)* bize karşı aşırı davranmasından; ya da azmasından korkuyoruz" dediler.

46- *(Allah)* buyurdu ki: "Korkmayın! Çünki ben, sizinle berâberim, işitirim ve görürüm."

47- "Böylece ona gidin de şöyle söyleyin: 'Şübhe yok ki biz, Rabbinin iki elçisiyiz; artık İsrâiloğullarını bizimle berâber gönder, onlara eziyet etme! *(Biz)* gerçekten Rabbinden bir mu'cize ile sana geldik. Selâm ise, hidâyete tâbi' olanlaradır.' "

48- "Doğrusu biz *(öyle kimseleriz ki)*, gerçekten bize: 'Şübhesiz azab, *(peygamberleri)* yalanlayanlar ve *(haktan)* yüz çevirenler üzerinedir' diye vahyolundu."

49- *(Fir'avun:)* "Peki ikinizin Rabbi kimdir, ey Mûsâ?" dedi.

50- *(O da:)* "Bizim Rabbimiz, herşeye yaratılışını *(husûsiyetleriyle)* veren, sonra da *(onu muhtaç olduğu şeylerin yoluna)* sevk edendir" dedi.(1)

51- *(Fir'avun:)* "Öyle ise *(putlara tapan)* önceki nesillerin hâli ne olacak?" dedi.

إِذْ أَوْحَيْنَا إِلَى أُمِّكَ مَا يُوحَى ﴿٣٨﴾ أَنِ اقْذِفِيهِ فِي التَّابُوتِ فَاقْذِفِيهِ

bir vakit | ilhâm etmiştik | annene | o şeyi ki | ilhâm edilir | diye | onu koy | sandığa | sonra kendisini bırak

فِي الْيَمِّ فَلْيُلْقِهِ الْيَمُّ بِالسَّاحِلِ يَأْخُذْهُ عَدُوٌّ لِي وَعَدُوٌّ لَهُ

denize | böylece onu atsın | deniz | sâhile | onu alsın | bir düşman | bana | ve | bir düşman | ona

وَأَلْقَيْتُ عَلَيْكَ مَحَبَّةً مِنِّي وَلِتُصْنَعَ عَلَى عَيْنِي ﴿٣٩﴾ إِذْ تَمْشِي أُخْتُكَ

ve bırakmıştım | sana | bir sevimlilik | benden | ve | yetiştirilmen için | müşâhedem altında | o vakit | yürüyordu | kız kardeşin

فَتَقُولُ هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى مَنْ يَكْفُلُهُ فَرَجَعْنَاكَ إِلَى أُمِّكَ

sonra diyordu | size rehberlik edeyim mi | o kimse için ki | ona bakacak | böylece seni döndürdük | annene

كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَقَتَلْتَ نَفْسًا فَنَجَّيْنَاكَ مِنَ الْغَمِّ

için | aydın olması | gözü | ve | üzülmemesi | ve | öldürmüştün | bir kimse | ve seni kurtarmıştık | üzüntüden

وَفَتَنَّاكَ فُتُونًا فَلَبِثْتَ سِنِينَ فِي أَهْلِ مَدْيَنَ ثُمَّ جِئْتَ عَلَى قَدَرٍ

ve seni imtihân etmiştik | belâlarla | nihâyet kaldın | yıllarca | içinde | halkı | Medyen | sonra | geldin | üzere | bir kader

يَا مُوسَى ﴿٤٠﴾ وَاصْطَنَعْتُكَ لِنَفْسِي ﴿٤١﴾ اذْهَبْ أَنْتَ وَأَخُوكَ بِآيَاتِي

ey | Mûsa | ve | seni seçtim | kendim için | git | sen | ve | kardeşin | mu'cizelerimle

وَلَا تَنِيَا فِي ذِكْرِي ﴿٤٢﴾ اذْهَبَا إِلَى فِرْعَوْنَ إِنَّهُ طَغَى ﴿٤٣﴾ فَقُولَا لَهُ

ve | ikiniz gevşemeyin | beni anmakta | ikiniz gidin | Fir'avun'a | şübhesiz o | azdı | ikiniz söyleyin | ona

قَوْلًا لَيِّنًا لَعَلَّهُ يَتَذَكَّرُ أَوْ يَخْشَى ﴿٤٤﴾ قَالَا رَبَّنَا إِنَّنَا نَخَافُ

bir söz | yumuşak | olur ki o | ibret alır | veya | korkar | ikisi dediler | Rabbimiz | doğrusu biz | korkuyoruz

أَنْ يَفْرُطَ عَلَيْنَا أَوْ أَنْ يَطْغَى ﴿٤٥﴾ قَالَ لَا تَخَافَا إِنَّنِي مَعَكُمَا

aşırı davranmasından | bize karşı | veya | azmasından | buyurdu ki | korkmayın | şübhesiz ben | sizinle beraberim

أَسْمَعُ وَأَرَى ﴿٤٦﴾ فَأْتِيَاهُ فَقُولَا إِنَّا رَسُولَا رَبِّكَ فَأَرْسِلْ مَعَنَا

işitirim | ve | görürüm | böylece ona ikiniz gidin | ve ikiniz söyleyin | şübhesiz biz | iki elçisiyiz | Rabbinin | artık gönder | bizimle beraber

بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَا تُعَذِّبْهُمْ قَدْ جِئْنَاكَ بِآيَةٍ مِنْ رَبِّكَ وَالسَّلَامُ عَلَى

İsrâiloğullarını | ve | onlara eziyet etme | gerçekten | sana geldik | bir mu'cize ile | Rabbinden | ve | selâm | üzerine

مَنِ اتَّبَعَ الْهُدَى ﴿٤٧﴾ إِنَّا قَدْ أُوحِيَ إِلَيْنَا أَنَّ الْعَذَابَ عَلَى مَنْ كَذَّبَ

o kimsenin ki | uydu | hidâyete | doğrusu biz | gerçekten vahyolundu | bize | şübhesiz | azâb | o kimseyedir ki | yalanladı

وَتَوَلَّى ﴿٤٨﴾ قَالَ فَمَنْ رَبُّكُمَا يَا مُوسَى ﴿٤٩﴾ قَالَ رَبُّنَا الَّذِي أَعْطَى

ve | yüz çevirdi | dedi | peki kimdir | ikinizin Rabbi | ey | Mûsâ | dedi | Rabbimiz | o zâttır ki | verdi

كُلَّ شَيْءٍ خَلْقَهُ ثُمَّ هَدَى ﴿٥٠﴾ قَالَ فَمَا بَالُ الْقُرُونِ الْأُولَى ﴿٥١﴾

her | şeye | yaratılışını | sonra | yolunu gösterdi | dedi | peki nedir | hâli | nesillerin | önceki

قَالَ عِلْمُهَا عِنْدَ رَبّ۪ي ف۪ي كِتَابٍۚ لَا يَضِلُّ رَبّ۪ي وَلَا يَنْسَىۘ

dedi · onların ilmi · katında · Rabbimin · bir kitabdadır · şaşırmaz · Rabbim · ve · unutmaz

٥٢ اَلَّذ۪ي جَعَلَ لَكُمُ الْاَرْضَ مَهْدًا وَسَلَكَ لَكُمْ ف۪يهَا سُبُلًا

o ki · kıldı · sizin için · yeri · bir beşik · ve · soktu · sizin için · ona · yollar

وَاَنْزَلَ مِنَ السَّمَٓاءِ مَٓاءًۜ فَاَخْرَجْنَا بِه۪ٓ اَزْوَاجًا مِنْ نَبَاتٍ شَتّٰى ٥٣

ve · indirdi · gökten · bir su · böylece çıkardık · onunla · çiftler · bitkilerden · çeşitli

كُلُوا وَارْعَوْا اَنْعَامَكُمْۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِاُو۬لِي النُّهٰى ٥٤ مِنْهَا

yiyin · ve · otlatın · hayvanlarınızı · şübhesiz · bunda vardır · elbette deliller · sâhibleri için · akıl · ondan

خَلَقْنَاكُمْ وَف۪يهَا نُع۪يدُكُمْ وَمِنْهَا نُخْرِجُكُمْ تَارَةً اُخْرٰى ٥٥ وَلَقَدْ

sizi yarattık · ve · oraya · sizi iâde edeceğiz · ve · ondan · sizi çıkaracağız · bir def'a · diğer · ve · and olsun gerçekten

اَرَيْنَاهُ اٰيَاتِنَا كُلَّهَا فَكَذَّبَ وَاَبٰى ٥٦ قَالَ اَجِئْتَنَا لِتُخْرِجَنَا مِنْ

ona gösterdik · mu'cizelerimizin · hepsini · fakat yalanladı · ve · kaçındı · dedi · bize geldin mi · bizi çıkarman için

اَرْضِنَا بِسِحْرِكَ يَا مُوسٰى ٥٧ فَلَنَأْتِيَنَّكَ بِسِحْرٍ مِثْلِه۪ فَاجْعَلْ

yurdumuzdan · sihrinle · ey · Mûsâ · öyle ise mutlaka sana geleceğiz · bir sihir ile · benzeri · şimdi kıl

بَيْنَنَا وَبَيْنَكَ مَوْعِدًا لَا نُخْلِفُهُ نَحْنُ وَلَٓا اَنْتَ مَكَانًا سُوًى ٥٨

aramızda · ve · aranda · bir buluşma zamânı ki · ona muhâlefet etmeyiz · biz · ve · ne sen · bir yer olarak · orta

قَالَ مَوْعِدُكُمْ يَوْمُ الزّ۪ينَةِ وَاَنْ يُحْشَرَ النَّاسُ ضُحًى ٥٩ فَتَوَلّٰى

dedi · size va'd edilen vakit · günü · süs · ve · toplanması · insanların · kuşluk zamanı · bunun üzerine döndü

فِرْعَوْنُ فَجَمَعَ كَيْدَهُ ثُمَّ اَتٰى ٦٠ قَالَ لَهُمْ مُوسٰى وَيْلَكُمْ

Fir'avun · hemen topladı · hîlesini · sonra · geldi · dedi · onlara · Mûsâ · yazıklar olsun size

لَا تَفْتَرُوا عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا فَيُسْحِتَكُمْ بِعَذَابٍۚ وَقَدْ

iftirâ etmeyin · Allah'a · yalan yere · sonra kökünüzü keser · bir azâb ile · ve · gerçekten

خَابَ مَنِ افْتَرٰى ٦١ فَتَنَازَعُٓوا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوٰى

hüsrâna uğramıştır · o kimse ki · iftirâ etti · buna rağmen tartıştılar · işlerini · aralarında · ve · gizli tuttular · fısıldamalarını

٦٢ قَالُٓوا اِنْ هٰذَانِ لَسَاحِرَانِ يُر۪يدَانِ اَنْ يُخْرِجَاكُمْ مِنْ

dediler · doğrusu · bu ikisi · gerçekten iki sihirbazdır · istiyorlar · sizi çıkarmalarını

اَرْضِكُمْ بِسِحْرِهِمَا وَيَذْهَبَا بِطَر۪يقَتِكُمُ الْمُثْلٰى ٦٣ فَاَجْمِعُوا

yurdunuzdan · sihirleriyle · ve · gidermelerini · yolunuzu · en üstün olan · onun için toplayın

كَيْدَكُمْ ثُمَّ ائْتُوا صَفًّاۚ وَقَدْ اَفْلَحَ الْيَوْمَ مَنِ اسْتَعْلٰى ٦٤

hîlelerinizi · sonra · gelin · sıra sıra · ve · gerçekten · kurtuluşa ermiştir · bugün · o kimse ki · üstün geldi

52- *(Mûsâ:)* "Onların ilmi Rabbimin katında bir kitabda *(Levh-i Mahfûz'da)*dır. Rabbim ne şaşırır, ne de unutur!" dedi.

53- O ki, yeri sizin için bir beşik yaptı, onda sizin için yollar açtı ve gökten bir su indirdi. Böylece onunla çeşitli bitkilerden çiftler çıkardık.

54- Yiyin ve hayvanlarınızı otlatın! Şübhesiz ki bunda *(istikāmetli)* akıl sâhibleri için nice deliller vardır.

55- Sizi ondan *(o topraktan)* yarattık; yine sizi oraya iâde edeceğiz ve sizi *(haşirde)* diğer bir def'a daha ondan çıkaracağız.

56- Celâlim hakkı için, *(biz)* ona *(Fir'avun'a, gösterilecek)* mu'cizelerimizin hepsini gösterdik; fakat *(o)* yalanladı ve *(hakkı kabûl etmemekte)* diretti.

57- Şöyle dedi: "*(Sen)* sihrinle bizi yurdumuzdan çıkarmak için mi bize geldin, ey Mûsâ!"

58- "Öyle ise, *(biz de)* mutlakā sana onun benzeri bir sihir getireceğiz; şimdi *(sen,)* bizimle kendi aranda bir buluşma zamânı *(ve yeri)* ta'yîn et ki, ne bizim, ne de senin ona muhâlefet etmeyeceğimiz, *(herkesin gelebileceği)* uygun bir yer olsun!"

59- *(Mûsâ:)* "Size va'd edilen vakit *(ve yer)*, bayram günü *(toplanma yeri)* ve insanların toplanacağı kuşluk zamanıdır" dedi.

60- Bunun üzerine Fir'avun dönüp gitti; hemen *(bütün)* hîlesini *(sihirbazlarını)* topladı; sonra *(ta'yîn edilen yere)* geldi.

61- Mûsâ onlara *(o sihirbazlara)*: "Yazıklar olsun size! Allah'a yalan yere iftirâ etmeyin; sonra *(O)*, bir azâb ile kökünüzü keser. *(Allah hakkında)* iftirâ eden, elbette hüsrâna uğramıştır" dedi.

62- Buna rağmen *(sihirbazlar Mûsâ hakkında yapacakları)* işlerini aralarında tartıştılar ve fısıldamalarını gizli tuttular.

63- *(Sonunda kendi aralarında şöyle)* dediler: "Doğrusu bunlar *(Mûsâ ile Hârun)*, gerçekten iki sihirbazdır; sihirleriyle sizi yurdunuzdan çıkarmak ve en üstün olan yolunuzu *(dîninizi)* ortadan kaldırmak istiyorlar."

64- "Onun için *(bütün)* hîlelerinizi *(sihirlerinizi)* toplayın; sonra sıra sıra gelin! Bugün üstün gelen muhakkak kurtuluşa ermiştir!"

65- *(Sihirbazlar:)* "Ey Mûsâ! *(Sen önce hünerini ortaya)* atacak mısın, yoksa önce atan biz mi olalım?" dediler.

66- *(Mûsâ:)* "Hayır, siz atın!" dedi. *(Onlar hünerlerini ortaya atınca, Mûsâ)* bir de baktı ki, yaptıkları sihirden dolayı kendisine, onların ipleri ve sopaları gerçekten sür'atle gidiyor gibi görünüyor!

67- Bu yüzden Mûsâ, *(halkın bu sihirlere kanabileceği endişesiyle)* içinde bir çeşit korku duydu.

68- *(Biz kendisine:)* "Korkma! Hiç şübhesiz üstün *(gelecek)* olan ancak sensin!" dedik.

69- "Sağ elindekini *(yere)* bırak da *(onların özenerek)* yaptıkları şeyleri yutsun! Yaptıkları sâdece bir sihirbaz hîlesidir. Hâlbuki *(böyle göz boyayan)* sihirbaz, her nereye varsa kurtuluşa ermez *(maksadına sihirle ulaşamaz)*."(1)

70- *(Mûsâ'nın asâsı bir ejderha olup, bütün ip ve değnekleri yutunca)* sihirbazlar hemen secde eden kimseler olarak, yere kapandılar: "*(Biz)* Hârûn'un ve Mûsâ'nın Rabbine îmân ettik!" dediler.

71- *(Fir'avun:)* "*(Ben)* size izin vermeden ona îmân ettiniz, öyle mi? Şübhesiz ki o, size sihri öğreten büyüğünüzdür. Öyle ise *(ben de)*, mutlakâ ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve sizi şübhesiz hurma dallarına asacağım! Böylece hangimizin azâbı daha şiddetli ve daha devamlıymış, kat'iyen bileceksiniz!" dedi.

72- *(O sihirbazlar ise)* dediler ki: "Seni, bize gelen apaçık mu'cizelere ve bizi yaratana aslâ tercîh etmeyiz; artık ne hüküm vereceksen ver! *(Sen)* ancak bu dünya hayâtında hükmedersin!"

73- "Şübhesiz biz, Rabbimize îmân ettik ki, günahlarımızı ve bizi kendisine zorladığın bu sihirden bizi bağışlasın! Allah*('ın mükâfâtı)* hayırlı ve *(azâbı)* daha devamlıdır!" *(dediler)*.

74- Şu muhakkak ki, kim Rabbine günahkâr *(kâfir)* olarak gelirse, artık şübhesiz ona Cehennem vardır. Orada ne ölür, ne de yaşar!

75- Kim de O'na gerçekten sâlih ameller işlemiş bir mü'min olarak gelirse, işte onlara da en üstün dereceler vardır.

76- *(Onlar için)* altlarından nehirler akan, içinde ebedî olarak kalıcı oldukları Adn Cennetleri vardır. İşte *(günahlardan)* temizlenenlerin mükâfâtı budur!

قَالُوا يَا مُوسٰى اِمَّا اَنْ تُلْقِيَ وَ اِمَّا اَنْ نَكُونَ اَوَّلَ مَنْ اَلْقٰى ﴿٦٥﴾
dediler ey Mûsâ ya atman ve ya olmamız ilki o kimsenin ki attı
قَالَ بَلْ اَلْقُوا فَاِذَا حِبَالُهُمْ وَ عِصِيُّهُمْ يُخَيَّلُ اِلَيْهِ مِنْ سِحْرِهِمْ اَنَّهَا
dedi bil'akis atın hemen birden ipleri ve sopaları hayal ediliyor kendisine sihirlerinden dolayı şübhesiz onlar
تَسْعٰى ﴿٦٦﴾ فَاَوْجَسَ فٖي نَفْسِهٖ خٖيفَةً مُوسٰى ﴿٦٧﴾ قُلْنَا لَا تَخَفْ اِنَّكَ اَنْتَ
koşuyorlar bu yüzden duydu içinde bir korku Mûsâ dedik korkma şübhesiz sen sensin
الْاَعْلٰى ﴿٦٨﴾ وَ اَلْقِ مَا فٖي يَمٖينِكَ تَلْقَفْ مَا صَنَعُوا اِنَّمَا صَنَعُوا كَيْدُ سَاحِرٍ
en üstün ve bırak o şeyi ki sağ elindedir yutar yaptıkları şeyleri şübhesiz o şeyler ki yaptılar hîlesidir bir sihirbaz
وَ لَا يُفْلِحُ السَّاحِرُ حَيْثُ اَتٰى ﴿٦٩﴾ فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سُجَّدًا قَالُوا اٰمَنَّا بِرَبِّ
ve kurtuluşa ermez sihirbaz o yerde ki geldi ve atıldı sihirbazlar secde ediciler olarak dediler îmân ettik Rabbine
هٰرُونَ وَ مُوسٰى ﴿٧٠﴾ قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّهُ لَكَبٖيرُكُمُ
Hârûnun ve Mûsâ'nın dedi îmân mı ettiniz ona önce izin vermemden size şübhesiz o elbette büyüğünüzdür
الَّذٖي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ وَ اَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ
o ki size öğretti sihri öyle ise mutlakâ keseceğim ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlamadan
وَ لَاُصَلِّبَنَّكُمْ فٖي جُذُوعِ النَّخْلِ وَ لَتَعْلَمُنَّ اَيُّنَا اَشَدُّ عَذَابًا وَ اَبْقٰى ﴿٧١﴾
ve sizi mutlaka asacağım gövdelerine hurma ağacı ve bileceksiniz hangimiz daha şiddetlidir azâbca ve daha devamlıdır
قَالُوا لَنْ نُؤْثِرَكَ عَلٰى مَا جَاءَنَا مِنَ الْبَيِّنَاتِ وَ الَّذٖي فَطَرَنَا فَاقْضِ
dediler ki seni aslâ tercîh etmeyiz o şeylere ki bize geldi apaçık mu'cizelerden ve o zâta ki bizi yarattı artık hüküm ver
مَا اَنْتَ قَاضٍ اِنَّمَا تَقْضٖي هٰذِهِ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا ﴿٧٢﴾ اِنَّا اٰمَنَّا بِرَبِّنَا
o şeyi ki sen hüküm vericisin ancak hükmedersin buna hayatına dünya şübhesiz biz îmân ettik Rabbimize
لِيَغْفِرَ لَنَا خَطَايَانَا وَ مَا اَكْرَهْتَنَا عَلَيْهِ مِنَ السِّحْرِ وَ اللّٰهُ
bağışlaması için bizi günahlarımızı ve o şeyi ki bizi zorladın kendisine sihirden ve Allah
خَيْرٌ وَ اَبْقٰى ﴿٧٣﴾ اِنَّهُ مَنْ يَاْتِ رَبَّهُ مُجْرِمًا فَاِنَّ لَهُ جَهَنَّمَ
hayırlı ve daha devamlıdır şu şübhesiz ki kim gelirse Rabbine günahkâr olarak artık şübhesiz ona vardır cehennem
لَا يَمُوتُ فٖيهَا وَ لَا يَحْيٰى ﴿٧٤﴾ وَ مَنْ يَاْتِهٖ مُؤْمِنًا قَدْ عَمِلَ الصَّالِحَاتِ
ölmez orada ve yaşamaz ve kim ona gelirse bir mü'min olarak gerçekten yapmış sâlih ameller
فَاُولٰئِكَ لَهُمُ الدَّرَجَاتُ الْعُلٰى ﴿٧٥﴾ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرٖي مِنْ تَحْتِهَا
artık işte onlar onlara vardır dereceler en üstün Adn Cennetleri akar altlarından
الْاَنْهَارُ خَالِدٖينَ فٖيهَا وَ ذٰلِكَ جَزٰٓؤُا مَنْ تَزَكّٰى ﴿٧٦﴾
nehirler ebedî kalıcıdırlar içinde ve işte budur mükâfâtı o kimsenin ki temizlendi

وَلَقَدْ اَوْحَيْنَٓا اِلٰى مُوسٰٓى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادٖى فَاضْرِبْ لَهُمْ طَرٖيقًا

bir yol | onlara | sonra vur | kullarımı | geceleyin yürüt | diye | Mûsâ'ya | vahyetmiştik | and olsun gerçekten | ve

فِى الْبَحْرِ يَبَسًاۙ لَا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشٰى ﴿٧٧﴾ فَاَتْبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ

Fir'avun | derken onların peşine düştü | endişe etmezsin | ve yetişilmesinden | korkmazsın | kuru | denizde

بِجُنُودِهٖ فَغَشِيَهُمْ مِنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَاَضَلَّ فِرْعَوْنُ

Fir'avun | dalâlete düşürdü | ve | onları örttü | o şey ki | denizden | hemen onları örttü | ordusuyla

قَوْمَهُ وَمَا هَدٰى ﴿٧٩﴾ يَا بَنٖٓى اِسْرَٓائٖيلَ قَدْ اَنْجَيْنَاكُمْ مِنْ عَدُوِّكُمْ

düşmanınızdan | sizi kurtardık | gerçekten | İsrâiloğulları | ey | hak yola sevk etmedi | ve | kavmini

وَوَاعَدْنَاكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْاَيْمَنَ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّ وَالسَّلْوٰى

bıldırcın | ve | kudret helvası | size | indirdik | ve | sağ | Tûr'un | tarafında | sizinle sözleştik | ve

﴿٨٠﴾ كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فٖيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ

üzerinize | yoksa vâcib olur | o hususda | aşırı gitmeyin | ve | sizi rızıklandırdığımız şeylerin | temizlerinden | yiyin

غَضَبٖيۚ وَمَنْ يَحْلِلْ عَلَيْهِ غَضَبٖى فَقَدْ هَوٰى ﴿٨١﴾ وَاِنّٖى لَغَفَّارٌ

çok mağfiret ediciyim | şübhesiz ben | ve | uçuruma gitmiştir | artık gerçekten | gazabım | üzerine | vâcib olursa | kimin | ve | gazabım

لِمَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا ثُمَّ اهْتَدٰى ﴿٨٢﴾ وَمَٓا اَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ

kavminden | seni acele ettirdi | nedir ki | ve | hidâyete oldu | sonra | sâlih bir amel | ve yaptı | ve îmân etti | tevbe etti | o kimseye ki

يَا مُوسٰى ﴿٨٣﴾ قَالَ هُمْ اُو۬لَٓاءِ عَلٰٓى اَثَرٖى وَعَجِلْتُ اِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضٰى

râzı olman için | Rabbim | sana | acele ettim | ve | izim üzerinde | işte onlar | onlar | dedi | Mûsâ | ey

﴿٨٤﴾ قَالَ فَاِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَاَضَلَّهُمُ

onları dalâlete düşürdü | ve | senden sonra | kavmini | imtihân ettik | gerçekten | fakat şübhesiz biz | buyurdu

السَّامِرِيُّ ﴿٨٥﴾ فَرَجَعَ مُوسٰٓى اِلٰى قَوْمِهٖ غَضْبَانَ اَسِفًاۚ قَالَ

dedi | üzgün olarak | kızgın olarak | kavmine | Mûsâ | bunun üzerine geri döndü | Sâmirî

يَا قَوْمِ اَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبُّكُمْ وَعْدًا حَسَنًاۜ اَفَطَالَ عَلَيْكُمُ

size | yoksa uzun mu geldi | güzel | bir va'd ile | Rabbiniz | size va'd etmemiş miydi | kavmim | ey

الْعَهْدُ اَمْ اَرَدْتُمْ اَنْ يَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّكُمْ فَاَخْلَفْتُمْ

ve caydınız | Rabbinizden | bir gazabın | üzerinize | vâcib olmasını | istediniz mi | yâhut | müddet

مَوْعِدٖى ﴿٨٦﴾ قَالُوا مَٓا اَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلْكِنَا وَلٰكِنَّا حُمِّلْنَٓا

yüklenmiştik | fakat biz | kendiliğimizden | sana verdiğimiz sözden | caymadık | dediler | bana verdiğiniz sözden

اَوْزَارًا مِنْ زٖينَةِ الْقَوْمِ فَقَذَفْنَاهَا فَكَذٰلِكَ اَلْقَى السَّامِرِيُّ ﴿٨٧﴾

Sâmirî | attı | işte bunun gibi | sonra onları attık | o kavmin | ziynetinden | birtakım ağırlıklar

77- And olsun ki Mûsâ'ya şöyle vahyetmiştik: "Kullarımı geceleyin *(Mısır'dan)* yola çıkar; *(size)* yetişilmesinden korkmadan ve *(boğulmaktan)* endişe etmeden, denizde onlara kuru bir yol *(açmak)* için *(asân ile denize)* vur!"

78- Derken Fir'avun ordusuyla onların peşine düştü *(ve onlar da açılan yoldan denize girdiler)*. Bunun üzerine denizden onları kaplayan şey, kaplayıverdi *(de hepsi boğulup helâk oldular)*.

79- İşte Fir'avun, kavmini dalâlete düşürdü ve hak yola sevk etmedi.

80- Ey İsrâiloğulları! Şübhesiz sizi *(böylece)* düşmanınızdan kurtardık; Tûr'un sağ tarafında *(buluşmak üzere)* sizinle sözleştik ve size *(pek muhtaç kaldığınız o çölde)* kudret helvası ile bıldırcın indirdik.

81- Sizi rızıklandırdığımız temiz şeylerden yiyin; bu hususda aşırı gitmeyin; yoksa üzerinize gazabım vâcib olur! Kimin de üzerine gazabım vâcib olursa, artık gerçekten *(o, uçuruma düşüp)* helâk olmuştur.

82- Şübhesiz ki ben, tevbe eden ve îmân edip sâlih amel işleyen, sonra da hidâyette *(sebât edip, sabırlı)* olan kimseye karşı elbette çok mağfiret ediciyim.

83- Ve *(Allah buyurdu ki:)* "Seni kavminden *(ayırıp)* acele ettiren nedir, ey Mûsâ!"

84- *(Mûsâ)* dedi ki: "İşte onlar da arkamdalar; Rabbim! Râzı olman için sana *(gelmekte)* acele ettim."

85- *(Allah:)* "Fakat muhakkak ki biz, senden *(yola çıkmandan)* sonra kavmini gerçekten imtihân ettik; Sâmirî onları dalâlete düşürdü" buyurdu.

86- Bunun üzerine Mûsâ kızgın ve üzgün olarak kavmine geri döndü dedi ki: "Ey kavmim! Rabbiniz size *(Tevrât'ı vermek için)* güzel bir va'd ile va'dde bulunmamış mıydı? Yoksa *(sizden ayrıldığım)* müddet size uzun mu geldi? Yâhut Rabbinizden üzerinize bir gazabın vâcib olmasını mı istediniz ki *(îmanda sebât edeceğinize dâir)* bana verdiğiniz sözden döndünüz?"

87- *(Onlar)* şöyle dediler: "Sana verdiğimiz sözden kendiliğimizden dönmedik; fakat biz, o kavmin *(Mısırlıların)* ziynet eşyâsından birtakım ağırlıklar yüklenmiştik; sonra onları *(eritmek üzere ateşe)* attık; işte aynı şekilde Sâmirî de attı."

88- Derken *(Sâmirî)* onlara, böğürmesi olan bir buzağı heykeli *(ortaya)* çıkardı; Bunun üzerine *(Sâmirî ve adamları)*: "İşte sizin de ilâhınız, Mûsâ'nın da ilâhı budur; fakat *(o bunu)* unuttu" dediler.

89- Hâlbuki *(onlar)* görmüyorlar mıydı ki, *(o buzağı)* kendilerine hiçbir sözle karşılık veremiyor ve onlar için ne bir zarara, ne de bir faydaya mâlik olamıyordu.

90- And olsun ki, Hârûn daha önce onlara: "Ey kavmim! *(Siz)* bununla *(bu heykelle)* sâdece imtihân edildiniz. Şübhesiz ki sizin Rabbiniz, Rahmân'dır; öyle ise bana tâbi' olun ve emrime itâat edin!" demişti.

91- *(Onlar ise:)* "Mûsâ bize dönünceye kadar, buna tapan kimseler olmaktan aslâ vazgeçmeyeceğiz" dediler.

92, 93- *(Mûsâ dönünce:)* "Ey Hârûn! Onları dalâlete düşmüş gördüğün zaman, seni benim yolumda gitmekten ne alıkoydu? Yoksa benim emrime karşı mı geldin?" dedi.

94- *(Hârûn:)* "Ey anamın oğlu! Sakalımı, başımı tutma! Doğrusu ben *(onlara şiddet gösterseydim)*: 'İsrâiloğulları arasında ayrılık çıkardın, sözümü tutmadın!' diyeceğinden korktum!" dedi.

95- *(Mûsâ, Sâmirî'ye döndü:)* "Ya senin maksadın *(zorun)* neydi, ey Sâmirî?" dedi.

96- *(Sâmirî:)* "*(Ben, onların)* görmedikleri şeyi gördüm ve *(sana gelen)* o elçinin *(Cebrâîl'in atının)* izinden bir avuç *(toprak)* avuçlayıverdim de onu *(eritilmiş ziynet eşyâlarının içine)* attım; böylece bunu nefsim bana hoş gösterdi" dedi.

97- *(Mûsâ:)* "*(Haydi)* git! Artık muhakkak ki sana, *(cezâ olarak)* hayat boyunca, '*(Aman, birbirimize)* dokunmak yok!' diyecek olman vardır! Ve elbette sana va'd edilen bir *(cezâ)* yer*(i olan Cehennem)* de var ki, ondan *(o tehdidden)* aslâ döndürülmeyeceksin! Şimdi, ona tapan bir kimse olup durduğun ilâhına bak; elbette *(biz)* onu cayır cayır yakacağız; sonra da onu kül edip muhakkak denize savuracağız" dedi.

98- Sizin İlâhınız, ancak kendisinden başka ilâh olmayan Allah'dır. *(O)* herşeyi ilmen kuşatmıştır.

فَاَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلاً جَسَدًا لَهُ خُوَارٌ فَقَالُوا هٰذَآ اِلٰهُكُمْ
derken çıkardı | onlara | bir buzağı | heykel olarak | onun vardır | bir böğürmesi | bunun üzerine dediler | budur | ilâhınız

وَاِلٰهُ مُوسٰى فَنَسِيَ ﴿٨٨﴾ اَفَلاَ يَرَوْنَ اَلاَّ يَرْجِعُ اِلَيْهِمْ
ve | ilâhı | Mûsâ'nın | fakat unuttu | halbuki görmüyorlar mıydı | şübhesiz dönmüyordu | kendilerine

قَوْلاً وَلاَ يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلاَ نَفْعًا ﴿٨٩﴾ وَلَقَدْ قَالَ
bir sözle | ve | mâlik olmuyordu | onlar için | bir zarara | ve | ne bir faydaya | ve | and olsun gerçekten | demişti

لَهُمْ هٰرُونُ مِنْ قَبْلُ يَا قَوْمِ اِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ وَاِنَّ
onlara | Hârûn | bundan önce | ey | kavmim | ancak | imtihân edildiniz | onunla | ve | şübhesiz

رَبَّكُمُ الرَّحْمٰنُ فَاتَّبِعُونِي وَاَطِيعُوا اَمْرِي ﴿٩٠﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ
Rabbiniz | Rahmân'dır | öyle ise bana tâbi' olun | ve | itâat edin | emrime | dediler | aslâ geri durmayacağız

عَلَيْهِ عَاكِفِينَ حَتّٰى يَرْجِعَ اِلَيْنَا مُوسٰى ﴿٩١﴾ قَالَ يَا هٰرُونُ
ondan | tapan kimseler olarak | tâ ki | dönünceye kadar | bize | Mûsâ | dedi | ey | Hârûn

مَا مَنَعَكَ اِذْ رَاَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿٩٢﴾ اَلاَّ تَتَّبِعَنِ اَفَعَصَيْتَ اَمْرِي ﴿٩٣﴾
nedir | seni alıkoydu | o vakit ki | onları gördün | dalâlete düşmüşler | bana uymayasın diye | yoksa karşı mı geldin | emrime

قَالَ يَبْنَؤُمَّ لاَ تَاْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلاَ بِرَاْسِي اِنِّي خَشِيتُ اَنْ تَقُولَ
dedi | ey anamın oğlu | tutma | sakalımı | ve | ne başımı | doğrusu ben | korktum | demenden

فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي اِسْرَاءِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿٩٤﴾ قَالَ فَمَا
ayrılık çıkardın | arasında | İsrâiloğulları | ve | tutmadın | sözümü | dedi | ya neydi

خَطْبُكَ يَا سَامِرِيُّ ﴿٩٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ
maksadın | ey | Sâmirî | dedi | gördüm | o şeyi ki | görmediler | onu | hemen avuçladım

قَبْضَةً مِنْ اَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا وَكَذٰلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿٩٦﴾
bir avuç | izinden | o elçinin | onu attım | ve | işte bunu | hoş gösterdi | nefsim bana

قَالَ فَاذْهَبْ فَاِنَّ لَكَ فِي الْحَيٰوةِ اَنْ تَقُولَ لاَ مِسَاسَ وَاِنَّ
dedi | hemen git | artık şübhesiz | sana var | hayatda | demen | dokunmak yok | ve | şübhesiz

لَكَ مَوْعِدًا لَنْ تُخْلَفَهُ وَانْظُرْ اِلٰى اِلٰهِكَ الَّذِي ظَلْتَ
sana var | va'd edilen bir yer ki | ondan aslâ cayılmayacaksın | ve | bak | ilâhına | o ki | devam ettin

عَلَيْهِ عَاكِفًا لَنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿٩٧﴾ اِنَّمَا
ona | tapan bir kimse olarak | onu mutlaka yakacağız | sonra | onu savuracağız | denize | bir savurma ile | ancak

اِلٰهُكُمُ اللّٰهُ الَّذِي لاَ اِلٰهَ اِلاَّ هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٩٨﴾
İlâh'ınız | Allah'dır | o zât ki | ilâh yoktur | ancak | o | kuşatmıştır | her | şeyi | ilmen

كَذٰلِكَ نَقُصُّ عَلَيْكَ مِنْ اَنْبَاۤءِ مَا قَدْ سَبَقَ وَ قَدْ اٰتَيْنَاكَ

işte böylece / anlatıyoruz / sana / haberlerinden / o şeylerin ki / gerçekten geçmiş / ve / gerçekten / sana verdik

مِنْ لَدُنَّا ذِكْرًا ﴿٩٩﴾ مَنْ اَعْرَضَ عَنْهُ فَاِنَّهُ يَحْمِلُ يَوْمَ

katımızdan / bir zikir / kim / yüz çevirirse / ondan / artık şübhesiz o / yüklenecektir / günü

الْقِيٰمَةِ وِزْرًا ﴿١٠٠﴾ خَالِدِينَ فِيهِ وَ سَاۤءَ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ حِمْلًا

kıyâmet / bir vebâl / ebedî kalıcıdırlar / onda / ve / ne fenâdır / onlar için / kıyâmet günü / yükce

﴿١٠١﴾ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ وَ نَحْشُرُ الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ زُرْقًا

o gün ki / üfürülür / Sûr'a / ve / haşrederiz / günahkârları / o gün / (gözleri) gömgök

﴿١٠٢﴾ يَتَخَافَتُونَ بَيْنَهُمْ اِنْ لَبِثْتُمْ اِلَّا عَشْرًا ﴿١٠٣﴾ نَحْنُ اَعْلَمُ

gizli gizli konuşurlar / aralarında / kalmadınız / ancak / on (gün) / biziz / en iyi bilen

بِمَا يَقُولُونَ اِذْ يَقُولُ اَمْثَلُهُمْ طَرِيقَةً اِنْ لَبِثْتُمْ اِلَّا يَوْمًا

o şeyi ki / söylüyorlar / o vakit / der / onların en örnek olanı / gidişâtça / kalmadınız / ancak / bir gün

﴿١٠٤﴾ وَ يَسْـَٔلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ﴿١٠٥﴾ فَيَذَرُهَا

ve / sana soruyorlar / dağlardan / öyleyse de / onları savuracak / Rabbim / bir savurma ile / böylece onları bırakacak

قَاعًا صَفْصَفًا ﴿١٠٦﴾ لَا تَرٰى فِيهَا عِوَجًا وَ لَا اَمْتًا ﴿١٠٧﴾ يَوْمَئِذٍ يَتَّبِعُونَ

yayılmış / dümdüz / görmeyeceksin / orada / bir çukur / ve / ne bir tümsek / o gün / uyarlar

الدَّاعِيَ لَا عِوَجَ لَهُ وَ خَشَعَتِ الْاَصْوَاتُ لِلرَّحْمٰنِ فَلَا تَسْمَعُ اِلَّا هَمْسًا

o çağırıcıya / yan çizmek yoktur / ona / ve / kısılmıştır / sesler / Rahmân'dan dolayı / artık işitmezsin / ancak / hafif bir ses

﴿١٠٨﴾ يَوْمَئِذٍ لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ اِلَّا مَنْ اَذِنَ لَهُ الرَّحْمٰنُ وَ رَضِيَ لَهُ قَوْلًا

o gün / fayda vermez / şefâat / ancak / o kimse ki / izin verdi / kendisine / Rahmân / ve / râzı oldu / kendisinden / sözce

﴿١٠٩﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيهِمْ وَ مَا خَلْفَهُمْ وَ لَا يُحِيطُونَ بِهِ عِلْمًا

bilir / o şeyleri ki / önlerindedir / ve / o şeyleri ki / arkalarındadır / ve / kuşatamazlar / onu / ilmen

﴿١١٠﴾ وَ عَنَتِ الْوُجُوهُ لِلْحَيِّ الْقَيُّومِ وَ قَدْ خَابَ مَنْ حَمَلَ ظُلْمًا

ve / baş eğmiştir / yüzler / ebedî hayat sâhibine / herşeyi ayakta tutana / ve / gerçekten hüsrana uğramıştır / o kimse ki / yüklendi / bir zulüm

﴿١١١﴾ وَ مَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ وَ هُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا يَخَافُ ظُلْمًا

ve / kim / yaparsa / sâlih amellerden / o iken / mü'min / artık korkmaz / zulmedilmekten

وَ لَا هَضْمًا ﴿١١٢﴾ وَ كَذٰلِكَ اَنْزَلْنَاهُ قُرْاٰنًا عَرَبِيًّا وَ صَرَّفْنَا

ve / ne hak yenmesinden / ve / işte böylece / onu indirdik / bir Kur'ân olarak / Arabca / ve / açıkladık

فِيهِ مِنَ الْوَعِيدِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ اَوْ يُحْدِثُ لَهُمْ ذِكْرًا ﴿١١٣﴾

onda / tehdidlerden / tâ ki onlar / sakınırlar / veya / meydana getirir / onlar için / bir ibret

99- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* İşte böylece geçmiş *(ümmet)*lerin haberlerinden bir kısmını sana anlatıyoruz. Gerçekten sana katımızdan bir Zikir *(Kur'ân)* verdik.

100- Kim ondan yüz çevirirse, artık şübhesiz ki o, kıyâmet günü ağır bir yük *(olan günahlarının vebâlini)* yüklenecektir.

101- *(Onlar)* onda *(o vebâlin altında)* ebedî olarak kalıcıdırlar. Kıyâmet gününde, onlar için *(bu)* ne fenâ bir yüktür!

102- O gün ki, sûra *(ikinci kez)* üfürülür ve o gün günahkârları, gözleri gömgök *(kör)* olarak haşrederiz.

103- Kendi aralarında: "*(Dünyada)* on *(gün)*den fazla kalmadınız" diye gizli gizli konuşurlar.

104- Onların söylemekte olduklarını en iyi bilen biziz! O vakit onların gidişâtça en akıllı olanı: "*(Siz)* sâdece bir gün kaldınız" der.

105- *(Ey Resûlüm!)* Sana *(kıyâmet gününde)* dağlar*(ın nasıl olacağın)*dan soruyorlar; de ki: "Rabbim *(o gün)* onları ufalayıp savuracak!"

106- "Onları*(n yerlerini)* dümdüz, bomboş bir hâlde bırakacak!"

107- "Orada ne bir çukur, ne de bir tümsek göreceksin!"

108- "O gün *(herkes)* o çağırıcıya *(İsrâfîl'e)* uyarlar; ona karşı yan çizmek yoktur. Öyle ki, Rahmân*('ın heybetin)*den dolayı sesler kısılmıştır; artık seslerin en hafîfinden *(yalvaran dudakların kıpırdaması, korkulu ayakların hışırtısından)* başka bir şey işitmezsin!"

109- "O gün, Rahmân'ın kendisine izin verdiği ve sözce kendisinden râzı olduğu *(konuşmasına izin verdiği)* kimseden başkasının şefâati fayda vermez."

110- "*(O)* onların önlerindekini ve arkalarındakini *(geçmişlerini ve geleceklerini)* bilir; ve *(onlar)* bunu ilmen kuşatamazlar."

111- "Ve bütün yüzler O Hayy-ı Kayyûm *(hayat sâhibi olan ve herşey kendisiyle kâim olan Allah)* için *(huzûrunda)* baş eğmişlerdir; zulüm yüklenen kimse ise, gerçekten hüsrâna uğramıştır."

112- "Kim mü'min olarak sâlih amellerden işlerse, ne zulüm edilmekten ne de hakkının yenmesinden korkar."

113- İşte böylece onu, Arabca bir Kur'ân olarak indirdik ve onda *(yaptığımız)* tehdidleri türlü şekillerde açıkladık. Tâ ki onlar *(günahlardan)* sakınsınlar, ya da *(o Kur'ân)*, onlar için *(ders alacakları)* bir ibret meydana getirsin.

114- İşte gerçek hükümdâr olan Allah, çok yücedir. *(Ey Habîbim!)* Sana vahyedilmesi tamamlanmadan önce Kur'ân'*(ı okuma)*da acele etme! Ve "Rabbim! İlmimi artır!" de!

115- And olsun ki, daha önce Âdem'e *(yasaklandığı o ağaçtan yememesi için)* emir vermiştik; fakat *(o bunu)* unuttu. *(Biz)* onda bir azim *(bir isyan kasdı ve emrimizde sebat)* da bulmadık.

116- Bir zaman meleklere: "Âdem'e secde edin!" demiştik; *(cinlerden olan)* İblis hâriç, hemen secde ettiler; *(o İblis ise)* diretti.

117- Hem demiştik: "Ey Âdem! Şübhesiz ki bu *(şeytan)*, senin ve zevcenin düşmanıdır; o hâlde sakın sizi Cennetten çıkarmasın *(buna sebeb olacak bir günahla sizi kandırmasın)*; yoksa çok sıkıntı çekersin!"

118- "Doğrusu senin burada ne acıkman, ne de çıplak kalman vardır."

119- "Ve şübhesiz ki sen, burada ne susarsın, ne de sıcakta kalırsın."

120- Derken şeytan ona vesvese verdi: "Ey Âdem! Sana ölümsüzlük ağacına ve yok olmayacak bir mülk üzerine rehberlik edeyim mi?" dedi.

121- Bunun üzerine ondan *(o ağacın meyvesinden)* yediler; böylece *(Cennet elbiseleri üzerlerinden hemen alınmakla)* avret yerleri kendilerine göründü ve derhâl *(bir pişmanlık ve utançla)* Cennet yapraklarından üzerlerini örtmeye başladılar. Böylece Âdem, Rabbi*(nin emri)*ne âsî oldu da şaşırdı.

122- Sonra Rabbi onu seçti; sonunda tevbesini kabûl etti ve *(ona)* doğru yolu gösterdi.

123- *(Onlara)* şöyle buyurmuştu: "Birbirinize düşman olarak hep birlikte oradan inin!(1) Artık benden size bir hidâyet geldiğinde, kim benim hidâyetime tâbi' olursa, *(o)* ne dalâlete düşer, ne de bedbaht olur!"

124- "Kim de benim zikrimden *(Kitâb'ımdan)* yüz çevirirse, artık şübhesiz ki onun için, dar bir geçim vardır ve kıyâmet günü onu kör olarak haşrederiz."

125- *(O:)* "Rabbim! Beni niçin kör olarak haşrettin? Hâlbuki *(ben)* gören bir kimse idim!" der.

فَتَعَالَى اللّٰهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ وَلَا تَعْجَلْ بِالْقُرْاٰنِ مِنْ
işte çok yücedir · Allah · hükümdâr olan · gerçek · ve · acele etme · Kur'ân'da

قَبْلِ اَنْ يُقْضٰى اِلَيْكَ وَحْيُهُ وَقُلْ رَبِّ زِدْنِي عِلْمًا ﴿١١٤﴾
önce · sona ermesinden · sana · vahyedilmesi · ve · de · Rabbim · beni artır · ilimce

وَلَقَدْ عَهِدْنَا اِلٰى اٰدَمَ مِنْ قَبْلُ فَنَسِيَ وَلَمْ نَجِدْ لَهُ عَزْمًا ﴿١١٥﴾
ve gerçekten and olsun · ahid verdik · Âdem'e · bundan önce · fakat unuttu · ve · bulmadık · onda · bir azim

وَاِذْ قُلْنَا لِلْمَلٰٓئِكَةِ اسْجُدُوا لِاٰدَمَ فَسَجَدُوٓا اِلَّآ اِبْلِيسَ اَبٰى ﴿١١٦﴾
ve bir vakit · demiştik · meleklere · secde edin · Âdem'e · hemen secde ettiler · hâric · İblis · kaçındı

فَقُلْنَا يَٓا اٰدَمُ اِنَّ هٰذَا عَدُوٌّ لَكَ وَلِزَوْجِكَ فَلَا يُخْرِجَنَّكُمَا
hem demiştik · ey · Âdem · şübhesiz · bu · düşmandır · sana · ve · zevcene · o hâlde sakın ikinizi çıkarmasın

مِنَ الْجَنَّةِ فَتَشْقٰى ﴿١١٧﴾ اِنَّ لَكَ اَلَّا تَجُوعَ فِيهَا وَلَا تَعْرٰى ﴿١١٨﴾
cennetten · yoksa bedbaht olursun · doğrusu · senin vardır · acıkmaman · orada · ve · çıplak kalmaman

وَاَنَّكَ لَا تَظْمَؤُا فِيهَا وَلَا تَضْحٰى ﴿١١٩﴾ فَوَسْوَسَ اِلَيْهِ الشَّيْطَانُ
ve şübhesiz sen · susamazsın · orada · ve · sıcakta kalmazsın · derken vesvese verdi · ona · şeytan

قَالَ يَٓا اٰدَمُ هَلْ اَدُلُّكَ عَلٰى شَجَرَةِ الْخُلْدِ وَمُلْكٍ لَا يَبْلٰى ﴿١٢٠﴾
dedi · ey · Âdem · sana rehberlik edeyim mi · ağacına · ebedîlik · ve · bir mülke · eskimeyecek

فَاَكَلَا مِنْهَا فَبَدَتْ لَهُمَا سَوْاٰتُهُمَا وَطَفِقَا يَخْصِفَانِ
ve ikisi yediler · ondan · böylece göründü · ikisine · avret yerleri · ve · başladılar · yamıyorlar

عَلَيْهِمَا مِنْ وَرَقِ الْجَنَّةِ وَعَصٰى اٰدَمُ رَبَّهُ فَغَوٰى ﴿١٢١﴾ ثُمَّ
üzerlerine · yaprağından · cennet · ve · âsî oldu · Âdem · Rabbine · ve şaşırdı · sonra

اجْتَبٰيهُ رَبُّهُ فَتَابَ عَلَيْهِ وَهَدٰى ﴿١٢٢﴾ قَالَ اهْبِطَا مِنْهَا
onu seçti · Rabbi · sonunda tevbesini kabul etti · ve · doğru yolu gösterdi · buyurdu · ikiniz inin · oradan

جَمِيعًا بَعْضُكُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ فَاِمَّا يَاْتِيَنَّكُمْ مِنِّي هُدًى
hep birlikte · bazınız · bazısına · düşmandır · artık eğer · size gelirse · benden · bir hidâyet

فَمَنِ اتَّبَعَ هُدَايَ فَلَا يَضِلُّ وَلَا يَشْقٰى ﴿١٢٣﴾ وَمَنْ اَعْرَضَ عَنْ
ve kim · tâbi' olursa · hidâyetime · ve böylece dalâlete düşmez · ve · bedbaht olmaz · ve · kim · yüz çevirirse

ذِكْرِي فَاِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ اَعْمٰى
zikrimden · artık şübhesiz · ona var · bir geçim · dar · ve · onu haşrederiz · kıyâmet günü · kör olarak

﴿١٢٤﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي اَعْمٰى وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿١٢٥﴾
dedi · Rabbim · niçin · beni haşrettin · kör olarak · halbuki gerçekten · idim · gören

قَالَ كَذٰلِكَ اَتَتْكَ اٰيَاتُنَا فَنَسِيتَهَا وَكَذٰلِكَ الْيَوْمَ تُنْسٰى ١٢٦

unutulursun · bugün · işte öyle · ve · fakat onları unutmuştun · âyetlerimiz · sana gelmişti · işte böyle · buyurdu

وَكَذٰلِكَ نَجْزٖى مَنْ اَسْرَفَ وَلَمْ يُؤْمِنْ بِاٰيَاتِ رَبِّهٖ وَلَعَذَابُ الْاٰخِرَةِ

âhiretin · elbette azâbı · ve · Rabbinin · âyetlerine · îmân etmedi · ve · isrâf etti · o kimseyi ki · cezâlandırırız · işte böyle · ve

اَشَدُّ وَاَبْقٰى ١٢٧ اَفَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنَ الْقُرُونِ

nesillerden · onlardan önce · helâk ettik · nice · kendilerini · hâlâ yola getirmedi mi · daha devamlıdır · ve · daha şiddetli

يَمْشُونَ فٖى مَسَاكِنِهِمْ اِنَّ فٖى ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِاُولِى النُّهٰى ١٢٨ وَلَوْلَا

olmasaydı · ve · akıl · sâhibleri için · elbette ibretler · bunda vardır · şübhesiz · meskenlerinde · dolaşıyorlar

كَلِمَةٌ سَبَقَتْ مِنْ رَبِّكَ لَكَانَ لِزَامًا وَاَجَلٌ مُسَمًّى ١٢٩ فَاصْبِرْ عَلٰى مَا

o şeylere ki · artık sabret · belirlenmiş · bir ecel · ve · lâzım · elbette olurdu · Rabbinden · geçmiş · bir söz

يَقُولُونَ وَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ قَبْلَ طُلُوعِ الشَّمْسِ وَقَبْلَ غُرُوبِهَا وَمِنْ

ve · batmasından · önce · ve · güneşin · doğmasından · önce · Rabbine · hamd ile · tesbîh et · ve · söylüyorlar

اٰنَاۤئِ الَّيْلِ فَسَبِّحْ وَاَطْرَافَ النَّهَارِ لَعَلَّكَ تَرْضٰى ١٣٠ وَلَا تَمُدَّنَّ

sakın dikme · ve · hoşnûd olursun · olur ki sen · gündüzün · etrâfında · ve · yine tesbîh et · gecenin · saatlerinden

عَيْنَيْكَ اِلٰى مَا مَتَّعْنَا بِهٖۤ اَزْوَاجًا مِنْهُمْ زَهْرَةَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا

dünya · hayatının · süsüne · onlardan · sınıfları · onunla · faydalandırdık · o şeylere ki · iki gözünü

لِنَفْتِنَهُمْ فٖيهِ وَرِزْقُ رَبِّكَ خَيْرٌ وَاَبْقٰى ١٣١ وَاْمُرْ اَهْلَكَ بِالصَّلٰوةِ

namazı · âilene · emret · ve · daha devamlıdır · ve · daha hayırlıdır · Rabbinin · rızkı · ve · onda · onları imtihân etmemiz için

وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْـَٔلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ

âkıbet · ve · seni rızıklandırıyoruz · biz · bir rızık · senden istemiyoruz · ona · sabırla devâm et · ve

لِلتَّقْوٰى ١٣٢ وَقَالُوا لَوْلَا يَأْتٖينَا بِاٰيَةٍ مِنْ رَبِّهٖ اَوَلَمْ تَأْتِهِمْ

ve onlara gelmedi mi · Rabbinden · bir mu'cize · bize getirmeli · değil miydi · dediler · ve · takvâ içindir

بَيِّنَةُ مَا فِى الصُّحُفِ الْاُولٰى ١٣٣ وَلَوْ اَنَّا اَهْلَكْنَاهُمْ بِعَذَابٍ

bir azâb ile · onları helâk etseydik · şübhesiz biz · eğer · ve · önceki · kitablardadır · o şeylerin ki · apaçık delîli

مِنْ قَبْلِهٖ لَقَالُوا رَبَّنَا لَوْلَا اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ اٰيَاتِكَ

âyetlerine · ve tâbi' olsaydık · bir peygamber · bize · gönderseydin · değil miydi · Rabbimiz · elbette derlerdi · bundan önce

مِنْ قَبْلِ اَنْ نَذِلَّ وَنَخْزٰى ١٣٤ قُلْ كُلٌّ مُتَرَبِّصٌ فَتَرَبَّصُوا

öyle ise bekleyin · bekleyicidir · herkes · de ki · rezil olmamız · ve · zillete düşmemiz · öncesinden

فَسَتَعْلَمُونَ مَنْ اَصْحَابُ الصِّرَاطِ السَّوِىِّ وَمَنِ اهْتَدٰى ١٣٥

hidâyete ermiş · kimdir · ve · doğru · yolun · sâhibleri · kimdir · artık yakında bileceksiniz

126- *(Allah:)* "İşte böyle! Sana âyetlerimiz gelmişti de *(sen)* onları unutmuştun. Bugün de *(sen)* öyle unutulursun!" buyurur.

127- İşte *(haddi aşarak ömrünü)* isrâf eden ve Rabbinin âyetlerine îmân etmeyeni böyle cezâlandırırız. Âhiretin azâbı ise, elbette daha şiddetli ve daha devamlıdır.

128- Onlardan önce *(yaşamış)* olan nice nesilleri *(böyle zulümleri sebebiyle)* helâk edişimiz, kendilerini hâlâ yola getirmedi mi? *(Hâlbuki)* onların meskenlerinde dolaşıyorlar. Şübhe yok ki bunda, *(doğru)* akıl sâhibleri için nice ibretler vardır.

129- Eğer Rabbin tarafından önceden verilmiş bir söz *(bir hüküm)* ve ta'yîn edilmiş bir ecel *(kıyâmet vakti)* olmasaydı, *(bunlara da azab)* elbette *(hemen)* lâzım olurdu.

130- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Artık *(onların)* söylediklerine sabret; güneşin doğmasından önce *(sabah namazını)* ve batmasından önce *(ikindi namazını kılarak)* Rabbini hamd ile tesbîh et! Gecenin bir kısım saatlerinde ise *(akşam ve yatsı namazını)* ve gündüzün etrâfında *(öğle namazını kılarak)* tesbîh et ki *(sana verilecek sevâb ile)* hoşnûd olasın!

131- Onlardan *(o kâfirlerden)* bazı sınıfları imtihân etmek için kendilerini onunla faydalandırdığımız dünya hayâtının süsüne de, sakın gözlerini dikme; Rabbinin rızkı hayırlıdır ve daha devamlıdır.

132- *(Ey Resûlüm!)* Âilene namazı emret, *(kendin de)* ona sabırla devâm et! Senden rızık istemiyoruz. *(Bil'akis)* seni biz rızıklandırıyoruz. *(Güzel)* âkıbet, takvâ *(sâhibleri)* içindir.

133- *(Kâfirler:)* "*(Muhammed)* bize Rabbinden bir mu'cize getirmeli değil miydi?" dediler. Onlara *(en büyük mu'cize olarak)* önceki kitablarda olanların apaçık delîli *(olan Kur'ân)* gelmedi mi?

134- Eğer gerçekten biz, onları bundan *(kendilerini haberdâr etmeden)* önce bir azâb ile helâk etseydik, elbette: "Rabbimiz! Bize bir peygamber gönderseydin de, aşağılığa ve rezilliğe düşmeden önce senin âyetlerine tâbi' olsaydık!" derlerdi.

135- De ki: "Herkes *(kendi âkıbetini)* bekleyicidir! Öyle ise *(siz de)* bekleyin! Artık doğru yolun sâhiblerinin kimler olduğunu ve kimlerin hidâyete erdiğini yakında bileceksiniz!"

21- ENBİYÂ SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 112 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- İnsanlara hesabları yaklaştı; fakat onlar *(hâlâ)* gaflet içinde *(o güne îmân ile hazırlanmaktan)* yüz çeviren kimselerdir.

2, 3- Rablerinden kendilerine gelen her yeni nasîhati, ancak alaya alarak, onu kalbleri gaflet içinde dinlerler. Ve o zulmedenler, *(aralarında)* şu fısıldamaları gizli tuttular: "Bu *(Muhammed)*, sâdece sizin gibi bir insan değil midir? Şimdi siz, görüp dururken sihre mi geliyorsunuz?"

4- *(Peygamber:)* "Rabbim, gökte ve yerde *(konuşulan)* her sözü bilir. Çünki O, Semî' *(herşeyi işiten)*dir, Alîm *(hakkıyla bilen)*dir" dedi.

5- *(Onlar: "Kur'ân sihirdir" dedikten sonra:)* "Hayır! *(Bunlar)* karmakarışık rüyâlardır. Hayır! Onu *(kendisi)* uydurmuştur. Hayır! O bir şâirdir; o hâlde *(gerçekten peygamberse)* öncekilere gönderildiği gibi, *(o da)* bize bir mu'cize getirsin!" dediler.

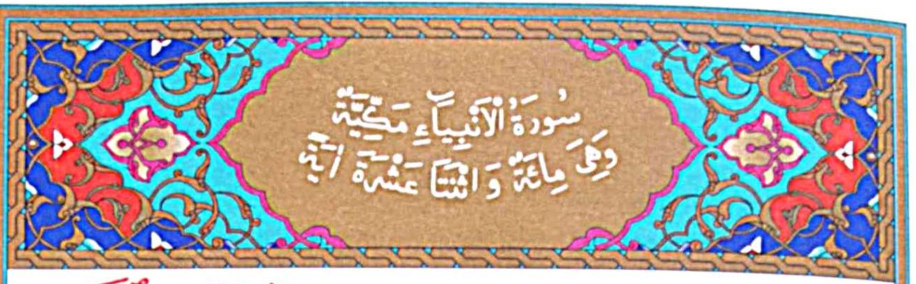
6- Onlardan önce, kendisini helâk ettiğimiz hiçbir şehir *(halkı)* îmân etmemişti; şimdi onlar mı îmân edecekler?

7- Senden önce de kendilerine vahyetmekte olduğumuz birtakım erkeklerden başkasını *(peygamber olarak)* göndermedik; eğer bilmiyorsanız ehl-i zikre *(âlimlere)* sorun!

8- Hem onları yemek yemeyen cesedler yapmadık; *(onlar)* ölümsüz kimseler de değillerdi.

9- Sonra onlara *(verdiğimiz)* sözü yerine getirdik de kendilerini ve dilediğimiz kimseleri kurtardık; haddi aşanları ise helâk ettik.

10- And olsun ki size, içinde zikriniz bulunan *(sizi şereflendiren)* bir Kitab indirdik. Hiç akıl erdirmiyor musunuz?

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
Rahîm | Rahmân | Allah'ın | ismiyle

اِقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ ف۪ي غَفْلَةٍ مُعْرِضُونَ ① مَا يَأْت۪يهِمْ
kendilerine gelmiyor | yüz çeviren kimselerdir | gaflet içinde | onlar | ve | hesabları | insanlara | yaklaştı

مِنْ ذِكْرٍ مِنْ رَبِّهِمْ مُحْدَثٍ اِلَّا اسْتَمَعُوهُ وَهُمْ يَلْعَبُونَ ②
oynuyorlar | onlar iken | onu dinlemişlerdir | ancak | yeni | Rablerinden | bir nasîhatten

لَاهِيَةً قُلُوبُهُمْ وَاَسَرُّوا النَّجْوَى الَّذ۪ينَ ظَلَمُوا هَلْ هٰذَا اِلَّا بَشَرٌ
bir insan | ancak | bu değildir | zulmettiler | o kimseler ki | fısıldamayı | gizli tuttular | ve | kalbleri | gaflet edici olarak

مِثْلُكُمْ اَفَتَأْتُونَ السِّحْرَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ③ قَالَ رَبّ۪ي يَعْلَمُ الْقَوْلَ
sözü | bilir | Rabbim | dedi | görüyorsunuz | siz iken | sihre | şimdi geliyor musunuz | sizin gibi

فِي السَّمَاۤءِ وَالْاَرْضِ وَهُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُ ④ بَلْ قَالُوا اَضْغَاثُ
karmakarışık | dediler | bil'akis | herşeyi bilendir | hakkıyla işitendir | o | ve | yerde | ve | gökte

اَحْلَامٍ بَلِ افْتَرٰيهُ بَلْ هُوَ شَاعِرٌ فَلْيَأْتِنَا بِاٰيَةٍ كَمَا اُرْسِلَ
gönderildi | o şey gibi ki | bir mu'cize | o hâlde bize getirsin | bir şâirdir | o | bil'akis | bil'akis onu uydurmuştur | rüyâlardır

الْاَوَّلُونَ ⑤ مَا اٰمَنَتْ قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْيَةٍ اَهْلَكْنَاهَا اَفَهُمْ
şimdi onlar mı | kendisini helâk ettik | bir şehirden ki | onlardan önce | îmân etmemişti | öncekilere

يُؤْمِنُونَ ⑥ وَمَا اَرْسَلْنَا قَبْلَكَ اِلَّا رِجَالًا نُوح۪ي اِلَيْهِمْ فَسْـَٔلُوا
artık sorun | kendilerine | vahyederiz | erkekleri ki | ancak | senden önce | göndermedik | ve | îmân edecekler

اَهْلَ الذِّكْرِ اِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ⑦ وَمَا جَعَلْنَاهُمْ جَسَدًا
bir cesed ki | onları kılmadık | ve | bilmiyorsunuz | iseniz | eğer | zikir | ehline

لَا يَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَمَا كَانُوا خَالِد۪ينَ ⑧ ثُمَّ صَدَقْنَاهُمُ
onlara doğruladık | sonra | ebedî kalıcılar | değillerdi | ve | yemek | yemiyorlar

الْوَعْدَ فَاَنْجَيْنَاهُمْ وَمَنْ نَشَاۤءُ وَاَهْلَكْنَا الْمُسْرِف۪ينَ ⑨ لَقَدْ
and olsun gerçekten | haddi aşanları | helâk ettik | ve | dileriz | o kimseleri ki | ve | ve kendilerini kurtardık | va'di

اَنْزَلْنَا اِلَيْكُمْ كِتَابًا ف۪يهِ ذِكْرُكُمْ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ⑩
hiç akıl erdirmiyor musunuz | zikriniz | içinde vardır | bir kitab ki | size | indirdik

وَكَمْ قَصَمْنَا مِنْ قَرْيَةٍ كَانَتْ ظَالِمَةً وَاَنْشَأْنَا بَعْدَهَا

onlardan sonra · meydana getirdik · ve · zâlim · idi · şehirden ki · kırıp geçirdik · nice · ve

قَوْمًا اٰخَرِينَ ﴿١١﴾ فَلَمَّا اَحَسُّوا بَأْسَنَا اِذَا هُمْ مِنْهَا يَرْكُضُونَ ﴿١٢﴾

hızlıca kaçıyorlardı · oradan · onlar · hemen · azâbımızı · hissettiler · işte ne zaman ki · başka · bir kavim

لَا تَرْكُضُوا وَارْجِعُوا اِلٰى مَا اُتْرِفْتُمْ فِيهِ وَمَسَاكِنِكُمْ لَعَلَّكُمْ

tâ ki siz · evlerinize · ve · içinde · nimetlendirildiniz · o şeye ki · dönün · ve · kaçmayın

تُسْـَٔلُونَ ﴿١٣﴾ قَالُوا يَا وَيْلَنَا اِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿١٤﴾ فَمَا زَالَتْ تِلْكَ

bu (feryâd) · artık hiç bitmedi · zâlim kimseler · idik · gerçekten biz · eyvah bize · dediler · suâl olunursunuz

دَعْوٰيهُمْ حَتّٰى جَعَلْنَاهُمْ حَصِيدًا خَامِدِينَ ﴿١٥﴾ وَمَا خَلَقْنَا

yaratmadık · ve · sönmüş kimseler · biçilmiş · onları kıldık · tâ ki · duâları

السَّمَاءَ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ ﴿١٦﴾ لَوْ اَرَدْنَا اَنْ نَتَّخِذَ

edinmemizi · isteseydik · eğer · oyuncular olarak · ikisinin arasında · o şeyi ki · ve · yeri · ve · göğü

لَهْوًا لَاتَّخَذْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا اِنْ كُنَّا فَاعِلِينَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ

hakkı · atarız · bil'akis · yapacak kimseler · isek · eğer · kendi katımızdan · elbette onu edinirdik · bir eğlence

عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ فَاِذَا هُوَ زَاهِقٌ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُونَ

vasfediyorsunuz · o şeyden dolayı ki · şiddetli azâb · sizedir · ve · yok olandır · o · birden hemen · ve beynini parçalar · bâtılın · üzerine

﴿١٨﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَنْ عِنْدَهُ لَا يَسْتَكْبِرُونَ

kibirlenmezler · katındadır · o kimse ki · ve · yerde · ve · göklerdedir · o kimse ki · onundur · ve

عَنْ عِبَادَتِهِ وَلَا يَسْتَحْسِرُونَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُونَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ

gündüz · ve · gece · tesbîh ederler · yorulmazlar · ve · ona ibâdet etmekten

لَا يَفْتُرُونَ ﴿٢٠﴾ اَمِ اتَّخَذُوا اٰلِهَةً مِنَ الْاَرْضِ هُمْ يُنْشِرُونَ ﴿٢١﴾

diriltecekler · onlar (mı) · yerden · ilâhlar · edindiler mi · yoksa · usanmazlar

لَوْ كَانَ فِيهِمَا اٰلِهَةٌ اِلَّا اللّٰهُ لَفَسَدَتَا فَسُبْحَانَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَرْشِ

Arş'ın · Rabbi · Allah · ve münezzehtir · fesâda uğrarlardı · Allah · hâric · ilâhlar · o ikisinde · olsaydı · eğer

عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْـَٔلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْـَٔلُونَ ﴿٢٣﴾ اَمِ اتَّخَذُوا

edindiler mi · yoksa · sorguya çekileceklerdir · onlar · ve · yapar · o şeyden ki · suâl olunmaz · vasfediyorsunuz · o şeyden ki

مِنْ دُونِهِ اٰلِهَةً قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ هٰذَا ذِكْرُ مَنْ مَعِيَ وَذِكْرُ

ve zikridir · beraberimdedir · o kimsenin ki · zikridir · bu · delilinizi · getirin · de ki · ilâhlar · ondan başka

مَنْ قَبْلِي بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ الْحَقَّ فَهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٢٤﴾

yüz çeviricilerdir · ve onlar · hakkı · bilmezler · onların çoğu · bil'akis · benden öncedir · o kimsenin ki

11- Hâlbuki *(halkı)* zâlim olan nice şehirleri kırıp geçirdik; onlardan sonra da başka kavimler meydana getirdik.

12- Artık azâbımızı hissettikleri zaman, onlar oradan hemen hızlıca kaçıyorlardı.

13- "Kaçmayın, içinde şımartıldığınız şeye *(ni'metlere)* ve evlerinize dönün ki *(başınıza gelenlerden)* suâl olunasınız!"

14- *(Onlar:)* "Eyvah başımıza gelenlere! Gerçekten biz zâlim kimselermişiz!" dediler.

15- Artık biz onları, biçilmiş *(ekin)* ve sönmüş *(ateşe dönen)* kimseler hâline getirinceye kadar, duâları bu *(feryâd)* olmakta devâm etti.

16- Hâlbuki *(biz)*, göğü, yeri ve bunların arasında bulunanları, oyuncular*(ın işi, eğlencesi)* olarak yaratmadık.

17- Eğer bir eğlence edinmek isteseydik, onu kendi katımızdan edinirdik; *(ama onu gerçekten)* yapacak kimseler olsaydık!

18- Bil'akis hakkı, bâtılın üzerine atarız da beynini parçalar; bir de bakarsın ki o *(bâtıl)* yok olmuştur. *(Allah'a, yalan yanlış)* isnâd etmekte olduğunuz vasıflardan dolayı vay sizin hâlinize!

19- Göklerde ve yerde kim varsa O'nun *(kulu)*dur. O'nun katında bulunan *(melek)*ler de O'na ibâdet etmekte kibirlenmezler ve yorulmazlar.

20- Gece gündüz usanmadan *(O'nu)* tesbîh ederler!

21- Yoksa *(o müşrikler)* yerden birtakım ilâhlar edindiler de, *(ölüleri)* onlar mı diriltecekler?

22- Eğer o ikisinde *(yerde ve gökte)* Allah'dan başka ilâhlar bulunsaydı, elbette o ikisi *(ve onlarda görünen şu intizam)* fesâda uğrardı *(bozulup giderdi)*.[1] Öyle ise, arşın Rabbi olan Allah, onların isnâd etmekte oldukları vasıflardan münezzehtir.

23- *(O,)* yapmakta olduğundan suâl olunmaz; onlar ise sorguya çekileceklerdir.

24- Yoksa ondan başka ilâhlar mı edindiler? De ki: "Delîlinizi getirin! İşte benimle berâber olanların Kitâb'ı *(Kur'ân)* ve benden önceki *(ümmet)*lerin Kitâb'ı *(olan Tevrât ve İncîl)*!" Hayır! Onların çoğu hakkı bilmezler de *(onun için, haktan)* yüz çeviricilerdir.

25- Senden önce hiçbir peygamber de göndermedik ki, ona: "Şu muhakkak ki, benden başka ilâh yoktur; öyle ise bana kulluk edin!" diye vahyeder olmayalım.

26- "Rahmân *(olan Allah, melekleri)* çocuk edindi" dediler; *(hâşâ!)* O, bundan münezzehtir.

Bil'akis *(onlar)* şerefli kılınmış kullardır.

27- *(O melekler)* söz ile O'nun önüne geçmezler *(kendiliklerinden söylemezler)* ve onlar ancak O'nun emriyle iş yaparlar.

28- *(Allah)* onların önlerindekini ve arkalarındakini *(yaptıklarını ve yapacaklarını)* bilir; *(O'nun)* râzı olduğu kimseden başkasına şefâat etmezler ve onlar O'nun korkusundan titreyen kimselerdir.

29- Onlardan her kim: "Doğrusu ben, O'ndan başka bir ilâhım!" derse, *(biz)* onu da Cehennemle cezâlandırırız.

İşte zâlimleri böyle cezâlandırırız.

30- İnkâr edenler görmediler mi ki, şübhesiz gökler ve yer birbirine bitişik idiler de onları ayırdık[1] ve her canlı şeyi, sudan yaptık.

Hâlâ îmân etmiyorlar mı?

31- Onları sarsar diye yeryüzünde *(buna mâni' olacak)* sâbit dağlar yaptık ve orada genişçe yollar açtık.

Tâ ki doğru gidebilsinler!

32- Göğü de *(düşmekten)* muhâfaza edilmiş bir tavan yaptık.

Onlar ise, onun delillerinden yüz çeviren kimselerdir.

33- Geceyi ve gündüzü, güneşi ve ayı yaratan O'dur.

Her biri bir yörüngede yüzmektedir.

34- *(Ey Resûlüm!)* Senden önce de hiçbir insana *(dünya hayâtında)* ölümsüzlük vermedik.

Şimdi *(sen)* ölürsen, sanki onlar *(dünyada)* ebedî kalacak kimseler midir?

35- Her nefis ölümü tadıcıdır. Bir imtihan olarak sizi şerle de hayırla da deneriz.

Ve ancak bize döndürüleceksiniz.

وَمَٓا اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ اِلَّا نُوحٖٓي اِلَيْهِ اَنَّهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّٓا
ancak | ilâh yoktur | şu şübhesiz ki | ona | vahyederiz | ancak | bir peygamberden | senden önce | göndermedik | ve

اَنَا۬ فَاعْبُدُونِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا سُبْحَانَهُ بَلْ
bil'akis | o münezzehtir | bir çocuk | Rahmân | edindi | dediler | ve | öyle ise bana kulluk edin | ben

عِبَادٌ مُكْرَمُونَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُونَهُ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِاَمْرِهٖ يَعْمَلُونَ
iş yaparlar | emriyle | onlar | ve | söz ile | onun önüne geçmezler | şerefli kılınmış | kullardır

﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدٖيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ اِلَّا
ancak | şefâat etmezler | ve | arkalarındadır | o şeyi ki | ve | önlerindedir | o şeyi ki | bilir

لِمَنِ ارْتَضٰى وَهُمْ مِنْ خَشْيَتِهٖ مُشْفِقُونَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَقُلْ
derse | kim | ve | titreyen kimselerdir | onun korkusundan | onlar | ve | râzı oldu | o kimseye ki

مِنْهُمْ اِنّٖٓي اِلٰهٌ مِنْ دُونِهٖ فَذٰلِكَ نَجْزٖيهِ جَهَنَّمَ كَذٰلِكَ نَجْزِي
cezâlandırırız | işte böyle | cehennemle | onu cezâlandırırız | işte böyle | ondan başka | bir ilâhım | doğrusu ben | onlardan

الظَّالِمٖينَ ﴿٢٩﴾ اَوَلَمْ يَرَ الَّذٖينَ كَفَرُٓوا اَنَّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ
yer | ve | gökler | şübhesiz | inkâr ettiler | o kimseler ki | ve görmediler mi | zâlimleri

كَانَتَا رَتْقًا فَفَتَقْنَاهُمَا وَجَعَلْنَا مِنَ الْمَٓاءِ كُلَّ شَيْءٍ حَيٍّ
canlı | şeyi | her | sudan | kıldık | ve | ve o ikisini ayırdık | birbirine bitişik | idiler

اَفَلَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٠﴾ وَجَعَلْنَا فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ تَمٖيدَ بِهِمْ
onları | sarsar diye | sâbit dağlar | yeryüzünde | kıldık | ve | hâlâ îmân etmiyorlar mı

وَجَعَلْنَا فٖيهَا فِجَاجًا سُبُلًا لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣١﴾ وَجَعَلْنَا
kıldık | ve | doğru gidebilirler | tâ ki onlar | yollar | genişçe | orada | kıldık | ve

السَّمَٓاءَ سَقْفًا مَحْفُوظًا وَهُمْ عَنْ اٰيَاتِهَا مُعْرِضُونَ ﴿٣٢﴾
yüz çeviren kimselerdir | onun delillerinden | onlar | ve | muhâfaza edilmiş | bir tavan | göğü

وَهُوَ الَّذٖي خَلَقَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ
herbiri | ayı | ve | güneşi | ve | gündüzü | ve | geceyi | yarattı | o zâttır ki | o | ve

فٖي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ ﴿٣٣﴾ وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِنْ قَبْلِكَ الْخُلْدَ
ebedîlik | senden önce | bir insana | kılmadık | ve | yüzmektedirler | bir yörüngede

اَفَائِنْ مِتَّ فَهُمُ الْخَالِدُونَ ﴿٣٤﴾ كُلُّ نَفْسٍ ذَٓائِقَةُ الْمَوْتِ
ölümü | tadıcıdır | nefis | her | ebedî kalıcıdırlar | sanki onlar | şimdi eğer ölürsen mi

وَنَبْلُوكُمْ بِالشَّرِّ وَالْخَيْرِ فِتْنَةً وَاِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٣٥﴾
döndürüleceksiniz | bize | ve | bir imtihan olarak | hayırla | ve | şerle | sizi deneriz | ve

وَاِذَا رَاٰكَ الَّذ۪ينَ كَفَرُٓوا اِنْ يَتَّخِذُونَكَ اِلَّا هُزُواًۜ

ve / o zaman ki / seni gördü / o kimseler ki / inkâr ettiler / seni edinmezler / ancak / alay edilmiş

اَهٰذَا الَّذ۪ي يَذْكُرُ اٰلِهَتَكُمْۚ وَهُمْ بِذِكْرِ الرَّحْمٰنِ

bu mudur / o kimse ki / zikrediyor / ilâhlarınızı / ve / onlar / zikrini / Rahmân'ın

هُمْ كَافِرُونَ ﴿٣٦﴾ خُلِقَ الْاِنْسَانُ مِنْ عَجَلٍۜ سَاُر۪يكُمْ اٰيَات۪ي

kendileridir / inkâr edenler / yaratılmıştır / insan / aceleden / size göstereceğim / âyetlerimi

فَلَا تَسْتَعْجِلُونِ ﴿٣٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ

artık benden acele istemeyin / ve / diyorlar / ne zaman / bu / va'd / eğer / iseniz

صَادِق۪ينَ ﴿٣٨﴾ لَوْ يَعْلَمُ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا ح۪ينَ لَا يَكُفُّونَ عَنْ

doğru kimseler / eğer / bilseler / o kimseler ki / inkâr ettiler / o zamanı ki / savamayacaklar

وُجُوهِهِمُ النَّارَ وَلَا عَنْ ظُهُورِهِمْ وَلَا هُمْ يُنْصَرُونَ ﴿٣٩﴾

yüzlerinden / ateşi / ve / ne sırtlarından / ve / ne kendileri / yardım edilecekler

بَلْ تَأْت۪يهِمْ بَغْتَةً فَتَبْهَتُهُمْ فَلَا يَسْتَط۪يعُونَ رَدَّهَا

bil'akis / onlara gelecek / ansızın / ve onları dehşete düşürecektir / artık güç yetiremezler / onu geri çevirmeye

وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٤٠﴾ وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ

ve / ne kendileri / mühlet verilirler / ve / and olsun gerçekten / alay edildi / peygamberler ile / senden önceki

فَحَاقَ بِالَّذ۪ينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِه۪ يَسْتَهْزِؤُ۫نَ

ve kuşattı / o kimseleri ki / maskaralık ettiler / onlardan / o şey ki / idiler / kendisiyle / alay ediyorlar

﴿٤١﴾ قُلْ مَنْ يَكْلَؤُكُمْ بِالَّيْلِ وَالنَّهَارِ مِنَ الرَّحْمٰنِۜ

de ki / kim / sizi koruyor / gecede / ve / gündüzde / Rahmân'dan

بَلْ هُمْ عَنْ ذِكْرِ رَبِّهِمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٢﴾ اَمْ لَهُمْ اٰلِهَةٌ

bil'akis / onlar / zikrinden / Rablerinin / yüz çevirenlerdir / yoksa / onlar için var mı / ilâhlar

تَمْنَعُهُمْ مِنْ دُونِنَاۜ لَا يَسْتَط۪يعُونَ نَصْرَ اَنْفُسِهِمْ

kendilerini men' edecek / bizden başka / güç yetiremezler / yardım etmeye / kendi nefislerine

وَلَا هُمْ مِنَّا يُصْحَبُونَ ﴿٤٣﴾ بَلْ مَتَّعْنَا هٰٓؤُ۬لَٓاءِ وَاٰبَٓاءَهُمْ

ve / ne onlar / tarafımızdan / sâhib çıkılırlar / bil'akis / faydalandırdık / onları / ve / onların atalarını

حَتّٰى طَالَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُۜ اَفَلَا يَرَوْنَ اَنَّا نَأْتِي

tâ ki / uzun geldi / kendilerine / ömür / şimdi görmüyorlar mı ki / şübhesiz biz / geliyoruz

الْاَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ اَطْرَافِهَاۜ اَفَهُمُ الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾

yeryüzüne / onu eksiltiyoruz / etrâfından / o hâlde onlar mı / gālib gelenler

36- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* İnkâr edenler ise seni gördükleri zaman, seni ancak alaya alırlar. "İlâhlarınızı diline dolayan bu mudur?" *(derler)*. Hâlbuki onlar, Rahmân'ın Kitâbı'nı inkâr edenlerin ta kendileridir.

37- İnsan *(çok sabırsız, çok aceleci olarak sanki)* acele'den yaratılmıştır. Yakında size âyetlerimi *(tehdidlerimi)* göstereceğim. Artık benden *(onu)* acele istemeyin!

38- "Eğer *(iddiânızda)* doğru kimseler iseniz, bu va'd *(edilen azab)* ne zaman?" diyorlar.

39- İnkâr edenler yüzlerinden ve sırtlarından ateşi savamayacakları ve kendilerine yardım *(da)* edilmeyecekleri o zamânı biliyor olsalardı *(o azâbı bu kadar acele istemezlerdi)*!

40- Bil'akis *(kıyâmet)* onlara ansızın gelecek de onları dehşete düşürecektir; artık ne onu geri çevirebilirler, ne de kendilerine *(tevbe için)* mühlet verilir!

41- And olsun ki, senden önceki enbiyâ *(peygamber)*ler ile alay edildi de onlarla maskaralık edenleri o kendisiyle alay etmekte oldukları şey *(kahredici bir azâb olarak)* kuşatıverdi.

42- De ki: "Gece ve gündüz Rahmân*(ın azâbın)*dan sizi kim koruyabilir?" Hayır! Onlar Rablerinin zikrinden yüz çevirenlerdir.

43- Yoksa onlar için, kendilerini *(azâbımızdan)* men' edecek bizden başka ilâhlar mı var? *(O ilâhlar)* ne kendi nefislerine yardım edebilirler, ne de tarafımızdan onlara sâhib çıkılır!

44- Hayır, onları da atalarını da *(dünya ni'metlerinden)* faydalandırdık, nihâyet ömür*(leri)* kendilerine uzun geldi *(ölmeyeceklerini sandılar)*. Şimdi görmüyorlar mı ki, muhakkak biz *(ben Azîmüşşân)*, yeryüzüne *(kâfirlerin memleketlerine, mü'minlere yardım etmek sûretiyle)* geliyor, onu etrâfından *(Müslümanların fetihleriyle)* eksiltip duruyoruz. O hâlde gālib gelenler onlar mı?

45- De ki: "Sizi ancak vahiy ile korkutuyorum. Fakat sağırlar, korkutulmakta oldukları zaman çağrıyı işitmez!"

46- And olsun ki, onlara Rabbinin azâbından hafif bir kokucuk, azıcık dokunsa[1] elbette: "Eyvah bize! Gerçekten biz zâlim kimselermişiz!" derler.

47- Kıyâmet günü *(amellerin tartılması için)* adâlet terâzilerini kurarız; artık kimse bir şeyle haksızlığa uğratılmaz. Hardal dânesi ağırlığında *(bir amel)* bile olsa, onu getiririz. Hesab görücü olarak da biz yeteriz.

48- Celâlim hakkı için, Mûsâ ve Hârûn'a *(hak ile bâtılı ayıran)* Furkān'ı ve takvâ sâhibleri için bir ışık ve bir nasîhat olan *(Tevrât)*ı verdik.

49- *(Takvâ sâhibleri)* o kimselerdir ki, yalnızken *(de)* Rablerinden korkarlar, onlar kıyâmetten de korkan kimselerdir.

50- İşte bu *(Kur'ân)* da, mübârek bir zikirdir ki onu *(biz)* indirdik. Şimdi siz onu inkâr edenler misiniz?

51- Ve and olsun ki, daha önce İbrâhîm'e de rüşdünü *(doğruyu bulma kābiliyetini)* vermiştik ve onu*(n buna ehil olduğunu)* bilen idik.

52- Hani babasına ve kavmine: "Sizin şu kendilerine tapınıcı olduğunuz heykeller de nedir?" demişti.

53- *(Onlar:)* "Atalarımızı onlara tapan kimseler bulduk" dediler.

54- *(İbrâhîm:)* "Yemîn olsun ki siz de atalarınız da apaçık bir sapıklık içindesiniz" dedi.

55- *(Onlar:)* "*(Sen)* bize hak ile mi geldin *(ciddî mi konuşuyorsun)*, yoksa sen şaka yapanlardan mısın?" dediler.

56- *(İbrâhîm şöyle)* dedi: "Hayır! Rabbiniz göklerin ve yerin Rabbidir ki, onları yoktan var etmiştir; ben de buna şâhidlik edenlerdenim."

57- "Ve Allah'a yemîn olsun ki, *(siz)* arkasını dönen kimseler olarak dönüp gittikten sonra putlarınıza elbette bir tuzak kuracağım!"

قُلْ اِنَّمَا اُنْذِرُكُمْ بِالْوَحْيِ وَلَا يَسْمَعُ الصُّمُّ الدُّعَاءَ

çağrıyı | sağırlar | işitmez | ve | vahiy ile | sizi korkutuyorum | ancak | de ki

اِذَا مَا يُنْذَرُونَ ﴿٤٥﴾ وَلَئِنْ مَسَّتْهُمْ نَفْحَةٌ مِنْ عَذَابِ رَبِّكَ

Rabbinin | azâbından | hafif bir kokucuk | onlara azıcık dokundu | and olsun eğer | ve | korkutuluyorlar | o şey zamanı ki

لَيَقُولُنَّ يَا وَيْلَنَا اِنَّا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٤٦﴾ وَنَضَعُ الْمَوَازِينَ

terâzilerini | koyarız | ve | zâlim kimseler | idik | şübhesiz biz | eyvah bize | elbette diyecekler

الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيٰمَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْـًٔا وَاِنْ كَانَ

olursa | eğer | ve | bir şeyle | kimse | artık haksızlığa uğratılmaz | kıyâmet günü için | adâlet

مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ اَتَيْنَا بِهَا وَكَفٰى بِنَا حَاسِبِينَ

hesab görücü olarak | biz yeteriz | ve | onu | getiririz | hardaldan | bir dâne | ağırlığında

﴿٤٧﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسٰى وَهٰرُونَ الْفُرْقَانَ وَضِيَاءً وَذِكْرًا

bir nasîhat | ve | bir ışık olarak | ve | furkânı | Hârûn'a | ve | Mûsâ'ya | verdik | and olsun gerçekten | ve

لِلْمُتَّقِينَ ﴿٤٨﴾ اَلَّذِينَ يَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ بِالْغَيْبِ وَهُمْ مِنَ السَّاعَةِ

o saatten | onlar | ve | gıyabda | Rablerinden | korkarlar | o kimselerdir ki | takvâ sâhibleri için

مُشْفِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَهٰذَا ذِكْرٌ مُبَارَكٌ اَنْزَلْنَاهُ اَفَاَنْتُمْ لَهُ مُنْكِرُونَ

inkâr edenler | onu | şimdi siz misiniz | onu indirdik | mübârek | bir zikirdir ki | bu | ve | korkan kimselerdir

﴿٥٠﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا اِبْرٰهِيمَ رُشْدَهُ مِنْ قَبْلُ وَكُنَّا بِهِ عَالِمِينَ ﴿٥١﴾

bilen | onu | idik | ve | bundan önce | rüşdünü | İbrâhîm'e | vermiştik | and olsun gerçekten | ve

اِذْ قَالَ لِاَبِيهِ وَقَوْمِهِ مَا هٰذِهِ التَّمَاثِيلُ الَّتِي اَنْتُمْ لَهَا عَاكِفُونَ

tapınıcı olanlarsınız | kendilerine | siz | onlar ki | heykeller | şu | nedir | kavmine | ve | babasına | demişti | o vakit

﴿٥٢﴾ قَالُوا وَجَدْنَا اٰبَاءَنَا لَهَا عَابِدِينَ ﴿٥٣﴾ قَالَ لَقَدْ كُنْتُمْ اَنْتُمْ

siz | oldunuz | and olsun gerçekten | dedi | tapanlar | onlara | atalarımızı | bulduk | dediler

وَاٰبَاؤُكُمْ فِي ضَلَالٍ مُبِينٍ ﴿٥٤﴾ قَالُوا اَجِئْتَنَا بِالْحَقِّ اَمْ اَنْتَ

sen | yoksa | hak ile | bize geldin mi | dediler | apaçık | bir sapıklık içinde | atalarınız | ve

مِنَ اللَّاعِبِينَ ﴿٥٥﴾ قَالَ بَلْ رَبُّكُمْ رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ

yerin | ve | göklerin | Rabbidir | Rabbiniz | bil'akis | dedi | oyun yapanlardan mısın

الَّذِي فَطَرَهُنَّ وَاَنَا عَلٰى ذٰلِكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٦﴾ وَتَاللّٰهِ

Allah'a yemîn olsun ki | ve | şâhidlik edenlerdenim | buna | ben | ve | onları yoktan var etmiştir | o ki

لَاَكِيدَنَّ اَصْنَامَكُمْ بَعْدَ اَنْ تُوَلُّوا مُدْبِرِينَ ﴿٥٧﴾

arkasını dönen kimseler olarak | dönüp gitmenizden | sonra | putlarınıza | elbette bir tuzak kuracağım

فَجَعَلَهُمْ جُذَاذًا اِلَّا كَبِيرًا لَهُمْ لَعَلَّهُمْ اِلَيْهِ يَرْجِعُونَ ﴿٥٨﴾

nihâyet onları kıldı | param-parça | ancak | büyüğünü | onların | belki onlar | ona | mürâcaat ederler

قَالُوا مَنْ فَعَلَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَا اِنَّهُ لَمِنَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٩﴾

dediler | kim | yaptı | bunu | ilâhlarımıza | şübhesiz o | elbette zâlimlerdendir

قَالُوا سَمِعْنَا فَتًى يَذْكُرُهُمْ يُقَالُ لَهُ اِبْرٰهِيمُ ﴿٦٠﴾

dediler | işittik | bir genç ki | onları anıyor | deniyormuş | kendisine | İbrâhîm

قَالُوا فَأْتُوا بِهِ عَلٰى اَعْيُنِ النَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَشْهَدُونَ ﴿٦١﴾

dediler | öyle ise onu getirin | gözleri önüne | insanların | belki onlar | şâhidlik ederler

قَالُوا ءَاَنْتَ فَعَلْتَ هٰذَا بِاٰلِهَتِنَا يَا اِبْرٰهِيمُ ﴿٦٢﴾

dediler | sen mi | yaptın | bunu | ilâhlarımıza | ey | İbrâhîm

قَالَ بَلْ فَعَلَهُ كَبِيرُهُمْ هٰذَا فَسْـَٔلُوهُمْ اِنْ كَانُوا

dedi | bil'akis | onu yapmıştır | büyükleri | bu | bakalım onlara bir sorun | eğer | iseler

يَنْطِقُونَ ﴿٦٣﴾ فَرَجَعُوا اِلٰى اَنْفُسِهِمْ فَقَالُوا اِنَّكُمْ اَنْتُمُ

konuşuyorlar | bunun üzerine döndüler | kendi vicdanlarına | ve dediler | gerçekten siz | sizsiniz

الظَّالِمُونَ ﴿٦٤﴾ ثُمَّ نُكِسُوا عَلٰى رُؤُسِهِمْ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا هٰؤُلَاءِ

zâlim olanlar | sonra | (yine) döndürüldüler | (eski) kafalarına | and olsun gerçekten | bildin | bunlar değildir

يَنْطِقُونَ ﴿٦٥﴾ قَالَ اَفَتَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَنْفَعُكُمْ شَيْـًٔا

konuşuyorlar | dedi | öyle ise tapıyor musunuz | başka | Allah'dan | size fayda vermeyen şeylere | bir şeyle

وَلَا يَضُرُّكُمْ ﴿٦٦﴾ اُفٍّ لَكُمْ وَلِمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

ve | size zarar vermiyor | yuh | size | ve | o şeylere ki | tapıyorsunuz | başka | Allah'dan | hiç akıl erdirmez misiniz

قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانْصُرُوا اٰلِهَتَكُمْ اِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٦٨﴾

dediler | onu yakın | ve | yardım edin | ilâhlarınıza | eğer | iseniz | yapanlar

قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلٰى اِبْرٰهِيمَ ﴿٦٩﴾

dedik | ey | ateş | ol | serin | ve | selâmetli | karşı | İbrâhîm'e

وَاَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ الْاَخْسَرِينَ ﴿٧٠﴾ وَنَجَّيْنَاهُ وَلُوطًا

ve | istediler | ona | bir tuzak kurmak | fakat kendilerini kıldık | daha çok hüsrâna uğrayanlar | ve | onu kurtardık | ve | Lût'u

اِلَى الْاَرْضِ الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا لِلْعَالَمِينَ ﴿٧١﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ

o yere | o ki | bereket kıldık | içinde | âlemler için | ve | ihsân ettik | ona

اِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ نَافِلَةً وَكُلًّا جَعَلْنَا صَالِحِينَ ﴿٧٢﴾

İshâk'ı | ve | Ya'kûb'u | fazla olarak | ve | her birini | kıldık | sâlih kimseler

58- Nihâyet *(İbrâhîm)* onları *(o putları)* paramparça etti; ancak onların büyüğünü *(bıraktı)* ki, belki ona mürâcaat ederler!

59- *(Onlar döndükleri zaman:)* "Bunu ilâhlarımıza kim yaptı? Hiç şübhesiz o, zâlimlerden biridir" dediler.

60- *(Bazıları:)* "Onları diline dolayan bir genç işittik; kendisine İbrâhîm deniyormuş" dediler.

61- "Öyle ise onu insanların gözü önüne getirin; belki *(onun yaptığına)* şâhidlik ederler" dediler.

62- *(İbrâhîm'i getirdikten sonra:)* "Bunu ilâhlarımıza sen mi yaptın ey İbrâhîm?" dediler.

63- *(İbrâhîm:)* "Belki onu bu büyükleri yapmıştır; onlara bir sorun bakalım, eğer konuşuyorlarsa!" dedi.

64- Bunun üzerine *(orada bulunanlar)* kendi vicdanlarına döndüler de *(kendi kendilerine)*: "Gerçekten zâlim olanlar, ancak sizlersiniz" dediler.

65- Sonra yine eski kafalarına döndürüldüler: "Yemîn olsun *(sen de)* bilirsin ki, bunlar konuşmazlar!" *(dediler)*.

66- *(İbrâhîm)* şöyle dedi: "Öyle ise Allah'ı bırakıp da, size bir fayda vermeyen, hem size bir zararı da dokunmayan şeylere mi tapıyorsunuz?"

67- "Size de, Allah'dan başka tapmakta olduğunuz şeylere de yuh olsun! Hiç akıl erdirmez misiniz?"

68- *(Bazıları:)* "Eğer *(bir iş)* yapacak kimseler iseniz, onu yakın da ilâhlarınıza yardım edin!" dediler.

69- *(Onu ateşe attıklarında:)* "Ey ateş! İbrâhîm'e karşı serin ve selâmetli ol!" dedik.[1]

70- Böylece ona bir tuzak kurmak istediler; fakat kendilerini daha çok hüsrâna uğrayanlar kıldık.

71- Onu ve *(kardeşinin oğlu)* Lût'u, içinde âlemler için *(maddî-ma'nevî)* bereketler kıldığımız yere *(Şam'a ulaştırıp)* kurtardık.

72- Ve ona *(İbrâhîm'e)* İshâk'ı ve fazla*(sıyla bir lütuf)* olarak da *(torunu olan)* Ya'kûb'u ihsân ettik. Ve her birini sâlih kimseler kıldık.

73- Onları emrimizle *(insanlara)* hak yolu gösteren imamlar *(kendisine tâbi' olunan rehberler)* yaptık; onlara hayırlı işler yapmayı, namazı hakkıyla edâ etmeyi ve zekât vermeyi vahyettik.

(Onlar) bize kulluk eden kimselerdi.

74- Lût'a da *(vahyettik)*! Ona da bir hikmet ve bir ilim verdik ve onu çirkin işler yapmakta olan o şehirden kurtardık.

Gerçekten onlar, kötü bir fâsıklar topluluğu idiler.

75- Ve onu *(Lût'u)* rahmetimizin içine aldık. Gerçekten o, sâlih kimselerdendi.

76- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Nûh'u da *(an)*!

Hani daha önce *(o da)* duâ etmişti de onun duâsını kabûl edip, kendisini ve *(îmân eden)* ehlini o büyük sıkıntıdan *(tûfandan)* kurtarmıştık.

77- Âyetlerimizi yalanlayan o kavme karşı ona yardım ettik.

Gerçekten onlar, kötü bir kavim idiler de onları hep birlikte suda boğduk.

78- *(Ey Resûlüm!)* Dâvûd'u ve Süleymân'ı da *(yâd et)*!

Bir vakit ekin hakkında hüküm veriyorlardı; hani o kavmin koyunları onun *(o ekinin)* içine *(geceleyin)* yayılmışlardı. *(Biz de)* onların hükmüne şâhid idik.

79- Bunun üzerine onu *(o hâdise hakkındaki hükmü)* Süleymân'a anlattık.

Bununla berâber her birine hüküm ve ilim verdik.

Dağları ve kuşları, Dâvûd'la berâber tesbîh etmek üzere *(ona)* itaatkâr kıldık.[1] Ve *(bütün bunları)* yapan *(biz)* idik.

80- Ona, savaşınız*(ın şiddetin)*den sizi korusun diye sizin için giyecek *(zırh)* yapma san'atını öğrettik.

Şimdi siz şükreden kimseler misiniz?

81- Süleymân'a da şiddetli esen rüzgârı *(boyun eğdirdik)*; *(rüzgâr)* onun emriyle, içinde bereketler kıldığımız yere *(Şam'a)* akıp giderdi.

Ve *(biz)* herşeyi bileniz.

وَجَعَلْنَاهُمْ اَئِمَّةً يَهْدُونَ بِاَمْرِنَا وَاَوْحَيْنَا اِلَيْهِمْ
onlara | vahyettik | ve | emrimizle | hak yolu gösteriyorlar | imamlar ki | onları kıldık | ve

فِعْلَ الْخَيْرَاتِ وَاِقَامَ الصَّلٰوةِ وَاِيتَاءَ الزَّكٰوةِ وَكَانُوا لَنَا
bize | idiler | ve | zekâtı | vermeyi | ve | namazı | hakkıyla kılmayı | ve | hayırlar | yapmayı

عَابِدِينَ ﴿٧٣﴾ وَلُوطًا اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْقَرْيَةِ
o şehirden | onu kurtardık | ve | bir ilim | ve | bir hikmet | ona verdik | Lût'u ki | ve | kulluk edenler

الَّتِي كَانَتْ تَعْمَلُ الْخَبَائِثَ اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاسِقِينَ
fâsıklar olan | kötü | bir topluluk | idiler | şübhesiz onlar | çirkin işler | yapıyor | idi | o ki

﴿٧٤﴾ وَاَدْخَلْنَاهُ فِي رَحْمَتِنَا اِنَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٧٥﴾ وَنُوحًا اِذْ
bir vakit | Nûh'u (an) | ve | sâlih kimselerdendi | şübhesiz o | rahmetimize | onu dâhil ettik | ve

نَادٰى مِنْ قَبْلُ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ فَنَجَّيْنَاهُ وَاَهْلَهُ مِنَ الْكَرْبِ
o sıkıntıdan | ehlini | ve | böylece kendisini kurtarmıştık | ona | ve icâbet etmiştik | bundan önce | nidâ etmişti

الْعَظِيمِ ﴿٧٦﴾ وَنَصَرْنَاهُ مِنَ الْقَوْمِ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا
âyetlerimizi | yalanladılar | o kimselerden ki | o kavimden | ona yardım ettik | ve | büyük

اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمَ سَوْءٍ فَاَغْرَقْنَاهُمْ اَجْمَعِينَ ﴿٧٧﴾ وَدَاوُدَ
Dâvûd'u (an) | ve | hep birlikte | ve onları suda boğduk | kötü | bir topluluk | idiler | şübhesiz onlar

وَسُلَيْمٰنَ اِذْ يَحْكُمَانِ فِي الْحَرْثِ اِذْ نَفَشَتْ فِيهِ غَنَمُ
koyunları | içinde | geceleyin yayılmıştı | o vakit ki | o ekin | hakkında | hüküm veriyorlardı | bir vakit | Süleymânı | ve

الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنَاهَا
bunun üzerine onu anlattık | şâhid | onların hükmüne | idik | ve | o kavmin

سُلَيْمٰنَ وَكُلًّا اٰتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ
Dâvûd'la | beraber | itaatkâr kıldık | ve | bir ilim | ve | bir hüküm | verdik | her birine | ve | Süleymâna

الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٧٩﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ
san'atını | ona öğrettik | ve | yapan | biz idik | ve | kuşları | ve | tesbîh ediyorlardı | dağları ki

لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُحْصِنَكُمْ مِنْ بَاْسِكُمْ فَهَلْ اَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٨٠﴾
şükredenler | şimdi siz (olacak) mısınız | savaşınızdan | sizi koruması için | sizin için | giyecek

وَلِسُلَيْمٰنَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِاَمْرِهِ اِلَى الْاَرْضِ
o yere | emriyle | akıp giderdi | şiddetli esen | rüzgârı | Süleymâna | ve

الَّتِي بَارَكْنَا فِيهَا وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَالِمِينَ ﴿٨١﴾
bilen | herşeyi | biz idik | ve | içinde | bereket kıldık | o ki

وَمِنَ الشَّيَاطِينِ مَنْ يَغُوصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ
ve · şeytanlardan · o kimseleri ki · dalgıçlık yaparlar · onun için · ve · yaparlar · bir iş ki · başkadır

ذَٰلِكَ وَكُنَّا لَهُمْ حَافِظِينَ ﴿٨٢﴾ وَأَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ
bundan · ve · biz idik · onları · koruyan · ve · Eyyûb'ü (an) · bir vakit · nidâ etmişti · Rabbine

أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿٨٣﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ
şübhesiz ben · bana dokundu · zarar · ve · sen · en merhametlisisin · merhametlilerin · bunun üzerine icâbet etmiştik · ona

فَكَشَفْنَا مَا بِهِ مِنْ ضُرٍّ وَآتَيْنَاهُ أَهْلَهُ وَمِثْلَهُمْ
ve açmıştık · o şeyi ki · ondadır · zarardan · ve · ona verdik · âilesini · ve · onların bir mislini

مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَذِكْرَىٰ لِلْعَابِدِينَ ﴿٨٤﴾
onlarla beraber · bir rahmet olarak · katımızdan · ve · bir ibret olmak üzere · kulluk edenlere

وَإِسْمَاعِيلَ وَإِدْرِيسَ وَذَا الْكِفْلِ كُلٌّ مِنَ
ve · İsmâîl'i (an) · ve · İdrîs'i · ve · Zülkifl'i · hepsi

الصَّابِرِينَ ﴿٨٥﴾ وَأَدْخَلْنَاهُمْ فِي رَحْمَتِنَا إِنَّهُمْ
sabredenlerdendi · ve · onları dâhil ettik · içine · rahmetimiz · çünki onlar

مِنَ الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَذَا النُّونِ إِذْ ذَهَبَ مُغَاضِبًا
sâlih kimselerdendi · ve · Zünnûn'u (an) · bir vakit · gitmişti · kızan biri olarak

فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ
ve sanmıştı · diye · aslâ sıkıştırmayacağız · kendisini · derken nidâ etmişti · karanlıklar içinde

أَنْ لَا إِلَٰهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ
diye · ilâh yoktur · ancak · sen · seni tenzîh ederim · gerçekten ben · oldum

الظَّالِمِينَ ﴿٨٧﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ
zulmedenlerden · nihâyet icâbet ettik · ona · ve · onu kurtardık · kederden

وَكَذَٰلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾ وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ
ve · işte böyle · kurtarırız · mü'minleri · ve · Zekeriyâ'yı (an) · bir vakit · nidâ etmişti · Rabbine

رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴿٨٩﴾ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ
Rabbim · beni bırakma · tek · ve · sen · en hayırlısısın · vârislerin · bu yüzden icâbet ettik · ona

وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ زَوْجَهُ إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ
ve · ihsân ettik · ona · Yahyâ'yı · ve elverişli bir hâle getirdik · ona · hanımını · gerçekten onlar · idiler · koşuşurlar

فِي الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَاشِعِينَ ﴿٩٠﴾
hayırlı işlerde · ve · bize duâ ederlerdi · ümîd ederek · ve · korkarak · ve · idiler · bize · gönülden bağlılar

82- Şeytanlardan da, onun için dalgıçlık yapanları ve bundan başka iş görenleri *(emrine verdik.)* Ve onları koruyanlar *(biz)* idik.[1]

83- *(Ey Habîbim!)* Eyyûb'ü de *(an)*!

Hani Rabbine: "Zarar gerçekten bana dokundu; sen merhametlilerin en merhametlisisin" diye nidâ etmişti.[2]

84- Bunun üzerine *(biz de)* onun duâsını kabûl etmiştik de kendisinde bulunan zararı *(o hastalığı)* açmış *(kaldırmış)*tık; katımızdan bir rahmet ve *(bize)* kulluk edenlere bir ibret olmak üzere, ona âilesini ve onlarla berâber bir mislini daha verdik.

85- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* İsmâîl'i, İdrîs'i ve Zülkifl'i de *(hatırla)*! Hepsi de sabredenlerdendi.

86- Onları da rahmetimize dâhil ettik.

Çünki onlar sâlih kimselerdendi.

87- Zünnûn'u da *(balık sâhibi Yûnus'u da an)*! Hani *(kavmine)* kızan biri olarak, *(bizden izinsiz)* gitmişti de kendisini *(bu yüzden)* aslâ sıkıştırmayacağımızı sanmıştı; derken *(balığın karnında)* karanlıklar içinde *(kalıp)*: "Senden başka ilâh yoktur; seni tenzîh ederim!

Gerçekten ben *(nefsine)* zulmedenlerden oldum!" diye nidâ etmişti.[3]

88- Nihâyet *(biz de)* onun duâsını kabûl ettik ve onu kederden kurtardık.

İşte, mü'minleri böyle kurtarırız.

89- Zekeriyyâ'yı da *(yâd et)*!

Hani *(o da)* Rabbine: "Rabbim!

Beni tek bırakma; sen *(herkes fenâ bulduktan sonra, bâkî kalarak)* vârislerin en hayırlısısın" diye nidâ etmişti.

90- Bu yüzden *(biz de)* onun duâsını kabûl ettik ve ona Yahyâ'yı ihsân ettik; *(yaşı geçmiş)* hanımını da kendisi için *(çocuk sâhibi olmaya)* elverişli bir hâle getirdik.

Gerçekten onlar *(bütün bu peygamberler)* hayırlı işlerde koşuşurlar, ümîd ederek ve korkarak bize duâ ederlerdi.

Ve bize gönülden bağlı kimselerdi.

وَالَّت۪ٓي اَحْصَنَتْ فَرْجَهَا فَنَفَخْنَا ف۪يهَا مِنْ رُوحِنَا وَجَعَلْنَاهَا

onu kıldık ve rûhumuzdan ona ve üfledik iffetini korudu o kim-seyi ki ve

وَابْنَهَٓا اٰيَةً لِلْعَالَم۪ينَ ﴿٩١﴾ اِنَّ هٰذِه۪ٓ اُمَّتُكُمْ اُمَّةً وَاحِدَةً

tek bir ümmettir ümmetiniz bu şübhesiz âlemler için bir ibret oğlunu ve

وَاَنَا۬ رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ ﴿٩٢﴾ وَتَقَطَّعُٓوا اَمْرَهُمْ

işlerini parça parça ettiler ve öyle ise bana kulluk edin Rabbinizim ben ve

بَيْنَهُمْۜ كُلٌّ اِلَيْنَا رَاجِعُونَ۟ ﴿٩٣﴾ فَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ

yaparsa artık kim dönücüdürler bize hepsi kendi aralarında

الصَّالِحَاتِ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَا كُفْرَانَ لِسَعْيِه۪ۚ

onun çalışması için bunun üzerine nankörlük yoktur mü'min o iken sâlih amellerden

وَاِنَّا لَهُ كَاتِبُونَ ﴿٩٤﴾ وَحَرَامٌ عَلٰى قَرْيَةٍ اَهْلَكْنَاهَٓا

onu helâk ettik bir şehre ki haramdır ve yazan onu şübhesiz biz ve

اَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ ﴿٩٥﴾ حَتّٰٓى اِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ

Ye'cüc açıldı o zaman ki nihâyet dönmeyecekler şübhesiz onlar

وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ ﴿٩٦﴾

akın ediyorlar tepenin herbirinden onlar ve Me'cüc ve

وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَاِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ اَبْصَارُ

gözleri donuktur o birden hemen gerçek va'd yaklaştı ve

الَّذ۪ينَ كَفَرُواۜ يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا ف۪ي غَفْلَةٍ مِنْ

bir gaflet içinde idik gerçekten eyvah bize inkâr ettiler o kimselerin ki

هٰذَا بَلْ كُنَّا ظَالِم۪ينَ ﴿٩٧﴾ اِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ

tapıyorsunuz o şeyler ki ve şübhesiz siz zulmedenler idik bil'akis bundan

دُونِ اللّٰهِ حَصَبُ جَهَنَّمَۜ اَنْتُمْ لَهَا وَارِدُونَ ﴿٩٨﴾ لَوْ

eğer varacak olanlarsınız oraya siz cehennemin yakacağıdır Allah'dan başka

كَانَ هٰٓؤُ۬لَٓاءِ اٰلِهَةً مَا وَرَدُوهَاۜ وَكُلٌّ ف۪يهَا خَالِدُونَ

ebedî kalıcıdırlar orada hepsi ve oraya varmazlardı birer ilâh onlar olsaydı

﴿٩٩﴾ لَهُمْ ف۪يهَا زَف۪يرٌ وَهُمْ ف۪يهَا لَا يَسْمَعُونَ ﴿١٠٠﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ

o kimseler ki şübhesiz işitmezler orada onlar ve derin bir iç çekiş orada onlar için vardır

سَبَقَتْ لَهُمْ مِنَّا الْحُسْنٰىۙ اُو۬لٰٓئِكَ عَنْهَا مُبْعَدُونَۙ ﴿١٠١﴾

uzaklaştırılmış olanlardır ondan işte onlar en güzel (saâdet) tarafımızdan kendilerine geçmiş

91- İffetini korumuş olanı da *(Meryem'i de zikret)*!

Ona *(yarattığımız)* rûhumuzdan üfledik; onu ve oğlunu, âlemler için bir ibret kıldık.

92- İşte hiç şübhesiz bu sizin ümmetiniz *(olan İslâm Milleti)*, tek bir ümmettir *(tek bir dindir)*. Ben de sizin Rabbinizim; öyle ise bana kulluk edin!

93- Fakat *(yahudilerle hristiyanlar, din)* işlerini kendi aralarında parça parça ettiler!

Hepsi *(sonunda)* ancak bize dönücüdürler.

94- Artık kim mü'min olarak sâlih amellerden işlerse, onun çalışması için nankörlük yoktur.

Şübhe yok ki onu yazan biziz.

95- Helâk ettiğimiz bir şehrin *(halkının mahşer günü bize)* dönmemeleri, şübhesiz ki mümkün değildir.

96, 97- Nihâyet Ye'cüc ve Me'cüc'ün *(seddi)* açıldığı ve onların her tepeden akın etmekte olduğu ve gerçek va'd *(olan kıyâmet)*in yaklaştığı zaman bir de bakarsın ki, inkâr edenlerin gözleri *(dehşetten)* donuktur.

"Eyvah bize!

Hakîkaten bundan gaflet içindeydik, *(biz)* bil'akis *(nefsimize)* zulmeden kimseler imişiz!" *(derler)*.

98- Muhakkak ki siz ve Allah'dan başka tapmakta olduklarınız, Cehennemin yakacağısınız!

Siz oraya girecek olanlarsınız!

99- Eğer onlar birer ilâh olsaydı, oraya girmezlerdi.

Hâlbuki *(tapan ve tapılan)* hepsi orada ebedî olarak kalıcıdırlar.

100- Onlar için orada inim inim inlemek vardır. Ve onlar orada *(hiçbir şey)* işitmezler.

101- Şübhesiz ki tarafımızdan kendilerine en güzel *(saâdet)* takdîr edilmiş olanlar var ya, işte onlar ondan *(Cehennemden)* uzaklaştırılmış kimselerdir.

لَا يَسْمَعُونَ حَسِيسَهَا وَهُمْ ف۪ي مَا اشْتَهَتْ اَنْفُسُهُمْ

canları | çok istedi | o şeyin ki | içinde | onlar | ve | uğultusunu | duymazlar

خَالِدُونَ ﴿١٠٢﴾ لَا يَحْزُنُهُمُ الْفَزَعُ الْاَكْبَرُ وَتَتَلَقّٰيهُمُ

onları karşılar | ve | en büyük | dehşet | onları üzmez | ebedî kalıcıdırlar

الْمَلٰٓئِكَةُ هٰذَا يَوْمُكُمُ الَّذ۪ي كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ﴿١٠٣﴾

va'd ediliyorsunuz | idiniz | o ki | gününüzdür | bu | melekler

يَوْمَ نَطْوِي السَّمَٓاءَ كَطَيِّ السِّجِلِّ لِلْكُتُبِ كَمَا بَدَاْنَٓا

başladık | o şey gibi ki | kitabların | sayfasının | dürülmesi gibi | göğü | düreriz | o gün ki

اَوَّلَ خَلْقٍ نُع۪يدُهُ وَعْدًا عَلَيْنَا اِنَّا كُنَّا فَاعِل۪ينَ ﴿١٠٤﴾

yapan | olanız | şübhesiz biz | üzerimizde | bir va'd olarak | onu iâde ederiz | yaratmaya | ilk

وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزَّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ اَنَّ الْاَرْضَ

yeryüzü ki | şübhesiz | zikir'in (Tevrât'ın) | ardından | Zebûr'da | yazmıştık | and olsun gerçekten | ve

يَرِثُهَا عِبَادِيَ الصَّالِحُونَ ﴿١٠٥﴾ اِنَّ ف۪ي هٰذَا لَبَلَاغًا لِقَوْمٍ

bir kavim için | elbette ulaşmak | bunda vardır | şübhesiz | sâlih | kullarım | ona vâris olacaktır

عَابِد۪ينَ ﴿١٠٦﴾ وَمَٓا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِلْعَالَم۪ينَ ﴿١٠٧﴾ قُلْ اِنَّمَا

ancak | de ki | âlemlere | rahmet olarak | ancak | seni göndermedik | ve | ibâdet eden

يُوحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَٓا اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ فَهَلْ اَنْتُمْ مُسْلِمُونَ ﴿١٠٨﴾

müslüman kimseler | şimdi siz (olacak) mısınız | tek | bir İlâh'dır | İlâh'ınız | ancak | bana | vahyediliyor

فَاِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ اٰذَنْتُكُمْ عَلٰى سَوَٓاءٍ وَاِنْ اَدْر۪ٓي اَقَر۪يبٌ اَمْ

yoksa | yakın mıdır | bilmem | ve | eşit olarak | size bildirdim | öyleyse de ki | yüz çevirirlerse | artık eğer

بَع۪يدٌ مَا تُوعَدُونَ ﴿١٠٩﴾ اِنَّهُ يَعْلَمُ الْجَهْرَ مِنَ الْقَوْلِ وَيَعْلَمُ مَا

o şeyleri ki | bilir | ve | sözden | açık olanı | bilir | şübhesiz o | tehdîd ediliyorsunuz | o şey ki | uzak mı

تَكْتُمُونَ ﴿١١٠﴾ وَاِنْ اَدْر۪ي لَعَلَّهُ فِتْنَةٌ لَكُمْ وَمَتَاعٌ اِلٰى ح۪ينٍ ﴿١١١﴾ قَالَ

dedi | bir vakte kadar | bir faydalanmadır | ve | sizin için | bir imtihandır | belki o | bilmem | ve | gizliyorsunuz

رَبِّ احْكُمْ بِالْحَقِّ وَرَبُّنَا الرَّحْمٰنُ الْمُسْتَعَانُ عَلٰى مَا تَصِفُونَ ﴿١١٢﴾

vasfediyorsunuz | o şeylere karşı ki | yardım istenendir | pek merhametlidir | Rabbimiz | ve | hak ile | hüküm ver | Rabbim

سُورَةُ الْحَجِّ مَدَنِيَّةٌ وَهِيَ ثَمَانٍ وَسَبْعُونَ اٰيَةً

102- *(O mü'minler)* onun *(o Cehennemin çok uzak mesâfelerden bile işitilen)* uğultusunu duymazlar. Ve onlar canlarının çektiği şeyler *(hesabsız ni'metler)* içinde ebedî olarak kalıcıdırlar.

103- En büyük dehşet *(kıyâmet dahi)* onları üzmez! Ve onları melekler karşılar: "İşte bu, sizin *(dünyada iken)* va'd edilmekte olduğunuz gününüzdür!" *(derler).*

104- O gün ki, göğü, kitabların sayfasını dürer gibi düreriz. İlk yaratmaya başladığımız gibi üzerimizde bir va'd olarak onu iâde ederiz *(tekrar yaratırız).* Şübhesiz ki biz, *(bunu)* yapacak olanız.

105- And olsun ki Zikir'den *(Tevrât'tan)* sonra Zebûr'da da: "Gerçekten yeryüzüne sâlih kullarım vâris olacaktır" diye yazmıştık.

106- Şübhesiz ki bunda *(Kur'ân'da)* ibâdet eden bir kavim için *(maksada ulaştırıcı)* kâfî *(bir nasîhat var)*dır.

107- *(Ey Resûlüm!) (Biz)* seni ancak âlemlere bir rahmet olarak gönderdik.[1]

108- De ki: "Bana sâdece, sizin İlâhınızın ancak bir tek İlâh olduğu vahyediliyor. Şimdi siz Müslüman kimseler *(olacak)* mısınız?"

109- Artık yüz çevirirlerse, de ki: "*(Ben emrolunduğum şeyi)* size eşit olarak bildirdim. Tehdîd edilmekte olduğunuz şeyin yakın mı yoksa uzak mı olduğunu ise bilmem!"

110- "Muhakkak ki O, sözün açık olanını da bilir, gizlemekte olduğunuz şeyleri de bilir."

111- "Bilmem, belki de bu *(azâbın te'hîr edilmesi)*, sizin için bir imtihan ve bir zamâna kadar bir faydalanmadır."

112- *(Peygamber:)* "Rabbim! *(Müşriklerle aramızda)* hak ile hüküm ver! Bizim Rabbimiz, Rahmân *(pek merhametli olan)*dır, sizin isnâd etmekte olduğunuz vasıflara karşı *(kendisinden)* yardım istenendir" dedi.

22- HACC SÛRESİ

[Medîne devrinde nâzil olmuştur, 78 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Ey insanlar! Rabbinizden sakının! Çünki kıyâmetin zelzelesi, pek büyük *(korkunç)* bir şeydir.

2- Onu göreceğiniz gün, her emziren kadın emzirdiği *(yavrusu)*nu unutur ve her hâmile kadın yükünü *(karnındaki çocuğunu)* düşürür; *(o gün)* insanları, sarhoşlar *(gibi yalpalarken)* görürsün; hâlbuki onlar sarhoş kimseler değildir.

Fakat Allah'ın azâbı *(pek)* şiddetlidir.

3- İnsanlardan bazısı, Allah hakkında bilgisizce mücâdele eder ve her inadcı şeytana uyar.

4- Ki onun *(o şeytanın)* hakkında gerçekten şöyle yazılmıştır: "Her kim bunu dost edinirse, artık şübhesiz ki o, kendisini dalâlete düşürür ve onu alevli ateşin azâbına götürür!"

5- Ey insanlar! Eğer öldükten sonra dirilmekten şübhe içinde iseniz, artık muhakkak ki biz, sizi bir topraktan, sonra bir nutfeden, sonra bir alakadan, sonra da *(ne)* yaratılmış *(ne de)* yaratılmamış *(henüz kemâle ermemiş)* bir mudgadan yarattık ki, size *(kudretimizi)* açıkça gösterelim.(1)

Artık dilediğimizi muayyen bir vakte kadar rahimlerde bekletiriz; sonra sizi bir bebek olarak çıkarırız; sonra da gücünüz kemâle ersin diye *(sizi büyütürüz)*.

İçinizden kimisi *(yaşlanmadan)* vefât ettirilir, kiminiz de ömrün en rezîline *(bunaklık çağına)* ulaştırılır ki, biraz bilgiden sonra bir şey bilmez olsun!

Ve *(sen)* yeryüzünü kupkuru görürsün; fakat onun üzerine suyu indirdiğimiz zaman, harekete geçer, kabarır ve her çift *(her cins)* güzel bitkiden yetiştirir.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْۚ اِنَّ زَلْزَلَةَ السَّاعَةِ شَيْءٌ

bir şey-dir o saatin zelzelesi şüb-hesiz Rabbiniz-den sakının insanlar ey

عَظ۪يمٌ ﴿١﴾ يَوْمَ تَرَوْنَهَا تَذْهَلُ كُلُّ مُرْضِعَةٍ عَمَّٓا

o şey-den ki emziren kadın her gaflet eder onu göre-ceksiniz o gün ki pek büyük

اَرْضَعَتْ وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ حَمْلٍ حَمْلَهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارٰى

sarhoşlar insan-ları görür-sün ve yükünü yük sâhibi kadın her düşürür ve emzirdi

وَمَا هُمْ بِسُكَارٰى وَلٰكِنَّ عَذَابَ اللّٰهِ شَد۪يدٌ ﴿٢﴾ وَمِنَ

ve şiddetli-dir Allah'ın azâbı fakat sarhoş olanlar onlar de-ğil iken

النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّبِعُ كُلَّ شَيْطَانٍ

şeytana her uyar ve bir bilgi olma-dan Allah hak-kında mücâdele eder kimi insanlar-dan

مَر۪يدٍۙ ﴿٣﴾ كُتِبَ عَلَيْهِ اَنَّهُ مَنْ تَوَلَّاهُ فَاَنَّهُ يُضِلُّهُ وَيَهْد۪يهِ

onu götü-rür ve onu dalâle-te düşürür artık şüb-hesiz o onu dost edinirse kim şübhe-siz şu onun hakkında yazılmış-tır inadcı

اِلٰى عَذَابِ السَّع۪يرِ ﴿٤﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اِنْ كُنْتُمْ ف۪ي رَيْبٍ مِنَ

bir şübhe için-de iseniz eğer insanlar ey alevli ateşin azâbına

الْبَعْثِ فَاِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ مِنْ

sonra bir nutfeden sonra bir topraktan sizi yarattık artık şüb-hesiz biz dirilmek-ten

عَلَقَةٍ ثُمَّ مِنْ مُضْغَةٍ مُخَلَّقَةٍ وَغَيْرِ مُخَلَّقَةٍ لِنُبَيِّنَ

açıklamamız için yaratılmamış ve yaratılmış bir mudgadan sonra bir alaka-dan

لَكُمْۜ وَنُقِرُّ فِي الْاَرْحَامِ مَا نَشَٓاءُ اِلٰٓى اَجَلٍ مُسَمًّى ثُمَّ

sonra belirli bir vakte kadar dileriz o şey-leri ki rahimlerde durdu-ruruz ve size

نُخْرِجُكُمْ طِفْلًا ثُمَّ لِتَبْلُغُٓوا اَشُدَّكُمْۚ وَمِنْكُمْ مَنْ يُتَوَفّٰى

vefât ettirilir kimi sizden ve gücünüze ermeniz için son-ra bir bebek olarak sizi çıkarırız

وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ اِلٰٓى اَرْذَلِ الْعُمُرِ لِكَيْلَا يَعْلَمَ مِنْ بَعْدِ

ardından bilmemesi için ömrün en rezîline itilir kimi sizden ve

عِلْمٍ شَيْـًٔاۜ وَتَرَى الْاَرْضَ هَامِدَةً فَاِذَٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْهَا

onun üzerine indirdik fakat o zaman ki kupkuru yeryüzünü görür-sün ve bir şey bir ilmin

الْمَٓاءَ اهْتَزَّتْ وَرَبَتْ وَاَنْبَتَتْ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَه۪يجٍ ﴿٥﴾

güzel çiftin hepsinden bitirdi ve kabardı ve harekete geçti suyu

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَ اَنَّهُ يُحْيِي الْمَوْتٰى وَ اَنَّهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ

işte budur – çünki şübhesiz – Allah – odur – hakk – ve – şübhesiz o – diriltir – ölüleri – ve – şübhesiz o – herşeye

قَدِيرٌ ﴿٦﴾ وَ اَنَّ السَّاعَةَ اٰتِيَةٌ لَا رَيْبَ فِيهَا وَ اَنَّ اللّٰهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي

gücü yetendir – ve şübhesiz – o saat – gelicidir – şübhe yoktur – onda – ve şübhesiz – Allah – diriltecektir – o kimseleri ki

الْقُبُورِ ﴿٧﴾ وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَ لَا هُدًى

kabirlerdedir – ve – insanlardan – kimi – mücâdele eder – hakkında – Allah – bir bilgi olmadan – ve – ne yol gösteren

وَ لَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٨﴾ ثَانِيَ عِطْفِهِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ لَهُ فِي الدُّنْيَا

ve – ne bir kitab – aydınlatıcı – büküp çevirerek – yanını – saptırması için – yolundan – Allah – ona vardır – dünyada

خِزْيٌ وَ نُذِيقُهُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَذَابَ الْحَرِيقِ ﴿٩﴾ ذٰلِكَ بِمَا قَدَّمَتْ

bir rezillik – ve – ona tattıracağız – kıyâmet günü – azâbı – yakıcı – bu – o şeyden dolayı ki – takdîm etti

يَدَاكَ وَ اَنَّ اللّٰهَ لَيْسَ بِظَلَّامٍ لِلْعَبِيدِ ﴿١٠﴾ وَ مِنَ النَّاسِ

senin iki elin – ve – şübhesiz – Allah – değildir – zulümkâr – kullarına – ve – insanlardan

مَنْ يَعْبُدُ اللّٰهَ عَلٰى حَرْفٍ فَاِنْ اَصَابَهُ خَيْرٌ اطْمَاَنَّ بِهِ وَ اِنْ

kimi – kulluk eder – Allah'a – bir kenarda – artık eğer – ona isâbet ederse – bir iyilik – mutmain oldu – onunla – ve – eğer

اَصَابَتْهُ فِتْنَةٌ انْقَلَبَ عَلٰى وَجْهِهِ خَسِرَ الدُّنْيَا وَ الْاٰخِرَةَ

ona isâbet ederse – bir sıkıntı – döndü – yüzü üstü – kaybetmiştir – dünyayı – ve – âhireti

ذٰلِكَ هُوَ الْخُسْرَانُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾ يَدْعُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَا يَضُرُّهُ وَمَا

işte bu – odur – hüsran – apaçık – yalvarır – başka – Allah'dan – ona bir zarar vermeyene – ve o şeye ki

لَا يَنْفَعُهُ ذٰلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٢﴾ يَدْعُوا لَمَنْ ضَرُّهُ اَقْرَبُ

ona bir fayda vermez – işte bu – odur – dalâlet – uzak olan – yalvarır – o kimseye ki – zararı – daha yakındır

مِنْ نَفْعِهِ لَبِئْسَ الْمَوْلٰى وَ لَبِئْسَ الْعَشِيرُ ﴿١٣﴾ اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذِينَ

faydasından – elbette ne kötü – yardımcı – ve – elbette ne kötü – arkadaştır – şübhesiz – Allah – dâhil eder – o kimseleri ki

اٰمَنُوا وَ عَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

îmân ettiler – ve – yaptılar – sâlih ameller – cennetlere – akar – altlarından

الْاَنْهَارُ اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يُرِيدُ ﴿١٤﴾ مَنْ كَانَ يَظُنُّ اَنْ

ırmaklar – şübhesiz – Allah – yapar – o şeyi ki – diler – kim – ise – sanıyor

لَنْ يَنْصُرَهُ اللّٰهُ فِي الدُّنْيَا وَ الْاٰخِرَةِ فَلْيَمْدُدْ بِسَبَبٍ اِلَى

aslâ ona yardım etmeyeceğini – Allah'ın – dünyada – ve – âhirette – o hâlde uzatsın – bir sebebi

السَّمَاءِ ثُمَّ لْيَقْطَعْ فَلْيَنْظُرْ هَلْ يُذْهِبَنَّ كَيْدُهُ مَا يَغِيظُ ﴿١٥﴾

göğe – sonra – kessin – ve baksın – giderebilecek mi – hîlesi – o şeyi – öfkeleniyor

6- İşte bu *(yaratılış)*, şübhesiz ki Allah'ın gerçekten Hakk olması ve muhakkak ki ölüleri O'nun diriltmesi ve şübhe yok ki O'nun, herşeye hakkıyla gücü yetmesindendir.

7- Muhakkak ki kıyâmet gelicidir; onda şübhe yoktur ve elbette Allah, kabirlerde bulunan kimseleri diriltecektir!

8, 9- İnsanlardan bazısı ne bir bilgi, ne bir yol gösteren, ne de aydınlatıcı bir kitab olmadan, Allah yolundan saptırmak için *(kibirinden)* yanını büküp çevirerek, Allah hakkında mücâdele eder. Ona dünyada bir rezillik vardır; kıyâmet günü ise ona o yakıcı azâbı tattıracağız!

10- *(O zaman ona şöyle denilir:)* "Bu, senin ellerinin takdîm ettiği *(senin işlediğin günahlar)* yüzündendir."

Şübhesiz ki Allah, kullarına zulümkâr değildir.

11- İnsanlardan bazısı da, Allah'a bir kenardan *(şübhe içinde)* kulluk eder.

Artık ona bir iyilik isâbet ederse, onunla mutmain olur.

Fakat ona bir kötülük isâbet ederse, yüzüstü döner *(dinden çıkar)*.

Dünyayı da, âhireti de kaybetmiştir. İşte o apaçık hüsran, budur!

12- Allah'ı bırakıp, kendisine ne bir zararı dokunan, ne de kendisine bir fayda veren şeylere yalvarır.

İşte o *(haktan)* uzak olan dalâlet, budur!

13- *(Hem)* zararı faydasından daha yakın olana yalvarır.

(O yalvardığı şey) ne kötü yardımcı ve ne kötü arkadaştır!

14- Muhakkak ki Allah, îmân edip sâlih ameller işleyenleri altlarından ırmaklar akan Cennetlere koyar.

Şübhesiz ki Allah, ne dilerse yapar.

15- Kim Allah'ın, dünyada ve âhirette ona *(peygamberine)* aslâ yardım etmeyeceğini sanıyorsa, o hâlde göğe *(evinin tavanına)* bir sebeb *(ip)* uzatsın; sonra *(onu boğazına geçirerek, nefesini)* kessin de baksın; *(bu)* hîlesi, öfkelenmekte olduğu şeyi *(Allah'ın Peygambere yardımını)* hiç giderebilecek mi?

وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَاهُ اٰيَاتٍ بَيِّنَاتٍ وَاَنَّ اللّٰهَ يَهْدٖى مَنْ يُرٖيدُ ﴿١٦﴾
diler | o kimseye ki | hidâyet verir | Allah | şübhesiz | ve | apaçık | âyetler olarak | onu indirdik | işte böyle | ve

اِنَّ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَالَّذٖينَ هَادُوا وَالصَّابِـٔينَ وَالنَّصَارٰى
hristiyanlar | ve | sâbiîler | ve | yahudi oldular | o kimseler ki | ve | îmân ettiler | o kimseler ki | şübhesiz

وَالْمَجُوسَ وَالَّذٖينَ اَشْرَكُوا اِنَّ اللّٰهَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
kıyâmet günü | onların arasını | ayıracaktır | Allah | şübhesiz | şirk koştular | o kimseler ki | ve | mecûsîler | ve

سجده

اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَیْءٍ شَهٖيدٌ ﴿١٧﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يَسْجُدُ لَهُ مَنْ فِى
o kimseler ki | ona secde eder | Allah | şübhesiz | görmedin mi | şâhiddir | herşeye | Allah | şübhesiz

السَّمٰوَاتِ وَمَنْ فِى الْاَرْضِ وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ
yıldızlar | ve | ay | ve | güneş | ve | yerdedir | o kimseler ki | ve | göklerdedir

وَالْجِبَالُ وَالشَّجَرُ وَالدَّوَابُّ وَكَثٖيرٌ مِنَ النَّاسِ وَكَثٖيرٌ
birçoğu ki | ve | insanlardan | birçoğu | ve | hareketli olan canlılar | ve | ağaçlar | ve | dağlar | ve

حَقَّ عَلَيْهِ الْعَذَابُ وَمَنْ يُهِنِ اللّٰهُ فَمَا لَهُ مِنْ مُكْرِمٍ
bir şereflendiren | artık onun için yoktur | Allah | alçaltırsa | kimi | ve | azâb | üzerine | hak olmuştur

اِنَّ اللّٰهَ يَفْعَلُ مَا يَشَاءُ ﴿١٨﴾ هٰذَانِ خَصْمَانِ اخْتَصَمُوا
cedelleştiler | iki hasımdır ki | bu ikisi | diler | o şeyi ki | yapar | Allah | şübhesiz

فٖى رَبِّهِمْ فَالَّذٖينَ كَفَرُوا قُطِّعَتْ لَهُمْ ثِيَابٌ مِنْ نَارٍ يُصَبُّ
dökülür | ateşten | elbiseler | onlar için | biçilmiştir | inkâr ettiler | artık o kimseler ki | Rableri | hakkında

مِنْ فَوْقِ رُؤُسِهِمُ الْحَمٖيمُ ﴿١٩﴾ يُصْهَرُ بِهٖ مَا فٖى بُطُونِهِمْ
karınlarındadır | o şeyler ki | onunla | eritilir | kaynar su | başlarının | üstünden

وَالْجُلُودُ ﴿٢٠﴾ وَلَهُمْ مَقَامِعُ مِنْ حَدٖيدٍ ﴿٢١﴾ كُلَّمَا اَرَادُوا
istediler | her ne zaman | demirden | kamçılar | onlar için vardır | ve | deriler | ve

اَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَا مِنْ غَمٍّ اُعٖيدُوا فٖيهَا وَذُوقُوا عَذَابَ الْحَرٖيقِ ﴿٢٢﴾
yakıcı | azâbı | tadın | ve | oraya | iâde olundular | ızdırabdan dolayı | oradan | çıkmalarını

اِنَّ اللّٰهَ يُدْخِلُ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ
cennetlere | sâlih ameller | yaptılar | ve | îmân ettiler | o kimseleri ki | dâhil eder | Allah | şübhesiz

تَجْرٖى مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فٖيهَا مِنْ اَسَاوِرَ
bilezikler | orada | takınırlar | ırmaklar | altlarından | akar

مِنْ ذَهَبٍ وَلُؤْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فٖيهَا حَرٖيرٌ ﴿٢٣﴾
ipektir | orada | elbiseleri | ve | inciden | ve | altından

16- İşte onu *(Kur'ân'ı)* böyle apaçık âyetler hâlinde indirdik; şübhesiz ki Allah, *(hikmetine binâen, kendi lûtfundan)* dilediğine hidâyet verir.

17- Îmân edenler, yahudi olanlar, sâbiîler *(yıldızlara ve meleklere tapanlar)*, hristiyanlar, mecûsîler *(ateşe tapanlar)* ve *(Allah'a)* şirk koşanlar var ya, şübhesiz ki Allah, kıyâmet günü bunların arasını *(hükmederek)* ayıracaktır.

Muhakkak ki Allah, herşeye hakkıyla şâhiddir.

18- Görmedin mi, şübhesiz Allah *(O Rabbinizdir ki)*, göklerde olan ve yerde bulunan herkes, güneş, ay ve yıldızlar, dağlar, ağaçlar, *(yeryüzünde)* hareketli olan *(bütün)* canlılar ile insanlardan birçoğu O'na secde eder.[1] *(Onlardan)* birçok *(kimse)* de vardır ki, azab üzerine hak olmuştur.

Ve Allah kimi alçaltırsa, artık onu yükseltecek kimse yoktur.

Muhakkak ki Allah, ne dilerse yapar.

19- İşte bu ikisi *(mü'min ve kâfir)*, Rableri hakkında mücâdele eden iki hasımdır.

İnkâr edenler için ateşten elbiseler biçilmiştir. Başlarının üstünden *(de)* kaynar su dökülür.

20- Bununla karınlarında bulunan *(organ)*-lar ve derileri eritilir.

21- Ayrıca onlar için demir kamçılar vardır.

22- *(Çektikleri)* ızdırabdan dolayı oradan ne zaman çıkmak isteseler, yine oraya iâde olunurlar ve *(kendilerine)*: "Yakıcı azâbı tadın!" *(denilir)*.

23- Muhakkak ki Allah, îmân edip sâlih ameller işleyenleri, altlarından ırmaklar akan Cennetlere koyar; orada altından bilezikler ve inciler takınırlar.

Orada onların elbiseleri ise ipektir.

وَ هُدُوا اِلَى الطَّيِّبِ مِنَ الْقَوْلِ وَ هُدُوا اِلٰى صِرَاطِ الْحَمِيدِ

ve · hidâyet edilmişlerdir · güzel olana · sözden · ve · hidâyet edilmişlerdir · yoluna · hamde lâyık olanın

٢٤ اِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ يَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللّٰهِ وَ الْمَسْجِدِ

şübhesiz · o kimseler ki · inkâr ettiler · ve · men' ettiler · yolundan · Allah · ve · Mescid-i

الْحَرَامِ الَّذِي جَعَلْنَاهُ لِلنَّاسِ سَوَٓاءًۨ الْعَاكِفُ فِيهِ

Harâm'dan · o ki · onu kıldık · insanlar için · eşit · yerli olan · içinde

وَ الْبَادِ وَ مَنْ يُرِدْ فِيهِ بِاِلْحَادٍ بِظُلْمٍ نُذِقْهُ مِنْ عَذَابٍ

ve · misâfir olan · ve · kim · isterse · orada · haktan sapmayı · bir zulüm ile · ona tattırırız · bir azâbdan

اَلِيمٍ ٢٥ وَ اِذْ بَوَّأْنَا لِاِبْرٰهِيمَ مَكَانَ الْبَيْتِ اَنْ لَا تُشْرِكْ

elemli · ve · bir vakit · hazırlamıştık · İbrâhîm'e · yerini · Beyt'in · diye · ortak koşma

بِي شَيْـًٔا وَ طَهِّرْ بَيْتِيَ لِلطَّٓائِفِينَ وَ الْقَٓائِمِينَ وَ الرُّكَّعِ

bana · bir şeyi · ve · temiz tut · beytimi · tavâf edenler için · ve · (orada) oturanlar · ve · rükû edenler

السُّجُودِ ٢٦ وَ اَذِّنْ فِي النَّاسِ بِالْحَجِّ يَأْتُوكَ رِجَالًا

secde edenler · ve · i'lân et · içinde · insanlar · haccı · sana gelsinler · yaya olarak

وَ عَلٰى كُلِّ ضَامِرٍ يَأْتِينَ مِنْ كُلِّ فَجٍّ عَمِيقٍ ٢٧

ve · üzerinde · her · yorgun (deve) · gelsinler · herbirinden · yolun · uzak

لِيَشْهَدُوا مَنَافِعَ لَهُمْ وَ يَذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ فِي اَيَّامٍ

şâhid olmaları için · menfaatlere · kendilerine âid · ve · zikretmeleri · ismini · Allah'ın · günlerde

مَعْلُومَاتٍ عَلٰى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْاَنْعَامِ فَكُلُوا

belli · o şeyler üzerine ki · kendilerini rızıklandırdı · hayvanlardan · sağmal · artık yiyin

مِنْهَا وَ اَطْعِمُوا الْبَٓائِسَ الْفَقِيرَ ٢٨ ثُمَّ لْيَقْضُوا

bunlardan · ve · yedirin · darda kalmışa · fakire · sonra · gidersinler

تَفَثَهُمْ وَ لْيُوفُوا نُذُورَهُمْ وَ لْيَطَّوَّفُوا بِالْبَيْتِ

kirlerini · ve · yerine getirsinler · adaklarını · ve · tavâf etsinler · Beyt-i

الْعَتِيقِ ٢٩ ذٰلِكَ وَ مَنْ يُعَظِّمْ حُرُمَاتِ اللّٰهِ فَهُوَ خَيْرٌ

Atîk'ı · budur · ve · kim · hürmet gösterirse · yasaklarına · Allah'ın · artık o · bir hayırdır

لَهُ عِنْدَ رَبِّهِ وَ اُحِلَّتْ لَكُمُ الْاَنْعَامُ اِلَّا مَا يُتْلٰى عَلَيْكُمْ

ona · katında · Rabbinin · ve · helâl kılınmıştır · size · sağmal hayvanlar · ancak · o şey ki · okunur · size

فَاجْتَنِبُوا الرِّجْسَ مِنَ الْاَوْثَانِ وَ اجْتَنِبُوا قَوْلَ الزُّورِ ٣٠

artık kaçının · pis olandan · putlardan · ve · kaçının · sözden · yalan

24- *(Onlar)* sözün güzel olanına *(kelime-i tevhîde)* hidâyet edilmişlerdir; hamd edilmeye yegâne lâyık olan *(Allah')*ın yoluna hidâyet edilmişlerdir.

25- Şübhesiz ki o inkâr edenler ve *(insanları)* Allah yolundan, içinde yerli olsun misâfir olsun *(kıble ve ma'bed olma husûsunda)* insanlar için eşit kıldığımız Mescid-i Harâm'dan men' edenler yok mu, işte her kim ki orada zulüm ile haktan sapmak isterse, ona *(pek)* elemli bir azabdan tattırırız.

26- Ve bir zaman İbrâhîm'e, *(tufandan dolayı nerede olduğunu bulamadığı)* Beyt'in *(Kâ'be'nin)* yerini *(onu yeniden binâ etmesi için)* göstermiş *(ve ona şöyle emretmiş)*tik: "Bana hiçbir şeyi ortak koşma!

Tavâf edenler, *(o bölgede)* oturanlar *(yerli olanlar)*, rükû' ve secde edenler için beytimi temiz tut!"

27- "Ve insanlar içinde Hacc'ı i'lân et, gerek yaya olarak, gerekse bütün uzak yollardan gelen yorgun develer üzerinde sana gelsinler!"

28- "Tâ ki kendilerine âid *(dünyevî ve uhrevî)* menfaatlere şâhid olsunlar ve *(Allah'ın)* kendilerine rızık olarak verdiği sağmal hayvanlar üzerine belli günlerde *(onları kurban ederken)* Allah'ın ismini zikretsinler!

Artık *(siz de)* bunlardan yiyin, darda kalmış fakire de yedirin!"

29- "Sonra *(vücudlarındaki)* kirlerini gidersinler, adaklarını yerine getirsinler ve Beyt-i Atîk'ı *(Kâ'be'yi)* tavâf etsinler!"

30- *(Emrimiz)* budur!

Kim Allah'ın *(emir ve)* yasaklarına hürmet gösterirse, artık bu Rabbi katında kendisi için bir hayırdır.

(Haram olduğu) size okunanların *(bildirilenlerin)* dışında kalan sağmal hayvanlar size helâl kılınmıştır; artık o pis putlardan kaçının ve yalan sözden sakının![1]

31- Allah için, Hakk'a yönelen kimseler olarak O'na şirk koşan kimseler olmaksızın *(o çirkin şeylerden sakının)*! Kim Allah'a şirk koşarsa, bunun üzerine sanki *(o)*, gökten düşmüş de kendisini kuşlar kapıyor veya rüzgâr onu uzak bir yere sürüklüyor gibidir.

32- Bu *(böyle)*dir! Kim Allah'ın şeâirine *(dîninin alâmetlerine)* hürmet ederse, artık şübhesiz bu, kalblerin takvâsındandır.[1]

33- Onlarda *(kurbanlık hayvanlarda)* sizin için belirli bir zamâna kadar birtakım menfaatler vardır. Sonra onların varacakları *(kurban edilecekleri)* yer, Beyt-i Atîk *(Harem bölgesinin yanın)*a kadardır.

34- Her ümmet için bir kurban ibâdeti *(ve yeri meşrû')* kıldık ki, *(O'nun)* kendilerine rızık olarak verdiği sağmal hayvanlar*(dan kurban keserken)* üzerine Allah'ın ismini zikretsinler! Çünki sizin İlâhınız tek bir İlâhtır; öyle ise O'na teslîm olun! *(Ey Resûlüm!)* İşte o gönülden bağlı olanları müjdele!

35- Onlar ki, Allah anıldığı zaman kalbleri titrer; *(ve onlar)* başlarına gelen musîbetlere sabredenler ve namazı hakkıyla edâ edenlerdir; hem *(onlar)* kendilerini rızıklandırdığımız şeylerden *(Allah yolunda)* sarf ederler.

36- Kurbanlık develeri *(ve sığırları)* da sizin için Allah'ın *(dîninin)* alâmetlerinden kıldık; onlarda sizin için hayır vardır. Öyle ise *(onlar)* ayakta dururken, üzerlerine Allah'ın ismini zikredin *(ve kurbân edin)*! Nihâyet yanları yere yaslandığında *(canları çıkınca)* onlardan yiyin ve kanâat edene *(istemeyene)* de *(açıkça)* isteyene de yedirin! İşte böylece onları sizin istifâdenize verdik; tâ ki şükredesiniz.

37- Onların ne etleri, ne de kanları Allah'a ulaşır; fakat O'na *(sâdece)* sizin takvânız ulaşacaktır. İşte böylece onları sizin istifâdenize verdi ki, sizi hidâyete erdirdiği için *(tekbir getirerek)* Allah'ı çokça yüceltesiniz! *(Ey Resûlüm!)* Artık o iyilik edenleri müjdele!

38- Şübhesiz Allah, îmân edenleri müdâfaa eder. Muhakkak ki Allah, hiçbir hâini, hiçbir nankörü sevmez.

حُنَفَاءَ لِلّٰهِ غَيْرَ مُشْرِكِينَ بِهِ وَمَنْ يُشْرِكْ بِاللّٰهِ فَكَاَنَّمَا
hakka yönelenler olarak | Allah için | değil | şirk koşanlar | ona | ve | kim | şirk koşarsa | Allah'a | artık sanki o şey gibidir ki

خَرَّ مِنَ السَّمَاءِ فَتَخْطَفُهُ الطَّيْرُ اَوْ تَهْوِي بِهِ الرِّيحُ فِي
düşmüş | gökten | ve kendisini kapıyor | kuş | veya | sürüklüyor | onu | rüzgâr

مَكَانٍ سَحِيقٍ ﴿٣١﴾ ذٰلِكَ وَمَنْ يُعَظِّمْ شَعَائِرَ اللّٰهِ فَاِنَّهَا
bir yere | uzak | budur | ve | kim | hürmet ederse | alâmetlerine | Allah'ın | artık şübhesiz bu

مِنْ تَقْوَى الْقُلُوبِ ﴿٣٢﴾ لَكُمْ فِيهَا مَنَافِعُ اِلٰى اَجَلٍ مُسَمًّى ثُمَّ مَحِلُّهَا
takvâsındandır | kalblerin | sizin için vardır | onlarda | menfaatler | bir zamana kadar | belirli | sonra | varacakları yer

اِلَى الْبَيْتِ الْعَتِيقِ ﴿٣٣﴾ وَلِكُلِّ اُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا لِيَذْكُرُوا
Beyt-i Atîk'a kadardır | ve | herbiri için | ümmetin | kıldık | bir kurban ibâdeti | zikretmeleri için

اسْمَ اللّٰهِ عَلٰى مَا رَزَقَهُمْ مِنْ بَهِيمَةِ الْاَنْعَامِ فَاِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَاحِدٌ
ismini | Allahın | o şey üzerine ki | onları rızıklandırdık | hayvanlardan | sağmal | çünki İlâh'ınız | bir İlâh'tır | tek

فَلَهُ اَسْلِمُوا وَبَشِّرِ الْمُخْبِتِينَ ﴿٣٤﴾ اَلَّذِينَ اِذَا ذُكِرَ اللّٰهُ وَجِلَتْ
öyle ise ona | teslîm olun | ve | müjdele | gönülden bağlıları | onlar ki | o vakit ki | anıldı | Allah | titredi

قُلُوبُهُمْ وَالصَّابِرِينَ عَلٰى مَا اَصَابَهُمْ وَالْمُقِيمِي الصَّلٰوةِ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
kalbleri | ve | sabredenlerdir | o şeylere ki | kendilerine isâbet etti | ve | hakkıyla kılanlardır | namazı | ve o şeylerden ki | kendilerini rızıklandırdık

يُنْفِقُونَ ﴿٣٥﴾ وَالْبُدْنَ جَعَلْنَاهَا لَكُمْ مِنْ شَعَائِرِ اللّٰهِ لَكُمْ
infâk ederler | ve | kurbanlık develer ki | onları kıldık | sizin için | alâmetlerinden | Allah'ın | sizin için vardır

فِيهَا خَيْرٌ فَاذْكُرُوا اسْمَ اللّٰهِ عَلَيْهَا صَوَافَّ فَاِذَا وَجَبَتْ
onlarda | bir hayır | öyle ise zikredin | ismini | Allah'ın | üzerlerine | ayakta dururken | ve o vakit ki | yere yaslandı

جُنُوبُهَا فَكُلُوا مِنْهَا وَاَطْعِمُوا الْقَانِعَ وَالْمُعْتَرَّ كَذٰلِكَ
yanları | artık yiyin | onlardan | ve | yedirin | kanâat edene | ve | isteyene | işte böylece

سَخَّرْنَاهَا لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٣٦﴾ لَنْ يَنَالَ اللّٰهَ لُحُومُهَا
onları boyun eğdirdik | size | tâ ki siz | şükredersiniz | aslâ ulaşmaz | Allah'a | etleri

وَلَا دِمَاؤُهَا وَلٰكِنْ يَنَالُهُ التَّقْوٰى مِنْكُمْ كَذٰلِكَ سَخَّرَهَا لَكُمْ
ve | ne kanları | fakat | ona ulaşacaktır | takvâ | sizden | işte böylece | onları boyun eğdirdi | size

لِتُكَبِّرُوا اللّٰهَ عَلٰى مَا هَدٰيكُمْ وَبَشِّرِ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣٧﴾ اِنَّ اللّٰهَ يُدَافِعُ
yüceltmeniz için | Allah'ı | o şey için ki | sizi hidâyete erdirdi | ve | müjdele | iyilik edenleri | şübhesiz | Allah | müdâfaa eder

عَنِ الَّذِينَ اٰمَنُوا اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ كُلَّ خَوَّانٍ كَفُورٍ ﴿٣٨﴾
o kimselerden ki | îmân ettiler | şübhesiz | Allah | sevmez | bütün | hâinleri | nankörleri

أُذِنَ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظُلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ
onlara yardım etmeye | Allah | şübhesiz | ve | zulme uğradılar | çünki gerçekten onlar | kendilerine savaş açılıyor | o kimselere ki | izin verildi

لَقَدِيرٌ ٣٩ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا
Rabbimiz | demeleri | ancak | haksız yere | yurtlarından | çıkarıldılar | onlar ki | elbet gücü yetendir

اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهُدِّمَتْ
elbette yıkılmıştı | bazısıyla | bazılarını | insanları | Allah'ın | def' etmesi | eğer olmasaydı | ve | Allahdır

صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ
ismi | içlerinde | zikrediliyor | mescidler ki | ve | havralar | ve | kiliseler | ve | manastırlar

اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ
dâima üstündür | elbette kuvvetlidir | Allah | şübhesiz | kendisine yardım ediyor | o kimseye ki | Allah | mutlaka yardım eder | ve | çok | Allah'ın

٤٠ الَّذِينَ إِنْ مَكَّنَّاهُمْ فِي الْأَرْضِ أَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا
verirler | ve | namazı | dosdoğru kılarlar | yeryüzünde | kendilerine imkân verirsek | eğer | onlar ki

الزَّكَاةَ وَأَمَرُوا بِالْمَعْرُوفِ وَنَهَوْا عَنِ الْمُنْكَرِ وَلِلَّهِ عَاقِبَةُ الْأُمُورِ
işlerin | sonu | Allah'a âiddir | ve | kötülükten | men' ederler | ve | iyiliği | emrederler | ve | zekâtı

٤١ وَإِنْ يُكَذِّبُوكَ فَقَدْ كَذَّبَتْ قَبْلَهُمْ قَوْمُ نُوحٍ
Nûh'un | kavmi | onlardan önce | yalanlamıştı | halbuki gerçekten | seni yalanlıyorlarsa | eğer | ve

وَعَادٌ وَثَمُودُ ٤٢ وَقَوْمُ إِبْرَاهِيمَ وَقَوْمُ لُوطٍ ٤٣ وَأَصْحَابُ
halkı | ve | Lût'un | kavmi | ve | İbrâhîm'in | kavmi | ve | Semûdun | ve | Âd'in | ve

مَدْيَنَ وَكُذِّبَ مُوسَىٰ فَأَمْلَيْتُ لِلْكَافِرِينَ ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ
onları yakaladım | sonra | kâfirlere | fakat mühlet verdim | Mûsâ | yalanlandı | ve | Medyen

فَكَيْفَ كَانَ نَكِيرِ ٤٤ فَكَأَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا
onları helâk ettik | şehirden vardır ki | nitekim nice | benim inkârım | oldu | artık nasıl

وَهِيَ ظَالِمَةٌ فَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَبِئْرٍ مُعَطَّلَةٍ وَقَصْرٍ
nice saraydan | ve | kullanılmaz hâle gelmiş | nice kuyudan | ve | çatıları üzerine | (duvarları) çökendir | artık o | zâlim | onlar iken

مَشِيدٍ ٤٥ أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ
kalbler ki | kendileri için | böylece olsun | yeryüzünde | hiç dolaşmadılar mı | yüksek

يَعْقِلُونَ بِهَا أَوْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَإِنَّهَا لَا تَعْمَى
kör olmaz | ama gerçek şu ki | onlarla | işitecekler | kulaklar ki | veya | onlarla | akıl erdirecekler

الْأَبْصَارُ وَلَٰكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ ٤٦
göğüslerdedir | o ki | kalbler | kör olur | fakat | gözler

39- Kendilerine savaş açılan *(Müslüman)*-lara, gerçekten zulme uğramaları sebebiyle *(savaşmaları için)* izin verildi.

Şübhesiz ki Allah, onlara yardım etmeye elbette hakkıyla gücü yetendir.

40- Onlar, sırf "Rabbimiz Allah'dır!" demelerinden dolayı haksız yere yurtlarından çıkarılmış kimselerdir.

Eğer Allah'ın, insanların bir kısmını diğer bir kısmıyla def' etmesi olmasaydı, manastırlar, kiliseler, havralar ve içlerinde Allah'ın ismi çok zikredilen mescidler elbette yıkılıp giderdi.

Allah, kendi *(dîni)*ne yardım edene mutlakā yardım eder!

Muhakkak ki Allah, elbette Kavî *(çok kuvvetli olan)*dır, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir.

41- Onlar ki, kendilerine yeryüzünde imkân *(iktidar)* verdiğimiz takdirde *(gaflete dalmazlar ve)* namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler, iyiliği emrederler ve kötülükten men' ederler.

(Bütün) işlerin sonu ise Allah'a âiddir.

42, 43, 44- *(Habîbim, yâ Muhammed!)*

Seni yalanlıyorlarsa artık *(bil ki)* onlardan önce Nûh'un kavmi, Âd ve Semûd *(kavimleri)*, İbrâhîm'in kavmi ve Lût'un kavmi, hem Medyen halkı da *(peygamberlerini)* yalanlamıştı.

Mûsâ da yalanlandı.

Fakat o kâfirlere mühlet verdim; sonra onları *(azâbımla)* yakaladım.

Artık *(bak)* benim *(onları)* inkârım *(cezâlandırmam)* nasıl oldu!

45- Nitekim o *(halkı)* zâlim olan nice şehirler vardır ki, onları helâk etmişizdir.

Şimdi o, duvarları çatıları üzerine çökmüş *(harâb olmuş)* bir hâldedir; kullanılmaz hâle gelmiş nice kuyular ve *(bomboş)* kalmış nice yüksek saraylar *(hep sâhibsiz kaldılar)*!

46- *(İnkâr edenler)* yeryüzünde hiç dolaşmadılar mı ki, kendileri için onlarla akıl erdirecekleri kalbler ve onlarla işitecekleri kulaklar olsun!

Ama şu gerçek ki, gözler kör olmaz, fakat göğüslerdeki kalbler *(basîretler)* kör olur.

47- *(Ey Habîbim!)* Senden azâbı acele istiyorlar; hâlbuki Allah, va'dinden aslâ dönmez! Şübhesiz ki Rabbinin katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin sene gibidir.[1]

48- Hem o *(halkı)* zâlim olan nice şehirler vardır ki onlara mühlet verdim, sonra onları *(azâbımla)* yakaladım! Dönüş ise, ancak banadır!

49- De ki: "Ey insanlar! Ben sizin için ancak *(Allah'ın azâbından haber veren)* apaçık bir korkutucuyum!"

50- Îmân edip sâlih ameller işleyenler var ya, onlar için bir mağfiret ve dâimî bir rızık vardır.

51- Âyetlerimiz*(i ibtâl)* husûsunda *(güyâ bizi)* âciz bırakacak kimseler olarak *(bizimle yarışırcasına)* koşuşanlara gelince, işte onlar Cehennem ehlidirler.

52- *(Ey Resûlüm!)* Senden önce, hiçbir resûl ve hiçbir nebî göndermedik ki, o bir temennîde bulunduğu *(âyetlerimizi okuduğu)* zaman *(sustuğu bir anda)*, şeytan *(dinleyenleri yanıltmak isteyerek)* onun temennîsine bir şey atmış olmasın! Allah, şeytanın attığını derhâl giderir *(de peygamberine onu bildirir)*; sonra Allah âyetlerini sağlamlaştırır. Çünki Allah, Alîm *(herşeyi bilen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

53- *(Şeytan'a ise böyle müsâade eder ki,)* şeytanın atmakta olduğu şeyi, kalblerinde bir hastalık bulunanlara *(münâfıklara)* ve kalbleri katılaşmış olanlara *(müşriklere)* bir imtihan kılsın! Şübhesiz ki zâlimler, elbette *(haktan)* uzak bir ayrılık içindedir.

54- Ve kendilerine ilim verilmiş olanlar, gerçekten onun *(bu Kur'ân'ın)*, Rabbinden *(gelen)* hak olduğunu bilsin de ona îmân etsinler, derken kalbleri ona gönülden bağlansın! Şübhesiz ki Allah, îmân edenleri dosdoğru bir yola elbette hidâyet edendir.

55- İnkâr edenler ise, kendilerine kıyâmet ansızın gelinceye veya kendilerine kısır *(hayırsız)* bir günün azâbı gelinceye kadar ondan *(Kur'ân'dan)* yana bir şübhe içinde bulunur dururlar.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَنْ يُخْلِفَ اللّٰهُ وَعْدَهُ وَاِنَّ يَوْمًا عِنْدَ

ve | senden acele istiyorlar | azâbı | ve | aslâ caymaz | Allah | va'dinden | ve | şübhesiz | bir gün | katında

رَبِّكَ كَاَلْفِ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿٤٧﴾ وَكَاَيِّنْ مِنْ قَرْيَةٍ

Rabbinin | bin sene gibidir | o şeyden ki | sayıyorsunuz | ve | nice | şehirden vardır ki

اَمْلَيْتُ لَهَا وَهِيَ ظَالِمَةٌ ثُمَّ اَخَذْتُهَا وَاِلَيَّ الْمَصِيرُ ﴿٤٨﴾ قُلْ

mühlet verdim | onlara | o iken | zâlim | sonra | onları yakaladım | ve | banadır | dönüş | de ki

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ اِنَّمَٓا اَنَا لَكُمْ نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٤٩﴾ فَالَّذِينَ اٰمَنُوا

ey | insanlar | ancak | ben | sizin için | bir korkutucuyum | apaçık | artık o kimseler ki | îmân ettiler

وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَرِيمٌ ﴿٥٠﴾ وَالَّذِينَ

ve | yaptılar | sâlih ameller | onlar için vardır | bir mağfiret | ve | bir rızık | dâimî | ve | o kimseler ki

سَعَوْا فِٓي اٰيَاتِنَا مُعَاجِزِينَ اُولٰٓئِكَ اَصْحَابُ الْجَحِيمِ ﴿٥١﴾ وَمَٓا

koştular | âyetlerimiz husûsunda | âciz bırakacak kimseler olarak | işte onlar | ehlidirler | cehennem | ve

اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ اِلَّٓا اِذَا تَمَنّٰٓى اَلْقَى

göndermedik | senden önce | bir resûl | ve | ne bir nebî | ancak | o vakit ki | bir temennîde bulundu | attı

الشَّيْطَانُ فِٓي اُمْنِيَّتِهِ فَيَنْسَخُ اللّٰهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ

şeytan | onun temennîsine | derhâl siler | Allah | o şeyi ki | atıyor | şeytan

ثُمَّ يُحْكِمُ اللّٰهُ اٰيَاتِهِ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٢﴾ لِيَجْعَلَ

sonra | sağlamlaştırır | Allah | âyetlerini | ve | Allah | herşeyi bilendir | her işi hikmetli olandır | kılması için

مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ فِتْنَةً لِلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْقَاسِيَةِ

o şeyi ki | atar | şeytan | bir imtihan | o kimselere ki | kalblerinde vardır | bir hastalık | ve | katılaşmış olana

قُلُوبُهُمْ وَاِنَّ الظَّالِمِينَ لَفِي شِقَاقٍ بَعِيدٍ ﴿٥٣﴾ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ

kalbleri | ve | şübhesiz | zâlimler | elbette içindedir | bir ayrılık | uzak | ve | bilmesi için | o kimseler ki

اُوتُوا الْعِلْمَ اَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَيُؤْمِنُوا بِهِ فَتُخْبِتَ لَهُ

kendilerine verilmiş | ilim | gerçekten o | haktır | Rabbinden | ve îmân ederler | ona | derken gönülden bağlanır | ona

قُلُوبُهُمْ وَاِنَّ اللّٰهَ لَهَادِ الَّذِينَ اٰمَنُوا اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

kalbleri | ve | şübhesiz | Allah | elbette hidâyet edendir | o kimseleri ki | îmân ettiler | bir yola | dosdoğru

﴿٥٤﴾ وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا فِي مِرْيَةٍ مِنْهُ حَتّٰى تَأْتِيَهُمُ

ve | geri durmaz | o kimseler ki | inkâr ettiler | bir şübhe içindedir | ondan yana | tâ ki | kendilerine gelinceye kadar

السَّاعَةُ بَغْتَةً اَوْ يَأْتِيَهُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَقِيمٍ ﴿٥٥﴾

o saat | ansızın | veya | kendilerine gelinceye kadar | azâbı | bir günün | kısır

اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ لِلّٰهِ يَحْكُمُ بَيْنَهُمْ فَالَّذِينَ اٰمَنُوا وَ عَمِلُوا

mülk | o gün | Allah'ındır | hüküm verir | aralarında | artık o kimseler ki | îmân ettiler | ve | yaptılar

الصَّالِحَاتِ فِي جَنَّاتِ النَّعِيمِ ﴿٥٦﴾ وَ الَّذِينَ كَفَرُوا وَ كَذَّبُوا

sâlih ameller | Cennetlerindedirler | Naîm | ve | o kimseler ki | inkâr ettiler | ve | yalanladılar

بِاٰيَاتِنَا فَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهِينٌ ﴿٥٧﴾ وَ الَّذِينَ هَاجَرُوا

âyetlerimizi | artık işte onlar | onlar için vardır | bir azâb | aşağılayıcı | ve | o kimseler ki | hicret ettiler

فِي سَبِيلِ اللّٰهِ ثُمَّ قُتِلُوا اَوْ مَاتُوا لَيَرْزُقَنَّهُمُ اللّٰهُ

yolunda | Allah | sonra | öldürüldüler | veya | öldüler | mutlaka onları rızıklandıracaktır | Allah

رِزْقًا حَسَنًا وَ اِنَّ اللّٰهَ لَهُوَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿٥٨﴾ لَيُدْخِلَنَّهُمْ

bir rızıkla | güzel | ve | şübhesiz | Allah | elbette o | en hayırlısıdır | rızık verenlerin | hiç şübhesiz onları dâhil edecektir

مُدْخَلًا يَرْضَوْنَهُ وَ اِنَّ اللّٰهَ لَعَلِيمٌ حَلِيمٌ ﴿٥٩﴾

girilecek bir yere ki | ondan hoşnûd olacaklar | ve | şübhesiz | Allah | elbette her şeyi bilendir | azâbda acele etmeyendir

ذٰلِكَ وَ مَنْ عَاقَبَ بِمِثْلِ مَا عُوقِبَ بِهِ ثُمَّ بُغِيَ عَلَيْهِ

işte budur | ve | kim | eziyette bulunursa | misliyle | o şeyin ki | kendisine eziyet edildi | onunla | sonra | (yine) saldırılırsa | kendisine

لَيَنْصُرَنَّهُ اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُورٌ ﴿٦٠﴾

mutlaka ona yardım edecektir | Allah | şübhesiz | Allah | elbette çok affedicidir | çok bağışlayandır

ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَ يُولِجُ النَّهَارَ

işte budur | çünki şübhesiz | Allah | katar | geceyi | gündüze | ve | katar | gündüzü

فِي الَّيْلِ وَ اَنَّ اللّٰهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٦١﴾ ذٰلِكَ بِاَنَّ اللّٰهَ

geceye | ve | şübhesiz | Allah | hakkıyla işitendir | herşeyi görendir | işte budur | çünki şübhesiz | Allah ki

هُوَ الْحَقُّ وَ اَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ

odur | Hakk olan | ve | şübhesiz | o şeyler ki | yalvarıyorlar | ondan başka | odur

الْبَاطِلُ وَ اَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٦٢﴾

bâtıl | ve | şübhesiz | Allah ki | odur | pek yüce olan | pek büyük olan

اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ اَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَتُصْبِحُ الْاَرْضُ

görmedin mi | doğrusu | Allah | indirdi | gökten | bir su | böylece oluyor | yeryüzü

مُخْضَرَّةً اِنَّ اللّٰهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ ﴿٦٣﴾ لَهُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا

yemyeşil | şübhesiz | Allah | çok ihsân edendir | herşeyden haberdardır | onundur | o şeyler ki | göklerdedir | ve o şeyler ki

فِي الْاَرْضِ وَ اِنَّ اللّٰهَ لَهُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٦٤﴾

yerdedir | ve | şübhesiz | Allah | elbette odur | hiç ihtiyacı olmayan | hamde yegâne lâyık olan

56- O gün mülk *(ve bütün tasarruf)*, Allah'ındır.

(Kullarının) aralarında *(O)* hüküm verir.

Artık îmân edip sâlih ameller işleyenler, Naîm Cennetlerindedirler.

57- İnkâr edenler ve âyetlerimizi yalanlayanlar ise, işte onlar için *(pek)* aşağılayıcı bir azab vardır.

58- Allah yolunda hicret edip, sonra öldürülenler veya ölenler ise, mutlakā Allah onları güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır.

Muhakkak ki Allah, elbette rızık verenlerin en hayırlısıdır.

59- Hiç şübhesiz onları hoşnûd olacakları girilecek bir yere *(Cennetine)* koyacaktır.

Muhakkak ki Allah, elbette Alîm *(herşeyi bilen)*dir, Halîm *(azabda acele etmeyen)*dir.

60- İşte böyle! Kim kendisine yapılan eziyetin misliyle *(karşılık vererek)* eziyette bulunur da sonra yine kendisine saldırılırsa, mutlakā Allah ona yardım edecektir.

Şübhesiz ki Allah, gerçekten Afüvv *(çok affedici)*dir, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır.

61- İşte böyle! Çünki Allah, geceyi gündüze katar, gündüzü de geceye katar; hiç şübhesiz Allah, Semî' *(herşeyi işiten)*dir, Basîr *(herşeyi gören)*dir.

62- İşte böyle! Çünki Allah, O Hakk olandır. O'ndan başka *(kendisine)* yalvarmakta oldukları şeyler ise gerçekten bâtıldır; hiç şübhesiz Aliyy *(pek yüce olan)*, Kebîr *(pek büyük olan)* ancak Allah'dır.

63- Görmedin mi ki, doğrusu Allah, gökten bir su indirdi de *(böylece)* yeryüzü yemyeşil oluyor.[1]

Muhakkak ki Allah, Latîf *(çok ihsân eden)* dir, Habîr *(herşeyden haberdâr olan)*dır.

64- Göklerde ne var, yerde ne varsa O'nundur.

Şübhesiz ki Ganî *(hiçbir şeye ihtiyâcı olmayan)*, Hamîd *(hamd edilmeye yegâne lâyık)* olan elbette ancak Allah'dır.

65- Görmedin mi ki şübhesiz Allah, yerde bulunanları ve emriyle denizde akıp giden gemileri sizin emrinize verdi.

Göğü de, izni olmaksızın yerin üzerine düşmesin diye *(O)* tutuyor.

Şübhesiz ki Allah, insanlara karşı elbette Raûf *(çok şefkatli olan)*dır, Rahîm *(çok merhametli olan)*dır.(1)

66- Hem O'dur ki size hayat verdi; sonra sizi vefât ettirecek; sonra sizi tekrar diriltecek!

Doğrusu insan gerçekten çok nankördür.

67- Her ümmet için bir şeriat koyduk ki onlar onunla amel eden kimselerdir.

Öyle ise bu hususta seninle aslâ mücâdele etmesinler; ve Rabbine da'vet et!

Doğrusu sen, elbette dosdoğru bir hidâyet *(bir din)* üzerindesin.

68- Eğer seninle mücâdele ederlerse artık de ki: "Allah, yapmakta olduklarınızı en iyi bilendir."

69- Allah kıyâmet günü, üzerinde ihtilâfa düşmekte olduğunuz şeyler hakkında aranızda hüküm verecektir.

70- Bilmedin mi ki şübhesiz Allah, gökte ve yerde ne varsa bilir.

Muhakkak ki bunlar bir kitabda *(Levh-i Mahfûz'da)*dır.

Şübhesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır.

71- Allah'ı bırakıp da, haklarında *(Allah'ın)* bir delil indirmediği ve haklarında bilgi sâhibi olmadıkları şeylere tapıyorlar.

Hâlbuki o zâlimlerin, hiçbir yardımcısı yoktur.

72- Onlara âyetlerimiz apaçık olarak okunmakta olduğu zaman, inkâr edenlerin yüzlerinde hoşnudsuzluk sezersin *(anlarsın)*.

Nerede ise kendilerine âyetlerimizi okuyanlara saldıracaklar!

De ki: "Size bundan daha kötüsünü bildireyim mi? Ateş!

Allah onu, inkâr edenlere va'd etmiştir.

Ve *(o,)* ne kötü varılacak yerdir!"

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي الْأَرْضِ وَالْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ
görmedin mi | şübhesiz | Allah | boyun eğdirdi | size | o şeyleri ki | yerdedir | ve | gemileri ki | akıp gider | denizde

بِأَمْرِهِ وَيُمْسِكُ السَّمَاءَ أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ إِنَّ اللّٰهَ
emriyle | ve | tutuyor | göğü | düşer diye | yerin üzerine | ancak | izniyle | şübhesiz | Allah

بِالنَّاسِ لَرَؤُفٌ رَحِيمٌ ﴿٦٥﴾ وَهُوَ الَّذِي أَحْيَاكُمْ ثُمَّ يُمِيتُكُمْ
insanlara karşı | elbette çok şefkatlidir | çok merhametlidir | ve | o | o zâttır ki | size hayat verdi | sonra | sizi vefât ettirecek

ثُمَّ يُحْيِيكُمْ إِنَّ الْإِنْسَانَ لَكَفُورٌ ﴿٦٦﴾ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا
sonra | sizi diriltecek | doğrusu | insan | gerçekten çok nankördür | herbiri için | ümmetin | kıldık

مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنَازِعُنَّكَ فِي الْأَمْرِ وَادْعُ إِلَى رَبِّكَ
bir şeriat ki | onlar | onunla ibâdet edenlerdir | öyle ise seninle aslâ çekişmesinler | bu işte | ve | da'vet et | Rabbine

إِنَّكَ لَعَلَى هُدًى مُسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ وَإِنْ جَادَلُوكَ فَقُلِ اللّٰهُ
doğrusu sen | elbette üzerindesin | bir hidâyet | dosdoğru | ve | eğer | seninle mücâdele ederlerse | artık de ki | Allah

أَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٦٨﴾ اللّٰهُ يَحْكُمُ بَيْنَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ
en iyi bilendir | o şeyleri ki | yapıyorsunuz | Allah | hüküm verecektir | aranızda | kıyâmet günü

فِيمَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿٦٩﴾ أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي
o şey hakkında ki | idiniz | hakkında | ihtilâfa düşüyorsunuz | bilmedin mi | şübhesiz | Allah | bilir | o şeyi ki

السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرٌ ﴿٧٠﴾
göktedir | ve | yerde | şübhesiz | bunlar | bir kitabdadır | şübhesiz | bu | Allah'a göre | pek kolaydır

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ مَا لَمْ يُنَزِّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَمَا
ve | tapıyorlar | başka | Allah'dan | o şeye ki | indirmedi | hakkında | bir delil | ve | o şeye ki

لَيْسَ لَهُمْ بِهِ عِلْمٌ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ نَصِيرٍ ﴿٧١﴾ وَإِذَا تُتْلَى
yoktur | onlar için | hakkında | bir bilgi | ve | zâlimler için yoktur | bir yardımcı | ve | o zaman ki | okunuyor

عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ تَعْرِفُ فِي وُجُوهِ الَّذِينَ كَفَرُوا
onlara | âyetlerimiz | apaçıklar olarak | bilirsin | yüzlerinde | o kimselerin ki | inkâr ettiler

الْمُنْكَرَ يَكَادُونَ يَسْطُونَ بِالَّذِينَ يَتْلُونَ
hoşnudsuzluk | nerede ise onlar | saldıracaklar | o kimselere ki | okuyorlar

عَلَيْهِمْ آيَاتِنَا قُلْ أَفَأُنَبِّئُكُمْ بِشَرٍّ مِنْ ذَلِكُمُ النَّارُ
kendilerine | âyetlerimizi | de ki | şimdi size bildireyim mi | daha kötüsünü | bundan | ateş

وَعَدَهَا اللّٰهُ الَّذِينَ كَفَرُوا وَبِئْسَ الْمَصِيرُ ﴿٧٢﴾
onu va'd etmiştir | Allah | o kimselere ki | inkâr ettiler | ve | ne kötü | dönülecek yerdir

يَٓا اَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاسْتَمِعُوا لَهُ اِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ
ey – insanlar – misâl getirildi – bir misâl olarak – şimdi dinleyin – onu – şübhesiz – o kimseler ki – yalvarıyorsunuz – başka

اللّٰهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوِ اجْتَمَعُوا لَهُ وَاِنْ يَسْلُبْهُمُ الذُّبَابُ شَيْـًٔا
Allah'dan – aslâ yaratamazlar – bir sinek – velev ki – toplansalar – onun için – ve eğer – onlardan kaparsa – sinek – bir şey

لَا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ ضَعُفَ الطَّالِبُ وَ الْمَطْلُوبُ ﴿٧٣﴾ مَا قَدَرُوا
onu geri alamazlar – ondan – âciz kaldı – isteyen – ve – kendinden istenen – takdîr edemediler

اللّٰهَ حَقَّ قَدْرِهِ اِنَّ اللّٰهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ ﴿٧٤﴾ اَللّٰهُ يَصْطَفِي
Allah'ı – hakkıyla – kadrinin – şübhesiz – Allah – elbette çok güçlüdür – dâima üstündür – Allah – seçer

مِنَ الْمَلٰٓئِكَةِ رُسُلًا وَ مِنَ النَّاسِ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ
meleklerden – elçiler – ve – insanlardan – muhakkak ki – Allah – hakkıyla işitendir – herşeyi görendir

﴿٧٥﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيهِمْ وَ مَا خَلْفَهُمْ وَ اِلَى اللّٰهِ تُرْجَعُ الْاُمُورُ
bilir – o şeyleri ki – önlerindedir – ve – o şeyleri ki – arkalarındadır – ve – Allah'a – döndürülür – işler

﴿٧٦﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا ارْكَعُوا وَ اسْجُدُوا وَ اعْبُدُوا
ey – o kimseler ki – îmân ettiler – rükû' edin – ve – secde edin – ve – kulluk edin

رَبَّكُمْ وَ افْعَلُوا الْخَيْرَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٧٧﴾ وَ جَاهِدُوا فِي
Rabbinize – ve – işleyin – hayır – tâ ki siz – kurtuluşa erersiniz – ve – cihâd edin – uğrunda

اللّٰهِ حَقَّ جِهَادِهِ هُوَ اجْتَبٰيكُمْ وَ مَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي
Allah – hakkıyla – cihâdının – o – sizi seçmiştir – ve – kılmamıştır – üzerinize

الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ مِلَّةَ اَبِيكُمْ اِبْرٰهِيمَ هُوَ سَمّٰيكُمُ الْمُسْلِمِينَ
dînde – bir zorluk – dîni – babanız – İbrâhîm'in – o – sizi isimlendirdi – müslümanlar (diye)

مِنْ قَبْلُ وَ فِي هٰذَا لِيَكُونَ الرَّسُولُ شَهِيدًا عَلَيْكُمْ وَ تَكُونُوا
bundan önce – ve – bunda – olması için – peygamber – şâhid – size – ve – olmanız için

شُهَدَٓاءَ عَلَى النَّاسِ فَاَقِيمُوا الصَّلٰوةَ وَ اٰتُوا الزَّكٰوةَ وَ اعْتَصِمُوا
şâhidler – insanlara – öyle ise dosdoğru kılın – namazı – ve – verin – zekâtı – ve – sımsıkı tutunun

بِاللّٰهِ هُوَ مَوْلٰيكُمْ فَنِعْمَ الْمَوْلٰى وَ نِعْمَ النَّصِيرُ ﴿٧٨﴾
Allah'a – o – Mevlâ'nızdır – işte ne güzel – Mevlâ'dır – ve – ne güzel – yardımcıdır

سُورَةُ الْمُؤْمِنُونَ مَكِّيَّةٌ
وَهِيَ مِائَةٌ وَثَمَانِي عَشْرَةَ اٰيَةً

73- Ey insanlar! *(Size)* bir misâl getirildi; şimdi onu dinleyin!

Şübhesiz ki Allah'dan başka *(kendisine)* yalvarmakta olduklarınız bir sinek dahi yaratamazlar; isterse bunun için hepsi toplansınlar!

Sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu ondan geri alamazlar.

(Yardım) isteyen de âciz kaldı, kendinden istenen de![1]

74- Allah'ı, kadrinin *(kudretinin ve büyüklüğünün)* hakkıyla takdîr edemediler!

Şübhesiz ki Allah, elbette Kavî *(pek kuvvetli olan)*dır, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir.

75- Allah, meleklerden de insanlardan da elçiler seçer. Muhakkak ki Allah, Semî' *(hakkıyla işiten)*dir, Basîr *(kemâliyle gören)*dir.

76- Onların önlerindekini de arkalarındakini de *(yaptıklarını da, yapacaklarını da)* bilir.

Ve *(bütün)* işler Allah'a döndürülür.

77- Ey îmân edenler!

Rükû' edin, secde edin, Rabbinize kulluk edin ve hayır işleyin ki kurtuluşa eresiniz!

78- Allah uğrunda nasıl cihâd etmek gerekiyorsa, öyle cihâd edin!

O sizi seçmiş ve dinde üzerinize hiçbir zorluk kılmamıştır.

Babanız İbrâhîm'in dîninde de *(böyleydi)*.

O *(Allah)*, gerek daha önce*(ki kitablarda)*, gerekse bunda *(Kur'ân'da)* sizi "Müslümanlar" diye isimlendirdi ki, peygamber*(iniz)* size şâhid olsun ve *(siz de)* bütün insanlara şâhidler olasınız!

Öyle ise namazı dosdoğru kılın, zekâtı verin ve Allah'*(ın dînin)*e sımsıkı tutunun!

O sizin Mevlâ'nızdır.

İşte O ne güzel Mevlâ ve ne güzel yardımcıdır!

23- MÜ'MİNÛN SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 118 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- **Mü'minûn** *(o mü'minler)* muhakkak kurtuluşa ermiştir.

2- O kimseler *(o mü'minlerdir)* ki, onlar namazlarında huşû' *(korku ve eziklik)* içinde olanlardır.

3- Ve o kimseler ki, onlar boş şeylerden *(boş söz ve işlerden)* yüz çeviricidirler.

4- Ve o kimseler ki, onlar zekât *(vermek)* için çalışanlardır.

5- Ve o kimseler ki, onlar ırzlarını koruyucudurlar.

6- Ancak kendi eşleri veya sâhib oldukları câriyelerine karşı *(olan münâsebetleri)* müstesnâ. Çünki şübhesiz onlar *(bundan dolayı)* kınanmış kimseler değildir.

7- Artık kim bundan ötesini ararsa, işte onlar gerçekten haddi aşanlardır.

8- Yine o kimseler ki, onlar emânetlerine ve sözlerine riâyet edenlerdir.

9- Ve o kimseler ki, onlar namazlarını *(erkânına riâyet ve ona devam ederek)* korurlar.

10- İşte onlar, gerçekten *(yüksek makamlara)* vâris olanlardır.

11- Onlar ki, Firdevs *(Cennetin)*e vâris olurlar. Onlar orada ebedî olarak kalıcıdırlar.

12- Şânım hakkı için, *(biz)* insanı, çamurdan *(süzülmüş)* bir hulâsadan yarattık.

13- Sonra onu sağlam bir yerde *(ana rahminde)* bir nutfe *(hakir bir damla sudan süzülmüş hulâsa)* olarak yerleştirdik.

14- Sonra o nutfeyi bir alaka olarak yarattık, sonra o alakayı bir mudga olarak yarattık, sonra bu mudgayı birtakım kemikler hâlinde yarattık, sonra bu kemiklere bir et giydirdik. Sonra onu başka bir yaratılışla *(insan olarak)* meydana getirdik. İşte yaratanların en güzeli olan Allah, ne yücedir! (1)

15- Sonra muhakkak ki siz, bunun ardından elbette ölecek olan kimselersiniz.

16- Sonra gerçekten siz, kıyâmet günü diriltileceksiniz.

17- Ve and olsun ki, sizin üstünüzde yedi yol *(yedi gök)* yarattık. *(Biz)* yaratılanlardan gâfil değiliz.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

ismiyle — Allah'ın — Rahmân — Rahîm

قَدْ اَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَۙ ﴿١﴾ اَلَّذ۪ينَ هُمْ ف۪ي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَۙ ﴿٢﴾

gerçekten — kurtuluşa ermiştir — mü'minler — o kimseler ki — onlar — namazlarında — huşû' içinde olanlardır

وَالَّذ۪ينَ هُمْ عَنِ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَۙ ﴿٣﴾ وَالَّذ۪ينَ هُمْ لِلزَّكٰوةِ فَاعِلُونَۙ ﴿٤﴾

ve — o kimseler ki — onlar — boş şeylerden — yüz çeviricidirler — ve — o kimseler ki — onlar — zekât için — çalışanlardır

وَالَّذ۪ينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَۙ ﴿٥﴾ اِلَّا عَلٰٓى اَزْوَاجِهِمْ اَوْ مَا

ve — o kimseler ki — onlar — ırzlarını — koruyucudurlar — ancak — eşlerine karşı — veya — o şeyler ki

مَلَكَتْ اَيْمَانُهُمْ فَاِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُوم۪ينَۚ ﴿٦﴾ فَمَنِ ابْتَغٰى وَرَٓاءَ ذٰلِكَ

sâhib oldu — sağ elleri — çünki şübhesiz onlar — değildir — kınanmış kimseler — artık kim — ararsa — ötesini — bundan

فَاُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْعَادُونَۚ ﴿٧﴾ وَالَّذ۪ينَ هُمْ لِاَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَۙ ﴿٨﴾

artık işte onlar — onlardır — haddi aşanlar — ve — o kimseler ki — onlar — emânetlerine — ve — ahidlerine — riâyet edenlerdir

وَالَّذ۪ينَ هُمْ عَلٰى صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَۢ ﴿٩﴾ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْوَارِثُونَۙ ﴿١٠﴾

ve — o kimseler ki — onlar — namazlarını — korurlar — işte onlar — onlardır — vâris olanlar

اَلَّذ۪ينَ يَرِثُونَ الْفِرْدَوْسَۜ هُمْ ف۪يهَا خَالِدُونَ ﴿١١﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا

onlar ki — vâris olurlar — Firdevs'e — onlar — orada — ebedî kalıcıdırlar — ve — and olsun gerçekten — yarattık

الْاِنْسَانَ مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ ط۪ينٍۚ ﴿١٢﴾ ثُمَّ جَعَلْنَاهُ نُطْفَةً ف۪ي

insanı — bir hulâsadan — bir çamurdan — sonra — onu kıldık — bir nutfe olarak — içinde

قَرَارٍ مَك۪ينٍۖ ﴿١٣﴾ ثُمَّ خَلَقْنَا النُّطْفَةَ عَلَقَةً فَخَلَقْنَا الْعَلَقَةَ

bir karargâh — sağlam — sonra — yarattık — o nutfeyi — bir alaka olarak — sonra yarattık — o alakayı

مُضْغَةً فَخَلَقْنَا الْمُضْغَةَ عِظَامًا فَكَسَوْنَا الْعِظَامَ

bir mudga olarak — sonra yarattık — o mudgayı — kemikler olarak — sonra giydirdik — o kemiklere

لَحْمًاۗ ثُمَّ اَنْشَأْنَاهُ خَلْقًا اٰخَرَۜ فَتَبَارَكَ اللّٰهُ اَحْسَنُ الْخَالِق۪ينَۜ

bir et — sonra — onu meydana getirdik — bir yaratılışla — başka — işte ne yücedir — Allah — en güzeli olan — yaratanların

﴿١٤﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ بَعْدَ ذٰلِكَ لَمَيِّتُونَۜ ﴿١٥﴾ ثُمَّ اِنَّكُمْ

sonra — şübhesiz ki siz — sonra — bundan — elbette ölecek olanlarsınız — sonra — şübhesiz siz

يَوْمَ الْقِيٰمَةِ تُبْعَثُونَ ﴿١٦﴾ وَلَقَدْ خَلَقْنَا فَوْقَكُمْ

kıyâmet günü — diriltileceksiniz — ve — and olsun gerçekten — yarattık — sizin üstünüzde

سَبْعَ طَرَٓائِقَۗ وَمَا كُنَّا عَنِ الْخَلْقِ غَافِل۪ينَ ﴿١٧﴾

yedi — yollar — ve — olan değiliz — yaratılanlardan — gâfil

وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً بِقَدَرٍ فَاَسْكَنَّاهُ فِي الْاَرْضِ وَاِنَّا عَلٰى
ve indirdik | gökten | bir su | bir mikdar ile | sonra onu durdurduk | içinde | yer | ve | şübhesiz biz

ذَهَابٍ بِهِ لَقَادِرُونَ ۝١٨ فَاَنْشَاْنَا لَكُمْ بِهِ جَنَّاتٍ مِنْ نَخِيلٍ وَاَعْنَابٍ
gidermeye | onu | elbette gücü yetenleriz | böylece meydana getirdik | sizin için | onunla | bahçeler | hurma ağaçlarından | ve | üzüm bağlarından

لَكُمْ فِيهَا فَوَاكِهُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَاْكُلُونَ ۝١٩ وَشَجَرَةً تَخْرُجُ
sizin için vardır | oralarda | meyveler | birçok | ve | onlardan | yersiniz | ve | bir ağaç ki | çıkar

مِنْ طُورِ سَيْنَاءَ تَنْبُتُ بِالدُّهْنِ وَصِبْغٍ لِلْاٰكِلِينَ ۝٢٠ وَاِنَّ
Tûr-ı Sînâ'dan | yetişir | yağ ile | ve | bir katık ile | yiyenlere | ve | şübhesiz

لَكُمْ فِي الْاَنْعَامِ لَعِبْرَةً نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهَا وَلَكُمْ فِيهَا
sizin için vardır | sağmal hayvanlarda | elbette bir ibret | size içiririz | o şeylerden ki | karınlarındadır | ve | sizin için vardır | onlarda

مَنَافِعُ كَثِيرَةٌ وَمِنْهَا تَاْكُلُونَ ۝٢١ وَعَلَيْهَا وَعَلَى الْفُلْكِ
faydalar | birçok | ve | onlardan | yersiniz | ve | onların üzerinde | ve | gemilerde

تُحْمَلُونَ ۝٢٢ وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلٰى قَوْمِهِ فَقَالَ يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ
taşınırsınız | ve and olsun gerçekten | gönderdik | Nûh'u | kavmine | ve dedi | ey kavmim | kulluk edin | Allah'a

مَا لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرُهُ اَفَلَا تَتَّقُونَ ۝٢٣ فَقَالَ الْمَلَؤُا الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ
sizin için yoktur | bir ilâh | ondan başka | hiç sakınmaz mısınız | fakat dedi | ileri gelenler | o kimseler ki | inkâr ettiler

قَوْمِهِ مَا هٰذَا اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُرِيدُ اَنْ يَتَفَضَّلَ عَلَيْكُمْ وَلَوْ شَاءَ اللّٰهُ
kavminden | bu değildir | ancak | bir insan | sizin gibi | istiyor | üstünlük sağlamasını | size | ve eğer | dileseydi | Allah

لَاَنْزَلَ مَلٰئِكَةً مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي اٰبَائِنَا الْاَوَّلِينَ ۝٢٤
elbette indirirdi | melekleri | işitmedik | bunu | içinde | atalarımız | evvelki

اِنْ هُوَ اِلَّا رَجُلٌ بِهِ جِنَّةٌ فَتَرَبَّصُوا بِهِ حَتّٰى حِينٍ ۝٢٥ قَالَ رَبِّ
o değildir | ancak | bir adam ki | onda var | bir delilik | hele bekleyin | onu | tâ ki | bir zamana kadar | dedi | Rabbim

انْصُرْنِي بِمَا كَذَّبُونِ ۝٢٦ فَاَوْحَيْنَا اِلَيْهِ اَنِ اصْنَعِ الْفُلْكَ
bana yardım et | o şeye karşı ki | beni yalanladılar | bunun üzerine vahyettik | ona | diye | yap | gemiyi

بِاَعْيُنِنَا وَوَحْيِنَا فَاِذَا جَاءَ اَمْرُنَا وَفَارَ التَّنُّورُ فَاسْلُكْ فِيهَا
nezâretimiz ile | ve | vahyimiz ile | nihâyet o vakit ki | geldi | emrimiz | ve | kaynadı | fırın | artık girdir | içine

مِنْ كُلٍّ زَوْجَيْنِ اثْنَيْنِ وَاَهْلَكَ اِلَّا مَنْ سَبَقَ عَلَيْهِ الْقَوْلُ
her birinden | eşi | iki | ve | âileni | ancak | o kimseyi ki | geçmiş | aleyhinde | söz

مِنْهُمْ وَلَا تُخَاطِبْنِي فِي الَّذِينَ ظَلَمُوا اِنَّهُمْ مُغْرَقُونَ ۝٢٧
onlardan | ve | bana hitabda bulunma | hakkında | o kimseler ki | zulmettiler | şübhesiz onlar | suda boğulacak olanlardır

18- Gökten belli bir mikdar ile su indirdik, sonra onu yerde durdurduk. Şübhesiz ki biz, onu gidermeye de elbette gücü yetenleriz.

19- Böylece onunla *(o yağmurla)* sizin için hurma bahçeleri ve üzüm bağları meydana getirdik. Oralarda sizin için birçok meyveler vardır ve onlardan yersiniz.

20- Bir de Tûr-ı Sînâ'dan çıkan bir ağaç *(meydana getirdik)* ki, *(bu ağaç, sizler için)* hem yağ, hem de yiyenlere bir katık *(olan zeytin)* ile *(berâber)* yetişir.

21- Şübhesiz ki sizin için sağmal hayvanlarda da elbette bir ibret vardır. Karınlarında bulunandan *(sütlerinden)* size içiririz. Onlarda sizin için *(daha)* birçok faydalar vardır; hem onlardan yersiniz.[1]

22- Hem onların üzerinde, hem de gemilerde taşınırsınız.

23- And olsun ki, Nûh'u kavmine *(peygamber olarak)* gönderdik de *(onlara)* dedi ki: "Ey kavmim! Allah'a kulluk edin; sizin için O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. *(O'nun azâbından)* hiç sakınmaz mısınız?"

24- Bunun üzerine kavminden inkâr eden ileri gelenler şöyle dedi: "Bu, sâdece sizin gibi bir insandır; size üstünlük sağlamak istiyor. Eğer Allah *(peygamber göndermek)* isteseydi, elbette melekleri indirirdi. *(Biz)* bunu evvelki atalarımızdan işitmedik."

25- "Bu, sâdece kendisinde delilik bulunan bir adamdır; hele bir zamâna kadar onu bekleyin bakalım!"

26- *(Nûh:)* "Rabbim! Beni yalanlamalarına karşı, bana yardım et!" dedi.

27- Bunun üzerine *(biz de)* ona şöyle vahyettik: "Nezâretimiz altında ve vahyimiz ile gemiyi yap; nihâyet emrimiz gelip de fırın kaynadığı *(sular taşmaya başladığı)* zaman, her bir *(hayvan cins)*inden *(erkek ve dişi olmak üzere)* ikişer eş ile *(îmân etmediklerinden, boğulacaklarına dâir)* ve içlerinden, aleyhinde söz geçmiş *(hüküm verilmiş)* olan *(bir oğlun ile diğer zevcen)* dışındaki âileni *(mü'minleri)*, ona *(gemiye)* al!

O zulmedenler hakkında ise bana hitabda bulunma *(yalvarma)*! Çünki onlar suda boğulacak olanlardır."

28- O hâlde sen, yanında bulunanlarla berâber gemiye yerleştiğin zaman artık de ki: "Bizi o zâlimler topluluğundan kurtaran Allah'a hamd olsun!"

29- Ve *(yine)* de ki: "Rabbim! Beni mübârek bir menzile indir; çünki sen, indirenlerin en hayırlısısın!"

30- Şübhesiz ki bunda, gerçekten ibretler vardır ve doğrusu *(biz, onları)* elbette imtihân edicileriz.

31- Sonra onların ardından başka bir nesil meydana getirdik.

32- Onlara da içlerinden: "Allah'a kulluk edin; sizin için O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur. Hiç sakınmaz mısınız?" diye *(kendilerine nasîhat etmesi için)* bir peygamber gönderdik.

33- Onun kavminden, inkâr edip âhirete kavuşmayı yalanlayan ve dünya hayâtında kendilerine refah verdiğimiz ileri gelenleri ise şöyle dedi: "Bu sâdece sizin gibi bir insandır; yemekte olduğunuzdan yiyor; içmekte olduğunuzdan içiyor."

34- "Eğer kendiniz gibi bir insana itâat ederseniz, o takdirde mutlakā siz gerçekten hüsrâna uğrayan kimseler olursunuz."

35- "*(O)* muhakkak ki siz öldüğünüz ve bir toprak ve bir kemik yığını hâline geldiğiniz zaman, gerçekten sizin *(kabirlerinizden)* çıkarılan kimseler olacağınızı mı va'd ediyor?"

36- "Heyhât! O va'd edilmekte olduğunuz şey, ne kadar uzak!"

37- "O *(hayat)*, bizim dünya hayâtımızdan başka bir şey değildir; *(kimimiz)* ölürüz, *(kimimiz)* yaşarız; biz *(öldükten sonra)* diriltilecek kimseler de değiliz."

38- "O, sâdece Allah'a karşı yalan uyduran bir adamdır. Biz ona inanan kimseler de değiliz."

39- *(O peygamber:)* "Rabbim! Beni yalanlamalarına karşı, bana yardım et!" dedi.

40- *(Allah:)* "Az *(bir zaman)* sonra *(onlar)* mutlakā pişmanlık duyan kimseler olacaklar!" buyurdu.

41- Nihâyet, o *(korkunç)* ses onları hak ile yakaladı da onları bir sel süprüntüsü hâline getirdik. Artık o zâlimler topluluğu helâk olsun!

42- Sonra onların ardından başka nesiller meydana getirdik.

فَاِذَا اسْتَوَيْتَ اَنْتَ وَ مَنْ مَعَكَ عَلَى الْفُلْكِ فَقُلِ الْحَمْدُ

hamd | artık de ki | gemiye | beraberindedir | o kimseler ki | ve | sen | yerleştin | o hâlde o vakit ki

لِلّٰهِ الَّذ۪ي نَجّٰينَا مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ٢٨ وَ قُلْ رَبِّ اَنْزِلْن۪ي مُنْزَلًا

bir menzile | beni indir | Rabbim | de ki | ve | zâlimler | topluluğundan | bizi kurtardı | o ki | Allahadır

مُبَارَكًا وَ اَنْتَ خَيْرُ الْمُنْزِل۪ينَ ٢٩ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ وَ اِنْ

doğrusu | ve | elbette ibretler | bunda vardır | şübhesiz | indirenlerin | en hayırlısısın | sen | ve | mübârek

كُنَّا لَمُبْتَل۪ينَ ٣٠ ثُمَّ اَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قَرْنًا اٰخَر۪ينَ ٣١

başka | bir nesil | onlardan sonra | meydana getirdik | sonra | elbette imtihân edici | biz olanız

فَاَرْسَلْنَا ف۪يهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ اَنِ اعْبُدُوا اللّٰهَ مَا لَكُمْ مِنْ

sizin için yoktur | Allah'a | kulluk edin | diye | onlardan | bir peygamber | onlara | ve gönderdik

اِلٰهٍ غَيْرُهُ اَفَلَا تَتَّقُونَ ٣٢ وَ قَالَ الْمَلَاُ مِنْ قَوْمِهِ الَّذ۪ينَ كَفَرُوا وَ كَذَّبُوا

yalanladılar | ve | inkâr ettiler | o kimseler ki | kavminden | ileri gelenleri | dedi | ve | hiç sakınmaz mısınız | ondan başka | bir ilâh

بِلِقَٓاءِ الْاٰخِرَةِ وَ اَتْرَفْنَاهُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا مَا هٰذَٓا اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ

sizin gibi | bir insan | ancak | bu değildir | dünya | hayatında | kendilerine refah verdik | ve | âhirete | kavuşmayı

يَاْكُلُ مِمَّا تَاْكُلُونَ مِنْهُ وَ يَشْرَبُ مِمَّا تَشْرَبُونَ ٣٣ وَلَئِنْ اَطَعْتُمْ بَشَرًا مِثْلَكُمْ

kendiniz gibi | bir insana | itâat ederseniz | ve and olsun eğer | içiyorsunuz | o şeyden ki | içiyor | ve | ondan | yiyorsunuz | o şeyden ki | yiyor

اِنَّكُمْ اِذًا لَخَاسِرُونَ ٣٤ اَيَعِدُكُمْ اَنَّكُمْ اِذَا مِتُّمْ وَكُنْتُمْ تُرَابًا وَ عِظَامًا

kemik yığını | ve | bir toprak | oldunuz | ve | öldünüz | o vakit ki | şübhesiz siz | size va'd mi ediyor | hüsrâna uğrayanlarsınız | o zaman | şübhesiz siz

اَنَّكُمْ مُخْرَجُونَ ٣٥ هَيْهَاتَ هَيْهَاتَ لِمَا تُوعَدُونَ ٣٦ اِنْ هِيَ اِلَّا حَيَاتُنَا

hayatımız | ancak | o değildir | va'd ediliyorsunuz | o şeye ki | ne kadar uzak | ne kadar uzak | çıkarılacak olanlarsınız | şübhesiz siz

الدُّنْيَا نَمُوتُ وَ نَحْيَا وَ مَا نَحْنُ بِمَبْعُوث۪ينَ ٣٧ اِنْ هُوَ اِلَّا رَجُلٌ افْتَرٰى عَلَى

karşı | uydurdu | bir adam | ancak | o değildir | diriltilecek kimseler | biz değiliz | ve | yaşarız | ve | ölürüz | dünya

اللّٰهِ كَذِبًا وَ مَا نَحْنُ لَهُ بِمُؤْمِن۪ينَ ٣٨ قَالَ رَبِّ انْصُرْن۪ي بِمَا

o şeye karşı ki | bana yardım et | Rabbim | dedi | inananlar | ona | biz değiliz | ve | bir yalan | Allah'a

كَذَّبُونِ ٣٩ قَالَ عَمَّا قَل۪يلٍ لَيُصْبِحُنَّ نَادِم۪ينَ ٤٠

pişman olanlar | mutlaka olacaklar | az (bir zaman)dır | o şeyde ki | buyurdu | beni yalanladılar

فَاَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ بِالْحَقِّ فَجَعَلْنَاهُمْ غُثَٓاءً فَبُعْدًا

artık helâk olsun | bir sel süprüntüsü olarak | ve onları kıldık | hak ile | o ses | nihâyet onları yakaladı

لِلْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ٤١ ثُمَّ اَنْشَاْنَا مِنْ بَعْدِهِمْ قُرُونًا اٰخَر۪ينَ ٤٢

başka | nesiller | onlardan sonra | meydana getirdik | sonra | o zâlimler | topluluğu

مَا تَسْبِقُ مِنْ اُمَّةٍ اَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٤٣﴾ ثُمَّ اَرْسَلْنَا

gönderdik sonra geri kalmazlar ve ecelinden hiç bir ümmet öne geçmez

رُسُلَنَا تَتْرَا كُلَّمَا جَاءَ اُمَّةً رَسُولُهَا كَذَّبُوهُ فَاَتْبَعْنَا بَعْضَهُمْ

bazılarını böylece tâbi' kıldık onu yalanladılar peygamberi bir ümmete geldi her ne zaman ard arda peygamberlerimizi

بَعْضًا وَجَعَلْنَاهُمْ اَحَادِيثَ فَبُعْدًا لِقَوْمٍ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٤٤﴾ ثُمَّ

sonra îmân etmeyecekler bir kavim ki o hâlde helâk olsun ibretli hikâyeler onları kıldık ve bazısına

اَرْسَلْنَا مُوسٰى وَاَخَاهُ هٰرُونَ بِاٰيَاتِنَا وَسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٤٥﴾ اِلٰى

apaçık bir delil ile ve âyetlerimizle Hârûn'u kardeşi ve Mûsâ'yı gönderdik

فِرْعَوْنَ وَمَلَائِهِ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا عَالِينَ ﴿٤٦﴾ فَقَالُوا

bu yüzden dediler büyüklük taslayan bir kavim idiler ve fakat kibirlendiler ileri gelenlerine ve Fir'avun'a

اَنُؤْمِنُ لِبَشَرَيْنِ مِثْلِنَا وَقَوْمُهُمَا لَنَا عَابِدُونَ ﴿٤٧﴾ فَكَذَّبُوهُمَا

böylece o ikisini yalanladılar kölelik eden kimseler bize ikisinin kavmi iken bizim gibi iki insana inanacak mıyız

فَكَانُوا مِنَ الْمُهْلَكِينَ ﴿٤٨﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ

kitabı Mûsâ'ya verdik and olsun gerçekten ve helâk edilenlerden ve oldular

لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٤٩﴾ وَجَعَلْنَا ابْنَ مَرْيَمَ وَاُمَّهُ اٰيَةً وَاٰوَيْنَاهُمَا

ikisini yerleştirdik ve bir mu'cize annesini ve Meryemin oğlunu kıldık ve doğru yolu bulurlar tâ ki onlar

اِلٰى رَبْوَةٍ ذَاتِ قَرَارٍ وَمَعِينٍ ﴿٥٠﴾ يَا اَيُّهَا الرُّسُلُ كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ

temiz şeylerden yiyin peygamberler ey akarsu ve barınma sahibi bir tepeye

وَاعْمَلُوا صَالِحًا اِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٥١﴾ وَاِنَّ هٰذِهِ اُمَّتُكُمْ

ümmetinizdir bu şübhesiz ve hakkıyla bilenim yapıyorsunuz o şeyleri ki şübhesiz ben sâlih bir amel yapın ve

اُمَّةً وَاحِدَةً وَاَنَا رَبُّكُمْ فَاتَّقُونِ ﴿٥٢﴾ فَتَقَطَّعُوا اَمْرَهُمْ بَيْنَهُمْ زُبُرًا

fırkalara aralarında işlerini fakat parçaladılar öyle ise benden sakının Rabbinizim ben ve tek bir ümmet olarak

كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٥٣﴾ فَذَرْهُمْ فِي غَمْرَتِهِمْ حَتّٰى حِينٍ ﴿٥٤﴾

bir zamana tâ ki gafletleri içinde artık onları bırak sevinenlerdir yanlarındadır o şeyler ki her bir topluluk

اَيَحْسَبُونَ اَنَّمَا نُمِدُّهُمْ بِهِ مِنْ مَالٍ وَبَنِينَ ﴿٥٥﴾ نُسَارِعُ لَهُمْ فِي الْخَيْرَاتِ

hayırlarına onların koşuşuyoruz oğullardan ve maldan onu onlara veriyoruz şübhesiz o şey ki sanıyorlar mı

بَلْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٦﴾ اِنَّ الَّذِينَ هُمْ مِنْ خَشْيَةِ رَبِّهِمْ مُشْفِقُونَ ﴿٥٧﴾

titreyenlerdir Rablerinden korkmaktan onlar o kimseler ki şübhesiz farkına varmıyorlar bil'akis

وَالَّذِينَ هُمْ بِاٰيَاتِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٨﴾ وَالَّذِينَ هُمْ بِرَبِّهِمْ لَا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

ortak koşmazlar Rablerine onlar o kimseler ki ve îmân ederler Rablerinin âyetlerine onlar o kimseler ki ve

43- Hiçbir ümmet ecelinden ne öne geçebilir, ne de geri kalabilir.

44- Sonra ard arda peygamberlerimizi gönderdik. Ne zaman bir ümmete peygamberi geldiyse, onu yalanladılar; bunun üzerine *(biz de)* onları birbiri ardına takarak *(helâk edip)* onları*(n başlarına geleni)* ibretli hikâyeler yaptık. O hâlde îmân etmeyecek bir kavim, helâk olsun!

45, 46- Sonra Mûsâ'yı ve kardeşi Hârûn'u, âyetlerimizle ve apaçık bir delil ile Fir'avun'a ve onun ileri gelenlerine gönderdik, fakat *(onlar)* kibirlendiler; zâten büyüklük taslayan bir kavim idiler.

47- Bu yüzden: "Kavimleri bize kölelik edip duran kimseler iken, bizim gibi iki insana mı inanacağız?" dediler.

48- Böylece o ikisini yalanladılar da helâk edilenlerden oldular.

49- And olsun ki Mûsâ'ya da Kitâb'ı verdik. Tâ ki onlar *(o İsrâiloğulları)*, doğru yolu bulabilsinler.

50- Meryemoğlunu *(Îsâ'yı)* da, annesini de bir mu'cize kıldık ve onları barınmaya elverişli ve suyu akan bir tepeye yerleştirdik.

51- Ey peygamberler! Temiz *(helâl)* şeylerden yiyin ve sâlih amel işleyin! Şübhesiz ki ben, ne yaparsanız hakkıyla bilenim.

52- İşte gerçekten bu *(ümmet-i İslâmiye)* tek bir ümmet olarak sizin ümmetinizdir. Ben de sizin Rabbinizim; öyle ise benden sakının!

53- Fakat *(insanlar din husûsunda)* işlerini kendi aralarında parça parça böldüler. Her kısım kendi yanında bulunan *(din)* ile memnundurlar.

54- Artık onları bir zamâna kadar dalâletleriyle *(baş başa)* bırak!

55, 56- *(Onlar,)* kendilerine vermekte olduğumuz mal ve oğullar ile, onların hayırlarına mı koşuyoruz sanıyorlar? Hayır! *(Onlar işin)* farkına varmıyorlar!

57- Şübhesiz *(bir de hayırda gayret gösteren)* o kimseler *(de var)* ki, onlar Rablerinin azâbından korkarak titreyenlerdir.

58- Hem o kimseler ki, onlar Rablerinin âyetlerine îmân ederler.

59- Yine o kimseler ki, onlar Rablerine ortak koşmazlar.

60- Ve o kimseler ki, şübhesiz onlar Rablerine dönecek kimseler oldukları*(nı bildikleri)* için, verdikleri şeyleri kalbleri ürpererek verirler.

61- İşte bunlar, hayırlı işlerde koşuşurlar ve onlar bunlarda *(o hizmetlerde)* sâbikūn *(önde gidenler)*dir.

62- *(Biz)* kimseyi gücünün yetmeyeceği bir şeyle mükellef tutmayız ve katımızda gerçeği söyleyen bir kitab vardır; onlar haksızlığa da uğratılmazlar.

63- Hayır! *(Kâfirlerin)* kalbleri bundan gaflet içindedir ve onların bundan başka *(kötü)* amelleri de vardır, kendileri onlar *(o işler)* ile amel eden kimselerdir.

64- Nihâyet onların ni'met içinde olanlarını azâb ile yakaladığımız zaman, bir de bakarsın ki onlar feryâd ederler.

65- *(Onlara şöyle deriz:)* "Bugün artık feryâd etmeyin; çünki siz, bizden yardım görmeyeceksiniz!"

66, 67- "Hakîkaten âyetlerim size okunuyordu da, büyüklük taslayanlar olarak ökçeleriniz üzerinde geriye dönüyordunuz; geceleyin toplanarak saçmalıyordunuz."

68- Bu sözü *(Kur'ân'ı)* hiç düşünmediler mi? Yoksa kendilerine, evvelki atalarına gelmeyen bir şey mi geldi?

69- Yoksa peygamberlerini tanımadılar da bu yüzden mi onu inkâr edicidirler?

70- Yoksa onda bir delilik olduğunu mu söylüyorlar? Hayır! *(O peygamber)* onlara hakkı getirmiştir; fakat onların çoğu, haktan hoşlanmayan kimselerdir.

71- Eğer hak, onların nefislerinin arzularına uysaydı, elbette gökler, yer ve bunların içinde bulunanlar bozulup giderdi. Hayır! Onlara zikirlerini *(içinde şan ve şerefleri olan Kur'ân'ı)* getirdik; fakat onlar kendi şereflerinden yüz çevirenlerdir.

72- *(Ey Resûlüm!)* Yoksa *(sen)* onlardan bir ücret mi istiyorsun? İşte Rabbinin harcı *(mükâfâtı)* daha hayırlıdır. Ve O, rızık verenlerin en hayırlısıdır.

73- Hâlbuki şübhesiz sen, onları elbette dosdoğru bir yola da'vet ediyorsun.

74- Fakat muhakkak ki âhirete inanmayanlar, doğrusu o yoldan sapanlardır.

وَالَّذ۪ينَ يُؤْتُونَ مَٓا اٰتَوْا وَقُلُوبُهُمْ وَجِلَةٌ اَنَّهُمْ اِلٰى رَبِّهِمْ رَاجِعُونَۙ

ve · o kimseler ki · verirler · o şeyleri ki · verdiler · kalbleri iken · ürperen · şübhesiz onlar · Rablerine · dönecek olanlar

﴿٦٠﴾ اُو۬لٰٓئِكَ يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ وَهُمْ لَهَا سَابِقُونَ ﴿٦١﴾ وَلَا نُكَلِّفُ

işte onlar · koşuşurlar · hayırlı işlerde · ve · onlar · bunlarda · önde gidenlerdir · ve · mükellef tutmayız

نَفْسًا اِلَّا وُسْعَهَا وَلَدَيْنَا كِتَابٌ يَنْطِقُ بِالْحَقِّ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ

bir kimseyi · ancak · gücünün yettiği ile · ve katımızda vardır · bir kitab ki · söylüyor · gerçeği · ve · onlar · haksızlığa uğratılmazlar

﴿٦٢﴾ بَلْ قُلُوبُهُمْ ف۪ي غَمْرَةٍ مِنْ هٰذَا وَلَهُمْ اَعْمَالٌ مِنْ دُونِ ذٰلِكَ هُمْ

bil'akis · kalbleri · içindedir · bir gaflet · bundan · ve onların vardır · amelleri · başka · bundan · kendileri

لَهَا عَامِلُونَ ﴿٦٣﴾ حَتّٰٓى اِذَٓا اَخَذْنَا مُتْرَف۪يهِمْ بِالْعَذَابِ اِذَا هُمْ

onlar ile · amel edenlerdir · nihâyet · o vakit ki · yakaladık · ni'met içinde olanlarını · azâb ile · birden · onlar

يَجْـَٔرُونَۜ ﴿٦٤﴾ لَا تَجْـَٔرُوا الْيَوْمَ اِنَّكُمْ مِنَّا لَا تُنْصَرُونَ ﴿٦٥﴾ قَدْ كَانَتْ

feryâd ederler · feryâd etmeyin · bugün · şübhesiz siz · bizden · yardım görmeyeceksiniz · gerçekten · idi

اٰيَات۪ي تُتْلٰى عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ عَلٰٓى اَعْقَابِكُمْ تَنْكِصُونَۙ ﴿٦٦﴾

âyetlerim · okunuyor · size · ve idiniz · üzerinde · ökçeleriniz · geriye dönüyorsunuz

مُسْتَكْبِر۪ينَۗ بِه۪ سَامِرًا تَهْجُرُونَ ﴿٦٧﴾ اَفَلَمْ يَدَّبَّرُوا الْقَوْلَ اَمْ جَٓاءَهُمْ

büyüklük taslayanlar olarak · onunla · gece sohbetçisi olarak · saçmalıyorsunuz · hiç düşünmediler mi · sözü · yoksa · onlara geldi mi

مَا لَمْ يَأْتِ اٰبَٓاءَهُمُ الْاَوَّل۪ينَۘ ﴿٦٨﴾ اَمْ لَمْ يَعْرِفُوا رَسُولَهُمْ فَهُمْ لَهُ

o şey ki · gelmedi · atalarına · evvelki · yoksa · tanımadılar mı · peygamberlerini · bu yüzden onlar · onu

مُنْكِرُونَۘ ﴿٦٩﴾ اَمْ يَقُولُونَ بِه۪ جِنَّةٌۜ بَلْ جَٓاءَهُمْ بِالْحَقِّ وَاَكْثَرُهُمْ

inkâr edicidirler · yoksa · söylüyorlar mı · onda vardır · bir delilik · bil'akis · onlara gelmiştir · hak ile · ve · onların çoğu

لِلْحَقِّ كَارِهُونَ ﴿٧٠﴾ وَلَوِ اتَّبَعَ الْحَقُّ اَهْوَٓاءَهُمْ لَفَسَدَتِ السَّمٰوَاتُ

hakka karşı · hoşlanmayanlardır · ve · eğer · uysaydı · hak · arzularına · elbette bozulmuştu · gökler

وَالْاَرْضُ وَمَنْ ف۪يهِنَّۜ بَلْ اَتَيْنَاهُمْ بِذِكْرِهِمْ فَهُمْ عَنْ ذِكْرِهِمْ

ve · yer · ve · o kimseler ki · bunların içindedir · bil'akis · onlara getirdik · zikirlerini · fakat onlar · zikredilmelerinden

مُعْرِضُونَۜ ﴿٧١﴾ اَمْ تَسْـَٔلُهُمْ خَرْجًا فَخَرَاجُ رَبِّكَ خَيْرٌۗ

yüz çevirenlerdir · yoksa · onlardan istiyor musun · bir haraç · işte haracı · Rabbinin · daha hayırlıdır

وَهُوَ خَيْرُ الرَّازِق۪ينَ ﴿٧٢﴾ وَاِنَّكَ لَتَدْعُوهُمْ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَق۪يمٍ

ve · o · en hayırlısıdır · rızık verenlerin · ve · şübhesiz sen · elbet onları da'vet ediyorsun · bir yola · dosdoğru

﴿٧٣﴾ وَاِنَّ الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ عَنِ الصِّرَاطِ لَنَاكِبُونَ ﴿٧٤﴾

ve · şübhesiz · o kimseler ki · inanmıyorlar · âhirete · o yoldan · elbette sapanlardır

حزب ٢

وَلَوْ رَحِمْنَاهُمْ وَكَشَفْنَا مَا بِهِمْ مِنْ ضُرٍّ لَلَجُّوا فِي طُغْيَانِهِمْ

ve - eğer · onlara merhamet etseydik · ve · açsaydık · kendilerinde olanı · sıkıntıdan · elbette ısrar ederlerdi · azgınlıkları içinde

يَعْمَهُونَ ﴿٧٥﴾ وَلَقَدْ اَخَذْنَاهُمْ بِالْعَذَابِ فَمَا اسْتَكَانُوا لِرَبِّهِمْ وَمَا

bocalayıp duruyorlar · ve and olsun gerçekten · onları yakaladık · azâb ile · yine boyun eğmediler · Rablerine · ve

يَتَضَرَّعُونَ ﴿٧٦﴾ حَتّٰى اِذَا فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ بَابًا ذَا عَذَابٍ شَدِيدٍ اِذَا هُمْ

yalvarmıyorlar · nihâyet · o vakit ki · açtık · onlara · bir kapı · sâhibi · bir azâb · şiddetli · birden onlar

فِيهِ مُبْلِسُونَ ﴿٧٧﴾ وَهُوَ الَّذِى اَنْشَاَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ

içinde · ümîdsizliğe düşmüş kimselerdir · ve · o · odur ki · yarattı · sizin için · işitme · ve · gözler

وَالْاَفْـِٔدَةَ قَلِيلًا مَا تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾ وَهُوَ الَّذِى ذَرَاَكُمْ فِي الْاَرْضِ

ve · kalbler · ne kadar az · şükrediyorsunuz · ve · o · odur ki · sizi yaratıp yaydı · yeryüzünde

وَاِلَيْهِ تُحْشَرُونَ ﴿٧٩﴾ وَهُوَ الَّذِى يُحْيِي وَيُمِيتُ وَلَهُ اخْتِلَافُ الَّيْلِ

ve · onun huzûruna · toplanacaksınız · ve · o · odur ki · hayatı verir · ve · öldürür · ve · ona âiddir · ihtilâfı · gecenin

وَالنَّهَارِ اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٨٠﴾ بَلْ قَالُوا مِثْلَ مَا قَالَ الْاَوَّلُونَ

ve · gündüzün · hiç akıl erdirmez misiniz · bil'akis · dediler · o şey gibi ki · dedi · evvelkiler

﴿٨١﴾ قَالُوا ءَاِذَا مِتْنَا وَكُنَّا تُرَابًا وَعِظَامًا ءَاِنَّا لَمَبْعُوثُونَ

dediler · o vakit mi ki · öldük · ve · olduk · bir toprak · ve · kemik yığını · şübhesiz biz mi · elbet diriltilecek olanlarız

﴿٨٢﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا نَحْنُ وَاٰبَاؤُنَا هٰذَا مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَا اِلَّا

and olsun gerçekten · tehdîd edilmiştik · biz · ve · atalarımız · bununla · bundan önce · bu değildir · ancak

اَسَاطِيرُ الْاَوَّلِينَ ﴿٨٣﴾ قُلْ لِمَنِ الْاَرْضُ وَمَنْ فِيهَا اِنْ كُنْتُمْ

masalları · evvelkilerin · de ki · kimindir · yer · ve · o kimseler ki · içindedir · eğer · iseniz

تَعْلَمُونَ ﴿٨٤﴾ سَيَقُولُونَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿٨٥﴾

biliyorsunuz · diyecekler · Allah'ındır · de ki · hiç ibret almıyor musunuz

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمٰوَاتِ السَّبْعِ وَرَبُّ الْعَرْشِ

de ki · kimdir · Rabbi · göklerin · yedi · ve · Rabbi · Arş'ın

الْعَظِيمِ ﴿٨٦﴾ سَيَقُولُونَ لِلّٰهِ قُلْ اَفَلَا تَتَّقُونَ ﴿٨٧﴾ قُلْ

büyük · diyecekler · Allah'ındır · de ki · o hâlde sakınmıyor musunuz · de ki

مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ اِنْ كُنْتُمْ

kimdir · elinde olan · içyüzü · her · şeyin · ve · o · himâye ediyor · ve · himâye olunamıyor · ona karşı · eğer · iseniz

تَعْلَمُونَ ﴿٨٨﴾ سَيَقُولُونَ لِلّٰهِ قُلْ فَاَنّٰى تُسْحَرُونَ ﴿٨٩﴾

biliyorsunuz · diyecekler · Allah'ındır · de ki · öyle ise nasıl · büyüleniyorsunuz

75- Hem *(biz)* onlara merhamet edip kendilerindeki sıkıntıyı giderseydik, yine de gerçekten azgınlıkları içinde bocalayıp duracaklardı.

76- And olsun ki, onları *(Bedir'de)* azâb ile yakaladık da yine Rablerine boyun eğmediler ve *(O'na)* yalvarmıyorlar*(dı)*.

77- Nihâyet onlara şiddetli bir azab kapısı açtığımızda, bir de bakarsın ki onlar bunun içinde ümidsizliğe düşmüş kimselerdir.

78- Hâlbuki O, sizin için o kulak*(lar)*ı, o gözleri ve o kalbleri yaratandır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

79- Hem O, sizi yeryüzünde yaratıp, yayandır. Ve ancak O'nun huzûruna toplanacaksınız.

80- Ve yine O, hayâtı veren ve öldürendir; gece ile gündüzün ihtilâfı *(ard arda gelmesi)* de ancak O'na âiddir.[1] Hiç akıl erdirmez misiniz?

81- Hayır! *(Onlar da)* öncekilerin dediği gibi dediler.

82- Dediler ki: "Öldüğümüz ve bir toprak ve bir kemik yığını hâline geldiğimiz zaman mı, gerçekten biz mi yeniden diriltilecek kimseler olacakmışız?"

83- "Yemîn olsun ki biz de, daha önce atalarımız da böyle tehdîd edilmiştik; bu *(Kur'ân)* evvelkilerin masallarından başka bir şey değildir."

84- *(Ey Resûlüm!)* De ki: "Eğer biliyorsanız *(söyleyin bakalım)*, bu yer ve içinde bulunanlar kimindir?"

85- "Allah'ındır!" diyeceklerdir. De ki: "Hiç ibret almıyor musunuz?"

86- De ki: "Yedi göğün Rabbi ve büyük arşın Rabbi kimdir?"

87- *(O müşrikler yine:)* "*(Bunlar)* Allah'ındır!" diyecekler. De ki: "O hâlde *(Allah'ın azâbından)* sakınmıyor musunuz?"

88- De ki: "Eğer biliyorsanız *(söyleyin bakalım)*, herşeyin melekûtu *(içyüzü ve idâresi)* elinde olan ve kendisi himâye eden, fakat ona karşı *(kimsenin)* himâye olunması *(mümkün)* olmayan kimdir?"

89- "*(Bunlar hep)* Allah'a âiddir!" diyecekler.[2] De ki: "Öyleyse *(asıl siz)* nasıl büyüleniyorsunuz *(ki Kur'ân'a sihirdir diyorsunuz)*?"

90- Hayır! *(Biz)* onlara hakkı getirdik; fakat şübhesiz ki onlar, gerçekten yalancıdırlar!

91- Allah, hiçbir çocuk edinmemiştir; O'nunla berâber hiçbir ilâh da yoktur; eğer öyle olsaydı, her ilâh elbette kendi yarattığı ile *(kendi bildiğine)* giderdi ve mutlakā onlardan bir kısmı diğerine üstün gelirdi. Allah, onların isnâd etmekte oldukları vasıflardan münezzehdir.

92- Görünmeyeni ve görüneni hakkıyla bilendir; şirk koştukları şeylerden pek yücedir.

93, 94- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* De ki: "Rabbim! Eğer onların tehdîd edilmekte oldukları şeyi mutlakā bana göstereceksen, o hâlde Rabbim, beni o zâlimler topluluğunun içinde bulundurma!"

95- *(Ey Resûlüm!)* Şübhesiz ki biz, onlara va'd etmekte olduğumuz *(azâb)*ı sana da göstermeye elbette gücü yetenleriz.

96- Kötülüğü, daha güzel olan bir şey ile def' et; biz, onların isnâd etmekte oldukları vasıfları en iyi bileniz.

97- Ve de ki: "Rabbim! Şeytanların vesveselerinden sana sığınırım."

98- "Rabbim! *(Onların)* yanımda bulunmalarından dahi sana sığınırım."

99, 100- Nihâyet onlardan *(o müşriklerden)* birine ölüm geldiği zaman: "Rabbim! Beni geri gönder! Umulur ki ben, terk ettiğim *(dünya)*da sâlih bir amel işlerim" der. Hayır! Doğrusu o sâdece *(boş)* bir lâftır, onu söyleyen kendisidir. Artık onların önlerinde, tekrar diriltilecekleri güne kadar *(hiçbir şekilde dünyaya dönemeyecekleri)* bir perde *(olan kabir hayâtı)* vardır.

101- Sûr'a üflendiği zaman, artık o gün aralarında ne soy sop kalır, ne de birbirlerine bir şey sorarlar.

102- Artık *(sevab cihetiyle)* kimlerin tartıları ağır gelirse, işte onlar gerçekten kurtuluşa erenlerdir!

103- Kimlerin de tartıları hafif gelirse, işte onlar da kendilerini hüsrâna uğratanlardır; Cehennemde ebedî olarak kalıcıdırlar.

104- Ateş onların yüzlerini yalar ve onlar orada *(dudakları ateşten büzülerek)* dişleri sırıtmış bir hâldedirler.

بَلْ اَتَيْنَاهُمْ بِالْحَقِّ وَ اِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٩٠﴾ مَا اتَّخَذَ اللّٰهُ مِنْ وَلَدٍ وَ مَا
bil'akis – onlara getirdik – hakkı – ve – şübhesiz onlar – gerçekten yalancıdırlar – edinmemiştir – Allah – hiçbir çocuk – ve

كَانَ مَعَهُ مِنْ اِلٰهٍ اِذًا لَذَهَبَ كُلُّ اِلٰهٍ بِمَا خَلَقَ وَ لَعَلَا بَعْضُهُمْ
olmamıştır – onunla beraber – hiçbir ilâh – o takdirde – elbette gitmişti – her – bir ilâh – o şeyle ki – yarattı – ve – elbet üstün gelmişti – bazıları

عَلٰى بَعْضٍ سُبْحَانَ اللّٰهِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿٩١﴾ عَالِمِ الْغَيْبِ
bazısına – münezzehdir – Allah – o şeylerden ki – vasıflandırıyorlar – hakkıyla bilen – görünmeyeni

وَ الشَّهَادَةِ فَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٩٢﴾ قُلْ رَبِّ اِمَّا تُرِيَنِّي
ve – görüneni – işte pek yücedir – o şeylerden ki – şirk koşuyorlar – de ki – Rabbim – eğer – bana göstereceksen

مَا يُوعَدُونَ ﴿٩٣﴾ رَبِّ فَلَا تَجْعَلْنِي فِي الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩٤﴾ وَ اِنَّا
o şeyi ki – tehdîd ediliyorlar – Rabbim – o hâlde beni kılma – topluluğunun içinde – o zâlimler – ve – şübhesiz biz

عَلٰى اَنْ نُرِيَكَ مَا نَعِدُهُمْ لَقَادِرُونَ ﴿٩٥﴾ اِدْفَعْ بِالَّتِي هِيَ اَحْسَنُ
sana göstermemize – o şeyi ki – onlara va'd ediyoruz – elbette gücü yetenleriz – def' et – o şey ile ki – o – daha güzeldir

السَّيِّئَةَ نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَا يَصِفُونَ ﴿٩٦﴾ وَ قُلْ رَبِّ اَعُوذُ بِكَ
kötülüğü – biz – en iyi bileniz – o şeyleri ki – vasıflandırıyorlar – ve – de ki – Rabbim – sığınırım – sana

مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿٩٧﴾ وَ اَعُوذُ بِكَ رَبِّ اَنْ يَحْضُرُونِ
vesveselerinden – şeytanların – ve – sığınırım – sana – Rabbim – yanımda hazır olmalarından

﴿٩٨﴾ حَتّٰى اِذَا جَاءَ اَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ رَبِّ ارْجِعُونِ ﴿٩٩﴾
nihâyet – o vakit ki – geldi – onlardan birine – ölüm – dedi – Rabbim – beni geri döndür

لَعَلِّي اَعْمَلُ صَالِحًا فِيمَا تَرَكْتُ كَلَّا اِنَّهَا كَلِمَةٌ هُوَ قَائِلُهَا
olur ki ben – yaparım – sâlih bir amel – o şeyde ki – terk ettim – hayır – doğrusu o – bir lâftır – odur – onu söyleyen

وَ مِنْ وَرَائِهِمْ بَرْزَخٌ اِلٰى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿١٠٠﴾ فَاِذَا نُفِخَ فِي الصُّورِ
ve – önlerinde vardır – bir perde – o güne kadar ki – diriltilecekler – sonra o vakit ki – üflendi – Sûr'a

فَلَا اَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ وَ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿١٠١﴾ فَمَنْ ثَقُلَتْ
artık soy sop yoktur – aralarında – o gün – ve – birbirlerine bir şey soramazlar – artık kimin – ağır geldiyse

مَوَازِينُهُ فَاُولٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٠٢﴾ وَ مَنْ خَفَّتْ
tartıları – bu yüzden işte onlar – onlardır – kurtuluşa erenler – ve – kimin – hafif geldiyse

مَوَازِينُهُ فَاُولٰئِكَ الَّذِينَ خَسِرُوا اَنْفُسَهُمْ فِي جَهَنَّمَ
tartıları – artık işte onlar – o kimselerdir ki – hüsrâna uğrattılar – kendilerini – cehennemde

خَالِدُونَ ﴿١٠٣﴾ تَلْفَحُ وُجُوهَهُمُ النَّارُ وَ هُمْ فِيهَا كَالِحُونَ ﴿١٠٤﴾
ebedî kalıcıdırlar – yalar – yüzlerini – ateş – ve – onlar – orada – dişleri sırıtmış olanlardır

أَلَمْ تَكُنْ آيَاتِي تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ فَكُنْتُمْ بِهَا تُكَذِّبُونَ ﴿١٠٥﴾ قَالُوا رَبَّنَا
olmadı mı · âyetlerim · okunuyor · size · ve idiniz · onları · yalanlıyorsunuz · dediler · Rabbimiz

غَلَبَتْ عَلَيْنَا شِقْوَتُنَا وَكُنَّا قَوْمًا ضَالِّينَ ﴿١٠٦﴾ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْهَا
gâlib geldi · bize · bedbahtlığımız · ve · olduk · topluluğu · dalâlete düşenler · Rabbimiz · bizi çıkar · ondan

فَإِنْ عُدْنَا فَإِنَّا ظَالِمُونَ ﴿١٠٧﴾ قَالَ اخْسَؤُا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ
ve eğer · dönersek · artık şübhesiz biz · zulmeden kimseleriz · buyurdu ki · kesin sesinizi · orada · ve · bana konuşmayın

﴿١٠٨﴾ إِنَّهُ كَانَ فَرِيقٌ مِنْ عِبَادِي يَقُولُونَ رَبَّنَا آمَنَّا فَاغْفِرْ لَنَا
şu şübhesiz ki · idi · bir zümre · kullarımdan · diyorlardı · Rabbimiz · îmân ettik · artık bağışla · bizi

وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّخَذْتُمُوهُمْ سِخْرِيًّا حَتَّىٰ
ve · bize merhamet buyur · ve · sen · en hayırlısısın · merhametlilerin · halbuki onları edindiniz · bir eğlence · tâ ki

أَنْسَوْكُمْ ذِكْرِي وَكُنْتُمْ مِنْهُمْ تَضْحَكُونَ ﴿١١٠﴾ إِنِّي جَزَيْتُهُمُ الْيَوْمَ
size unutturdu · beni anmayı · ve · idiniz · onlardan · gülüyordunuz · şübhesiz ben · onları mükâfâtlandırdım · bugün

بِمَا صَبَرُوا أَنَّهُمْ هُمُ الْفَائِزُونَ ﴿١١١﴾ قَالَ كَمْ لَبِثْتُمْ فِي الْأَرْضِ
o şeye karşı ki · sabrettiler · şübhesiz onlar · onlardır · kurtuluşa erenler · buyurdu · ne kadar · kaldınız · yeryüzünde

عَدَدَ سِنِينَ ﴿١١٢﴾ قَالُوا لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ فَاسْأَلِ الْعَادِّينَ ﴿١١٣﴾
adediyle · seneler · dediler · kaldık · bir gün · veya · bir kısmı · günün · artık sor · sayanlara

قَالَ إِنْ لَبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا لَوْ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١١٤﴾ أَفَحَسِبْتُمْ
buyurdu · kalmadınız · ancak · pek az · eğer · gerçekten siz · olsaydınız · biliyorsunuz · yoksa sandınız mı

أَنَّمَا خَلَقْنَاكُمْ عَبَثًا وَأَنَّكُمْ إِلَيْنَا لَا تُرْجَعُونَ ﴿١١٥﴾ فَتَعَالَى اللَّهُ
ancak · sizi yarattık · boşuna · ve · gerçekten siz · bize · döndürülmeyeceksiniz · işte pek yücedir · Allah

الْمَلِكُ الْحَقُّ لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ ﴿١١٦﴾ وَمَنْ يَدْعُ مَعَ اللَّهِ
hükümdâr olan · gerçek · ilâh yoktur · ancak · O · Rabbidir · Arş'ın · kerîm olan · ve · kim · yalvarırsa · beraber · Allah ile

إِلَٰهًا آخَرَ لَا بُرْهَانَ لَهُ بِهِ فَإِنَّمَا حِسَابُهُ عِنْدَ رَبِّهِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ
bir ilâha · başka · bir delil yoktur · onun için · hakkında · artık ancak · onun hesâbı · katındadır · Rabbinin · şu şübhesiz ki · kurtuluşa ermez

الْكَافِرُونَ ﴿١١٧﴾ وَقُلْ رَبِّ اغْفِرْ وَارْحَمْ وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّاحِمِينَ ﴿١١٨﴾
kâfirler · ve · de ki · Rabbim · bağışla · ve · merhamet eyle · ve · sen · en hayırlısısın · merhamet edenlerin

سُورَةُ النُّورِ مَدَنِيَّةٌ
وَهِيَ أَرْبَعٌ وَسِتُّونَ آيَةً

105- *(Allah onlara buyurur ki:)* "Âyetlerim size okunuyordu da *(siz)* onları yalanlıyordunuz değil mi?"

106- *(Onlar şöyle)* derler: "Rabbimiz! Bedbahtlığımız bize gâlib geldi de dalâlete düşenler topluluğu olduk."

107- "Rabbimiz! Bizi buradan çıkar; artık bir daha *(küfre)* dönersek, o takdirde gerçekten *(kendi nefsimize)* zulmeden kimseler oluruz."

108- *(Allah onlara)* buyurur ki: "*(Yıkılıp gidin!)* Kesin orada sesinizi! Bana konuşmayın!"

109- "Çünki kullarımdan bir zümre vardı ki: 'Rabbimiz! *(Biz)* îmân ettik; artık bizi bağışla; bize merhamet buyur; sen merhametlilerin en hayırlısısın!' diyorlardı."

110- "Hâlbuki *(siz)* onları eğlence edindiniz; tâ ki *(onlar ile alay etmeniz)* size beni anmayı unutturdu ve *(siz)* onlara gülüyordunuz."

111- "Şübhesiz ki ben, sabretmelerine karşılık bugün onları mükâfâtlandırdım; gerçekten kurtuluşa erenler, ancak onlardır!"

112- *(Allah, inkâr edenlere:)* "Yeryüzünde seneler adediyle ne kadar kaldınız?" buyurur.

113- *(Onlar:)* "Bir gün veya günün bir kısmı kadar kaldık; artık o sayanlara *(hesab tutan o meleklere)* sor!" derler.

114- *(Allah şöyle)* buyurur: "Ancak pek az kaldınız; eğer gerçekten siz biliyor olsaydınız!"

115- "Sizi ancak boşuna yarattığımızı ve gerçekten siz bize döndürülmeyeceğinizi mi sandınız?"

116- İşte gerçek hükümdâr olan Allah, pek yücedir; O'ndan başka ilâh yoktur. *(O,)* kerîm olan arşın Rabbidir.

117- Kim Allah ile berâber, hakkında hiçbir delil bulunmayan başka bir ilâha yalvarırsa, artık onun hesâbı ancak Rabbinin katındadır. Şu şübhesiz ki, kâfirler kurtuluşa ermez.

118- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* De ki: "Rabbim! Bağışla! Merhamet eyle! Sen, merhamet edenlerin en hayırlısısın!"

24- NÛR SÛRESİ

[Medîne devrinde nâzil olmuştur, 64 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- *(Bu)* bir sûredir ki, onu indirdik ve onu*(n hükümlerini)* farz kıldık; ve onda apaçık âyetler indirdik. Tâ ki siz ibret alasınız!

2- Zinâ eden kadın ile zinâ eden erkeğin her birine yüzer sopa vurun; eğer Allah'a ve âhiret gününe îmân ediyorsanız, Allah'ın cezâsı*(nı tatbik)* husûsunda o ikisine karşı bir acıma duygusu, artık size mâni' olmasın! Mü'minlerden bir topluluk da o ikisinin cezâsına şâhid olsun!

3- Zinâ eden erkek, zinâ eden bir kadından veya müşrik olan bir kadından başkasıyla evlenemez. Zinâ eden bir kadına gelince, zinâ eden bir erkekten veya müşrik olan bir erkekten başkası onunla evlenemez. Bu, mü'minlere haram kılınmıştır.(1)

4- İffetli kadınlara zinâ isnâd eden, sonra dört şâhid getiremeyenler*(in herbirin)*e seksen sopa vurun ve ebedî olarak onların şâhidliğini kabûl etmeyin! İşte onlar, fâsıkların ta kendileridir.

5- Ancak, bundan sonra tevbe eden ve *(hâllerini)* düzeltenler müstesnâ. Artık şübhesiz ki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

6, 7- Zevcelerine zinâ isnâd eden ve lehlerinde kendilerinden başka şâhidleri de bulunmayanlara gelince, bunların herbirinin şâhidliği, kendisinin gerçekten doğru söyleyenlerden olduğuna dâir dört def'a Allah'a yemîn ederek şâhidlik etmesi; beşinci de eğer yalan söyleyenlerden ise, gerçekten Allah'ın lâ'netinin kendi üzerine olması*(nı dilemesi)*dir.

8, 9- *(Zevcenin de,)* şübhesiz onun *(kocasının)* gerçekten yalan söyleyenlerden olduğuna dâir dört *(def'a)* Allah'a yemîn ederek şâhidlik etmesi; beşincide, eğer *(kocası)* doğru söyleyenlerden ise Allah'ın gazabının kendi üzerine olması*(nı dilemesi)* kendisinden hadd cezâsını kaldırır.

10- Hâlbuki üzerinizde Allah'ın ihsânı ve rahmeti *(olmasaydı)* ve şübhesiz ki Allah, Tevvâb *(tevbeleri çok kabûl eden)*, Hakîm *(her işi hikmetli olan)* olmasaydı *(hâliniz nice olurdu)*!

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

سُورَةٌ اَنْزَلْنَاهَا وَ فَرَضْنَاهَا وَ اَنْزَلْنَا فِيهَٓا اٰيَاتٍ بَيِّنَاتٍ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ۝١

ibret alırsınız | tâ ki siz | apaçık | âyetler | onda | indirdik | ve | onu farz kıldık | ve | onu indirdik | bir sûredir ki

اَلزَّانِيَةُ وَ الزَّانِي فَاجْلِدُوا كُلَّ وَاحِدٍ مِنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ وَ لَا تَأْخُذْكُمْ

sizi alıkoymasın | ve | sopa | yüz | o ikisinden | birine | her | artık vurun | zinâ eden erkek | ve | zinâ eden kadın

بِهِمَا رَأْفَةٌ فِي دِينِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُونَ بِاللّٰهِ وَ الْيَوْمِ الْاٰخِرِ وَ لْيَشْهَدْ

şâhid olsun | ve | âhiret | gününe | ve | Allah'a | îmân ediyorsunuz | iseniz | eğer | Allahın | dîni husûsunda | bir acıma | onlara karşı

عَذَابَهُمَا طَٓائِفَةٌ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ۝٢ اَلزَّانِي لَا يَنْكِحُ اِلَّا زَانِيَةً اَوْ مُشْرِكَةً

müşrik bir kadınla | veya | zânî bir kadınla | ancak | evlenemez | zinâ eden erkek | mü'minlerden | bir topluluk | onların cezâsına

وَ الزَّانِيَةُ لَا يَنْكِحُهَٓا اِلَّا زَانٍ اَوْ مُشْرِكٌ وَ حُرِّمَ ذٰلِكَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ ۝٣

mü'minlere | bu | haram kılınmıştır | ve | müşrik bir erkek | veya | zânî erkek | ancak | onunla evlenemez | zânî bir kadın | ve

وَ الَّذِينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ ثُمَّ لَمْ يَأْتُوا بِاَرْبَعَةِ شُهَدَٓاءَ فَاجْلِدُوهُمْ

bu takdîrde onlara vurun | şâhid | dört | getirmediler | sonra | iffetli kadınlara | (iftirâ) atıyorlar | o kimseler ki | ve

ثَمَانِينَ جَلْدَةً وَ لَا تَقْبَلُوا لَهُمْ شَهَادَةً اَبَدًا وَ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ۝٤

fâsıklar | onlardır | işte onlar | ve | ebedî olarak | bir şâhidlik | onlar için | kabul etmeyin | ve | sopa | seksen

اِلَّا الَّذِينَ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ وَ اَصْلَحُوا فَاِنَّ اللّٰهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ۝٥

çok merhametlidir | çok bağışlayandır | Allah | artık şübhesiz | düzeltiler | ve | bunun | ardından | tevbe ettiler | o kimseler ki | ancak

وَ الَّذِينَ يَرْمُونَ اَزْوَاجَهُمْ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُمْ شُهَدَٓاءُ اِلَّٓا اَنْفُسُهُمْ

kendileri | ancak | şâhidler | onlar için | olmadı | ve | zevcelerine | atıyorlar | o kimseler ki | ve

فَشَهَادَةُ اَحَدِهِمْ اَرْبَعُ شَهَادَاتٍ بِاللّٰهِ اِنَّهُ لَمِنَ الصَّادِقِينَ ۝٦

doğru söyleyenlerdendir | şübhesiz o | Allah'a yemînle | şâhidlik | dört | onlardan birinin | artık şâhidliği

وَ الْخَامِسَةُ اَنَّ لَعْنَتَ اللّٰهِ عَلَيْهِ اِنْ كَانَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ۝٧ وَ يَدْرَؤُا عَنْهَا

kendisinden | def eder | ve | yalan söyleyenlerden | ise | eğer | kendi üzerinedir | Allahın | lâ'neti | şübhesiz | beşincide | ve

الْعَذَابَ اَنْ تَشْهَدَ اَرْبَعَ شَهَادَاتٍ بِاللّٰهِ اِنَّهُ لَمِنَ الْكَاذِبِينَ ۝٨

yalan söyleyenlerdendir | şübhesiz o | Allah'a yemînle | şâhidlikle | dört | şâhidlik etmesi | cezâyı

وَ الْخَامِسَةَ اَنَّ غَضَبَ اللّٰهِ عَلَيْهَٓا اِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ ۝٩

doğru söyleyenlerden | ise | eğer | kendi üzerinedir | Allahın | gazabı | şübhesiz | beşincide | ve

وَ لَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَ رَحْمَتُهُ وَ اَنَّ اللّٰهَ تَوَّابٌ حَكِيمٌ ۝١٠

her işi hikmetli olan | tevbeleri kabul eden | Allah | şübhesiz | ve | rahmeti | ve | üzerinizde | Allahın | ihsânı | eğer olmasaydı | ve

اِنَّ الَّذ۪ينَ جَاؤُ بِالْاِفْكِ عُصْبَةٌ مِنْكُمْۜ لَا تَحْسَبُوهُ شَرًّا لَكُمْۜ بَلْ هُوَ

o bil'akis · kendiniz için · bir şer · onu sanmayın · sizden · bir topluluktur · o iftirâyı · getirdiler · o kimseler ki · doğrusu

خَيْرٌ لَكُمْۜ لِكُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ مَا اكْتَسَبَ مِنَ الْاِثْمِۚ وَالَّذ۪ي تَوَلّٰى

üstlendi · o kimse ki · ve · günahtan · kazandı · o şey ki · onlardan · kişinin · herbiri için var · sizin için · bir hayırdır

كِبْرَهُ مِنْهُمْ لَهُ عَذَابٌ عَظ۪يمٌ ﴿١١﴾ لَوْلَٓا اِذْ سَمِعْتُمُوهُ ظَنَّ الْمُؤْمِنُونَ

erkek mü'minler · zanda bulunmalı · onu işittiniz · o vakit ki · değil miydi · büyük · bir azâb · ona vardır · onlardan · büyüğünü

وَالْمُؤْمِنَاتُ بِاَنْفُسِهِمْ خَيْرًاۙ وَقَالُوا هٰذَٓا اِفْكٌ مُب۪ينٌ ﴿١٢﴾ لَوْلَا جَاؤُ

getirmeliler · değil miydi · apaçık · bir iftirâdır · bu · demeliler · ve · hayırlı · kendi vicdanlarıyla · kadın mü'minler · ve

عَلَيْهِ بِاَرْبَعَةِ شُهَدَٓاءَۚ فَاِذْ لَمْ يَأْتُوا بِالشُّهَدَٓاءِ فَاُو۬لٰٓئِكَ عِنْدَ

katında · öyleyse işte onlar · şâhidler · getirmediler · madem o vakit · şâhid · dört · buna karşı

اللّٰهِ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٣﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ ف۪ي

⇦ rahmeti · ve · üzerinizde · Allahın · ihsânı · eğer olmasaydı · ve · yalancılar · onlardır · Allahın

الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ لَمَسَّكُمْ ف۪ي مَٓا اَفَضْتُمْ ف۪يهِ عَذَابٌ عَظ۪يمٌۚ ﴿١٤﴾ اِذْ

o vakit ki · büyük · bir azâb · içine · daldınız · o şeyden dolayı ki · elbette size dokunurdu · âhirette · ve · dünyada

تَلَقَّوْنَهُ بِاَلْسِنَتِكُمْ وَتَقُولُونَ بِاَفْوَاهِكُمْ مَا لَيْسَ لَكُمْ بِه۪ عِلْمٌ وَتَحْسَبُونَهُ

onu sanıyordunuz · ve · hakkında bir bilgi · sizin için · yoktur · o şeyi ki · ağızlarınızla · söylüyordunuz · ve · dillerinizle · onu alıyordunuz

هَيِّنًا وَهُوَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظ۪يمٌ ﴿١٥﴾ وَلَوْلَٓا اِذْ سَمِعْتُمُوهُ قُلْتُمْ مَا

⇦ demeliydiniz · onu işittiniz · o vakit ki · değil miydi · ve · büyüktür · Allahın · katında · o · ve · kolay bir şey

يَكُونُ لَنَٓا اَنْ نَتَكَلَّمَ بِهٰذَاۗ سُبْحَانَكَ هٰذَا بُهْتَانٌ عَظ۪يمٌ ﴿١٦﴾ يَعِظُكُمُ

size nasîhat ediyor · büyük · bir iftirâdır · bu · hâşâ · bu hususta · konuşmamız · bizim için · olmaz

اللّٰهُ اَنْ تَعُودُوا لِمِثْلِه۪ٓ اَبَدًا اِنْ كُنْتُمْ مُؤْمِن۪ينَۚ ﴿١٧﴾ وَيُبَيِّنُ

açıklıyor · ve · mü'min kimseler · iseniz · eğer · ebediyen · onun benzerine · dönersiniz diye · Allah

اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيَاتِۜ وَاللّٰهُ عَل۪يمٌ حَك۪يمٌ ﴿١٨﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ يُحِبُّونَ

arzû ediyorlar · o kimseler ki · şübhesiz · her işi hikmetlidir · herşeyi bilendir · Allah · ve · âyetleri · size · Allah

اَنْ تَش۪يعَ الْفَاحِشَةُ فِي الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَهُمْ عَذَابٌ اَل۪يمٌۙ فِي

elemli · bir azâb · onlar için vardır · îmân ettiler · o kimseler içinde ki · çirkin işin · yayılmasını

الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ وَاَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿١٩﴾ وَلَوْلَا فَضْلُ

ihsânı · eğer olmasaydı · ve · bilmezsiniz · siz · ve · bilir · Allah · ve · âhirette · ve · dünyada

اللّٰهِ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ وَاَنَّ اللّٰهَ رَؤُ۫فٌ رَح۪يمٌ ﴿٢٠﴾

çok merhametli · çok şefkatli · Allah · şübhesiz · ve · rahmeti · ve · üzerinizde · Allah'ın

11- Şübhesiz ki o iftirâyı getirenler, içinizden bir topluluktur. Onu *(o iftirâyı)*, kendiniz için bir şer sanmayın! Bil'akis o, sizin için *(hakkınızda inen âyetlere ve bir çok sevâba vesîle olmakla)* bir hayırdır. Onlardan *(o iftirâyı çıkaranlardan)* her bir kişiye *(ise, âhirette cezâsını görmek üzere)* o işlediği günah vardır. Onlardan, *(elebaşılık yaparak, bu günahın)* büyüğünü yüklenen kimseye ise, *(pek)* büyük bir azab vardır.

12- Onu işittiğiniz zaman, gerek erkek mü'minlerin ve gerekse kadın mü'minlerin, kendi vicdanlarıyla hüsn-i zanda bulunarak: "*(Böyle bir şey olamaz!)* Bu apaçık bir iftirâdır!" demeleri gerekmez miydi?

13- *(Onların)* buna karşı dört şâhid getirmeleri gerekmez miydi? Mâdem ki şâhidleri getiremediler; öyleyse onlar Allah katında yalancıların ta kendileridir.

14- Hâlbuki dünyada ve âhirette Allah'ın ihsânı ve rahmeti üzerinizde olmasaydı, içine daldığınız bu şeyden *(iftirâdan)* dolayı, size elbette *(pek)* büyük bir azab dokunurdu.

15- Bunu *(bu iftirâyı)* dillerinizle *(birbirinizden)* alıyor ve hakkında bir bilgi sâhibi olmadığınız bir şeyi ağızlarınızla söylüyor ve bunu *(pek)* kolay *(ehemmiyetsiz)* bir şey sanıyordunuz. Hâlbuki bu, Allah katında büyük *(bir günah)*tır.

16- Hem onu duyduğunuz zaman: "Bu hususta konuşmamız bize yakışmaz! Hâşâ! Bu büyük bir iftirâdır!" demeniz gerekmez miydi?

17- Eğer mü'min kimseler iseniz, böyle bir duruma ebediyen *(bir daha)* dönmemeniz için Allah size *(böyle)* nasîhat ediyor.

18- Ve Allah size âyetleri açıklıyor. Çünki Allah, Alîm *(herşeyin içyüzünü bilen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

19- Şübhesiz ki çirkin şeylerin *(söz ve fiillerin)*, îmân edenlerin içinde yayılmasını arzû edenlere, dünyada da âhirette de *(pek)* elemli bir azab vardır. Ve Allah bilir, siz ise bilmezsiniz.

20- Ve eğer üzerinizde Allah'ın ihsânı ve rahmeti *(olmasaydı)* ve şübhesiz ki Allah, Raûf *(çok şefkat eden)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* olmasaydı *(sizi hemen azâba uğratırdı)*!

21- Ey îmân edenler! Şeytanın adımlarına uymayın!

Kim şeytanın adımlarına tâbi' olursa, artık şübhesiz ki o, çirkin işleri ve kötülüğü emreder!

Eğer üzerinizde Allah'ın ihsânı ve rahmeti olmasaydı, içinizden hiçbir kimse ebedî olarak temize çıkamazdı.

Fakat Allah, dilediğini temize çıkarır.

Çünki Allah, Semî' *(hakkıyla işiten)*dir, Alîm *(herşeyi bilen)*dir.

22- İçinizden fazîletli ve servet sâhibi kimseler, akrabâlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere bir şey vermemeye yemîn etmesin; affetsinler, aldırmasınlar!

Dikkat edin, *(sizin onları bağışlamanıza mükâfaten)* Allah'ın *(da)* sizi bağışlamasını arzû etmez misiniz? Çünki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

23- Şübhesiz ki, *(çirkin işlerden)* habersiz, iffetli mü'min kadınlara zinâ isnâd edenler, dünyada ve âhirette lâ'netlenmişlerdir; onlar için *(pek)* büyük bir azab vardır.

24- O gün, dilleri, elleri ve ayakları, yapmakta oldukları şeylere dâir aleyhlerinde şâhidlik edecektir.

25- O gün, Allah onlara hak ettikleri cezâlarını tam olarak verecektir ve *(onlar)* mutlakā Allah'ın apaçık hak olduğunu bileceklerdir.

26- Kötü kadınlar kötü erkekler içindir, kötü erkekler de kötü kadınlar içindir *(birbirlerine yaraşırlar)*.

İyi kadınlar iyi erkekler için, iyi erkekler de iyi kadınlar içindir *(onlar da onlara lâyıktır)*.

Bunlar *(o iftirâcıların)* söylemekte olduklarından uzak olanlardır.

Onlar için bir mağfiret ve *(dâimî)* güzel bir rızık vardır.

27- Ey îmân edenler! Kendi evlerinizden başka evlere izin almadan ve *(o evin)* halkına selâm vermeden *(içeri)* girmeyin!

Bu sizin için hayırlıdır; olur ki ibret alırsınız.

يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا لَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِۜ وَمَنْ يَتَّبِعْ خُطُوَاتِ

adımlarına | tâbi' olursa | kim | ve | şeytanın | adımlarına | uymayın | îmân ettiler | o kimseler ki | ey

الشَّيْطَانِ فَاِنَّهُ يَأْمُرُ بِالْفَحْشَٓاءِ وَالْمُنْكَرِۜ وَلَوْلَا فَضْلُ اللّٰهِ

Allahın | ihsânı | eğer olmasaydı | ve | kötülüğü | ve | çirkin işi | emreder | artık şübhesiz o | şeytanın

عَلَيْكُمْ وَرَحْمَتُهُ مَا زَكٰى مِنْكُمْ مِنْ اَحَدٍ اَبَدًاۙ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ

Allah | fakat | ebedî olarak | hiçbir kimse | sizden | temize çıkmazdı | rahmeti | ve | üzerinizde

يُزَكّ۪ي مَنْ يَشَٓاءُۜ وَاللّٰهُ سَم۪يعٌ عَل۪يمٌ ﴿٢١﴾ وَلَا يَأْتَلِ اُو۬لُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ

sizden | fazîlet | sâhibleri | yemîn etmesin | ve | her şeyi bilendir | hakkıyla işitendir | Allah | ve | diler | o kimseyi ki | temize çıkarır

وَالسَّعَةِ اَنْ يُؤْتُٓوا اُو۬لِي الْقُرْبٰى وَالْمَسَاك۪ينَ وَالْمُهَاجِر۪ينَ ف۪ي سَب۪يلِ اللّٰهِ

Allah | yolunda | hicret edenlere | ve | yoksullara | ve | akrabâlık | sâhiblerine | verirler diye | genişlik | ve

وَلْيَعْفُوا وَلْيَصْفَحُواۜ اَلَا تُحِبُّونَ اَنْ يَغْفِرَ اللّٰهُ لَكُمْۜ وَاللّٰهُ

Allah | ve | sizi | Allah'ın | bağışlamasını | arzû etmez misiniz | aldırmasınlar | ve | affetsinler | ve

غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿٢٢﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ يَرْمُونَ الْمُحْصَنَاتِ الْغَافِلَاتِ الْمُؤْمِنَاتِ

mü'min kadınlara | habersiz kadınlara | iffetli kadınlara | (iftirâ) atıyorlar | o kimseler ki | şübhesiz | çok merhametlidir | çok bağışlayandır

لُعِنُوا فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِۖ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظ۪يمٌۙ ﴿٢٣﴾ يَوْمَ تَشْهَدُ

şâhidlik edecektir | o gün | büyük | bir azâb | onlar için vardır | ve | âhirette | ve | dünyada | lâ'netlenmişlerdir

عَلَيْهِمْ اَلْسِنَتُهُمْ وَاَيْد۪يهِمْ وَاَرْجُلُهُمْ بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٢٤﴾

yapıyorlar | idiler | o şeylere dâir ki | ayakları | ve | elleri | ve | dilleri | aleyhlerinde

يَوْمَئِذٍ يُوَفّ۪يهِمُ اللّٰهُ د۪ينَهُمُ الْحَقَّ وَيَعْلَمُونَ اَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ الْمُب۪ينُ

apaçık | hak olan | odur | Allah | şübhesiz | bilecekler | ve | hak | cezâlarını | Allah | onlara tam verecektir | o gün

﴿٢٥﴾ اَلْخَب۪يثَاتُ لِلْخَب۪يث۪ينَ وَالْخَب۪يثُونَ لِلْخَب۪يثَاتِۚ وَالطَّيِّبَاتُ

iyi kadınlar | ve | kötü kadınlar içindir | kötü erkekler | ve | kötü erkekler içindir | kötü kadınlar

لِلطَّيِّب۪ينَ وَالطَّيِّبُونَ لِلطَّيِّبَاتِۚ اُو۬لٰٓئِكَ مُبَرَّؤُ۫نَ مِمَّا يَقُولُونَۜ

söylüyorlar | o şeyden ki | uzak olanlardır | işte onlar | iyi kadınlar içindir | iyi erkekler | ve | iyi erkekler için

لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَرِزْقٌ كَر۪يمٌ ﴿٢٦﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا

îmân ettiler | o kimseler ki | ey | bol | bir rızık | ve | bir mağfiret | onlar için vardır

لَا تَدْخُلُوا بُيُوتًا غَيْرَ بُيُوتِكُمْ حَتّٰى تَسْتَأْنِسُوا وَتُسَلِّمُوا

selâm vermenize dek | ve | izin almanıza kadar | tâ ki | kendi evlerinizden | başka | evlere | girmeyin

عَلٰٓى اَهْلِهَاۜ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢٧﴾

ibret alırsınız | olur ki siz | sizin için | hayırlıdır | bu | halkına

فَاِنْ لَمْ تَجِدُوا فِيهَٓا اَحَدًا فَلَا تَدْخُلُوهَا حَتّٰى يُؤْذَنَ
izin verilinceye dek | tâ ki | o zaman oraya girmeyin | bir kimseyi | orada | bulmazsanız | fakat eğer

لَكُمْ وَاِنْ قِيلَ لَكُمُ ارْجِعُوا فَارْجِعُوا هُوَ اَزْكٰى لَكُمْ
sizin için | daha temizdir | o | artık dönün | geri dönün | size | denirse | eğer | ve | size

وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ عَلِيمٌ ﴿٢٨﴾ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ اَنْ تَدْخُلُوا بُيُوتًا
evlere | girmenizde | bir günah | size | yoktur | hakkıyla bilendir | yapıyorsunuz | o şeyleri ki | Allah | ve

غَيْرَ مَسْكُونَةٍ فِيهَا مَتَاعٌ لَكُمْ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تُبْدُونَ وَمَا تَكْتُمُونَ
gizlersiniz | o şeyi ki | ve | açıklarsınız | o şeyi ki | bilir | Allah | ve | sizin için | bir menfaat | içinde var | oturulmayan

﴿٢٩﴾ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ اَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا
korusunlar | ve | gözlerini | yumsunlar | mü'min erkeklere | söyle

فُرُوجَهُمْ ذٰلِكَ اَزْكٰى لَهُمْ اِنَّ اللّٰهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ
yapıyorlar | o şeylere ki | hakkıyla haberdardır | Allah | şübhesiz | onlar için | daha temizdir | bu | ırzlarını

﴿٣٠﴾ وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ اَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
korusunlar | ve | gözlerini | yumsunlar | mü'min kadınlara | söyle | ve

فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ اِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَلْيَضْرِبْنَ بِخُمُرِهِنَّ
başörtülerini | vursunlar | ve | ondan | göründü | o şey ki | ancak | ziynetlerini | göstermesinler | ve | ırzlarını

عَلٰى جُيُوبِهِنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ اِلَّا لِبُعُولَتِهِنَّ اَوْ اٰبَٓائِهِنَّ
babalarına | veya | kocalarına | ancak | ziynetlerini | gösterme sinler | ve | yakalarının üzerine

اَوْ اٰبَٓاءِ بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اَبْنَٓائِهِنَّ اَوْ اَبْنَٓاءِ بُعُولَتِهِنَّ اَوْ اِخْوَانِهِنَّ
erkek kardeşlerine | veya | kocalarının | oğullarına | veya | oğullarına | veya | kocalarının | babalarına | veya

اَوْ بَنٖٓي اِخْوَانِهِنَّ اَوْ بَنٖٓي اَخَوَاتِهِنَّ اَوْ نِسَٓائِهِنَّ اَوْ مَا مَلَكَتْ
sahib oldu | o şeyler ki | veya | kendi kadınlarına | veya | kız kardeşlerinin | oğullarına | veya | erkek kardeşlerinin | oğullarına | veya

اَيْمَانُهُنَّ اَوِ التَّابِعِينَ غَيْرِ اُولِي الْاِرْبَةِ مِنَ الرِّجَالِ اَوِ الطِّفْلِ
çocuklara | veya | erkeklerden | kadınlara ihtiyaç | sahibleri | değil | tâbi' olanlara ki | veya | sâğ elleri

الَّذِينَ لَمْ يَظْهَرُوا عَلٰى عَوْرَاتِ النِّسَٓاءِ وَلَا يَضْرِبْنَ
vurmasınlar | ve | kadınların | mahrem yerlerine | muttali' olmadılar | onlar ki

بِاَرْجُلِهِنَّ لِيُعْلَمَ مَا يُخْفٖينَ مِنْ زِينَتِهِنَّ وَتُوبُٓوا اِلَى
tevbe edin | ve | ziynetlerinden | gizliyorlar | o şeyler ki | bilinsin diye | ayaklarını

اللّٰهِ جَمٖيعًا اَيُّهَ الْمُؤْمِنُونَ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣١﴾
kurtuluşa erersiniz | tâ ki siz | mü'minler | ey | hep birlikte | Allah'a

28- Eğer orada *(girmek istediğiniz evlerde)* kimseyi bulamazsanız, size izin verilmedikçe oraya girmeyin!

Size: "Geri dönün!" denirse, artık dönün; bu sizin için daha temizdir.

Allah ise, yapmakta olduklarınızı hakkıyla bilendir.

29- Oturulmayan ve içinde menfaatiniz bulunan evlere *(herkese açık olan yerlere izinsiz)* girmenizde size bir günah yoktur.

Artık neyi açıklarsanız ve neyi gizlerseniz, Allah bilir.

30- *(Ey Resûlüm!)* Mü'min erkeklere söyle; gözlerini *(haramdan)* sakınsınlar ve ırzlarını korusunlar!

Bu, onlar için daha temizdir.

Şübhesiz ki Allah, *(onların)* yapmakta oldukları şeylerden hakkıyla haberdardır.

31- Mü'min kadınlara da söyle; gözlerini *(haramdan)* sakınsınlar ve ırzlarını korusunlar; *(el, yüz gibi)* görünen kısımları müstesnâ, ziynetlerini göstermesinler ve başörtülerini yakalarının üzerine kadar salsınlar!(1)

Ziynetlerini, kocaları veya babaları veya kocalarının babaları veya oğulları veya kocalarının oğulları veya erkek kardeşleri veya erkek kardeşlerinin oğulları veya kız kardeşlerinin oğulları veya kendi kadınları *(Müslüman kadınlar)* veya sâhib oldukları câriyeleri veya *(pek yaşlı olmakla)* kadınlara karşı şehvetleri olmayan erkek hizmetçiler veya kadınların mahrem yerlerini anlamayan çocuklardan başkasına göstermesinler!

Gizlemekte oldukları ziynetleri bilinsin diye ayaklarını *(yere)* vurmasınlar!

Ey mü'minler!

Hep birlikte Allah'a tevbe edin ki kurtuluşa eresiniz.

32- İçinizden bekâr olanları, kölelerinizden ve câriyelerinizden iyileri *(nikâha müsâid olanları)* evlendirin!

Eğer fakir iseler, Allah lütfundan onları zenginleştirir.

Çünki Allah, Vâsi' *(rahmeti geniş olan)*dır, Alîm *(herşeyi bilen)*dir.

33- Evlenme*(ye imkân)* bulamayanlar, Allah kendilerini lütfundan zenginleştirinceye kadar iffetlerini korusun*(lar)*!

Sâhib olduğunuz kölelerinizden *(ve câriyelerinizden)* mükâtebe *(hür kalmak için yazılı sözleşme)* yapmak isteyenlerle, eğer kendilerinde bir hayır bilmiş iseniz onlarla artık mükâtebe yapın!

Allah'ın size verdiği maldan, *(siz de)* onlara verin!

Dünya hayâtının geçici menfaatini elde etmek için, iffetli kalmak isteyen câriyelerinizi fuhşa zorlamayın!

Kim onları *(fuhşa)* zorlarsa, artık şübhesiz ki Allah, onların zorlanmalarından sonra, *(o câriyelere karşı)* çok mağfiret edendir, çok merhamet edendir.

34- And olsun ki, *(biz)* size açıklayıcı âyetler, hem sizden önce gelip geçenlerden bir misâl ve takvâ sâhibleri için bir nasîhat indirdik.

35- Allah, göklerin ve yerin Nûr'udur.

O'nun nûrunun misâli, içinde lâmba bulunan bir kandillik gibidir.

O lâmba bir cam içindedir.

O cam da, sanki inciden bir yıldızdır; bu lâmba, ne doğuya ne de batıya nisbeti olmayan mübârek bir ağaçtan, zeytin ağacından *(çıkan yağdan)* yakılır; onun yağı, nerede ise kendisine ateş değmese bile ışık verecek!

Nûr üstüne nûrdur. Allah, dilediği kimseyi nûruna hidâyet eder.(1)

İşte Allah, insanlara böyle misâller getirir.

Çünki Allah, herşeyi hakkıyla bilendir.

36- *(Bu kandil, bu nûr)* birtakım evlerde *(mescidlerde)*dir ki Allah, onların *(kıymetlerinin)* yükseltilmesine ve içlerinde isminin anılmasına izin vermiştir; buralarda *(bu evlerde)* sabah akşam O'nu tesbîh eder*(ler)*.

وَأَنْكِحُوا الْأَيَامٰى مِنْكُمْ وَالصَّالِحِينَ مِنْ عِبَادِكُمْ وَإِمَائِكُمْ إِنْ
eğer câriyelerinizden ve kölelerinizden iyileri ve sizden bekârları nikâhlayın ve

يَكُونُوا فُقَرَاءَ يُغْنِهِمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِهِ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٣٢﴾
her şeyi bilendir lütfu geniştir Allah ve lütfundan Allah onları zenginleştirir fakirler olurlarsa

وَلْيَسْتَعْفِفِ الَّذِينَ لَا يَجِدُونَ نِكَاحًا حَتّٰى يُغْنِيَهُمُ اللّٰهُ
Allah kendilerini zenginleştirinceye kadar tâ ki bir nikâh (imkânı) bulamıyorlar o kimseler ki iffetlerini korusun ve

مِنْ فَضْلِهِ وَالَّذِينَ يَبْتَغُونَ الْكِتَابَ مِمَّا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ فَكَاتِبُوهُمْ
artık onlarla mükâtebe yapın sağ elleriniz sahib oldu o şeylerden ki mükâtebe istiyorlar o kimseler ki ve lütfundan

إِنْ عَلِمْتُمْ فِيهِمْ خَيْرًا وَآتُوهُمْ مِنْ مَالِ اللّٰهِ الَّذِي آتَاكُمْ وَلَا
ve size verdi o şeyden ki Allahın malından onlara verin ve bir hayır kendilerinde bilirseniz eğer

تُكْرِهُوا فَتَيَاتِكُمْ عَلَى الْبِغَاءِ إِنْ أَرَدْنَ تَحَصُّنًا لِتَبْتَغُوا
istiyorsunuz diye iffetli kalmak isterlerse eğer fuhşa câriyelerinizi zorlamayın

عَرَضَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَمَنْ يُكْرِهْهُنَّ فَإِنَّ اللّٰهَ مِنْ بَعْدِ إِكْرَاهِهِنَّ
zorlanmalarının ardından Allah artık şübhesiz onları zorlarsa kim ve dünya hayatının geçici menfaatini

غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣٣﴾ وَلَقَدْ أَنْزَلْنَا إِلَيْكُمْ آيَاتٍ مُبَيِّنَاتٍ وَمَثَلًا مِنَ الَّذِينَ
o kimselerden ki bir misâl ve açıklayıcı âyetler size indirdik and olsun ve gerçekten çok merhametlidir bağışlayandır

خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَوْعِظَةً لِلْمُتَّقِينَ ﴿٣٤﴾ اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالْأَرْضِ
yerin ve göklerin nûrudur Allah takvâ sâhibleri için bir nasîhat ve sizden önce gelip geçtiler

مَثَلُ نُورِهِ كَمِشْكٰوةٍ فِيهَا مِصْبَاحٌ اَلْمِصْبَاحُ فِي زُجَاجَةٍ اَلزُّجَاجَةُ
o cam ki bir cam içindedir o lâmba bir lâmba içinde vardır bir kandillik gibidir ki nûrunun misâli

كَأَنَّهَا كَوْكَبٌ دُرِّيٌّ يُوقَدُ مِنْ شَجَرَةٍ مُبَارَكَةٍ زَيْتُونَةٍ
zeytin ağacından ki mübârek bir ağaçtan yakılır inciden bir yıldızdır sanki o

لَا شَرْقِيَّةٍ وَلَا غَرْبِيَّةٍ يَكَادُ زَيْتُهَا يُضِيءُ وَلَوْ لَمْ تَمْسَسْهُ نَارٌ
bir ateş kendisine değmedi velev ki ışık verecek yağı nerede ise ne batıya hastır ve ne doğuya hastır

نُورٌ عَلٰى نُورٍ يَهْدِي اللّٰهُ لِنُورِهِ مَنْ يَشَاءُ وَيَضْرِبُ اللّٰهُ
Allah misâl getirir ve diler o kimseyi ki nûruna Allah hidâyet eder nûr üstüne nûrdur

الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣٥﴾ فِي بُيُوتٍ أَذِنَ اللّٰهُ
Allah izin vermiştir birtakım evlerdedir ki hakkıyla bilendir herşeyi Allah ve insanlara o misâlleri

أَنْ تُرْفَعَ وَيُذْكَرَ فِيهَا اسْمُهُ يُسَبِّحُ لَهُ فِيهَا بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ ﴿٣٦﴾
akşam ve sabah oralarda onu tesbîh eder isminin içlerinde anılmasına ve yükseltilmesine

رِجَالٌ لَا تُلْهِيهِمْ تِجَارَةٌ وَلَا بَيْعٌ عَنْ ذِكْرِ اللّٰهِ وَاِقَامِ الصَّلٰوةِ وَاِيتَٓاءِ

erlerdir ki | kendilerini alıkoymaz | bir ticâret | ve | ne bir alış-veriş | anmaktan | Allahı | ve | namazı kılmaktan | ve | vermekten

الزَّكٰوةِ يَخَافُونَ يَوْمًا تَتَقَلَّبُ فِيهِ الْقُلُوبُ وَالْاَبْصَارُ ﴿٣٧﴾ لِيَجْزِيَهُمُ

zekâtı | korkarlar | bir günden ki | kıvranacak | kendisinde | kalbler | ve | gözler | onları mükâfâtlandırması için

اللّٰهُ اَحْسَنَ مَا عَمِلُوا وَيَزِيدَهُمْ مِنْ فَضْلِهِ وَاللّٰهُ يَرْزُقُ مَنْ يَشَٓاءُ

Allahın | daha güzeliyle | o şeylerin ki | yaptılar | ve | artırır onlara | lütfundan | ve | Allah | rızıklandırır | o kimseyi ki | diler

بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٨﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوٓا اَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ

olmadan | bir hesâb | ve | o kimseler ki | inkâr ettiler | amelleri | serab gibidir | çöllerde

يَحْسَبُهُ الظَّمْاٰنُ مَٓاءً حَتّٰٓى اِذَا جَٓاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ شَيْـًٔا وَوَجَدَ

onu zanneder | susayan | bir su | nihâyet | o vakit ki | ona geldi | onu bulamadı | bir şey olarak | ve | buldu

اللّٰهَ عِنْدَهُ فَوَفّٰيهُ حِسَابَهُ وَاللّٰهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٣٩﴾ اَوْ كَظُلُمَاتٍ فِى

Allah'ı | yanında | hemen ona tam verir | hesâbını | ve | Allah | çok çabuk görendir | hesâbı | veya | karanlıklar gibidir

بَحْرٍ لُجِّىٍّ يَغْشٰيهُ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ مَوْجٌ مِنْ فَوْقِهِ سَحَابٌ ظُلُمَاتٌ

denizde | derin | onu örtüyor | bir dalga | üstünden | bir dalga | onun üstünden | bir bulut | karanlıklar ki

بَعْضُهَا فَوْقَ بَعْضٍ اِذَٓا اَخْرَجَ يَدَهُ لَمْ يَكَدْ يَرٰيهَا وَمَنْ لَمْ يَجْعَلِ

bazıları | üstünde | bazısının | o vakit ki | çıkardı | elini | neredeyse olmadı | onu görür | ve | kim ki | kılmamış

اللّٰهُ لَهُ نُورًا فَمَا لَهُ مِنْ نُورٍ ﴿٤٠﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُسَبِّحُ لَهُ مَنْ فِى

Allah | ona | bir nûr | artık onun için olmaz | hiçbir nûr | görmedin mi | şübhesiz ki | Allah | tesbîh eder | onu | o kimseler ki

السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَالطَّيْرُ صَٓافَّاتٍ كُلٌّ قَدْ عَلِمَ صَلَاتَهُ وَتَسْبِيحَهُ

göklerdedir | ve | yerde | ve | kuşlar | kanatlarını açanlar olarak | her biri | gerçekten bilmiştir | duâsını | ve | tesbîhini

وَاللّٰهُ عَلِيمٌ بِمَا يَفْعَلُونَ ﴿٤١﴾ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَاِلَى

ve Allah | hakkıyla bilendir | yaptıkları şeyleri | ve | Allahındır | mülkü | göklerin | ve | yerin | ve

اللّٰهِ الْمَصِيرُ ﴿٤٢﴾ اَلَمْ تَرَ اَنَّ اللّٰهَ يُزْجِى سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ

Allahadır | dönüş | görmedin mi | şübhesiz | Allah | sürüyor | bir bulutu | sonra | birleştiriyor | arasını

ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ وَيُنَزِّلُ مِنَ

sonra | onu kılıyor | bir yığın | ve görüyorsun | yağmuru | çıkıyor | arasından | ve | indirir

السَّمَٓاءِ مِنْ جِبَالٍ فِيهَا مِنْ بَرَدٍ فَيُصِيبُ بِهِ مَنْ يَشَٓاءُ وَيَصْرِفُهُ

gökten | dağlardan ki | oradadır | bir doludan | ve isâbet ettirir | onu | o kimseye ki | diler | ve | onu çevirir

عَنْ مَنْ يَشَٓاءُ يَكَادُ سَنَا بَرْقِهِ يَذْهَبُ بِالْاَبْصَارِ ﴿٤٣﴾

o kimseden ki | diler | neredeyse olur | parıltısı | şimşeğinin | giderir | gözleri

37- *(Onlar)* ne bir ticâretin, ne de bir alış-verişin kendilerini Allah'ı anmaktan, namazı dosdoğru kılmaktan ve zekât vermekten alıkoymadığı erlerdir! *(Onlar, dehşetten)* kalblerin ve gözlerin kendisinde döneceği bir günden korkarlar.

38- Tâ ki, Allah onları amellerinin daha güzeliyle mükâfâtlandırsın ve lütfundan onlara daha fazlasını da versin! Çünki Allah, dilediği kimseyi hesabsız rızıklandırır.

39- İnkâr edenlere gelince, onların amelleri çöllerdeki serab gibidir; susayan bir kimse onu su zanneder. Nihâyet *(yardıma pek muhtaç olduğu, o hesab gününde)* ona *(o ameline)* vardığı zaman, onu *(kendisine fayda verecek)* bir şey olarak bulamaz ama *(amelinin)* yanında Allah'ı bulur; *(O da)* onun hesâbını tamamıyla hemen görüverir. Çünki Allah, hesâbı çok çabuk görendir.

40- Veya *(onların amelleri)* derin bir denizdeki karanlıklar gibidir; *(öyle ki)* onu *(o denizi)* bir dalga örtüyor, onun üstünden bir dalga daha, onun da üstünden bir bulut *(örtmektedir)*. Birbiri üstüne *(yığılmış)* karanlıklar! *(İnsan)* elini çıkarsa, neredeyse onu dahi göremez. İşte Allah kime bir nûr vermemişse, artık onun için hiçbir nûr olmaz.

41- Görmedin mi, göklerde ve yerde bulunan kimseler ve kanatlarını çırparak uçan kuşlar O'nu, Allah'ı tesbîh eder. Her biri kendi *(fıtrî vazîfesiyle)* duâsını ve tesbîhini muhakkak bilmiştir. Ve Allah, onların yapmakta olduklarını hakkıyla bilendir.

42- Göklerin ve yerin mülkü Allah'ındır. Ve dönüş ancak Allah'adır.

43- Görmedin mi ki şübhesiz Allah, bir bulutu nasıl sürüyor; sonra arasını birleştiriyor; sonra da onu bir yığın hâline getiriyor da arasından yağmurun çıktığını görüyorsun. Ve *(Allah)* gökten, oradaki dağ *(gibi bulut)*lardan bir dolu indirir de onu dilediğine isâbet ettirir, dilediğinden de onu çevirir. *(Bu bulutların)* şimşeğinin parıltısı neredeyse gözleri*(n nûrunu)* alır.[1]

44- Allah, gece ile gündüzü *(ard arda)* evirip çevirir. Şübhesiz ki bunda, basîret sâhibleri için elbette bir ibret vardır.

45- Ve Allah, *(yeryüzünde)* hareketli olan her canlıyı sudan yaratmıştır. Artık onlardan kimi karnı üstünde *(sürünerek)* yürür; kimi iki ayak üstünde yürür; kimi de dört *(ayak)* üstünde yürür. Allah, dilediğini yaratır. Muhakkak ki Allah, herşeye hakkıyla gücü yetendir.

46- And olsun ki, *(biz size hakîkati)* açıklayıcı âyetler indirdik. Allah ise, dilediği kimseyi *(hikmetine binâen kendi lütfundan)* dosdoğru bir yola hidâyet eder.

47- *(Münâfıklar:)* "Allah'a ve peygambere inandık ve itâat ettik!" diyorlar. Sonra da içlerinden bir tâife bunun ardından yüz çeviriyor. İşte bunlar, mü'min kimseler değildirler.

48- Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resûlüne çağırıldıkları zaman, bir de bakarsın ki, onlardan bir tâife yüz çeviricidirler.

49- Eğer hak, *(Allah resûlünün verdiği hüküm,)* kendi lehlerine olursa, ona itâat eden kimseler olarak *(koşa koşa)* gelirler.

50- Kalblerinde bir hastalık *(nifak)* mı var? Yoksa *(onun peygamberliğinde)* şübhe mi ettiler? Yâhut Allah'ın ve Resûlünün kendilerine haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır! İşte onlar zâlimlerin ta kendileridir!

51- Aralarında hüküm vermesi için Allah'a ve Resûlüne çağırıldıkları zaman, mü'minlerin sözü ancak: "İşittik ve itâat ettik!" demeleridir. İşte bunlar, gerçekten kurtuluşa erenlerdir.

52- Her kim Allah'a ve Resûlüne itâat eder ve Allah'dan korkar ve O'ndan sakınırsa, işte onlar, gerçekten kazanan kimselerdir.

53- Bir de *(o münâfıklar)*, kendilerine emredersen, kesinlikle *(savaşa)* çıkacaklarına dâir bütün güçleriyle Allah'a yemîn ettiler. De ki: "Yemîn etmeyin! *(Sizden istenen)* bilinen *(hâlis)* bir itâattir. Şübhesiz ki Allah, yapmakta olduklarınızdan hakkıyla haberdârdır."

يُقَلِّبُ اللّٰهُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ اِنَّ فٖى ذٰلِكَ لَعِبْرَةً لِاُولِى الْاَبْصَارِ
gözler | sâhibleri için | elbette bir ibret | bunda vardır | şübhesiz | gündüzü | ve | gece | Allah | evirip çevirir

﴿٤٤﴾ وَاللّٰهُ خَلَقَ كُلَّ دَٓابَّةٍ مِنْ مَٓاءٍ فَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشٖى عَلٰى بَطْنِهٖ
karnı | üstünde | yürür | kimi | artık onlardan | sudan | hareketliyi | her | yaratmıştır | Allah | ve

وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشٖى عَلٰى رِجْلَيْنِ وَمِنْهُمْ مَنْ يَمْشٖى عَلٰٓى اَرْبَعٍ
dört (ayak) | üstünde | yürür | kimi | onlardan | ve | iki ayak | üstünde | yürür | kimi | onlardan | ve

يَخْلُقُ اللّٰهُ مَا يَشَٓاءُ اِنَّ اللّٰهَ عَلٰى كُلِّ شَیْءٍ قَدٖيرٌ ﴿٤٥﴾ لَقَدْ اَنْزَلْنَٓا اٰيَاتٍ
âyetler | indirdik | and olsun gerçekten | gücü yetendir | herşeye | Allah | şübhesiz | diler | o şeyleri ki | Allah | yaratır

مُبَيِّنَاتٍ وَاللّٰهُ يَهْدٖى مَنْ يَشَٓاءُ اِلٰى صِرَاطٍ مُسْتَقٖيمٍ ﴿٤٦﴾ وَيَقُولُونَ
diyorlar | ve | dosdoğru | bir yola | diler | o kimseyi ki | hidâyet eder | Allah | ve | açıklayıcı

اٰمَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالرَّسُولِ وَاَطَعْنَا ثُمَّ يَتَوَلّٰى فَرٖيقٌ مِنْهُمْ مِنْ بَعْدِ ذٰلِكَ
bunun | ardından | onlardan | bir tâife | yüz çeviriyor | sonra | itâat ettik | ve | peygambere | ve | Allah'a | inandık

وَمَٓا اُولٰٓئِكَ بِالْمُؤْمِنٖينَ ﴿٤٧﴾ وَاِذَا دُعُٓوا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُولِهٖ لِيَحْكُمَ
hüküm vermesi için | Resûlü'ne | ve | Allah'a | çağırıldılar | o vakit ki | ve | mü'minler | işte onlar değildir | ve

بَيْنَهُمْ اِذَا فَرٖيقٌ مِنْهُمْ مُعْرِضُونَ ﴿٤٨﴾ وَاِنْ يَكُنْ لَهُمُ الْحَقُّ يَأْتُٓوا
gelirler | hak | lehlerine | olursa | eğer | ve | yüz çeviricidirler | onlardan | bir tâife | birden | aralarında

اِلَيْهِ مُذْعِنٖينَ ﴿٤٩﴾ اَفٖى قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ اَمِ ارْتَابُٓوا اَمْ يَخَافُونَ اَنْ
korkuyorlar mı | yoksa | şübhe mi ettiler | yoksa | bir hastalık | kalblerinde var mı | itâat edenler olarak | ona

يَحٖيفَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ وَرَسُولُهُ بَلْ اُولٰٓئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٥٠﴾
zâlimler | kendileridir | işte onlar | hayır | Resûlü'nün | ve | kendilerine | Allahın | haksızlık etmesinden

اِنَّمَا كَانَ قَوْلَ الْمُؤْمِنٖينَ اِذَا دُعُٓوا اِلَى اللّٰهِ وَرَسُولِهٖ لِيَحْكُمَ
hüküm vermesi için | Resûlü'ne | ve | Allah'a | çağırıldılar | o vakit ki | mü'minlerin | sözü | idi | ancak

بَيْنَهُمْ اَنْ يَقُولُوا سَمِعْنَا وَاَطَعْنَا وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٥١﴾ وَمَنْ
kim | ve | kurtuluşa erenler | onlardır | işte onlar | ve | itâat ettik | ve | işittik | demeleri | aralarında

يُطِعِ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَيَخْشَ اللّٰهَ وَيَتَّقْهِ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفَٓائِزُونَ ﴿٥٢﴾
kazanan kimseler | onlardır | artık işte onlar | ondan sakınırsa | ve | Allah'dan | korkarsa | ve | Resûlü'ne | ve | Allaha | itâat ederse

وَاَقْسَمُوا بِاللّٰهِ جَهْدَ اَيْمَانِهِمْ لَئِنْ اَمَرْتَهُمْ لَيَخْرُجُنَّ قُلْ لَا تُقْسِمُوا
yemîn etmeyin | de ki | kesinlikle çıkacaklar | onlara emredersen | and olsun eğer | yemînlerinin | en güçlüsüyle | Allah'a | yemîn ettiler | ve

طَاعَةٌ مَعْرُوفَةٌ اِنَّ اللّٰهَ خَبٖيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿٥٣﴾
yapıyorsunuz | o şeyleri ki | hakkıyla haberdârdır | Allah | şübhesiz | bilinen | bir itâattir

قُلْ اَطِيعُوا اللّٰهَ وَاَطِيعُوا الرَّسُولَ فَاِنْ تَوَلَّوْا فَاِنَّمَا عَلَيْهِ

de ki · itâat edin · ve Allah'a · itâat edin · peygambere · fakat eğer · yüz çevirirseniz · artık ancak · ona gereken

مَا حُمِّلَ وَعَلَيْكُمْ مَا حُمِّلْتُمْ وَاِنْ تُطِيعُوهُ تَهْتَدُوا وَمَا عَلَى

o şeydir ki · (ona) yüklendi · ve · size gereken · o şeydir ki · yükletildiniz · ve · eğer · ona itâat ederseniz · hidâyete erersiniz · ve · üzerine değildir

الرَّسُولِ اِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿٥٤﴾ وَعَدَ اللّٰهُ الَّذِينَ اٰمَنُوا مِنْكُمْ

peygamberin · ancak · tebliğ · apaçık · va'd etmiştir · Allah · o kimselere ki · îmân ettiler · sizden

وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْاَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ

ve · yaptılar · sâlih ameller · mutlaka onları yerine geçirecek · yeryüzünde · o şey gibi ki · yerine geçirdi

الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضٰى لَهُمْ

o kimseleri ki · kendilerinden öncedirler · ve · mutlaka imkân verecek · onlar için · dinlerine · o ki · râzı oldu · onlar için

وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ خَوْفِهِمْ اَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي

ve · mutlaka onları çevirecektir · ardından · korkularının · güvenli bir hâle · bana ibâdet edecekler · ortak koşmayacaklar · bana

شَيْـًٔا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذٰلِكَ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ ﴿٥٥﴾ وَاَقِيمُوا

bir şeyi · ve · kim · inkâr ederse · sonra · bundan · artık işte onlar · kendileridir · fâsıklar · ve · hakkıyla edâ edin

الصَّلٰوةَ وَاٰتُوا الزَّكٰوةَ وَاَطِيعُوا الرَّسُولَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٥٦﴾ لَا تَحْسَبَنَّ

namazı · ve · verin · zekâtı · ve · itâat edin · peygambere · tâ ki siz · merhamet olunursunuz · sakın sanma

الَّذِينَ كَفَرُوا مُعْجِزِينَ فِي الْاَرْضِ وَمَاْوٰيهُمُ النَّارُ وَلَبِئْسَ

o kimseleri ki · inkâr ettiler · âciz bırakanlar · yeryüzünde · ve · onların sığınağı · ateştir · ve · gerçekten ne kötü

الْمَصِيرُ ﴿٥٧﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا لِيَسْتَاْذِنْكُمُ الَّذِينَ مَلَكَتْ

dönüş yeridir · ey · o kimseler ki · îmân ettiler · sizden izin istesin · o kimseler ki · sâhib oldu

اَيْمَانُكُمْ وَالَّذِينَ لَمْ يَبْلُغُوا الْحُلُمَ مِنْكُمْ ثَلٰثَ مَرَّاتٍ مِنْ قَبْلِ

sağ elleriniz · ve · o kimseler ki · ulaşmamışlar · bülüğ çağına · sizden · üç · def'a · öncesinden

صَلٰوةِ الْفَجْرِ وَحِينَ تَضَعُونَ ثِيَابَكُمْ مِنَ الظَّهِيرَةِ وَمِنْ بَعْدِ

namazı · sabah · ve · o zaman ki · koyuyorsunuz · elbiselerinizi · öğle vaktinden · ve · ardından

صَلٰوةِ الْعِشَٓاءِ ثَلٰثُ عَوْرَاتٍ لَكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ وَلَا عَلَيْهِمْ

namazının · yatsı · üç · avret yeri (vakti) · sizin için · yoktur · size · ve · ne onlara

جُنَاحٌ بَعْدَهُنَّ طَوَّافُونَ عَلَيْكُمْ بَعْضُكُمْ عَلٰى بَعْضٍ

bir günah · onlardan sonra · dolaşan kimseler olarak · üzerinize · bazınız · üzerine · bazısı

كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمُ الْاٰيَاتِ وَاللّٰهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٨﴾

işte böyle · açıklıyor · Allah · size · âyetleri · ve · Allah · her şeyi bilendir · her işi hikmetlidir

54- De ki: "Allah'a itâat edin; Peygambere de itâat edin! Eğer yüz çevirirseniz artık ona *(o peygambere)* düşen, ancak kendisine yüklenen *(tebliğ)*dir; size düşen de size yüklenen *(itâat)*dir." Eğer ona itâat ederseniz, hidâyete erersiniz. Peygambere düşen ise, ancak apaçık tebliğdir.

55- *(Ey Resûlüm!)* Allah, içinizden îmân edip sâlih ameller işleyenleri, kendilerinden öncekileri *(İsrâiloğullarını, Fir'avun ehlinin)* yerine geçirdiği *(hâkim kıldığı)* gibi onları *(o berâberindeki mü'minleri)* de mutlakâ yeryüzünde *(kâfirlerin)* yerlerine geçire*(rek hâkim kıla)*cağını va'd etmiştir. Ve *(Allah)* onlar için râzı olduğu dinlerini *(İslâm'ı)* mutlakâ kendilerine sağlamlaştıracak *(onlara imkânlar verecek)* ve korkularından sonra kendilerini mutlakâ güvenli bir hâle çevirecektir.(1)

(Böylece onlar) bana ibâdet edecekler; hiçbir şeyi bana ortak koşmayacaklar. Artık bundan sonra kim inkâr ederse, işte onlar fâsıkların ta kendileridir.

56- Namazı hakkıyla edâ edin, zekâtı verin(2) ve peygambere itâat edin ki merhamet olunasınız!

57- Sakın inkâr edenleri, yeryüzünde *(Allah'ı)* âciz bırakacak kimseler sanma! Onların varacağı yer, ateştir. Ve o, ne kötü varılacak yerdir!

58- Ey îmân edenler! Sâhib olduğunuz köle *(ve câriye)*ler ve içinizden bülüğ çağına girmemiş olanlar *(yanınıza gireceklerinde)*, şu üç vakitte sizden izin istesin: Sabah namazından önce, öğle vakti elbiselerinizi çıkardığınız sırada ve yatsı namazından sonra.

(Bunlar) sizin açık bulunabileceğiniz *(muhtemel olan)* üç vakittir. Bunların *(bu vakitlerin)* dışında, birbirinizin yanında dolaşan kimseler olarak *(bulunmanızda)* ne size, ne de onlara bir günah yoktur. İşte Allah, size âyetleri böyle açıklıyor. Çünki Allah, Alîm *(herşeyi bilen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

وَإِذَا بَلَغَ الْأَطْفَالُ مِنْكُمُ الْحُلُمَ فَلْيَسْتَأْذِنُوا كَمَا

ve | o vakit ki | ulaştı | çocuklar | sizden | bülûğ çağına | izin istesinler | artık | o şey gibi ki

اسْتَأْذَنَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ

izin istedi | o kimseler ki | kendilerinden öncedir | işte böyle | açıklıyor | Allah

لَكُمْ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ ﴿٥٩﴾ وَالْقَوَاعِدُ مِنَ النِّسَاءِ

size | âyetlerini | ve | Allah | herşeyi bilendir | her işi hikmetlidir | ve | oturanlar | kadınlardan

اللَّاتِي لَا يَرْجُونَ نِكَاحًا فَلَيْسَ عَلَيْهِنَّ جُنَاحٌ أَنْ

onlar ki | ümîd etmiyorlar | evlenmeyi | artık yoktur | kendilerine | bir günah

يَضَعْنَ ثِيَابَهُنَّ غَيْرَ مُتَبَرِّجَاتٍ بِزِينَةٍ وَأَنْ يَسْتَعْفِفْنَ

koymalarında | (dış) elbiselerini | gösteren kimseler olmadan | bir ziyneti | ve | iffetli davranmak istemeleri

خَيْرٌ لَهُنَّ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ ﴿٦٠﴾ لَيْسَ عَلَى الْأَعْمَىٰ حَرَجٌ وَلَا

daha hayırlıdır | onlar için | ve | Allah | hakkıyla işitendir | herşeyi bilendir | yoktur | köre | bir zorluk | ve

عَلَى الْأَعْرَجِ حَرَجٌ وَلَا عَلَى الْمَرِيضِ حَرَجٌ وَلَا عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَنْ

topala | bir zorluk | ve | hastaya yoktur | bir zorluk | ve | kendinize yoktur

تَأْكُلُوا مِنْ بُيُوتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ آبَائِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أُمَّهَاتِكُمْ

yemenizde | evlerinizden | veya | evlerinden | babalarınızın | veya | evlerinden | annelerinizin

أَوْ بُيُوتِ إِخْوَانِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخَوَاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَعْمَامِكُمْ

veya | evlerinden | erkek kardeşlerinizin | veya | evlerinden | kız kardeşlerinizin | veya | evlerinden | amcalarınızın

أَوْ بُيُوتِ عَمَّاتِكُمْ أَوْ بُيُوتِ أَخْوَالِكُمْ أَوْ بُيُوتِ خَالَاتِكُمْ

veya | evlerinden | halalarınızın | veya | evlerinden | dayılarınızın | veya | evlerinden | teyzelerinizin

أَوْ مَا مَلَكْتُمْ مَفَاتِحَهُ أَوْ صَدِيقِكُمْ لَيْسَ عَلَيْكُمْ

veya | o şeyden ki | mâlik oldunuz | anahtarlarına | veya | dostunuzdan | yoktur | size

جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا فَإِذَا دَخَلْتُمْ

bir günah | yemenizde | hep beraber | veya | ayrı ayrı | artık o zaman ki | girdiniz

بُيُوتًا فَسَلِّمُوا عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ تَحِيَّةً مِنْ عِنْدِ اللَّهِ

evlere | hemen selâm verin | kendinize | bir sağlık temennîsi olarak | katından | Allah'ın

مُبَارَكَةً طَيِّبَةً كَذَٰلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ

mübârek | güzel | işte böyle | açıklıyor | Allah

لَكُمُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٦١﴾

size | âyetleri | tâ ki siz | akıl erdirirsiniz

59- Sizden olan çocuklar bülûğ çağına girdiği zaman, kendilerinden önceki *(büyük)*lerin izin istedikleri gibi, artık *(onlar da)* izin istesinler! İşte Allah, size âyetlerini böyle açıklıyor.

Çünki Allah, Alîm *(herşeyi bilen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

60- Artık evlenmeyi ümîd etmeyen *(âcizlikten dolayı)* oturmuş *(kalmış, yaşlı)* kadınların, ziynetlerini gösteren kimseler olmamak şartıyla, dış elbiselerini çıkarmalarında kendilerine bir günah yoktur.

Fakat *(daha da)* iffetli davranmak istemeleri kendileri için daha hayırlıdır.

Çünki Allah, Semî' *(her konuştuğunuzu işiten)*dir, Alîm *(kalblerinizde olanı hakkıyla bilen)*dir.

61- *(Başkalarıyla berâber yemek yemeleri husûsunda)* köre bir zorluk yoktur, topala da bir zorluk yoktur, hastaya da bir zorluk yoktur.

Size de kendi *(çocuklarınıza âid)* evlerinizden veya babalarınızın evlerinden veya annelerinizin evlerinden veya erkek kardeşlerinizin evlerinden veya kız kardeşlerinizin evlerinden veya amcalarınızın evlerinden veya halalarınızın evlerinden veya dayılarınızın evlerinden veya teyzelerinizin evlerinden veya anahtarları elinizde bulunan *(evler)*den veya dostunuz*(un evin)*den yemenizde *(bir günah)* yoktur.

(Bu kişilerle) hep berâber veya ayrı ayrı yemenizde de size bir günah yoktur.

Artık evlere girdiğiniz zaman, Allah katında mübârek ve güzel bir sağlık temennîsi olarak, kendinize *(ve o evlerde bulunanlara)* selâm verin!

İşte Allah, size âyetleri böyle açıklıyor; tâ ki akıl erdiresiniz.

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ الَّذِينَ آمَنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَإِذَا كَانُوا مَعَهُ عَلَىٰ أَمْرٍ

ancak | mü'minler | o kimselerdir ki | îmân ettiler | Allah'a | ve | Resûlüne | ve | o vakit ki | oldular | onunla beraber | bir iş üzerine

جَامِعٍ لَمْ يَذْهَبُوا حَتَّىٰ يَسْتَأْذِنُوهُ ۚ إِنَّ الَّذِينَ يَسْتَأْذِنُونَكَ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ

ictimâî | gitmediler | tâ ki | ondan izin almalarına kadar | şübhesiz | o kimseler ki | senden izin istiyorlar | o kimselerdir ki | işte onlar

يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ ۚ فَإِذَا اسْتَأْذَنُوكَ لِبَعْضِ شَأْنِهِمْ فَأْذَنْ

îmân ederler | Allah'a | ve | Resûlüne | öyle ise o zaman ki | senden izin istediler | bazısı için | işlerinin | artık izin ver

لِمَنْ شِئْتَ مِنْهُمْ وَاسْتَغْفِرْ لَهُمُ اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٦٢﴾

o kimseye ki | diledin | onlardan | ve | mağfiret dile | kendileri için | Allah'dan | şübhesiz | Allah | çok bağışlayandır | çok merhametlidir

لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا ۚ

kılmayın | çağırmasını | Peygamberin | aranızda | çağırması gibi | bazınızın | bazısını

قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الَّذِينَ يَتَسَلَّلُونَ مِنْكُمْ لِوَاذًا ۚ فَلْيَحْذَرِ الَّذِينَ

gerçekten | biliyor | Allah | o kimseleri ki | sıvışıp gidiyorlar | sizden | gizlenerek | artık sakınsın | o kimseler ki

يُخَالِفُونَ عَنْ أَمْرِهِ أَنْ تُصِيبَهُمْ فِتْنَةٌ أَوْ يُصِيبَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

muhâlif hareket ediyorlar | emrinden | kendilerine isâbet etmesinden | bir belâ | veya | kendilerine isâbet etmesinden | bir azâb | elemli

﴿٦٣﴾ أَلَا إِنَّ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۖ قَدْ يَعْلَمُ مَا أَنْتُمْ عَلَيْهِ

dikkat edin | şübhesiz | Allahındır | o şeyler ki | göklerdedir | ve | yerde | gerçekten | biliyor | o şeyi ki | siz | üzerindesiniz

وَيَوْمَ يُرْجَعُونَ إِلَيْهِ فَيُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا ۗ وَاللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٤﴾

ve | o gün ki | döndürülecekler | ona | artık onlara bildirecektir | o şeyler ki | yaptılar | ve | Allah | herşeyi | hakkıyla bilendir

سُورَةُ الْفُرْقَانِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ سَبْعٌ وَسَبْعُونَ آيَةً

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

ismiyle | Allah'ın | Rahmân | Rahîm

تَبَارَكَ الَّذِي نَزَّلَ الْفُرْقَانَ عَلَىٰ عَبْدِهِ لِيَكُونَ لِلْعَالَمِينَ نَذِيرًا

ne yücedir | o ki | indirdi | furkânı | kuluna | olması için | âlemlere | bir korkutucu

﴿١﴾ الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ

o ki | onundur | mülkü | göklerin | ve | yerin | ve | edinmemiştir | bir çocuk | ve | olmamıştır

لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَقَدَّرَهُ تَقْدِيرًا ﴿٢﴾

onun için | bir ortak | mülkünde | ve | yarattı | herşeyi | ve onu takdîr etti | bir takdîr ile

62- Mü'minler ancak o kimselerdir ki, Allah'a ve Resûlüne *(gönülden)* îmân etmişlerdir; ictimâî bir iş için onunla *(peygamberle)* berâber bulundukları zaman, ondan izin almadan *(işlerini bahâne ederek)* gitmezler!

(Ey Resûlüm!) Gerçekten o senden izin isteyenler var ya, işte onlar, Allah'a ve Resûlüne îmân edenlerdir. Öyle ise bazı işleri için senden izin istediklerinde, artık içlerinden dilediğine izin ver ve *(daha hayırlı olanı özürle de olsa terk ettiklerinden)* kendileri için Allah'dan mağfiret dile! Şübhesiz ki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

63- *(Ey mü'minler!)* Peygamberin çağırmasını, kendi aranızda herhangi birinizin diğerini çağırması gibi tutmayın! Allah, içinizden birbirinin arkasına gizlenerek azar azar sıvışıp gidenleri muhakkak biliyor. O'nun emrine muhâlif hareket edenler, artık başlarına bir belâ gelmesinden veya kendilerine *(pek)* elemli bir azâbın uğramasından sakınsın*(lar)*!

64- Dikkat edin! Şübhesiz ki göklerde ve yerde ne varsa Allah'ındır. *(O,)* sizin ne hâlde olduğunuzu gerçekten biliyor. O'na döndürülecekleri gün ise, yaptıklarını artık onlara bildirecektir. Çünki Allah, herşeyi hakkıyla bilendir.

25- FURKÂN SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 77 âyettir.]

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Âlemlere bir korkutucu *(bir uyarıcı)* olsun diye, **Furkân**'ı *(hak ile bâtılı ayıran Kur'ân'ı)* kuluna indiren *(Allah)* ne yücedir!

2- O *(Allah)* ki, göklerin ve yerin mülkü O'nundur; ne bir çocuk edinmiştir, ne de mülkünde bir ortağı olmuştur; herşeyi yaratıp onu *(maslahatına en uygun bir şekilde)* ta'yîn ederek takdîr etmiştir.

3- *(Kâfirler)* O'nu bırakıp da hiçbir şey yaratamayan, bil'akis kendileri yaratılmış olan, kendileri için ne bir zarara ne de bir faydaya sâhib olan ve *(kendiliklerinden)* ne ölüme, ne hayâta, ne de *(öldükten sonra)* dirilmeye mâlik olan birtakım ilâhlar edindiler.

4- İnkâr edenler dedi ki: "Bu *(Kur'ân)*, onun *(Muhammed'in)* uydurduğu bir yalandan başka bir şey değildir; bu hususda ona başka bir topluluk da yardım etmiştir."

Böylece *(onlar)*, gerçekten zulüm ve yalanla geldiler.

5- Ve dediler ki: "*(Bu âyetler)* evvelkilerin masallarıdır; onları *(başkasına)* yazdırmış da sabah akşam onlar kendisine okunuyor."

6- *(Ey Resûlüm!)* De ki: "Onu, göklerde ve yerdeki sırrı *(gizlilikleri)* bilen *(Allah)* indirmiştir.

Şübhesiz ki O, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir."

7- Bir de *(onlar)* şöyle dediler: "Bu nasıl peygamber ki, yemek yiyor, çarşılarda geziyor.

Ona bir melek indirilmeli de onunla berâber *(o da)* bir korkutucu olmalı değil miydi?"

8- "Yâhut kendisine bir hazîne bırakılmalı, ya da ondan yiyeceği bir bahçesi olmalı *(değil miydi?)*" Ayrıca o zâlimler *(mü'minlere)*: "*(Siz,)* ancak sihirlenmiş bir adama tâbi' oluyorsunuz" dedi.

9- Bak, senin hakkında nasıl misâller getirdiler de dalâlete düştüler; artık *(onlar, hidâyete)* hiçbir yol bulamazlar.

10- Eğer dilerse, sana bundan daha hayırlısını, altlarından ırmaklar akan Cennetleri verecek ve sana saraylar ihsân edecek olan *(Allah)* ne yücedir!

11- Bil'akis *(onlar)* kıyâmeti yalanladılar; bunun üzerine *(biz de)* kıyâmeti yalanlayanlara *(pek)* alevli bir ateş hazırladık!

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِٓ اٰلِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْـًٔا وَهُمْ يُخْلَقُونَ
ve | edindiler | ondan başka | birtakım ilâhlar ki | yaratamıyorlar | bir şey | ve | kendileri | yaratılıyorlar

وَلَا يَمْلِكُونَ لِاَنْفُسِهِمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ
ve | sâhib olmuyorlar | kendileri için | bir zarara | ve | ne bir faydaya | ve | sâhib olmuyorlar

مَوْتًا وَلَا حَيٰوةً وَلَا نُشُورًا ﴿٣﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا
bir ölüme | ve | ne bir hayata | ve | ne bir dirilmeye | ve | dedi | o kimseler ki | inkâr ettiler

اِنْ هٰذَٓا اِلَّٓا اِفْكٌۨ افْتَرٰيهُ وَاَعَانَهُ عَلَيْهِ قَوْمٌ اٰخَرُونَۚ
bu değildir | ancak | bir yalan ki | onu uydurdu | ve | ona yardım etmiştir | bu hususda | bir topluluk | başka

فَقَدْ جَٓاؤُ۫ ظُلْمًا وَزُورًاۚ ﴿٤﴾ وَقَالُٓوا اَسَاطِيرُ الْاَوَّلِينَ
böylece gerçekten | geldiler | zulümle | ve | yalanla | ve | dediler ki | masallarıdır | evvelkilerin

اكْتَتَبَهَا فَهِيَ تُمْلٰى عَلَيْهِ بُكْرَةً وَاَصِيلًا ﴿٥﴾ قُلْ
onu yazdırtmış | ve o | yazdırılıyor | kendisine | sabah | ve | akşam | de ki

اَنْزَلَهُ الَّذِي يَعْلَمُ السِّرَّ فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ اِنَّهُ كَانَ
onu indirmiştir | o ki | bilir | sırrı | göklerdeki | ve | yerdeki | şübhesiz o | olandır

غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٦﴾ وَقَالُوا مَا لِهٰذَا الرَّسُولِ يَاْكُلُ الطَّعَامَ
çok bağışlayan | çok merhametli | ve | dediler | ne (olmuş) | buna | peygambere | yiyor | yemek

وَيَمْشِي فِي الْاَسْوَاقِۜ لَوْلَٓا اُنْزِلَ اِلَيْهِ مَلَكٌ فَيَكُونَ مَعَهُ
ve | geziyor | çarşılarda | değil miydi | indirilmeli | ona | bir melek | ki olsun | beraberinde

نَذِيرًاۙ ﴿٧﴾ اَوْ يُلْقٰٓى اِلَيْهِ كَنْزٌ اَوْ تَكُونُ لَهُ جَنَّةٌ يَاْكُلُ
bir korkutucu | veya | bırakılmalı | kendisine | bir hazîne | veya | olmalı | onun için | bir bahçe ki | yer

مِنْهَاۜ وَقَالَ الظَّالِمُونَ اِنْ تَتَّبِعُونَ اِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٨﴾ اُنْظُرْ
ondan | ve | dedi | o zâlimler | tâbi' olmuyorsunuz | ancak | bir adama | sihirlenmiş | bak

كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْاَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٩﴾
nasıl | getirdiler | senin için | misâller | ve dalâlete düştüler | artık güç yetiremezler | bir yola

تَبَارَكَ الَّذِٓي اِنْ شَٓاءَ جَعَلَ لَكَ خَيْرًا مِنْ ذٰلِكَ جَنَّاتٍ تَجْرِي
ne yücedir | o ki | eğer | dilerse | kılar | sana | daha hayırlısını | bundan | cennetleri | akar

مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهَارُۙ وَيَجْعَلْ لَكَ قُصُورًا ﴿١٠﴾ بَلْ كَذَّبُوا
altlarından | ırmaklar | ve | kılar | sana | saraylar | bil'akis | yalanladılar

بِالسَّاعَةِ وَاَعْتَدْنَا لِمَنْ كَذَّبَ بِالسَّاعَةِ سَعِيرًاۚ ﴿١١﴾
o saati | ve | hazırladık | o kimseye ki | yalanladı | o saati | alevli bir ateş

إِذَا رَأَتْهُمْ مِنْ مَكَانٍ بَعِيدٍ سَمِعُوا لَهَا تَغَيُّظًا وَزَفِيرًا
o zaman ki – onları gördü – bir yerden – uzak – işittiler – onun için – bir öfkeleniş – ve – bir homurtu

١٢ وَإِذَا أُلْقُوا مِنْهَا مَكَانًا ضَيِّقًا مُقَرَّنِينَ دَعَوْا
ve – o zaman ki – atıldılar – ondan – bir yere – dar – elleri boyunlarına bağlı kimseler olarak – çağırdılar

هُنَالِكَ ثُبُورًا ١٣ لَا تَدْعُوا الْيَوْمَ ثُبُورًا وَاحِدًا وَادْعُوا
oracıkta – bir helâki – çağırmayın – bugün – bir helâki – tek – ve – çağırın

ثُبُورًا كَثِيرًا ١٤ قُلْ أَذَٰلِكَ خَيْرٌ أَمْ جَنَّةُ الْخُلْدِ الَّتِي
helâki – birçok – de ki – bu mu – hayırlıdır – yoksa – cenneti mi – ebedîlik – o ki

وُعِدَ الْمُتَّقُونَ كَانَتْ لَهُمْ جَزَاءً وَمَصِيرًا ١٥ لَهُمْ
va'd edildi – takvâ sâhiblerine – olandır – onlar için – bir mükâfât – ve – bir dönüş yeri – onlar için vardır

فِيهَا مَا يَشَاءُونَ خَالِدِينَ كَانَ عَلَىٰ رَبِّكَ وَعْدًا مَسْئُولًا
orada – o şeyler ki – dilerler – ebedî kalıcılar olarak – olandır – üzerinde – Rabbinin – bir va'd – istenen

١٦ وَيَوْمَ يَحْشُرُهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ فَيَقُولُ أَأَنْتُمْ
ve – o gün ki – onları toplayacak – ve – o şeyleri ki – tapıyorlar – başka – Allah'dan – ve der – siz mi

أَضْلَلْتُمْ عِبَادِي هَٰؤُلَاءِ أَمْ هُمْ ضَلُّوا السَّبِيلَ ١٧ قَالُوا
dalâlete düşürdünüz – kullarımı – bunları – yoksa – onlar mı – saptılar – yoldan – dediler

سُبْحَانَكَ مَا كَانَ يَنْبَغِي لَنَا أَنْ نَتَّخِذَ مِنْ دُونِكَ مِنْ
seni tenzîh ederiz – değildi – yaraşır – bize – edinmemiz – senden başka

أَوْلِيَاءَ وَلَٰكِنْ مَتَّعْتَهُمْ وَآبَاءَهُمْ حَتَّىٰ نَسُوا الذِّكْرَ
dostlardan – fakat – onlara ni'metler verdin – ve – babalarına – tâ ki – unutmalarına dek – anmayı

وَكَانُوا قَوْمًا بُورًا ١٨ فَقَدْ كَذَّبُوكُمْ بِمَا تَقُولُونَ
ve – oldular – bir kavim – helâk olan – işte gerçekten – sizi yalanladılar – o şeylerde ki – söylüyorsunuz

فَمَا تَسْتَطِيعُونَ صَرْفًا وَلَا نَصْرًا وَمَنْ يَظْلِمْ مِنْكُمْ نُذِقْهُ
şimdi güç yetiremezsiniz – geri çevirmeye – ve – ne bir yardıma – ve – kim – zulmederse – sizden – ona tattırırız

عَذَابًا كَبِيرًا ١٩ وَمَا أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنَ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا إِنَّهُمْ
bir azâb – büyük – ve – göndermedik – senden önce – peygamberlerden – ancak – şübhesiz onlar

لَيَأْكُلُونَ الطَّعَامَ وَيَمْشُونَ فِي الْأَسْوَاقِ وَجَعَلْنَا بَعْضَكُمْ
elbette yerlerdi – yemek – ve – gezerlerdi – çarşılarda – ve – kıldık – bazınızı

لِبَعْضٍ فِتْنَةً أَتَصْبِرُونَ وَكَانَ رَبُّكَ بَصِيرًا ٢٠
bazısına – bir imtihan – sabredecek misiniz – ve – olandır – Rabbin – hakkıyla görücü

12- *(Bu öyle bir ateştir ki)* onları *(o kâfirleri)* uzak bir yerden görünce, onun öfkelenişini ve homurtusunu işitirler.

13- Elleri boyunlarına bağlı kimseler olarak onun *(o Cehennemin)* dar bir yerine atıldıkları zaman, oracıkta *(ölsek de kurtulsak diyerek)* helâki çağırırlar.

14- *(Onlara şöyle denir:)* "Bugün helâki *(sâdece)* bir def'a çağırmayın, birçok def'alar helâki çağırın!"

15- De ki: "*(Başınıza gelmesi muhakkak olan)* bu *(netîce)* mi hayırlıdır, yoksa takvâ sâhiblerine va'd edilen *(ni'metleri aslâ kesilmeyecek olan)* Huld Cenneti mi? *(Orası)* onlar için bir mükâfât ve bir varış yeridir."

16- Orada, ebediyen kalıcı kimseler olarak kendileri için ne dilerlerse vardır. *(Bu,)* Rabbinin üzerinde, *(yerine getirilmesi)* istenen bir va'ddir.

17- *(Rabbin)* onları ve Allah'dan başka tapmakta oldukları şeyleri toplayacağı gün, *(o tapılanlara)* der ki: "Bu kullarımı siz mi dalâlete düşürdünüz, yoksa onlar kendileri mi yoldan saptılar?"

18- *(Onlar:)* "Seni tenzîh ederiz; senden başka dostlar edinmek bize yaraşmaz; fakat onlara ve babalarına birçok ni'metler verdin de sonunda *(seni)* anmayı unuttular ve helâk edilmeyi hak eden bir kavim oldular!" derler.

19- *(Bunun üzerine diğerlerine şöyle denir:)* "İşte *(taptıklarınız)* söylemekte olduklarınızda sizi gerçekten yalancı çıkardılar; şimdi ne *(azâbı)* geri çevirmeye, ne de *(kendinize)* bir yardıma güç yetirebilirsiniz." Artık içinizden kim zulmederse *(bilsin ki)*, ona *(pek)* büyük bir azab tattıracağız!

20- *(Ey Resûlüm!)* Senden önce peygamberlerden gönderdiklerimiz var ya, şübhesiz ki onlar da elbette yemek yerler ve çarşılarda gezerlerdi. *(Ey insanlar!)* Sizi birbirinize imtihan yaptık. Bakalım sabredecek misiniz? Rabbin ise hakkıyla görendir.

21- Bize kavuşmayı ummayanlar ise dedi ki: "Bize melekler indirilmeli veya Rabbimizi görmeli değil miydik?" And olsun ki *(onlar)*, nefislerinde büyüklük tasladılar ve büyük bir azgınlıkla haddi aştılar.

22- *(Fakat)* melekleri görecekleri gün, işte o gün, günahkârlara müjde yoktur ve *(melekler onlara)*: "*(Size müjde)* yasaktır, yasaklanmıştır!" diyeceklerdir.

23- *(O vakit artık)* her ne amel işlemişlerse ele almışız da, onu *(etrâfa)* yayılmış toz zerreleri hâline getirmişizdir.

24- O gün Cennet ehli, kalacak yer i'tibâriyle en iyi ve istirâhat edecek yer cihetiyle de en güzel olan*(lar)*dır.

25- O gün gökyüzü, bulutlarla yarılacak ve melekler bölük bölük indirilecektir.

26- O gün, gerçek mülk *(hâkimiyet)* Rahmân'ındır.

Kâfirlere ise, zor olan bir gündür!

27- O gün zâlim kimse, ellerini ısırıp şöyle der: "Keşke ben, peygamberle berâber bir yol tutsaydım!"

28- "Vay hâlime! Ne olurdu ben falancayı dost edinmeseydim!"

29- "Yemîn olsun ki, *(o)* bana geldikten sonra beni Zikir'den *(Kur'ân'dan)*, saptırdı."

Şeytan ise, insanı *(işte o gün, böyle)* yardımsız bırakır.

30- Peygamber: "Ey Rabbim!

Doğrusu kavmim bu Kur'ân'ı *(ortada)* terk edilmiş *(bir şey)* saydılar" dedi.

31- *(Ey Resûlüm!)* İşte böylece her peygamber için günahkârlardan bir düşman kıldık.

Hidâyet edici olarak da, yardımcı olarak da Rabbin yeter!

32- İnkâr edenler ise: "Kur'ân, ona bir def'ada topluca indirilmeli değil miydi?" dedi*(ler)*.

Onunla senin kalbini kuvvetlendirmek için böyle *(azar azar indirmişiz)*dir ve onu *(sana)* ağır ağır okuduk.

وَ قَالَ الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ لِقَاءَنَا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْنَا الْمَلٰٓئِكَةُ

ve | dedi | o kimseler ki | ummuyorlar | bize kavuşmayı | değil miydi | indirilmeli | bize | melekler

اَوْ نَرٰى رَبَّنَا لَقَدِ اسْتَكْبَرُوا فِي اَنْفُسِهِمْ وَ عَتَوْ عُتُوًّا كَبِيرًا

veya | görmeliyiz | Rabbimizi | and olsun gerçekten | büyüklük tasladılar | nefislerinde | ve | azgınlaştılar | bir azgınlıkla | büyük

﴿٢١﴾ يَوْمَ يَرَوْنَ الْمَلٰٓئِكَةَ لَا بُشْرٰى يَوْمَئِذٍ لِلْمُجْرِمِينَ وَ يَقُولُونَ

o gün ki | görürler | melekleri | müjde yoktur | o gün | günahkârlara | ve | derler

حِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٢٢﴾ وَ قَدِمْنَا اِلٰى مَا عَمِلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ

yasaktır | yasaklanmıştır | ve | geldik | o şeylere ki | yaptılar | bir işten | onu kıldık

هَبَاءً مَنْثُورًا ﴿٢٣﴾ اَصْحَابُ الْجَنَّةِ يَوْمَئِذٍ خَيْرٌ مُسْتَقَرًّا

toz zerreleri | yayılmış | ehli | cennet | o gün | en iyidir | karargâhca

وَ اَحْسَنُ مَقِيلًا ﴿٢٤﴾ وَ يَوْمَ تَشَقَّقُ السَّمَاءُ بِالْغَمَامِ وَ نُزِّلَ الْمَلٰٓئِكَةُ

ve | en güzeldir | istirâhatgâhca | ve | o gün ki | yarılır | gökyüzü | bulutlarla | ve | indirildi | melekler

تَنْزِيلًا ﴿٢٥﴾ اَلْمُلْكُ يَوْمَئِذٍ الْحَقُّ لِلرَّحْمٰنِ وَ كَانَ يَوْمًا عَلَى

bir indirişle | mülk | o gün | gerçek | Rahmânındır | ve | oldu | bir gün

الْكَافِرِينَ عَسِيرًا ﴿٢٦﴾ وَ يَوْمَ يَعَضُّ الظَّالِمُ عَلٰى يَدَيْهِ يَقُولُ

kâfirlere | çok zor | ve | o gün ki | ısırır | zâlim | iki elini | der

يَا لَيْتَنِي اتَّخَذْتُ مَعَ الرَّسُولِ سَبِيلًا ﴿٢٧﴾ يَا وَيْلَتٰى لَيْتَنِي

keşke ben | edinseydim | beraber | peygamberle | bir yol | vay bana | keşke ben

لَمْ اَتَّخِذْ فُلَانًا خَلِيلًا ﴿٢٨﴾ لَقَدْ اَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ بَعْدَ

edinmeseydim | falancayı | bir dost | yemîn olsun gerçekten | beni saptırdı | zikirden | sonra

اِذْ جَاءَنِي وَ كَانَ الشَّيْطَانُ لِلْاِنْسَانِ خَذُولًا ﴿٢٩﴾ وَ قَالَ

o vakitten ki | bana geldi | ve | oldu | şeytan | insanı | yardımsız bırakan | ve | dedi

الرَّسُولُ يَا رَبِّ اِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هٰذَا الْقُرْاٰنَ مَهْجُورًا ﴿٣٠﴾ وَ كَذٰلِكَ

peygamber | ey Rabbim | doğrusu | kavmim | edindiler | bu | Kur'ân'ı | terk edilmiş | ve | işte böylece

جَعَلْنَا لِكُلِّ نَبِيٍّ عَدُوًّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ وَ كَفٰى بِرَبِّكَ هَادِيًا وَ نَصِيرًا ﴿٣١﴾

kıldık | her peygamber için | bir düşman | günahkârlardan | ve | yeter | Rabbin | hidâyet edici olarak | ve | yardımcı olarak

وَ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْاٰنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً

ve | dedi | o kimseler ki | inkâr ettiler | değil miydi | indirilmeli | ona | Kur'ân | topluca | bir (def'ada)

كَذٰلِكَ لِنُثَبِّتَ بِهِ فُؤَادَكَ وَ رَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا ﴿٣٢﴾

işte böyledir | kuvvetlendirelim diye | onunla | kalbini | ve | onu ağır ağır okuduk | güzel bir okuyuşla

وَلَا يَأْتُونَكَ بِمَثَلٍ اِلَّا جِئْنَاكَ بِالْحَقِّ وَاَحْسَنَ تَفْسِيرًا ﴿٣٣﴾
ve · sana getirmezler · bir temsil · ancak · sana getirdik · hakkı · ve · daha güzelini · açıklama cihetiyle

اَلَّذِينَ يُحْشَرُونَ عَلٰى وُجُوهِهِمْ اِلٰى جَهَنَّمَ اُولٰٓئِكَ
o kimseler ki · toplanacaklar · üstü · yüzleri · cehenneme · işte onlar

شَرٌّ مَكَانًا وَاَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ
en kötü · yerce · ve · en sapık · yolca · ve · and olsun gerçekten · verdik · Mûsâ'ya · kitabı

وَجَعَلْنَا مَعَهُ اَخَاهُ هٰرُونَ وَزِيرًا ﴿٣٥﴾ فَقُلْنَا اذْهَبَا اِلَى الْقَوْمِ
ve · kıldık · beraberinde · kardeşi · Hârûn'u · bir vezir · haydi dedik · ikiniz gidin · o kavme

الَّذِينَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا فَدَمَّرْنَاهُمْ تَدْمِيرًا ﴿٣٦﴾ وَقَوْمَ
o kimseler ki · yalanladılar · âyetlerimizi · bunun üzerine onları helâk ettik · bir helâk ile · ve · kavmini

نُوحٍ لَمَّا كَذَّبُوا الرُّسُلَ اَغْرَقْنَاهُمْ وَجَعَلْنَاهُمْ لِلنَّاسِ
Nûhun · ne vakit ki · yalanladılar · peygamberleri · onları suda boğduk · ve · onları kıldık · insanlar için

اٰيَةً وَاَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ عَذَابًا اَلِيمًا ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودَا
bir ibret · ve · hazırladık · o zâlimler için · bir azâb · elemli · ve · Âd'i · ve · Semûdu

وَاَصْحَابَ الرَّسِّ وَقُرُونًا بَيْنَ ذٰلِكَ كَثِيرًا ﴿٣٨﴾ وَكُلًّا
ve · halkını · Ress · ve · nice nesilleri · arasında · bunların · birçok · ve · herbiri ki

ضَرَبْنَا لَهُ الْاَمْثَالَ وَكُلًّا تَبَّرْنَا تَتْبِيرًا ﴿٣٩﴾ وَلَقَدْ اَتَوْا
misâl getirdik · ona · o misâlleri · ve · herbirini · kırıp geçirdik · bir kırıp geçirme ile · ve · and olsun gerçekten · geldiler

عَلَى الْقَرْيَةِ الَّتِى اُمْطِرَتْ مَطَرَ السَّوْءِ اَفَلَمْ يَكُونُوا
o şehre · o ki · yağmura tutuldu · yağmuru ile · kötülük · hiç olmadılar mı

يَرَوْنَهَا بَلْ كَانُوا لَا يَرْجُونَ نُشُورًا ﴿٤٠﴾ وَاِذَا رَاَوْكَ
onu görüyorlar · bil'akis · idiler · ummuyorlar · dirilmeyi · ve · o zaman ki · seni gördüler

اِنْ يَتَّخِذُونَكَ اِلَّا هُزُوًا اَهٰذَا الَّذِى بَعَثَ اللّٰهُ رَسُولًا
seni edinmiyorlar · ancak · bir alay · bu mu · o kimse ki · gönderdi · Allah · peygamber olarak

﴿٤١﴾ اِنْ كَادَ لَيُضِلُّنَا عَنْ اٰلِهَتِنَا لَوْلَا اَنْ صَبَرْنَا عَلَيْهَا وَسَوْفَ
şübhesiz · nerede ise · gerçekten bizi saptıracak idi · ilâhlarımızdan · olmasaydı · sabırlı olmamız · üzerlerine · ve · ileride

يَعْلَمُونَ حِينَ يَرَوْنَ الْعَذَابَ مَنْ اَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾ اَرَاَيْتَ
bilecekler · o zaman ki · görürler · azâbı · kimdir · daha sapık olan · yolca · gördün mü

مَنِ اتَّخَذَ اِلٰهَهُ هَوٰيهُ اَفَاَنْتَ تَكُونُ عَلَيْهِ وَكِيلًا ﴿٤٣﴾
o kimseyi ki · edindi · kendisine ilâh · hevâsını · o hâlde sen mi · olacaksın · üzerine · bir vekîl

33- Hem sana *(da'vânı ibtâl için)* getirdikleri hiçbir temsil yoktur ki, *(biz)* sana hakkı *(onun doğru cevâbını)* ve açıklama cihetiyle daha güzelini getirmiş olmayalım.

34- O yüzleri üstü Cehenneme *(sürülüp)* toplanacak olanlar yok mu, işte onlar, yerce en kötü ve yolca en sapık olan*(lar)*dır.

35- Celâlim hakkı için, Mûsâ'ya Kitâb'ı verdik; kardeşi Hârûn'u da berâberinde yardımcı yaptık.

36- "Haydi! Âyetlerimizi yalanlayan o kavme gidin!" dedik. *(Fakat onlar elçilerimizi yalanladılar.)* Bunun üzerine onları tamâmen helâk ettik.

37- Nûh kavmini de *(helâk ettik)*; peygamberleri yalanladıkları vakit, onları suda boğduk ve onları insanlar için bir ibret kıldık. Ve o zâlimler için *(pek)* elemli bir azab hazırladık!

38- Âd ve Semûd *(kavimlerin)*i, Ress halkını ve bunların arasında daha birçok nesilleri de *(bu yüzden helâk ettik)*.

39- Her birine *(îkāz edici)* misâller getirdik. *(Fakat dinlemedikleri için)* hepsini tamâmen kırıp geçirdik.

40- *(Ey Resûlüm!)* And olsun ki *(bu müşrikler)*, belâ yağmuruna *(taşa)* tutulan o şehre uğradılar. Peki onu *(oradaki helâk alâmetlerini)* görmüyorlar mıydı? Hayır! *(Onlar)* tekrar dirilmeyi ummuyorlardı.

41- Seni gördükleri zaman, seni ancak alaya alıyorlar da: "Bu mu Allah'ın peygamber olarak gönderdiği?" *(diyorlar)*.

42- "Eğer *(onlara tapmakta)* üzerlerine sebât etmeseydik, nerede ise bizi ilâhlarımızdan saptıracaktı!" *(derler.)* Fakat azâbı gördükleri zaman, yolca daha sapık olanın kim olduğunu ileride bilecekler!

43- Hevâsını *(nefsânî arzularını)* kendisine ilâh edinen kimseyi gördün mü? O hâlde *(vazîfen sâdece tebliğ iken)* onun üzerine sen mi vekîl olacaksın?(1)

44- Yoksa gerçekten onların çoğunun *(söz)* dinleyeceklerini veya akıl erdireceklerini mi sanıyorsun? Onlar ancak hayvanlar gibidir; hattâ onlar yolca daha sapıktırlar.

45- Rabbinin gölgeyi nasıl uzattığını görmedin mi? Eğer dileseydi onu elbette sâbit kılardı. Sonra *(biz)* güneşi onun üzerine bir delil *(o gölgenin sebebi)* kıldık.

46- Sonra *(güneşin yükselmesiyle)* onu yavaş yavaş tutarak kendimize çektik *(ortadan kaldırdık)*.

47- Size geceyi bir örtü, uykuyu bir istirâhat kılan da; gündüzü *(rızık için çalışmak üzere)* dağılma *(zamânı)* yapan da, O'dur.

48- Hem rüzgârları rahmetinin önünde bir müjdeci olarak gönderen, O'dur. Ve gökten tertemiz bir su indirdik.

49- Tâ ki onunla ölü bir yeri diriltelim ve yarattığımız birçok hayvanlara ve insanlara onunla su verelim.

50- Celâlim hakkı için, ibret alsınlar diye bunu aralarında çeşitli şekillerde açıkladık; fakat insanların çoğu nankörlükten başka bir şeye yanaşmamaktadır.

51- Hâlbuki dileseydik, elbette her şehre *(âkıbetlerinden haber veren)* bir korkutucu *(peygamber)* gönderirdik.

52- Öyle ise kâfirlere uyma ve bununla *(bu Kur'ân'la)* onlara karşı büyük bir cihâd ile mücâhede et!

53- İki denizi *(büyük su kütlelerini birbirine)* salıveren de O'dur. Bu *(nehir ve göller)* tatlı, susuzluğu giderici; bu *(deniz)* ise tuzlu, acıdır. Bununla berâber aralarına bir engel ve aşılmaz bir sınır koymuştur.

54- Ve yine, sudan bir insan yaratan, sonra onu neseb ve hısım *(akrabâ sâhibi)* kılan O'dur. Ve Rabbin, Kadîr *(herşeye gücü yeten)*dir.

55- Böyle iken *(onlar)* Allah'ı bırakıp, ne kendilerine fayda verecek ne de kendilerine zararı dokunacak şeylere tapıyorlar. Kâfir ise, Rabbisine karşı *(âsî olmakla, şeytana)* yardımcıdır.

أَمْ تَحْسَبُ أَنَّ أَكْثَرَهُمْ يَسْمَعُونَ أَوْ يَعْقِلُونَ إِنْ
yoksa – sanıyor musun – şüphesiz – onların çoğu – dinleyecekler – veya – akıl erdirecekler – değildir

هُمْ إِلَّا كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٤٤﴾ أَلَمْ تَرَ إِلَى
onlar – ancak – hayvanlar gibi – bil'akis – onlar – daha sapıktırlar – yolca – görmedin mi

رَبِّكَ كَيْفَ مَدَّ الظِّلَّ وَلَوْ شَاءَ لَجَعَلَهُ سَاكِنًا ثُمَّ جَعَلْنَا
Rabbini – nasıl – uzattı – gölgeyi – ve – eğer – dileseydi – elbette onu kılardı – sakin – sonra – kıldık

الشَّمْسَ عَلَيْهِ دَلِيلًا ﴿٤٥﴾ ثُمَّ قَبَضْنَاهُ إِلَيْنَا قَبْضًا يَسِيرًا ﴿٤٦﴾
güneşi – üzerine – bir delil – sonra – onu çektik – kendimize – tutarak – azar azar

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ لِبَاسًا وَالنَّوْمَ سُبَاتًا وَجَعَلَ
ve – o – o zâttır ki – kıldı – size – geceyi – bir örtü – ve – uykuyu – bir istirâhat – ve – kıldı

النَّهَارَ نُشُورًا ﴿٤٧﴾ وَهُوَ الَّذِي أَرْسَلَ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ
gündüzü – bir dağılma – ve – o – o zâttır ki – gönderdi – rüzgârları – bir müjdeci olarak – önünde

رَحْمَتِهِ وَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً طَهُورًا ﴿٤٨﴾ لِنُحْيِيَ بِهِ بَلْدَةً مَيْتًا
rahmetinin – ve – indirdik – gökten – bir su – tertemiz – diriltelim diye – onunla – bir yeri – ölü

وَنُسْقِيَهُ مِمَّا خَلَقْنَا أَنْعَامًا وَأَنَاسِيَّ كَثِيرًا ﴿٤٩﴾ وَلَقَدْ صَرَّفْنَاهُ
ve – onunla sulayalım – o şeyleri ki – yarattık – hayvanları – ve – insanları – birçok – ve – and olsun gerçekten – onu açıkladık

بَيْنَهُمْ لِيَذَّكَّرُوا فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٥٠﴾ وَلَوْ شِئْنَا
aralarında – ibret almaları için – fakat kabul etmedi – insanların çoğu – ancak – nankörlüğü – ve – eğer – dileseydik

لَبَعَثْنَا فِي كُلِّ قَرْيَةٍ نَذِيرًا ﴿٥١﴾ فَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَجَاهِدْهُمْ بِهِ
elbette gönderirdik – her bir şehirde – bir korkutucu – öyle ise uyma – kâfirlere – ve – onlarla mücâhede et – onunla

جِهَادًا كَبِيرًا ﴿٥٢﴾ وَهُوَ الَّذِي مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَٰذَا عَذْبٌ فُرَاتٌ
bir cihâd ile – büyük – ve – o – o zâttır ki – salıverdi – iki denizi – bu – tatlı – susuzluğu giderici

وَهَٰذَا مِلْحٌ أُجَاجٌ وَجَعَلَ بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَحِجْرًا مَحْجُورًا ﴿٥٣﴾
ve – bu – tuzlu – acıdır – ve – kılmıştır – aralarına – bir engel – ve – bir sınır – aşılmaz

وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا فَجَعَلَهُ نَسَبًا وَصِهْرًا وَكَانَ
ve – o – o zâttır ki – yarattı – sudan – bir insan – sonra onu kıldı – bir neseb – ve – bir hısım – ve – olandır

رَبُّكَ قَدِيرًا ﴿٥٤﴾ وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَنْفَعُهُمْ
Rabbin – pek güçlü – ve – tapıyorlar – başka – Allah'dan – o şeylere ki – onlara fayda vermez

وَلَا يَضُرُّهُمْ وَكَانَ الْكَافِرُ عَلَىٰ رَبِّهِ ظَهِيرًا ﴿٥٥﴾
ve – onlara zarar vermez – ve – oldu – o kâfir – aleyhinde – Rabbisinin – yardımcı

وَمَآ أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿٥٦﴾ قُلْ مَآ أَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ

ona karşılık | sizden istemiyorum | de ki | bir korkutucu olarak | ve | bir müjdeleyici | ancak | seni göndermedik | ve

مِنْ أَجْرٍ إِلَّا مَنْ شَآءَ أَنْ يَتَّخِذَ إِلَىٰ رَبِّهِۦ سَبِيلًا ﴿٥٧﴾ وَتَوَكَّلْ

tevekkül et | ve | bir yol | Rabbisine | edinmesini | istedi | o kimseyi ki | ancak | bir ücret

عَلَى ٱلْحَىِّ ٱلَّذِى لَا يَمُوتُ وَسَبِّحْ بِحَمْدِهِۦ ۚ وَكَفَىٰ بِهِۦ بِذُنُوبِ

günahlarına | o yeter | ve | ona hamd ile | tesbîh et | ve | ölmez | o zâta ki | o hayat sâhibine

عِبَادِهِۦ خَبِيرًا ﴿٥٨﴾ ٱلَّذِى خَلَقَ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضَ

yeri | ve | gökleri | yarattı | o ki | haberdar olarak | kullarının

وَمَا بَيْنَهُمَا فِى سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ ٱسْتَوَىٰ عَلَى ٱلْعَرْشِ ۚ

Arş'a | hükmetti | sonra | gün | altı | içinde | ikisi arasındadır | o şeyleri ki | ve

ٱلرَّحْمَٰنُ فَسْـَٔلْ بِهِۦ خَبِيرًا ﴿٥٩﴾ وَإِذَا قِيلَ لَهُمُ ٱسْجُدُوا

secde edin | onlara | denildi | o vakit ki | ve | bir haberdar olana | onu | artık sor | Rahmân'dır

لِلرَّحْمَٰنِ قَالُوا وَمَا ٱلرَّحْمَٰنُ أَنَسْجُدُ لِمَا تَأْمُرُنَا وَزَادَهُمْ

onları artırdı | ve | bize emrediyorsun | o şeye ki | secde mi edeceğiz | Rahmân | nedir | ve | dediler | Rahmân'a

نُفُورًا ۩ ﴿٦٠﴾ تَبَارَكَ ٱلَّذِى جَعَلَ فِى ٱلسَّمَآءِ بُرُوجًا وَجَعَلَ

kıldı | ve | burçlar | gökte | kıldı | o ki | ne yücedir | nefret cihetiyle

فِيهَا سِرَاجًا وَقَمَرًا مُنِيرًا ﴿٦١﴾ وَهُوَ ٱلَّذِى جَعَلَ ٱلَّيْلَ وَٱلنَّهَارَ

gündüzü | ve | geceyi | kıldı | o zâttır ki | o | ve | aydınlatıcı | bir ay | ve | bir lâmba | içlerinde

خِلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا ﴿٦٢﴾ وَعِبَادُ

kulları | ve | şükretmek | istedi | veya | ibret almak | istedi | o kimse için ki | birbiri ardınca

ٱلرَّحْمَٰنِ ٱلَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى ٱلْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ ٱلْجَاهِلُونَ

câhiller | onlara hitab etti | o zaman ki | ve | vakarla | yeryüzünde | yürürler | o kimselerdir ki | Rahmânın

قَالُوا سَلَامًا ﴿٦٣﴾ وَٱلَّذِينَ يَبِيتُونَ لِرَبِّهِمْ سُجَّدًا وَقِيَامًا ﴿٦٤﴾

kıyâma durarak | ve | secde edenler olarak | Rablerine | gecelerler | onlar ki | ve | selâm | dediler

وَٱلَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا ٱصْرِفْ عَنَّا عَذَابَ جَهَنَّمَ ۖ إِنَّ عَذَابَهَا

onun azâbı | şübhesiz | cehennem | azâbını | bizden | uzaklaştır | Rabbimiz | derler | onlar ki | ve

كَانَ غَرَامًا ﴿٦٥﴾ إِنَّهَا سَآءَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٦٦﴾ وَٱلَّذِينَ

onlar ki | ve | bir ikâmetgâh | ve | bir karargâh | ne kötü | şübhesiz orası | devamlı | olandır

إِذَآ أَنْفَقُوا لَمْ يُسْرِفُوا وَلَمْ يَقْتُرُوا وَكَانَ بَيْنَ ذَٰلِكَ قَوَامًا ﴿٦٧﴾

orta | bunun | arasında | idi | ve | cimrilik etmediler | ve | isrâf etmediler | harcadılar | o vakit ki

56- *(Ey Resûlüm!)* Seni ancak bir müjdeleyici ve bir korkutucu olarak gönderdik.

57- De ki: "*(Ben)* sizden buna *(tebliğ vazîfeme)* karşılık bir ücret değil, ancak Rabbisine bir yol tutmak isteyen kimse *(olmanızı)* istiyorum."

58- O hâlde *(aslâ)* ölmez olan o hayat sâhibine *(Allah'a)* tevekkül et ve O'na hamd ile tesbîh et! Kullarının günahlarından haberdâr olarak O yeter!

59- O ki, gökleri ve yeri ve ikisi arasında bulunanları altı günde yarattı. Sonra Arşa hükmetti. *(O)* Rahmândır; artık bunu *(bu âlemin yaratılışını)*, hakkıyla haberdâr olan birine *(Rabbine)* sor!

سجدة

60- Onlara: "Rahmân'a secde edin!" denildiği zaman: "Rahmân da neymiş? Bize emrediyor olduğun şeye *(sen dedin diye)* secde mi edeceğiz?" dediler ve *(bu da'vet)* onların nefretini artırdı.

61- Ne yücedir O *(Allah)* ki, gökte burçlar yaptı ve içlerinde bir lâmba *(olan güneş)*,(1) bir de aydınlatıcı bir ay kıldı.

62- O *(Rahmân)*, ibret almak isteyen veya şükretmek isteyen kimse için gece ile gündüzü birbiri ardınca getirendir.

63- Rahmân'ın kulları ise, öyle kimselerdir ki, yeryüzünde tevâzû' *(ve vakar)* içinde yürürler; câhiller onlara bir lâf attıkları zaman, "Selâm *(Allah selâmet versin)*!" derler *(geçerler)*.

64- Onlar ki, Rablerine secde eden kimseler olarak ve kıyâma durarak gecelerler.

65- Ve onlar ki: "Rabbimiz! Cehennem azâbını bizden uzaklaştır!

Çünki onun azâbı devamlıdır" derler.

66- Gerçekten orası ne kötü bir karargâh ve *(ne kötü)* bir ikâmetgâhtır!(2)

67- Hem onlar ki, harcadıkları zaman ne isrâf ederler, ne de cimrilik ederler; *(harcamaları)* bu *(ikisi)*nin arasında orta bir yol da olur.

وَالَّذِينَ لَا يَدْعُونَ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ وَلَا يَقْتُلُونَ النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ

haram kıldı | o ki | canı | öldürmezler | ve | başka | bir ilâha | Allah ile | beraber | yalvarmazlar | onlar ki | ve

اللّٰهُ اِلَّا بِالْحَقِّ وَلَا يَزْنُونَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذٰلِكَ يَلْقَ اَثَامًا

bir günah ile | karşılaşır | bunu | yaparsa | kim | ve | zinâ etmezler | ve | hak bir sebeble | ancak | Allah

﴿٦٨﴾ يُضَاعَفْ لَهُ الْعَذَابُ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ وَيَخْلُدْ فِيهِ مُهَانًا

hor bir kimse olarak | onun içinde | ebediyen kalır | ve | kıyâmet günü | azâb | ona | katlanır

﴿٦٩﴾ اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ عَمَلًا صَالِحًا فَاُو۬لٰٓئِكَ يُبَدِّلُ

çevirir | artık işte onlar ki | sâlih | bir amel | yaptı | ve | îmân etti | ve | tevbe etti | o kimse ki | ancak

اللّٰهُ سَيِّاٰتِهِمْ حَسَنَاتٍ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٧٠﴾

çok merhametli | çok bağışlayıcı | Allah | olandır | ve | iyiliklere | onların kötülüklerini | Allah

وَمَنْ تَابَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاِنَّهُ يَتُوبُ اِلَى اللّٰهِ مَتَابًا ﴿٧١﴾ وَالَّذِينَ

onlar ki | ve | tevbesi kabul edilmiş olarak | Allah'a | tevbe eder | artık şübhesiz o | sâlih bir amel | yaptı | ve | tevbe etti | kim | ve

لَا يَشْهَدُونَ الزُّورَ وَاِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا ﴿٧٢﴾ وَالَّذِينَ

onlar ki | ve | bir vakarla | geçip gittiler | boş şeylere | uğradılar | o vakit ki | ve | yalan yere | şâhidlik etmezler

اِذَا ذُكِّرُوا بِاٰيَاتِ رَبِّهِمْ لَمْ يَخِرُّوا عَلَيْهَا صُمًّا وَعُمْيَانًا

körler olarak | ve | sağırlar | onlara karşı | kapanmadılar | Rablerinin | âyetleri ile | hatırlatıldılar | o vakit ki

﴿٧٣﴾ وَالَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا هَبْ لَنَا مِنْ اَزْوَاجِنَا وَذُرِّيَّاتِنَا

nesillerimizden | ve | zevcelerimizden | bize | ihsân eyle | Rabbimiz | derler | onlar ki | ve

قُرَّةَ اَعْيُنٍ وَاجْعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ اِمَامًا ﴿٧٤﴾ اُو۬لٰٓئِكَ يُجْزَوْنَ

mükâfâtlandırılırlar | işte onlar | bir imam | takvâ sâhiblerine | bizi kıl | ve | gözlerin | aydınlığı

الْغُرْفَةَ بِمَا صَبَرُوا وَيُلَقَّوْنَ فِيهَا تَحِيَّةً وَسَلَامًا ﴿٧٥﴾ خَالِدِينَ

ebedî kalıcıdırlar | selâmla | ve | sağlık temennisiyle | orada | karşılanırlar | ve | sabrettikleri şeye karşılık | yüksek makamlarla

فِيهَا حَسُنَتْ مُسْتَقَرًّا وَمُقَامًا ﴿٧٦﴾ قُلْ مَا يَعْبَؤُا بِكُمْ

size ehemmiyet verir | ne diye | de ki | bir ikâmetgâh | ve | bir karargâh | ne güzel oldu | orada

رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ فَقَدْ كَذَّبْتُمْ فَسَوْفَ يَكُونُ لِزَامًا ﴿٧٧﴾

lüzûmlu | olacaktır | öyle ise ileride | yalanladınız | fakat gerçekten | duânız | olmasaydı | Rabbim

سُورَةُ الشُّعَرَاءِ مَكِّيَّةٌ

وَهِيَ مِائَتَانِ وَسَبْعٌ وَعِشْرُونَ اٰيَةً

68- Onlar ki, Allah ile berâber başka bir ilâha yalvarmazlar; hak bir sebeb olmadıkça Allah'ın haram kıldığı canı öldürmezler ve zinâ etmezler. Kim bunları yaparsa, bir günah ile *(o günâhın cezâsı ile)* karşılaşır.

69- Kıyâmet günü ona azab katlanır ve onun içinde hor *(ve hakir)* bir kimse olarak ebediyen kalır.

70- Ancak tevbe edip îmân eden ve sâlih bir amel ile amel eden müstesnâ. İşte onlar var ya, Allah onların kötülüklerini iyiliklere çevirir.[1] Çünki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

71- İşte kim tevbe edip sâlih amel işlerse, artık şübhesiz ki o, tevbesi kabûl edilmiş olarak Allah'a döner.

72- Onlar *(o mü'minlerdir)* ki, yalan yere şâhidlik etmezler; boş şeyler *(söz ve hareketler)* ile karşılaştıkları zaman, *(yüz çevirerek)* vakarla geçip giderler.

73- Hem onlar ki, Rablerinin âyetleri *(kendilerine)* hatırlatıldığında, onlara karşı sağır ve kör kimseler olarak *(münkirler gibi, anlamadan)* yüzleri üzere kapanmazlar. *(Bil'akis o hakîkati hakkıyla idrâk ederek secdeye kapanırlar.)*

74- Yine onlar ki: "Rabbimiz! Bize zevcelerimizden ve nesillerimizden göz aydınlığı olacak *(sâlih)* kimseler ihsân eyle ve bizi takvâ sâhiblerine imam *(her hususda kendisine tâbi' olunan rehber)* kıl!" derler.

75- İşte onlar, sabretmelerine karşılık *(Cennetteki)* yüksek makamlarla mükâfâtlandırılacak ve orada bir sağlık temennîsi ve bir selâmla karşılanacaklardır.

76- Orada ebedî olarak kalıcıdırlar. *(Orası)* ne güzel bir karargâh ve *(ne güzel)* bir ikāmetgâh olmuştur!

77- *(Ey Resûlüm!)* De ki: "Eğer duânız olmasa, Rabbim size ne diye ehemmiyet versin?"[2] *(Ey müşrikler!)* Fakat *(siz Resûlümü)* gerçekten yalanladınız; öyle ise *(azab)* ileride *(üzerinize)* şart olacaktır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

طٰسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُب۪ينِ ﴿٢﴾ لَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسَكَ اَلَّا
nefsini helâk edicisin olur ki sen apaçık kitâbın âyetleridir bunlar tâ sîn mîm

يَكُونُوا مُؤْمِن۪ينَ ﴿٣﴾ اِنْ نَشَأْ نُنَزِّلْ عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَٓاءِ اٰيَةً فَظَلَّتْ
hemen olur bir mu'cize gökten onlara indiririz dilersek eğer mü'minler olmamaları sebebiyle

اَعْنَاقُهُمْ لَهَا خَاضِع۪ينَ ﴿٤﴾ وَمَا يَأْت۪يهِمْ مِنْ ذِكْرٍ مِنَ الرَّحْمٰنِ مُحْدَثٍ اِلَّا
ancak yeni Rahmân'dan bir nasîhat onlara gelmez ve eğilip kalanlar ona boyunları

كَانُوا عَنْهُ مُعْرِض۪ينَ ﴿٥﴾ فَقَدْ كَذَّبُوا فَسَيَأْت۪يهِمْ اَنْبٰٓؤُا مَا كَانُوا بِه۪
onunla idiler o şeylerin ki haberleri artık kendilerine gelecektir yalanladılar üstelik gerçekten yüz çevirici kimseler ondan oldular

يَسْتَهْزِؤُ۫نَ ﴿٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اِلَى الْاَرْضِ كَمْ اَنْبَتْنَا ف۪يهَا مِنْ كُلِّ
herbirinden orada bitkiler yetiştirdik nice yeryüzünü ve görmediler mi alay ediyorlar

زَوْجٍ كَر۪يمٍ ﴿٧﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ
mü'minler onların çoğu olmadı ve apaçık bir delil bunda vardır şübhesiz güzel çiftin

﴿٨﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿٩﴾ وَاِذْ نَادٰى رَبُّكَ مُوسٰٓى اَنِ
diye Mûsâ'ya Rabbin nidâ etti bir vakit ve çok merhametli dâima üstün elbette odur Rabbin şübhesiz ve

ائْتِ الْقَوْمَ الظَّالِم۪ينَ ﴿١٠﴾ قَوْمَ فِرْعَوْنَۜ اَلَا يَتَّقُونَ ﴿١١﴾ قَالَ رَبِّ اِنّ۪ٓي اَخَافُ
korkarım doğrusu ben Rabbim dedi sakınmayacaklar mı Fir'avunun kavmine o zâlimler topluluğuna git

اَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿١٢﴾ وَيَض۪يقُ صَدْر۪ي وَلَا يَنْطَلِقُ لِسَان۪ي فَاَرْسِلْ
onun için peygamberlik ver dilim açılmaz ve göğsüm daralır ve beni yalanlamalarından

اِلٰى هٰرُونَ ﴿١٣﴾ وَلَهُمْ عَلَيَّ ذَنْبٌ فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ ﴿١٤﴾ قَالَ
buyurdu ki beni öldürmelerinden bu yüzden korkarım bir suç aleyhimde onlar için var ve Hârûn'a

كَلَّاۚ فَاذْهَبَا بِاٰيَاتِنَٓا اِنَّا مَعَكُمْ مُسْتَمِعُونَ ﴿١٥﴾ فَأْتِيَا فِرْعَوْنَ فَقُولَٓا
ve deyin Fir'avuna haydi ikiniz gidin dinleyiciler olarak sizinle beraberiz şübhesiz biz mu'cizelerimizle şimdi ikiniz gidin aslâ

اِنَّا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿١٦﴾ اَنْ اَرْسِلْ مَعَنَا بَن۪ٓي اِسْرَٓاء۪يلَ ﴿١٧﴾ قَالَ
dedi ki İsrâiloğullarını bizimle beraber gönder diye âlemlerin Rabbinin elçisiyiz şübhesiz biz

اَلَمْ نُرَبِّكَ ف۪ينَا وَل۪يدًا وَلَبِثْتَ ف۪ينَا مِنْ عُمُرِكَ سِن۪ينَ ﴿١٨﴾
nice yıllar ömründen aramızda kaldın ve bir çocuk olarak içimizde seni yetiştirmedik mi

وَفَعَلْتَ فَعْلَتَكَ الَّت۪ي فَعَلْتَ وَاَنْتَ مِنَ الْكَافِر۪ينَ ﴿١٩﴾
nankörlerdensin sen ve yaptın o ki işini yaptın ve

26- ŞUARÂ SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 227 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Tâ, Sîn, Mîm.

2- Bunlar, *(hak ile bâtılı)* apaçık beyân eden Kitâb'ın âyetleridir.

3- *(Ey Resûlüm!)* Sen *(onlar)* mü'min kimseler olmayacaklar diye, neredeyse kendi nefsini helâk edicisin!

4- Dilesek, onlara gökten bir mu'cize indiririz de boyunları ona eğilip kalanlar *(olarak inanmaya mecbûr)* olurlar.

5, 6- Hâlbuki onlara Rahmân'dan hiçbir yeni nasîhat gelmez ki ondan yüz çevirici kimseler olmasınlar! Üstelik *(onu)* yalanladılar; fakat kendisiyle alay edip durdukları şeylerin haberleri kendilerine yakında gelecektir.

7- Yeryüzünü görmediler mi? Orada her güzel çift *(ve cins)*ten nice bitkiler yetiştirdik.

8- Şübhesiz bunda, *(Allah'ın kudretine)* apaçık bir delil vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

9- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

10, 11- Hani Rabbin Mûsâ'ya: "O zâlimler topluluğuna, Fir'avun'un kavmine git! *(Allah'a karşı gelmekten)* hâlâ sakınmayacaklar mı?" diye nidâ buyurdu.

12- *(Mûsâ şöyle)* dedi: "Rabbim! Muhakkak ki ben, *(onların)* beni yalanlamalarından korkarım!"

13- "Ve göğsüm daralır, dilim açılmaz; onun için *(bana yardımcı olmak üzere)* Hârûn'a da peygamberlik ver!"

14- "Hem onlar için benim aleyhimde *(bana isnâd ettikleri)* bir suç da var *(onlardan birini hatâ ile öldürmüştüm)*; bu yüzden beni öldürmelerinden korkarım!"

15- *(Allah)* buyurdu ki: "Aslâ! *(Sana bir şey yapamazlar.)* Şimdi *(ikiniz de)* mu'cizelerimizle gidin; muhakkak ki biz *(ben Azîmüşşân)*, *(aranızda olacak şeyleri)* dinleyiciler olarak sizinle berâberiz!"

16, 17- Haydi *(ikiniz de)* Fir'avun'a gidin de deyin ki: "Şübhe yok ki biz, İsrâiloğullarını bizimle berâber gönderesin diye âlemlerin Rabbinin elçisiyiz."

18, 19- *(Fir'avun)* dedi ki: "*(Biz)* seni çocukken içimizde yetiştirmedik mi? Ömrünün nice yıllarını aramızda geçirmedin mi? Sonunda o yaptığın işi de yaptın; o hâlde sen nankörlerdensin!"

20- *(Mûsâ:)* "Ben bunu o zaman *(öyle kasdım olmadan, sonu ölüm olacağını)* bilmeyen kimselerden olarak yaptım" dedi.
21- "Sizden korkunca hemen içinizden kaçtım; sonra Rabbim bana hikmet verdi ve beni peygamberlerden kıldı."
22- "*(Sarayında yetişmekle)* başıma kaktığın bu ni'met de, İsrâiloğullarını kendine köle edindiğin içindir."
23- Fir'avun dedi ki: "Âlemlerin Rabbi de nedir?"
24- *(Mûsâ:)* "*(O,)* göklerin ve yerin ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir! Eğer kat'î olarak bilen kimseler iseniz *(bunu siz de anlarsınız)*!" dedi.
25- *(Fir'avun,)* etrâfında bulunanlara: "İşitmiyor musunuz?" dedi.
26- *(Mûsâ:)* "*(O,)* sizin de Rabbiniz, önceki atalarınızın da Rabbidir!" dedi.
27- *(Fir'avun yine etrâfındakilere:)* "Size gönderilen bu elçiniz şübhe yok, mutlakā delidir!" dedi.
28- *(Mûsâ:)* "*(O,)* doğunun ve batının ve ikisi arasında bulunanların Rabbidir! Eğer aklınızı kullanırsanız *(bunu siz de anlarsınız)*!" dedi.
29- *(Fir'avun:)* "Yemin olsun ki benden başkasını ilâh edinirsen, seni mutlakā zindana atılanlardan ederim!" dedi.
30- *(Mûsâ:)* "Sana *(peygamberliğimi)* apaçık bildiren bir şey *(bir mu'cize)* getirmiş olsam da mı?" dedi.
31- *(Fir'avun:)* "Eğer *(iddiânda)* doğru kimselerden isen, haydi onu getir!" dedi.
32- Bunun üzerine *(Mûsâ)* asâsını *(yere)* bıraktı; bir de baktılar ki o, apaçık bir ejderhâdır!
33- Ve elini *(koynundan)* çıkardı; bir de gördüler ki o, bakanlara bembeyaz *(parlayan, ışık saçan bir el)*dir.
34, 35- *(Fir'avun)* etrâfındaki ileri gelenlere: "Şübhesiz ki bu, gerçekten bilgili bir sihirbazdır!" dedi. "Sihri ile sizi yurdunuzdan çıkarmak istiyor. Şimdi ne buyurursunuz?"
36- Dediler ki: "Onu ve kardeşini beklet ve şehirlere toplayıcılar gönder!"
37- "Bütün bilgili mâhir sihirbazları sana getirsinler."
38- Böylece sihirbazlar, belli bir günün ta'yîn edilen vaktinde bir araya getirildi.
39- İnsanlara da: "Siz toplanacak olan kimseler misiniz? *(Haydi çabuk toplanın!)*" denildi.

قَالَ فَعَلْتُهَٓا اِذًا وَاَنَا مِنَ الضَّٓالّ۪ينَ ﴿٢٠﴾ فَفَرَرْتُ مِنْكُمْ لَمَّا
ne zaman ki — sizden — hemen kaçtım — şaşkınlardan — ben iken — o zaman — bunu yaptım — dedi

خِفْتُكُمْ فَوَهَبَ ل۪ي رَبّ۪ي حُكْمًا وَجَعَلَن۪ي مِنَ الْمُرْسَل۪ينَ ﴿٢١﴾ وَتِلْكَ
bu — ve — peygamberlerden — beni kıldı — ve — bir hikmet — Rabbim — bana — sonra verdi — sizden korktum

نِعْمَةٌ تَمُنُّهَا عَلَيَّ اَنْ عَبَّدْتَ بَن۪ٓي اِسْرَٓاء۪يلَ ﴿٢٢﴾ قَالَ فِرْعَوْنُ وَمَا رَبُّ
Rabbi — nedir — ve — Fir'avun — dedi ki — İsrâiloğullarını — köle edindin — diye — beni — onunla minnete bırakıyorsun — bir ni'met ki

الْعَالَم۪ينَ ﴿٢٣﴾ قَالَ رَبُّ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ
iseniz — eğer — ikisi arasındadır — o şeylerin ki — ve — yerin — ve — göklerin — Rabbidir — dedi — âlemlerin

مُوقِن۪ينَ ﴿٢٤﴾ قَالَ لِمَنْ حَوْلَهُٓ اَلَا تَسْتَمِعُونَ ﴿٢٥﴾ قَالَ رَبُّكُمْ وَرَبُّ
Rabbidir — ve — Rabbiniz — dedi — işitmiyor musunuz — etrâfındadır — o kimselere ki — dedi — kat'î bilen kimseler

اٰبَٓائِكُمُ الْاَوَّل۪ينَ ﴿٢٦﴾ قَالَ اِنَّ رَسُولَكُمُ الَّذ۪ٓي اُرْسِلَ اِلَيْكُمْ
size — gönderildi — o ki — elçiniz — şübhesiz — dedi — evvelki — atalarınızın

لَمَجْنُونٌ ﴿٢٧﴾ قَالَ رَبُّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَمَا بَيْنَهُمَا اِنْ كُنْتُمْ
iseniz — eğer — ikisi arasındadır — o şeylerin ki — ve — batının — ve — doğunun — Rabbidir — dedi — elbette delidir

تَعْقِلُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَ لَئِنِ اتَّخَذْتَ اِلٰهًا غَيْر۪ي لَاَجْعَلَنَّكَ مِنَ الْمَسْجُون۪ينَ
zindana atılanlardan — seni mutlaka kılarım — benden başka — bir ilâh — edinirsen — andolsun eğer — dedi — akıl erdiriyorsunuz

﴿٢٩﴾ قَالَ اَوَلَوْ جِئْتُكَ بِشَيْءٍ مُب۪ينٍ ﴿٣٠﴾ قَالَ فَأْتِ بِه۪ٓ اِنْ كُنْتَ
isen — eğer — onu — haydi getir — dedi — apaçık — birşey — eğer sana getirsem de mi — dedi

مِنَ الصَّادِق۪ينَ ﴿٣١﴾ فَاَلْقٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ ثُعْبَانٌ مُب۪ينٌ ﴿٣٢﴾
apaçık — bir ejderhâdır — o — hemen birden — asâsını — bunun üzerine bıraktı — doğru kimselerden

وَنَزَعَ يَدَهُ فَاِذَا هِيَ بَيْضَٓاءُ لِلنَّاظِر۪ينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ لِلْمَلَاِ حَوْلَهُٓ اِنَّ
şübhesiz — etrâfındaki — ileri gelenlere — dedi — bakanlara — bembeyazdır — o — hemen birden — elini — çekip çıkardı — ve

هٰذَا لَسَاحِرٌ عَل۪يمٌ ﴿٣٤﴾ يُر۪يدُ اَنْ يُخْرِجَكُمْ مِنْ اَرْضِكُمْ بِسِحْرِه۪
sihri ile — yurdunuzdan — sizi çıkarmak — istiyor — bilgili — gerçekten bir sihirbazdır — bu

فَمَاذَا تَأْمُرُونَ ﴿٣٥﴾ قَالُٓوا اَرْجِهْ وَاَخَاهُ وَابْعَثْ فِي الْمَدَٓائِنِ
şehirlere — gönder — ve — kardeşini — ve — onu te'hir et — dediler — buyurursunuz — şimdi ne

حَاشِر۪ينَ ﴿٣٦﴾ يَأْتُوكَ بِكُلِّ سَحَّارٍ عَل۪يمٍ ﴿٣٧﴾ فَجُمِعَ السَّحَرَةُ
sihirbazlar — böylece bir araya getirildi — bilgili — mâhir sihirbazın — herbirini — sana getirirler — toplayıcılar

لِم۪يقَاتِ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿٣٨﴾ وَق۪يلَ لِلنَّاسِ هَلْ اَنْتُمْ مُجْتَمِعُونَ ﴿٣٩﴾
toplanacak olanlar — siz misiniz — insanlara — denildi — ve — belli — bir günün — ta'yîn edilen vaktinde

لَعَلَّنَا نَتَّبِعُ السَّحَرَةَ اِنْ كَانُوا هُمُ الْغَالِبِينَ ﴿٤٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ السَّحَرَةُ

sihirbazlar geldi ne zaman ki gālib gelenler onlar olurlarsa eğer sihirbazlara uyarız belki biz

قَالُوا لِفِرْعَوْنَ اَئِنَّ لَنَا لَاَجْرًا اِنْ كُنَّا نَحْنُ الْغَالِبِينَ ﴿٤١﴾ قَالَ نَعَمْ

evet dedi gālib gelenler biz olursak eğer elbet bir mükâfât şübhesiz bize var mı Fir'avun'a dediler

وَاِنَّكُمْ اِذًا لَمِنَ الْمُقَرَّبِينَ ﴿٤٢﴾ قَالَ لَهُمْ مُوسٰى اَلْقُوا مَا اَنْتُمْ مُلْقُونَ

atanlarsınız siz o şeyleri ki atın Mûsâ onlara dedi elbette yakın kılınmışlardan o takdirde doğrusu siz ve

﴿٤٣﴾ فَاَلْقَوْا حِبَالَهُمْ وَعِصِيَّهُمْ وَقَالُوا بِعِزَّةِ فِرْعَوْنَ اِنَّا لَنَحْنُ

elbette biziz şübhesiz biz Fir'avunun şerefine dediler ve değneklerini ve iplerini bunun üzerine attılar

الْغَالِبُونَ ﴿٤٤﴾ فَاَلْقٰى مُوسٰى عَصَاهُ فَاِذَا هِيَ تَلْقَفُ مَا يَأْفِكُونَ

uyduruyorlar o şeyleri ki yutuyor o hemen birden asâsını Mûsâ sonra bıraktı gālib olanlar

﴿٤٥﴾ فَاُلْقِيَ السَّحَرَةُ سَاجِدِينَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا اٰمَنَّا بِرَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٧﴾

âlemlerin Rabbine îmân ettik dediler secde edenler olarak sihirbazlar hemen atıldı

رَبِّ مُوسٰى وَهٰرُونَ ﴿٤٨﴾ قَالَ اٰمَنْتُمْ لَهُ قَبْلَ اَنْ اٰذَنَ لَكُمْ اِنَّهُ

şübhesiz o size izin vermemden önce ona îmân mı ettiniz dedi Hârûnun ve Mûsâ'nın Rabbine

لَكَبِيرُكُمُ الَّذِي عَلَّمَكُمُ السِّحْرَ فَلَسَوْفَ تَعْلَمُونَ لَاُقَطِّعَنَّ اَيْدِيَكُمْ

ellerinizi mutlaka keseceğim bileceksiniz ama elbette ileride sihri size öğretti o ki elbet büyüğünüz

وَاَرْجُلَكُمْ مِنْ خِلَافٍ وَلَاُصَلِّبَنَّكُمْ اَجْمَعِينَ ﴿٤٩﴾ قَالُوا لَا ضَيْرَ اِنَّا اِلٰى

şübhesiz biz zararı yok dediler hepinizi kesinlikle sizi asacağım ve çaprazlamadan ayaklarınızı ve

رَبِّنَا مُنْقَلِبُونَ ﴿٥٠﴾ اِنَّا نَطْمَعُ اَنْ يَغْفِرَ لَنَا رَبُّنَا خَطَايَانَا اَنْ

diye hatâlarımızı Rabbimizin bizim için bağışlamasını umarız doğrusu biz dönenleriz Rabbimize

كُنَّا اَوَّلَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٥١﴾ وَاَوْحَيْنَا اِلٰى مُوسٰى اَنْ اَسْرِ بِعِبَادِي اِنَّكُمْ

şübhesiz siz kullarımı gece yürüt diye Mûsâ'ya vahyettik ve mü'minlerin ilki olduk

مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَاَرْسَلَ فِرْعَوْنُ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ اِنَّ هٰؤُلَاءِ

şunlar şübhesiz toplayıcılar şehirlere Fir'avun sonra gönderdi ta'kîb edilenlersiniz

لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَاِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَاِنَّا لَجَمِيعٌ حَاذِرُونَ

ihtiyâtlı olan elbette bir cemâatiz doğrusu biz ve gerçekten kızdıranlardır bizi şübhesiz onlar ve az olanlar elbette topluluğudur

﴿٥٦﴾ فَاَخْرَجْنَاهُمْ مِنْ جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ

güzel bir yerden ve hazînelerden ve pınarlardan ve bahçelerden böylelikle onları çıkardık

﴿٥٨﴾ كَذٰلِكَ وَاَوْرَثْنَاهَا بَنِي اِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ فَاَتْبَعُوهُمْ مُشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾

gündoğumuna ulaşanlar iken derken onların peşine düştüler İsrâiloğullarını oralara vâris kıldık ve işte böyle

40- *(Ve yine:)* "Umarız ki gālib gelenler onlar olur da, *(biz de)* o sihirbazlara uyarız!" *(dediler.)*

41- Sihirbazlar geldiğinde Fir'avun'a: "Eğer gālib gelenler biz olursak, bize elbette bir mükâfât var değil mi?" dediler.

42- *(Fir'avun:)* "Evet, hem o takdirde doğrusu siz, elbette *(bana)* yakın kılınmış kimselerden olacaksınız" dedi.

43- Mûsâ onlara: "Siz *(göz boyamak üzere)* ne atacak kimseler iseniz, atın *(bakalım)*!" dedi.

44- Bunun üzerine *(onlar)* iplerini ve değneklerini attılar ve *(böbürlenerek:)* "Fir'avun'un şerefi üzerine yemîn ederiz ki, muhakkak gālib olanlar elbette ancak biziz!" dediler.

45- Sonra, Mûsâ asâsını bıraktı; bir de baktılar ki o, onların uydurmakta oldukları şeyleri yutuyor!

46, 47, 48- Sihirbazlar *(bunun aslâ bir sihir olmadığını anlayıp)* hemen secdeye kapanan kimseler olarak *(yerlere)* atıldı*(lar)*. "Âlemlerin Rabbine, Mûsâ ve Hârûn'un Rabbine îmân ettik!" dediler.

49- *(Fir'avun:)* "*(Ben)* size izin vermeden ona îmân ettiniz, öyle mi? Şübhesiz ki o, gerçekten size sihri öğreten büyüğünüzmüş. Ama ileride elbette göreceksiniz. Mutlakā ellerinizi ve ayaklarınızı çaprazlama keseceğim ve hepinizi kesinlikle asacağım!" dedi.

50, 51- *(Onlar ise)* dediler ki: "Zararı yok; çünki biz Rabbimize dönücü kimseleriz." "Doğrusu biz *(bu mecliste)* îmân edenlerin ilki olduğumuzdan, Rabbimizin bizim için hatâlarımızı bağışlayacağını umarız."

52- Nihâyet Mûsâ'ya: "Kullarımı geceleyin yola çıkar; çünki siz *(Fir'avun ordusu tarafından)* ta'kîb edilecek kimselersiniz!" diye vahyettik.

53- Sonra Fir'avun *(İsrâiloğullarının yola çıktığını duyunca)* şehirlere *(asker)* toplayıcılar gönderdi.

54- *(Askerler toplanınca, Fir'avun:)* "Şübhe yok ki şunlar *(İsrâiloğulları)* elbette az bir topluluktur."

55- "Ve şübhesiz ki onlar, bizi gerçekten kızdıran kimselerdir."

56- "Doğrusu biz ise, elbette uyanık bir cemâatiz" *(dedi)*.

57, 58- Böylelikle *(İsrâiloğullarının peşine düşürerek)* onları bahçelerden, pınarlardan, hazînelerden ve güzel yerlerden çıkardık.

59- İşte böyle! Artık oralara İsrâiloğullarını vâris kıldık!

60- Derken, *(Fir'avun ve askerleri)* gündoğumuna ulaşan kimseler iken *(erkenden)* onların peşine düştüler.

61- Nihâyet iki topluluk birbirini görünce, Mûsâ'nın arkadaşları: "Muhakkak ki biz, elbet *(kendilerine)* yetişilmiş kimseleriz!" dedi.

62- *(Mûsâ:)* "Aslâ! Rabbim şübhesiz benimle berâberdir; bana yol gösterecektir" dedi.

63- Bunun üzerine Mûsâ'ya: "Asânla denize vur!" diye vahyettik. *(Vurunca deniz)* hemen yarıldı *(ve on iki yol açıldı)* da herbir parça *(pek)* büyük dağ gibi oluverdi!

64- Ötekileri *(Fir'avun ve askerlerini)* de buraya yaklaştırdık.

65- Ve Mûsâ ile berâberinde bulunanların hepsini kurtardık.

66- Sonra ötekilerini suda boğduk.

67- Şübhesiz ki bunda, elbette bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

68- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

69- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Onlara İbrâhîm'in haberini de oku!

70- Hani, babasına ve kavmine: "*(Siz)* nelere tapıyorsunuz?" demişti.

71- *(Onlar:)* "Birtakım putlara tapıyoruz, öyle ki *(biz)* onlara tapmakta devam eden kimseleriz" dediler.

72, 73- *(İbrâhîm:)* "Peki duâ ettiğiniz zaman *(onlar)* sizi işitiyorlar mı? Yâhut size fayda sağlıyor veya zarar verebiliyorlar mı?" dedi.

74- *(Onlar:)* "Hayır! *(Biz)* atalarımızı böyle yapar bulduk" dediler.

75, 76- *(İbrâhîm)* dedi ki: "Siz ve önceki atalarınız, artık nelere tapmakta olduğunuzu gördünüz mü?"

77, 78- "İşte şübhesiz ki onlar *(ilâh edindiğiniz şeyler)*, benim düşmanımdır; ancak âlemlerin Rabbi müstesnâ! *(O,)* beni yaratandır; bana doğru yolu gösteren de O'dur!"

79- "Beni yediren de, beni içiren de ancak O'dur!"

80- "Hem hastalandığım zaman da bana ancak O şifâ verir!"(1)

81- "O ki, beni vefât ettirecek; sonra beni diriltecek."

82- "Dîn *(hesab)* günü hatâlarımı benim için bağışlayacağını umduğum O'dur!"

83- "Rabbim! Bana hikmet ihsan buyur ve beni sâlih kimseler arasına kat!"

فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ اَصْحَابُ مُوسٰى اِنَّا لَمُدْرَكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّاۚ اِنَّ
ne zaman ki | birbirini gördü | iki topluluk | dedi | arkadaşları | Mûsâ'nın | şübhesiz biz | elbet yetişilenleriz | dedi | aslâ | şübhesiz

مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾ فَاَوْحَيْنَا اِلٰى مُوسٰى اَنِ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ
benimle beraber | Rabbim | bana yol gösterecektir | bunun üzerine vahyettik | Mûsâ'ya | diye | vur | asânla | denize

فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَ اَزْلَفْنَا
hemen yarıldı | ve oldu | her | parça | dağ gibi | büyük | ve | yaklaştırdık

ثَمَّ الْاٰخَرِينَ ﴿٦٤﴾ وَ اَنْجَيْنَا مُوسٰى وَ مَنْ مَعَهُٓ اَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ اَغْرَقْنَا
oraya | ötekileri | ve | kurtardık | Mûsâ'yı | ve | o kimseleri ki | onunla beraberdir | hepsini | sonra | suda boğduk

الْاٰخَرِينَ ﴿٦٦﴾ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَ مَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾
ötekilerini | şübhesiz | bunda var | bir ibret | ve | olmadı | onların çoğu | mü'minler

وَ اِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ وَ اتْلُ عَلَيْهِمْ نَبَاَ اِبْرٰهِيمَ
ve | şübhesiz | Rabbin | elbette odur | dâima üstün | çok merhametli | ve | oku | onlara | haberini | İbrâhîm'in

﴿٦٩﴾ اِذْ قَالَ لِاَبِيهِ وَ قَوْمِهِ مَا تَعْبُدُونَ ﴿٧٠﴾ قَالُوا نَعْبُدُ اَصْنَامًا
bir vakit | demişti | babasına | ve | kavmine | neye | tapıyorsunuz | dediler | tapıyoruz | birtakım putlara

فَنَظَلُّ لَهَا عَاكِفِينَ ﴿٧١﴾ قَالَ هَلْ يَسْمَعُونَكُمْ اِذْ تَدْعُونَ
öyle ki devam ederiz | onlara | tapan kimseler olarak | dedi | sizi işitiyorlar mı | o zaman ki | duâ ediyorsunuz

﴿٧٢﴾ اَوْ يَنْفَعُونَكُمْ اَوْ يَضُرُّونَ ﴿٧٣﴾ قَالُوا بَلْ وَجَدْنَا اٰبَاءَنَا
veya | size fayda sağlıyorlar mı | veya | zarar veriyorlar mı | dediler | bil'akis | bulduk | atalarımızı

كَذٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٧٤﴾ قَالَ اَفَرَاَيْتُمْ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ
böyle | yapıyorlar | dedi ki | artık gördünüz mü | o şeyleri ki | idiniz | tapıyorsunuz

﴿٧٥﴾ اَنْتُمْ وَ اٰبَاؤُكُمُ الْاَقْدَمُونَ ﴿٧٦﴾ فَاِنَّهُمْ عَدُوٌّ لِي
siz | ve | atalarınız | önceki | işte şübhesiz onlar | bir düşmandır | bana

اِلَّا رَبَّ الْعَالَمِينَ ﴿٧٧﴾ اَلَّذِي خَلَقَنِي فَهُوَ يَهْدِينِ ﴿٧٨﴾ وَ الَّذِي هُوَ
ancak | Rabbi | âlemlerin | o ki | beni yarattı | ve o | bana doğruyu gösterir | ve | o ki | o

يُطْعِمُنِي وَ يَسْقِينِ ﴿٧٩﴾ وَ اِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ ﴿٨٠﴾ وَ الَّذِي يُمِيتُنِي
beni yediriyor | ve | beni içiriyor | ve | o vakit ki | hastalandım | artık o | bana şifâ verir | ve | o ki | beni vefât ettirir

ثُمَّ يُحْيِينِ ﴿٨١﴾ وَ الَّذِي اَطْمَعُ اَنْ يَغْفِرَ لِي خَطِيٓـَٔتِي يَوْمَ الدِّينِ
sonra | beni diriltir | ve | odur ki | umarım | bağışlamasını | benim için | hatalarımı | günü | hesab

﴿٨٢﴾ رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَ اَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ ﴿٨٣﴾
Rabbim | ihsân buyur | bana | bir hikmet | ve | beni kat | sâlih kimselere

وَاجْعَلْ لٖي لِسَانَ صِدْقٍ فِي الْاٰخِرٖينَ ﴿٨٤﴾ وَاجْعَلْنٖي مِنْ وَرَثَةِ جَنَّةِ
ve | kıl | bana | dili | doğruluk | sonrakiler içinde | ve | beni kıl | vârislerinden | Cennetinin

النَّعٖيمِ ﴿٨٥﴾ وَاغْفِرْ لِاَبٖٓي اِنَّهُ كَانَ مِنَ الضَّٓالّٖينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا تُخْزِنٖي
Naîm | ve | mağfiret eyle | babama | şübhesiz o | oldu | dalâlete düşenlerden | ve | beni utandırma

يَوْمَ يُبْعَثُونَ ﴿٨٧﴾ يَوْمَ لَا يَنْفَعُ مَالٌ وَلَا بَنُونَ ﴿٨٨﴾ اِلَّا مَنْ اَتَى اللّٰهَ
o gün | diriltilirler | o gün | fayda vermez | bir mal | ve | ne oğullar | ancak | o kimse ki | geldi | Allaha

بِقَلْبٍ سَلٖيمٍ ﴿٨٩﴾ وَاُزْلِفَتِ الْجَنَّةُ لِلْمُتَّقٖينَ ﴿٩٠﴾ وَبُرِّزَتِ الْجَحٖيمُ
bir kalble | selîm | ve | yaklaştırıldı | cennet | takvâ sâhiblerine | ve | açıkça gösterildi | cehennem

لِلْغَاوٖينَ ﴿٩١﴾ وَقٖيلَ لَهُمْ اَيْنَ مَا كُنْتُمْ تَعْبُدُونَ ﴿٩٢﴾ مِنْ دُونِ اللّٰهِ
azgınlara | ve | denildi | onlara | neredir | o şeyler ki | idiniz | tapıyorsunuz | başka | Allah'dan

هَلْ يَنْصُرُونَكُمْ اَوْ يَنْتَصِرُونَ ﴿٩٣﴾ فَكُبْكِبُوا فٖيهَا هُمْ وَالْغَاوُنَ
size yardım ediyorlar mı | veya | kendilerine yardımları dokunuyor mu | artık yüzüstü atıldılar | oraya | onlar | ve | azgınlar

﴿٩٤﴾ وَجُنُودُ اِبْلٖيسَ اَجْمَعُونَ ﴿٩٥﴾ قَالُوا وَهُمْ فٖيهَا يَخْتَصِمُونَ ﴿٩٦﴾ تَاللّٰهِ
ve | askerleri | İblis'in | hepsi | dediler | onlar iken | orada | çekişiyorlar | Allah'a yemîn olsun ki

اِنْ كُنَّا لَفٖي ضَلَالٍ مُبٖينٍ ﴿٩٧﴾ اِذْ نُسَوّٖيكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿٩٨﴾ وَمَٓا اَضَلَّنَٓا
şübhesiz idik | elbet içinde | bir dalâlet | apaçık | o vakit ki | sizi eşit tuttuk | Rabbiyle | âlemlerin | ve | bizi dalâlete düşürmedi

اِلَّا الْمُجْرِمُونَ ﴿٩٩﴾ فَمَا لَنَا مِنْ شَافِعٖينَ ﴿١٠٠﴾ وَلَا صَدٖيقٍ حَمٖيمٍ ﴿١٠١﴾
ancak | günahkârlar | artık bizim için yoktur | şefâatçilerden | ve | ne bir dostan | yakın

فَلَوْ اَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنٖينَ ﴿١٠٢﴾ اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَةً
fakat eğer | şübhesiz | bizim için olsa | bir daha | ve olsak | mü'minlerden | şübhesiz | bunda vardır | elbette bir ibret

وَمَا كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنٖينَ ﴿١٠٣﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزٖيزُ الرَّحٖيمُ ﴿١٠٤﴾
ve | olmadı | onların çoğu | mü'minler | ve | şübhesiz | Rabbin | elbette odur | dâima üstün | çok merhametli

كَذَّبَتْ قَوْمُ نُوحٍ الْمُرْسَلٖينَ ﴿١٠٥﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ نُوحٌ اَلَا تَتَّقُونَ
yalanladı | kavmi | Nûhun | peygamberleri | o vakit ki | dedi | onlara | kardeşleri olan | Nûh | sakınmıyor musunuz

﴿١٠٦﴾ اِنّٖي لَكُمْ رَسُولٌ اَمٖينٌ ﴿١٠٧﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَطٖيعُونِ ﴿١٠٨﴾ وَمَٓا اَسْـَٔلُكُمْ
şübhesiz ben | sizin için | bir peygamberim | emîn | artık sakının | Allah'dan | ve | bana itâat edin | ve | sizden istemiyorum

عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿١٠٩﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ
ona karşılık | hiçbir ücret | ücretim değildir | ancak | Rabbine âid | âlemlerin | artık sakının | Allah'dan

وَاَطٖيعُونِ ﴿١١٠﴾ قَالُٓوا اَنُؤْمِنُ لَكَ وَاتَّبَعَكَ الْاَرْذَلُونَ ﴿١١١﴾
ve | bana itâat edin | dediler | îmân eder miyiz | sana | sana tâbi' olmuşken | en düşük kimseler

84- "Sonraki *(ümmet)*ler içinde benim için bir lisân-ı sıdk *(güzel bir medihle anılmayı)* nasîb eyle!"[1]

85- "Ve beni Naîm Cennetinin vârislerinden kıl!"

86- "Babama da mağfiret eyle; çünki o dalâlete düşenlerdendir."

87- "Ve *(insanların)* diriltilecekleri gün, beni utandırma!"

88- O gün ki, *(onda)* ne mal fayda verir, ne de evlâd!

89- Ancak Allah'a selîm *(sağlam)* bir kalble gelen müstesnâ.

90- *(O gün)* Cennet takvâ sâhiblerine yaklaştırılır!

91- Cehennem de azgınlara açıkça gösterilir!

92, 93- Ve onlara: "Sizin, Allah'dan başka tapmakta olduklarınız hani nerededir? Size yardım ediyorlar mı, veya kendilerine yardımları dokunuyor mu?" denilir.

94, 95- Artık onlar ve azgınlar ve İblis'in askerleri, hepsi oraya *(Cehenneme)* yüzüstü atılırlar.

96, 97- Onlar orada *(putlarıyla)* çekişerek derler ki: "Allah'a yemîn olsun ki, *(biz)* elbette apaçık bir dalâlet içinde imişiz."

98- "Çünki, sizi âlemlerin Rabbiyle bir tutuyorduk."

99- "Bizi ancak günahkârlar dalâlete düşürdü."

100, 101- "Şimdi artık bizim, ne şefâatçilerimiz, ne de yakın bir dostumuz vardır!"

102- "Buna rağmen ah keşke, bizim için hakîkaten *(dünyaya)* bir *(dönüş)* daha olsa da mü'minlerden olsak!"

103- Şübhesiz ki bunda, elbette bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

104- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

105- Nûh kavmi *(de)* peygamberleri yalanladı.

106- Kardeşleri Nûh onlara şöyle demişti: "*(Allah'a karşı gelmekten)* sakınmıyor musunuz?"

107- "Şübhesiz ki ben, sizin için *(gönderilmiş)* emîn bir peygamberim."

108- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

109- "*(Ben)* buna *(tebliğ vazîfeme)* karşılık sizden bir ücret istemiyorum! Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine âiddir."

110- "Artık Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

111- *(Onlar:)* "Sana en düşük kimseler *(fakirler)* tâbi' olmuşken, *(biz)* sana îmân eder miyiz?" dediler.

112- *(Nûh)* dedi ki: "Onların *(o hakîr gördüğünüz kimselerin)* ne yapmakta oldukları hakkında benim bilgim yoktur. *(Ben onların zâhirdeki îmanlarına bakarım.)*"

113- "Eğer anlasanız, onların hesâbı ancak Rabbime âiddir."

114- "Ben mü'minleri *(yanımdan)* kovucu da değilim."

115- "Ben sâdece apaçık bir korkutucuyum."

116- *(Onlar:)* "Ey Nûh! Eğer *(bu dediğinden)* gerçekten vazgeçmezsen, mutlakā taşla öldürülenlerden olacaksın!" dediler.

117- *(Nûh ise şöyle)* dedi: "Rabbim! Şübhesiz ki kavmim beni yalanladılar."

118- "Artık, benimle onların arasını ayırarak aç *(aramızda hüküm ver)*; beni ve benimle berâber bulunan mü'minleri de kurtar!"

119- Bunun üzerine onu ve onunla berâber bulunanları, o dolu gemi içinde kurtardık.

120- Sonra *(bunun)* ardından geride kalanları suda boğduk.

121- Muhakkak ki bunda, elbette bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

122- Şübhesiz ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

123- Âd *(kavmi)* de peygamberleri yalanladı.

124- O vakit kardeşleri Hûd onlara şöyle demişti: "*(Allah'a karşı gelmekten)* sakınmıyor musunuz?"

125- "Muhakkak ki ben, sizin için *(gönderilmiş)* emîn bir peygamberim."

126- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

127- "Buna karşılık sizden bir ücret de istemiyorum! Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine âiddir."

128- "*(Siz)* her yüksek yere bir alâmet binâ edip *(oralarda ve gelip geçenlerle)* eğleniyor musunuz?"

129- Ve "*(Dünyada)* ebedî kalırsınız ümîdi ile sağlam yapılar mı ediniyorsunuz?"

130- "Yakaladığınız zaman da, *(acımasızca)* zorbalar gibi mi yakalıyorsunuz?"

131- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

132- "Bilip durduğunuz şeyler *(ni'metler)* ile size yardım edenden sakının!"

133, 134- "*(O,)* size sağmal hayvanlar, oğullar, bahçeler ve pınarlar ile yardım etmiştir."

135- "Şübhesiz ki ben, sizin üzerinize *(dehşeti)* büyük bir günün azâbından korkuyorum!"

136- *(Onlar şöyle)* dediler: "*(Sen)* nasîhat etsen de, nasîhat edenlerden olmasan da, bizim için birdir. *(Biz vazgeçmeyiz!)*"

قَالَ وَمَا عِلْمِي بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١١٢﴾ إِنْ حِسَابُهُمْ إِلَّا عَلَى رَبِّي
dedi / ve / bilgim yoktur / o şeylerde ki / idiler / yapıyorlar / onların hesâbı değildir / ancak / Rabbime âid

لَوْ تَشْعُرُونَ ﴿١١٣﴾ وَمَا أَنَا بِطَارِدِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٤﴾ إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿١١٥﴾
eğer / farkında olsanız / ve / ben değilim / kovucu / mü'minleri / ben değilim / ancak / bir korkutucu / apaçık

قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا نُوحُ لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمَرْجُومِينَ ﴿١١٦﴾ قَالَ رَبِّ
dediler / and olsun eğer / son vermezsen / ey / Nûh / mutlakā olacaksın / taşlananlardan / dedi / Rabbim

إِنَّ قَوْمِي كَذَّبُونِ ﴿١١٧﴾ فَافْتَحْ بَيْنِي وَبَيْنَهُمْ فَتْحًا وَنَجِّنِي وَمَنْ
şübhesiz / kavmim / beni yalanladılar / artık aç / aramı / ve / aralarını / bir açma ile / ve / beni kurtar / ve / o kimseleri ki

مَعِيَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١١٨﴾ فَأَنْجَيْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ فِي الْفُلْكِ الْمَشْحُونِ
benimle beraberdir / mü'minlerden / bunun üzerine onu kurtardık / ve / o kimseleri ki / onunla beraberdir / içinde / gemi / dolu

﴿١١٩﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا بَعْدُ الْبَاقِينَ ﴿١٢٠﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ
sonra / suda boğduk / ardından / geride kalanları / şübhesiz / bunda vardır / elbette bir ibret / ve / olmadı

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٢١﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٢٢﴾
onların çoğu / mü'minler / ve / şübhesiz / Rabbin / elbette odur / dâima üstün / çok merhametli

كَذَّبَتْ عَادٌ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ هُودٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ إِنِّي
yalanladı / Âd / peygamberleri / o vakit / dedi / onlara / kardeşleri olan / Hûd / sakınmıyor musunuz / şübhesiz ben

لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٢٥﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٢٦﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ
sizin için / bir peygamberim / emîn / artık sakının / Allah'dan / ve / bana itâat edin / ve / sizden istemiyorum

عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلَى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٢٧﴾ أَتَبْنُونَ بِكُلِّ رِيعٍ آيَةً
ona karşılık / hiçbir ücret / ücretim / ancak / Rabbine âiddir / âlemlerin / binâ mı ediyorsunuz / her yüksek yere / alâmet

تَعْبَثُونَ ﴿١٢٨﴾ وَتَتَّخِذُونَ مَصَانِعَ لَعَلَّكُمْ تَخْلُدُونَ ﴿١٢٩﴾ وَإِذَا بَطَشْتُمْ
eğleniyorsunuz / ve / ediniyorsunuz / sağlam yapılar / olur ki siz / ebedî kalırsınız / ve / o vakit ki / yakaladınız

بَطَشْتُمْ جَبَّارِينَ ﴿١٣٠﴾ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٣١﴾ وَاتَّقُوا الَّذِي
yakaladınız / zorbalar olarak / artık sakının / Allah'dan / ve / bana itâat edin / ve / sakının / o zâttan ki

أَمَدَّكُمْ بِمَا تَعْلَمُونَ ﴿١٣٢﴾ أَمَدَّكُمْ بِأَنْعَامٍ وَبَنِينَ ﴿١٣٣﴾ وَجَنَّاتٍ
size yardım etti / o şey ile ki / biliyorsunuz / size yardım etti / sağmal hayvanlar ile / ve / oğullar / ve / bahçeler

وَعُيُونٍ ﴿١٣٤﴾ إِنِّي أَخَافُ عَلَيْكُمْ عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣٥﴾
ve / pınarlar ile / şübhesiz ben / korkuyorum / sizin üzerinize / azâbından / bir günün / büyük

قَالُوا سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوَعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ ﴿١٣٦﴾
dediler / eşittir / bizim için / nasîhat ettin mi / yoksa / olmadın / nasîhat edenlerden

إِنْ هٰذَٓا إِلَّا خُلُقُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣٧﴾ وَمَا نَحْنُ بِمُعَذَّبِينَ ﴿١٣٨﴾

bu değildir · ancak · âdetleri · evvelkilerin · ve · biz değiliz · azâba uğratılacak olanlar

فَكَذَّبُوهُ فَأَهْلَكْنَاهُمْ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ

böylece onu yalanladılar · ve onları helâk ettik · şübhesiz · bunda vardır · elbette bir ibret · ve · olmadı

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٣٩﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٤٠﴾

onların çoğu · mü'minler · ve · şübhesiz · Rabbin · elbette odur · dâima üstün · çok merhametli

كَذَّبَتْ ثَمُودُ الْمُرْسَلِينَ ﴿١٤١﴾ إِذْ قَالَ لَهُمْ أَخُوهُمْ صَالِحٌ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٤٢﴾

yalanladı · Semûd · peygamberleri · o vakit ki · dedi · onlara · kardeşleri olan · Sâlih · sakınmıyor musunuz

إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٤٣﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٤٤﴾ وَمَا أَسْأَلُكُمْ

şübhesiz ben · sizin için · bir peygamberim · emîn · artık sakının · Allah'dan · ve · bana itâat edin · ve · sizden istemiyorum

عَلَيْهِ مِنْ أَجْرٍ إِنْ أَجْرِيَ إِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿١٤٥﴾ أَتُتْرَكُونَ فِي مَا هٰهُنَا

ona karşılık · hiçbir ücret · ücretim değildir · ancak · Rabbine âid · âlemlerin · bırakılacak mısınız · o şeyde ki · buradadır

آمِنِينَ ﴿١٤٦﴾ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿١٤٧﴾ وَزُرُوعٍ وَنَخْلٍ طَلْعُهَا هَضِيمٌ ﴿١٤٨﴾ وَتَنْحِتُونَ

emniyette olanlar · bahçeler içinde · ve · pınarlar · ve · ekinler · ve hurmalıklar · tomurcukları · olgunlaşan · ve · yontuyorsunuz

مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا فَارِهِينَ ﴿١٤٩﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَأَطِيعُونِ ﴿١٥٠﴾ وَلَا تُطِيعُوٓا أَمْرَ

dağlardan · evler · şımaranlar olarak · artık sakının · Allah'dan · ve · bana itâat edin · ve · uymayın · emrine

الْمُسْرِفِينَ ﴿١٥١﴾ الَّذِينَ يُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ ﴿١٥٢﴾

haddi aşanların · onlar ki · fesad çıkarırlar · yeryüzünde · ve · ıslâh etmezler

قَالُوٓا إِنَّمَآ أَنْتَ مِنَ الْمُسَحَّرِينَ ﴿١٥٣﴾ مَآ أَنْتَ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا

dediler · ancak · sen · iyice sihirlenmişlerdensin · sen değilsin · ancak · bir insan · bizim gibi

فَأْتِ بِآيَةٍ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿١٥٤﴾ قَالَ هٰذِهِ نَاقَةٌ لَهَا

haydi getir · bir mu'cize · eğer · isen · doğru kimselerden · dedi · bu · dişi bir devedir · onundur

شِرْبٌ وَلَكُمْ شِرْبُ يَوْمٍ مَعْلُومٍ ﴿١٥٥﴾ وَلَا تَمَسُّوهَا بِسُوٓءٍ

bir içme hakkı · ve · sizindir · içme hakkı · bir günün · belli · ve · ona ilişmeyin · bir kötülükle

فَيَأْخُذَكُمْ عَذَابُ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٥٦﴾ فَعَقَرُوهَا فَأَصْبَحُوا

yoksa sizi yakalar · azâbı · bir günün · büyük · derken onu kestiler · bunun üzerine oldular

نَادِمِينَ ﴿١٥٧﴾ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَةً وَمَا كَانَ

pişmanlık duyan kimseler · çünki onları yakaladı · azâb · şübhesiz · bunda vardır · elbette bir ibret · ve · olmadı

أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿١٥٩﴾

onların çoğu · mü'minler · ve · şübhesiz · Rabbin · elbette odur · dâima üstün · çok merhametli

137- "Bu *(getirdiğin şeyler)* öncekilerin âdetinden başka bir şey değildir!"

138- "Biz, azâba uğratılacak olanlar da değiliz."

139- Böylece onu yalanladılar da onları *(şiddetli bir rüzgârla)* helâk ettik. Şübhesiz ki bunda, elbette bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

140- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.[1]

141- Semûd *(kavmi de)* peygamberleri yalanladı.

142- Kardeşleri Sâlih onlara şöyle demişti: *"(Allah'a karşı gelmekten)* sakınmıyor musunuz?"

143- "Muhakkak ki ben, sizin için *(gönderilmiş)* emîn bir peygamberim."

144- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

145- "Buna *(bu hizmetime)* karşılık sizden bir ücret de istemiyorum! Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine âiddir."

146, 147, 148- *"(Siz)* burada *(her belâdan)* emîn kimseler olarak bahçeler, pınarlar, ekinler ve tomurcukları olgunlaşan hurmalıklar içinde bırakılacak mısınız *(sandınız)*?"

149- *"(Kendi hâline bırakılacağını zannederen)* şımarık kimseler olarak dağlardan evler yontuyorsunuz."

150- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

151- "Ve o haddi aşanların *(kâfirlerin)* emrine uymayın!"

152- "Onlar ki, yeryüzünde fesad çıkarırlar ve *(gerek kendilerini, gerekse çevrelerinde bulunanları)* ıslâh etmezler."

153- *(Onlar)* dediler ki: "Sen ancak iyice sihirlenmiş kimselerdensin!"

154- "Sen ancak bizim gibi bir insansın! Eğer *(iddiânda)* doğru kimselerden isen, haydi bir mu'cize getir!"

155- *(Sâlih)* dedi ki: "İşte *(istediğiniz mu'cize kayanın içinden çıkan)* bu dişi devedir; su içme *(hakkı bir gün)* onundur; belli bir günün su içme *(sıra)*sı da sizindir."

156- "Ve ona bir kötülükle ilişmeyin! Yoksa *(dehşeti pek)* büyük bir günün azâbı sizi yakalar!"

157- Derken onu kestiler; bunun üzerine *(yaptıklarından)* pişmanlık duyan kimseler oldular.

158- Çünki, azab onları yakaladı. Şübhe yok ki bunda apaçık bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

159- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

160- Lût kavmi *(de)* peygamberleri yalanladı.

161- Kardeşleri Lût onlara şöyle demişti: "*(Allah'a karşı gelmekten)* sakınmıyor musunuz?"

162- "Şübhesiz ki ben, sizin için *(gönderilmiş)* emîn bir peygamberim."

163- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

164- "*(Ben)* buna *(bu hizmetime)* karşılık sizden bir ücret de istemiyorum! Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine âiddir."

165, 166- "Rabbinizin sizin için yarattığı eşlerinizi bırakıp da, el'âlemin *(bütün insanların)* içinden erkeklere mi gidiyorsunuz? Hayır! Siz haddi aşan bir kavimsiniz!"

167- *(Onlar:)* "Ey Lût! Eğer *(bundan)* hakîkaten vazgeçmezsen, mutlakâ *(memleketimizden)* çıkarılanlardan olacaksın!" dediler.

168- *(Lût)* dedi ki: "Şübhesiz ki ben, *(sizin bu)* işinize buğz edenlerdenim!"

169- "Rabbim! Beni ve âilemi, bunların yapmakta oldukları şeyden kurtar!" *(dedi.)*

170- Bunun üzerine onu ve bütün âilesini kurtardık.

171- Ancak geride kalanlar arasında bulunan *(ve o kavmin çirkin âdetlerini hoş gören)* bir kocakarı hâriç!

172- Sonra diğerlerini helâk ettik!

173- Üzerlerine *(taştan)* bir yağmur yağdırdık! Artık o korkutulanların *(Lût kavminin)* yağmuru ne kötüdür!

174- Şübhesiz bunda, apaçık bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

175- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

176- Eyke halkı *(da)* peygamberleri yalanladı.

177- Şuayb onlara *(şöyle)* demişti: "*(Allah'a karşı gelmekten)* sakınmıyor musunuz?"

178- "Şübhesiz ki ben, sizin için *(gönderilmiş)* emîn bir peygamberim."

179- "Artık, Allah'dan sakının ve bana itâat edin!"

180- "*(Ben)* buna *(bu hizmetime)* karşılık sizden bir ücret de istemiyorum! Benim ücretim ancak âlemlerin Rabbine âiddir."

181- "Ölçüyü tam yapın; *(alış verişlerinizde)* eksiltenlerden olmayın!"

182- "Doğru terâzi ile tartın!"

183- "İnsanlara eşyâlarını eksik vermeyin ve yeryüzünde fesad çıkaran kimseler olarak bozgunculuk yapmayın!"

كَذَّبَتْ قَوْمُ لُوطٍ الْمُرْسَل۪ينَۚ ﴿١٦٠﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ اَخُوهُمْ لُوطٌ اَلَا تَتَّقُونَۚ
sakınmıyor musunuz — Lût — kardeşleri olan — onlara — dedi — o vakit — peygamberleri — Lûtun — kavmi — yalanladı

﴿١٦١﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌۙ ﴿١٦٢﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِۚ ﴿١٦٣﴾ وَمَٓا
ve — bana itâat edin — ve — Allah'dan — artık sakının — emin — bir peygamberim — sizin için — şübhesiz ben

اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَم۪ينَۜ ﴿١٦٤﴾ اَتَأْتُونَ
geliyor musunuz — âlemlerin — Rabbine âid — ancak — ücretim değildir — hiçbir ücret — ona karşılık — sizden istemiyorum

الذُّكْرَانَ مِنَ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿١٦٥﴾ وَتَذَرُونَ مَا خَلَقَ لَكُمْ رَبُّكُمْ
Rabbiniz — sizin için — yarattı — o şeyleri ki — bırakıyorsunuz — ve — âlemlerden — erkeklere

مِنْ اَزْوَاجِكُمْۜ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ عَادُونَ ﴿١٦٦﴾ قَالُوا لَئِنْ لَمْ تَنْتَهِ يَا لُوطُ
Lût — ey — son vermezsen — and olsun eğer — dediler — haddi aşan bir kavimsiniz — siz — bil'akis — eşlerinizden

لَتَكُونَنَّ مِنَ الْمُخْرَج۪ينَ ﴿١٦٧﴾ قَالَ اِنّ۪ي لِعَمَلِكُمْ مِنَ الْقَال۪ينَۜ ﴿١٦٨﴾ رَبِّ
Rabbim — buğz edenlerdenim — işinize — şübhesiz ben — dedi — çıkarılanlardan — mutlakâ olacaksın

نَجِّن۪ي وَاَهْل۪ي مِمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٦٩﴾ فَنَجَّيْنَاهُ وَاَهْلَهُٓ اَجْمَع۪ينَۙ ﴿١٧٠﴾
hepsini — âilesini — ve — bunun üzerine onu kurtardık — yapıyorlar — o şeyden ki — âilemi — ve — beni kurtar

اِلَّا عَجُوزًا فِي الْغَابِر۪ينَۚ ﴿١٧١﴾ ثُمَّ دَمَّرْنَا الْاٰخَر۪ينَۚ ﴿١٧٢﴾ وَاَمْطَرْنَا
yağdırdık — ve — diğerlerini — helâk ettik — sonra — geride kalanlar içinde olan — bir kocakarı — hâric

عَلَيْهِمْ مَطَرًاۚ فَسَٓاءَ مَطَرُ الْمُنْذَر۪ينَ ﴿١٧٣﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةًۜ وَمَا
ve — elbette bir ibret — bunda vardır — şübhesiz — o korkutulanların — yağmuru — artık ne kötüdür — bir yağmur — üzerlerine

كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٧٤﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٧٥﴾
çok merhametli — dâima üstün — elbette odur — Rabbin — şübhesiz — ve — mü'minler — onların çoğu — olmadı

كَذَّبَ اَصْحَابُ لْـَٔيْكَةِ الْمُرْسَل۪ينَۚ ﴿١٧٦﴾ اِذْ قَالَ لَهُمْ شُعَيْبٌ اَلَا تَتَّقُونَۚ
sakınmıyor musunuz — Şuayb — onlara — dedi — o vakit — peygamberleri — Eyke halkı — yalanladı

﴿١٧٧﴾ اِنّ۪ي لَكُمْ رَسُولٌ اَم۪ينٌۙ ﴿١٧٨﴾ فَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاَط۪يعُونِۚ ﴿١٧٩﴾ وَمَٓا
ve — bana itâat edin — ve — Allah'dan — artık sakının — emin — bir peygamberim — sizin için — şübhesiz ben

اَسْـَٔلُكُمْ عَلَيْهِ مِنْ اَجْرٍۚ اِنْ اَجْرِيَ اِلَّا عَلٰى رَبِّ الْعَالَم۪ينَۜ ﴿١٨٠﴾ اَوْفُوا
tam yapın — âlemlerin — Rabbine âid — ancak — ücretim değildir — hiçbir ücret — ona karşılık — sizden istemiyorum

الْكَيْلَ وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُخْسِر۪ينَۚ ﴿١٨١﴾ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَق۪يمِۚ
doğru — terâzi ile — tartın — ve — eksiltenlerden — olmayın — ve — ölçüyü

﴿١٨٢﴾ وَلَا تَبْخَسُوا النَّاسَ اَشْيَٓاءَهُمْ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْاَرْضِ مُفْسِد۪ينَۚ ﴿١٨٣﴾
fesad çıkaranlar olarak — yeryüzünde — bozgunculuk yapmayın — ve — eşyalarını — insanlara — eksik vermeyin — ve

وَاتَّقُوا الَّذ۪ي خَلَقَكُمْ وَالْجِبِلَّةَ الْاَوَّل۪ينَ ﴿١٨٤﴾ قَالُوا اِنَّمَا اَنْتَ
ve sakının · o zât ki · sizi yarattı · ve · nesilleri · evvelki · dediler · ancak · sen

مِنَ الْمُسَحَّر۪ينَ ﴿١٨٥﴾ وَمَا اَنْتَ اِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا وَاِنْ نَظُنُّكَ لَمِنَ الْكَاذِب۪ينَ
iyice sihirlenmişlerdensin · ve · sen değilsin · ancak · bir insan · bizim gibi · ve · şübhesiz · seni sanıyoruz · gerçekten yalancılardan

﴿١٨٦﴾ فَاَسْقِطْ عَلَيْنَا كِسَفًا مِنَ السَّمَٓاءِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِق۪ينَ
haydi düşür · üzerimize · parçalar · gökten · eğer · isen · doğru kimselerden

﴿١٨٧﴾ قَالَ رَبّ۪ٓي اَعْلَمُ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴿١٨٨﴾ فَكَذَّبُوهُ فَاَخَذَهُمْ عَذَابُ يَوْمِ
dedi · Rabbim · en iyi bilendir · o şeyi ki · yapıyorsunuz · böylece onu yalanladılar · ve kendilerini yakaladı · azâbı · gününün

الظُّلَّةِ اِنَّهُ كَانَ عَذَابَ يَوْمٍ عَظ۪يمٍ ﴿١٨٩﴾ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَاٰيَةً وَمَا
o gölge · gerçekten o · idi · azâbı · bir günün · büyük · şübhesiz · bunda vardır · elbette bir ibret · ve

كَانَ اَكْثَرُهُمْ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٩٠﴾ وَاِنَّ رَبَّكَ لَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿١٩١﴾ وَاِنَّهُ
olmadı · onların çoğu · mü'minler · ve · şübhesiz · Rabbin · elbette odur · dâima üstün · çok merhametli · ve · şübhesiz o

لَتَنْز۪يلُ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿١٩٢﴾ نَزَلَ بِهِ الرُّوحُ الْاَم۪ينُ ﴿١٩٣﴾ عَلٰى قَلْبِكَ
elbette indirmesidir · Rabbinin · âlemlerin · indirdi · onu · Rûhu'l-Emîn · senin kalbine

لِتَكُونَ مِنَ الْمُنْذِر۪ينَ ﴿١٩٤﴾ بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُب۪ينٍ ﴿١٩٥﴾ وَاِنَّهُ
olman için · korkutuculardan · bir lisân ile · Arabca · apaçık · ve · şübhesiz o

لَف۪ي زُبُرِ الْاَوَّل۪ينَ ﴿١٩٦﴾ اَوَلَمْ يَكُنْ لَهُمْ اٰيَةً اَنْ يَعْلَمَهُ عُلَمٰٓؤُا
elbette kitablarında · evvelkilerin · olmadı mı · onlar için · bir delil · onu bilmesi · âlimlerinin

بَن۪ٓي اِسْرَٓائ۪لَ ﴿١٩٧﴾ وَلَوْ نَزَّلْنَاهُ عَلٰى بَعْضِ الْاَعْجَم۪ينَ ﴿١٩٨﴾ فَقَرَاَهُ
İsrâiloğullarının · ve · eğer · onu indirseydik · bazısına · Arabca bilmeyenlerin · ve onu okusaydı

عَلَيْهِمْ مَا كَانُوا بِه۪ مُؤْمِن۪ينَ ﴿١٩٩﴾ كَذٰلِكَ سَلَكْنَاهُ ف۪ي قُلُوبِ
onlara · olmazlardı · ona · îmân edenler · işte böyle · onu soktuk · kalblerine

الْمُجْرِم۪ينَ ﴿٢٠٠﴾ لَا يُؤْمِنُونَ بِه۪ حَتّٰى يَرَوُا الْعَذَابَ الْاَل۪يمَ ﴿٢٠١﴾
günahkârların · îmân etmezler · ona · tâ ki · görmelerine dek · bir azâbı · elemli

فَيَأْتِيَهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٠٢﴾ فَيَقُولُوا هَلْ نَحْنُ
işte onlara gelecektir · ansızın · onlar iken · farkında olmuyorlar · bunun üzerine derler · biz olur muyuz

مُنْظَرُونَ ﴿٢٠٣﴾ اَفَبِعَذَابِنَا يَسْتَعْجِلُونَ ﴿٢٠٤﴾ اَفَرَاَيْتَ اِنْ
mühlet verilenler · şimdi azâbımızı mı · acele istiyorlar · artık gördün mü · eğer

مَتَّعْنَاهُمْ سِن۪ينَ ﴿٢٠٥﴾ ثُمَّ جَٓاءَهُمْ مَا كَانُوا يُوعَدُونَ ﴿٢٠٦﴾
onları ni'metlendirsek · senelerce · sonra · onlara gelse · o şey ki · idiler · tehdîd ediliyorlar

184- "Sizi ve önceki nesilleri yaratandan sakının!"

185- *(Onlar şöyle)* dediler: "Sen ancak iyice sihirlenmiş kimselerdensin!"

186- "Sen de ancak bizim gibi bir insansın; ve *(biz)* seni gerçekten yalancılardan sanıyoruz."

187- "Eğer *(iddiâsında)* doğru kimselerden isen, haydi üzerimize gökten parçalar düşür!"

188- *(Şuayb:)* "Rabbim, ne yaparsanız en iyi bilendir" dedi.

189- Böylece onu yalanladılar da kendilerini o gölge gününün azâbı yakalayıverdi. Gerçekten o, *(dehşeti pek)* büyük bir günün azâbı idi.

190- Şübhesiz ki bunda apaçık bir ibret vardır. Fakat onların çoğu îmân etmiş kimseler değildir.

191- Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* elbette ancak Rabbindir.

192- Hem muhakkak ki o *(Kur'ân)*, gerçekten âlemlerin Rabbinin tenzîli *(peyderpey indirmesi)*dir.

193, 194, 195- Onu Rûhu'l-Emîn *(Cebrâîl)*, korkutuculardan olman için, apaçık Arabca bir lisân ile senin kalbine indirmiştir.

196- Ve şübhesiz ki o*(nun zikri)* daha öncekilerin kitablarında da elbet vardır.(1)

197- İsrâiloğulları âlimlerinin bunu *(kitablarında görerek)* bilmesi, onlar için bir delil değil midir?

198, 199- Eğer onu Arabca bilmeyen kimselerden birine indirseydik de, *(o kimse)* onu onlara *(Mekkeli müşriklere)* okusaydı, *(yine de)* ona îmân eden kimseler olmazlardı!

200- İşte onu *(o küfrü)* günahkârların kalblerine *(yalanlamalarındaki inadları sebebiyle)* böyle sokmuşuzdur.

201- Elemli bir azâbı görmedikçe ona îmân etmezler.

202- İşte *(bu azab)* onlara haberleri olmadan, ansızın gelecektir.

203- Bunun üzerine *(onlar)*: "Biz *(acabâ îmân etmemiz için)* mühlet verilen kimseler *(olur)* muyuz?" derler.

204- Şimdi *(alay ederek)* bizim azâbımızı mı acele istiyorlar?

205, 206- Söyleyin bakalım! Eğer onları senelerce *(yaşatıp)* ni'metlendirsek, sonra da o tehdîd edilmekte oldukları *(azab)* başlarına gelse *(ne yapacaklar?)*

207- Faydalandırılmakta oldukları şeyler *(ni'metler o gün)* kendilerine bir fayda vermez.

208, 209- Hâlbuki *(biz)* hiçbir memleketi, *(halkına)* nasîhat vermek üzere kendisine *(gönderilen)* korkutucuları *(peygamberleri)* olmadan helâk etmedik. Ve *(aslâ)* zâlimler olmadık.

210- Hem onu *(o Kur'ân'ı)* şeytanlar indirmedi.

211- Hem *(bu)* onlara düşmez; zâten güç de yetiremezler.

212- Çünki onlar *(meleklerin sözlerini)* işitmekten elbette uzak tutulmuş olanlardır.

213- O hâlde Allah ile berâber başka bir ilâha *(kulluk edip)* yalvarma; sonra azâb edilenlerden olursun!

214- Ve *(önce)* en yakın akrabâlarını korkut!

215- Sana tâbi' olan mü'minlere de *(şefkat ve tevâzu')* kanadını indir!

216- Buna rağmen sana karşı gelirlerse, artık *(onlara)* de ki: "Doğrusu ben sizin yapmakta olduğunuz şeylerden uzağım!"

217- Ve O Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*e, Rahîm *(çok merhametli olan Allah)*'a tevekkül et!

218- O ki, *(gece ibâdet için)* kalktığın zaman seni görür!

219- Secde edenler içinde değişik hâllere girmeni *(eğilip doğrulmanı)* da *(görür)*!

220- Şübhesiz ki Semî' *(hakkıyla işiten)*, Alîm *(kemâliyle bilen)* ancak O'dur.

221- Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi?

222- *(Onlar)* iftirâya düşkün, çok günahkâr olan herkesin üzerine iner.

223- *(Onlar ise şeytanlara)* kulak verirler; bunların çoğu da yalancıdırlar.

224- O **şuarâ**'ya *(şâirlere)* gelince, onlara azgınlar uyar.

225- Görmedin mi? Gerçekten onlar *(o şâirler)* her vâdide şaşkın şaşkın dolaşırlar *(da her türlü yalan ve çirkin sözü söylerler)*.

226- Ve doğrusu onlar, yapmayacakları şeyleri söylerler.

227- Ancak îmân edip sâlih ameller işleyenler, Allah'ı çok zikredenler ve kendilerine zulmedildikten sonra *(şiirleriyle)* intikamlarını alan *(mü'min şâir)*ler müstesnâ! Zulmedenler ise, nasıl bir inkılab yerine *(dünyadaki hâllerinin zıddına)* döneceklerini yakında bilecek*(ler)*dir.

مَآ اَغْنٰى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يُمَتَّعُونَ ﴿٢٠٧﴾ وَمَآ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ
bir fayda vermedi | kendilerine | o şeyler ki | idiler | faydalandırılıyorlar | ve | helâk etmedik | hiçbir memleketi

اِلَّا لَهَا مُنْذِرُونَ ﴿٢٠٨﴾ ذِكْرٰى وَمَا كُنَّا ظَالِمِينَ ﴿٢٠٩﴾ وَمَا تَنَزَّلَتْ
ancak | ona oldu | korkutucular | nasîhat vermek üzere | ve | olmadık | zâlimler | ve | indirmedi

بِهِ الشَّيَاطِينُ ﴿٢١٠﴾ وَمَا يَنْبَغِي لَهُمْ وَمَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٢١١﴾ اِنَّهُمْ عَنِ
onu | şeytanlar | ve | yaraşmaz | onlara | ve | güç yetiremezler | şübhesiz onlar

السَّمْعِ لَمَعْزُولُونَ ﴿٢١٢﴾ فَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَ فَتَكُونَ مِنَ
işitmekten | elbette uzak tutulmuşlardır | o hâlde yalvarma | beraber | Allah ile | bir ilâha | başka | sonra olursun

الْمُعَذَّبِينَ ﴿٢١٣﴾ وَاَنْذِرْ عَشِيرَتَكَ الْاَقْرَبِينَ ﴿٢١٤﴾ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِمَنِ
azâb edilenlerden | ve | korkut | akrabânı | en yakın | ve | indir | kanadını | o kimseye ki

اتَّبَعَكَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢١٥﴾ فَاِنْ عَصَوْكَ فَقُلْ اِنِّي بَرِيٓءٌ مِمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٢١٦﴾
sana tâbi' oldu | mü'minlerden | fakat eğer | sana karşı geldiler | artık de ki | doğrusu ben | uzağım | o şeylerden ki | yapıyorsunuz

وَتَوَكَّلْ عَلَى الْعَزِيزِ الرَّحِيمِ ﴿٢١٧﴾ اَلَّذِي يَرٰيكَ حِينَ تَقُومُ ﴿٢١٨﴾ وَتَقَلُّبَكَ
ve | tevekkül et | dâima üstün olana | çok merhametliye | o ki | seni görür | o zaman ki | kalkıyorsun | ve | değişik hâllere girmeni

فِي السَّاجِدِينَ ﴿٢١٩﴾ اِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٢٢٠﴾ هَلْ اُنَبِّئُكُمْ عَلٰى مَنْ
secde edenler içinde | şübhesiz o | odur | hakkıyla işiten | herşeyi bilen | size haber vereyim mi | o kimseyi ki

تَنَزَّلُ الشَّيَاطِينُ ﴿٢٢١﴾ تَنَزَّلُ عَلٰى كُلِّ اَفَّاكٍ اَثِيمٍ ﴿٢٢٢﴾ يُلْقُونَ السَّمْعَ
iner | şeytanlar | iner | üzerine | herkesin | iftirâya düşkün | çok günahkâr | verirler | kulak

وَاَكْثَرُهُمْ كَاذِبُونَ ﴿٢٢٣﴾ وَالشُّعَرَآءُ يَتَّبِعُهُمُ الْغَاوُونَ ﴿٢٢٤﴾ اَلَمْ تَرَ
ve | onların çoğu | yalancılardır | ve | şâirler ki | onlara uyar | azgınlar | görmedin mi

اَنَّهُمْ فِي كُلِّ وَادٍ يَهِيمُونَ ﴿٢٢٥﴾ وَاَنَّهُمْ يَقُولُونَ مَا لَا يَفْعَلُونَ ﴿٢٢٦﴾ اِلَّا
şübhesiz onlar | her vâdide | şaşkın şaşkın dolaşırlar | ve | doğrusu onlar | söylerler | o şeyleri ki | yapmayacaklar | ancak

الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَذَكَرُوا اللّٰهَ كَثِيرًا وَانْتَصَرُوا مِنْ
o kimseler ki | îmân ettiler | ve | yaptılar | sâlih ameller | ve | zikrettiler | Allah'ı | çok | ve | intikamlarını aldılar

بَعْدِ مَا ظُلِمُوا وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا اَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ ﴿٢٢٧﴾
o şeyden sonra ki | zulmedildiler | ve | yakında bilecektir | o kimseler ki | zulmettiler | hangi | dönüş yerine | dönecekler

سُورَةُ النَّمْلِ مَكِّيَّةٌ
وَهِيَ ثَلٰثٌ وَتِسْعُونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

طٰسٓ تِلْكَ اٰيَاتُ الْقُرْاٰنِ وَكِتَابٍ مُب۪ينٍۙ ﴿١﴾ هُدًى وَبُشْرٰى لِلْمُؤْمِن۪ينَۙ

mü'minler için · bir müjdedir · ve · bir hidâyet · apaçık · bir kitabın · ve · Kur'ân'ın · âyetleridir · bunlar · tâ sîn

﴿٢﴾ اَلَّذ۪ينَ يُق۪يمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ

onlar · âhirete · onlar · ve · zekâtı · verirler · ve · namazı · dosdoğru kılarlar · o kimselerdir ki

يُوقِنُونَ ﴿٣﴾ اِنَّ الَّذ۪ينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْاٰخِرَةِ زَيَّنَّا لَهُمْ اَعْمَالَهُمْ

amellerini · kendilerine · süsledik · âhirete · inanmıyorlar · o kimseler ki · şübhesiz · kat'î olarak inanırlar

فَهُمْ يَعْمَهُونَۜ ﴿٤﴾ اُو۬لٰٓئِكَ الَّذ۪ينَ لَهُمْ سُٓوءُ الْعَذَابِ وَهُمْ

onlar · ve · azâbın · en kötüsü · onlarındır · o kimselerdir ki · işte onlar · bocalayıp dururlar · bu yüzden onlar

فِي الْاٰخِرَةِ هُمُ الْاَخْسَرُونَ ﴿٥﴾ وَاِنَّكَ لَتُلَقَّى الْقُرْاٰنَ مِنْ لَدُنْ حَك۪يمٍ

her işi hikmetli · tarafından · Kur'ân'a · ulaştırılıyorsun · şübhesiz sen · ve · en çok hüsrâna uğrayanlar · onlardır · âhirette

عَل۪يمٍ ﴿٦﴾ اِذْ قَالَ مُوسٰى لِاَهْلِه۪ٓ اِنّ۪ٓي اٰنَسْتُ نَاراًۜ سَاٰت۪يكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ

bir haber · ondan · size getireceğim · bir ateş · gördüm · şübhesiz ben · âilesine · Mûsâ · dedi · bir vakit · her işi bilen

اَوْ اٰت۪يكُمْ بِشِهَابٍ قَبَسٍ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ ﴿٧﴾ فَلَمَّا جَٓاءَهَا نُودِيَ

seslenildi · oraya geldi · ne zaman ki · ısınırsınız · tâ ki siz · bir ateş · bir şu'le · getireceğim · veya

اَنْ بُورِكَ مَنْ فِي النَّارِ وَمَنْ حَوْلَهَاۜ وَسُبْحَانَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَالَم۪ينَ ﴿٨﴾

âlemlerin · Rabbi · Allah · münezzehdir · ve · etrâfındadır · o kimse ki · ve · ateştedir · o kimse ki · mübârek kılınmıştır · diye

يَا مُوسٰٓى اِنَّهُٓ اَنَا اللّٰهُ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُۙ ﴿٩﴾ وَاَلْقِ عَصَاكَۜ فَلَمَّا رَاٰهَا

onu gördü · ne zaman ki · asânı · bırak · ve · her işi hikmetli olan · dâima üstün olan · Allahım · ben · gerçek şu ki · Mûsâ · ey

تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَٓانٌّ وَلّٰى مُدْبِراً وَلَمْ يُعَقِّبْۜ يَا مُوسٰى لَا تَخَفْ اِنّ۪ي

şübhesiz ben · korkma · Mûsâ · ey · geri dönmedi · ve · arkasını dönerek · kaçtı · yılandır · sanki o · hareket eder

لَا يَخَافُ لَدَيَّ الْمُرْسَلُونَۗ ﴿١٠﴾ اِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلَ حُسْناً بَعْدَ سُٓوءٍ

kötülükten · sonra · iyiliğe · değiştirdiyse · sonra · zulmettiyse · kim · ancak · peygamberler · benim huzûrumda · korkmaz

فَاِنّ۪ي غَفُورٌ رَح۪يمٌ ﴿١١﴾ وَاَدْخِلْ يَدَكَ ف۪ي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ

olmadan · bembeyaz olarak · çıksın · koynuna · elini · sok · ve · merhametliyim · bağışlayanım · artık şübhesiz ben

سُٓوءٍ ف۪ي تِسْعِ اٰيَاتٍ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِه۪ۜ اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْماً فَاسِق۪ينَ

fâsıklar · topluluğu · oldular · şübhesiz onlar · kavmine · ve · Fir'avun'a · mu'cizeler · dokuz · içinde · kötülük

﴿١٢﴾ فَلَمَّا جَٓاءَتْهُمْ اٰيَاتُنَا مُبْصِرَةً قَالُوا هٰذَا سِحْرٌ مُب۪ينٌۚ ﴿١٣﴾

apaçık · bir sihirdir · bu · dediler · açıkça gösterir bir şekilde · mu'cizelerimiz · onlara geldi · işte ne zaman ki

27- NEML SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 93 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Tâ, Sîn. Bunlar Kur'ân'ın ve *(hak ile bâtılı)* apaçık beyân eden bir Kitâb'ın âyetleridir.

2- Mü'minler için bir hidâyet ve bir müjdedir.

3- *(O mü'minler)* o kimselerdir ki namazı dosdoğru kılarlar, zekâtı verirler ve onlar âhirete gerçekten kat'î olarak inanırlar.

4- Şübhesiz ki âhirete inanmayanların *(kötü)* amellerini kendilerine süslü gösterdik; bu yüzden onlar bocalayıp dururlar.

5- İşte bunlar öyle kimselerdir ki, azâbın en kötüsü onlarındır. Ve onlar âhirette gerçekten en ziyâde hüsrâna uğrayacak olanlardır.

6- *(Ey Resûlüm!)* Hem hiç şübhesiz ki bu Kur'ân, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*, Alîm *(herşeyi bilen Allah)* tarafından sana ulaştırılıyor.

7- Hani Mûsâ *(Medyen'den Mısır'a dönerken)* âilesine: "Ben hakîkaten bir ateş gördüm. Ondan size *(yol hakkında)* bir haber getireceğim; yâhut ısınasınız diye size tutuşmuş bir kor getireceğim" demişti.

8- Nihâyet oraya gelince *(ona)* şöyle seslenildi: "Ateş *(sandığın bu nûrun için)*de olan *(sen)* ve *(o nûrun)* etrâfında bulunanlar *(melâikeler)* mübârek kılınmıştır. Âlemlerin Rabbi olan Allah ise *(her kusurdan)* münezzehtir."

9- "Ey Mûsâ! Hakîkat şu ki, ben Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Hakîm *(her işi hikmetli)* olan Allah'ım!"

10- "Asânı *(yere)* bırak!" *(Mûsâ asâsını bıraktı da)* birden onu yılan gibi hareket eder bir hâlde görünce, arkasını dönen bir kimse olarak kaçtı ve geri dönmedi. *(Kendisine buyuruldu ki:)* "Ey Mûsâ! Korkma; çünki ben *(o kimseyim)* ki, benim huzûrumda peygamberler korkmaz!"

11- Ancak, kim zulmeder, sonra *(bu amelini)* kötülüğün ardından iyiliğe çevirirse, o takdirde *(bilsin ki)* şübhesiz ben, Gafûr *(çok bağışlayan)*ım, Rahîm *(çok merhamet eden)*im.

12- "Hem elini koynuna sok; Fir'avun'a ve kavmine *(gönderilen)* dokuz mu'cizeden biri olmak üzere kusursuz, bembeyaz *(parlayan ve ışık saçan bir el)* olarak çıksın! Çünki onlar bir fâsıklar topluluğu oldular!"

13- İşte mu'cizelerimiz onlara *(hakîkati)* açıkça gösterir bir şekilde gelince: "Bu apaçık bir sihirdir" dediler.

14- Kendileri de bunlara *(bu mu'cizelerimize)* kat'î olarak inandıkları hâlde, zulüm ve kibir yüzünden onları inkâr ettiler.

Ama bak, o fesad çıkaranların âkıbeti nasıl oldu!

15- *(Habîbim, yâ Muhammed!)*

And olsun ki *(biz)* Dâvûd'a ve Süleymân'a bir ilim verdik de: "Bizi mü'min kullarının birçoğundan üstün kılan Allah'a hamd olsun!" dediler.

16- Süleymân da, Dâvûd'a vâris oldu ve dedi ki: "Ey insanlar!

Bize kuşların dili öğretildi ve bize herşeyden verildi.[1]

Doğrusu bu, gerçekten apaçık lütuftur."

17- Süleymân'a cinlerden, insanlardan ve kuşlardan müteşekkil orduları toplandı; böylece hepsi *(bir arada)* düzenli olarak sevk ediliyordu.

18- Nihâyet neml *(karınca)* vâdisine geldiklerinde, *(içlerinde reis olan)* bir karınca: "Ey karıncalar!

Yuvalarınıza girin!

Süleymân ve orduları farkında olmayarak sizi ezmesin!" dedi.

19- Bunun üzerine *(Süleymân)* onun sözünden dolayı gülercesine tebessüm etti ve dedi ki: "Rabbim!

Beni ve ana-babamı ni'metlendirdiğin ni'metine şükretmemi ve râzı olacağın sâlih ameller işlememi bana ilhâm eyle ve rahmetinle beni sâlih kullarının arasına kat!"

20- Ve kuşları teftîş edip, şöyle dedi: "Bana ne oldu da Hüdhüd'ü göremiyorum, yoksa kayıplardan mı oldu?"

21- "Onu elbette şiddetli bir azâb ile cezâlandıracağım veya onu hakîkaten keseceğim yâhut kesinlikle bana *(ma'zeretini gösteren)* apaçık bir delil getirecek!"

22- Derken çok geçmeden *(Hüdhüd, Süleymân'a)* gelip dedi ki: "*(Ben)* senin bilmediğin bir şeyi öğrendim ve sana Sebe' *(şehrin)*den doğru *(ve mühim)* bir haber getirdim."

وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا فَانْظُرْ
ama bak | kibir yüzünden | ve | zulüm yüzünden | kendileri | onlara kat'î olarak inanmışlar iken | onları | inkâr ettiler | ve

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤﴾ وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُودَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا
bir ilim | Süleymâna | ve | Dâvûda | verdik | and olsun gerçekten | ve | o fesad çıkaranların | âkıbeti | oldu | nasıl

وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَىٰ كَثِيرٍ مِنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ
mü'minler olan | kullarından | birçoğuna | bizi üstün kıldı | o ki | Allahadır | hamd | ikisi dedi | ve

﴿١٥﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُودَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنْطِقَ
dili | bize öğretildi | insanlar | ey | dedi | ve | Dâvûda | Süleymân | vâris oldu | ve

الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَٰذَا لَهُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ
apaçık | lütuftur | gerçekten o | bu | doğrusu | her şeyden | bize verildi | ve | kuşların

﴿١٦﴾ وَحُشِرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودُهُ مِنَ الْجِنِّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ
kuşlardan | ve | insanlardan | ve | cinlerden | orduları | Süleymân'a | toplandı | ve

فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٧﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمْلَةٌ
bir karınca | dedi | karınca | vâdisine | geldiler | o vakit ki | nihâyet | düzenli olarak sevk ediliyordu | böylece onlar

يَا أَيُّهَا النَّمْلُ ادْخُلُوا مَسَاكِنَكُمْ لَا يَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ
Süleymân | sizi ezmesin | yuvalarınıza | girin | karıncalar | ey

وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٨﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِنْ
gülercesine | bunun üzerine tebessüm etti | farkında olmuyorlar | onlar iken | orduları | ve

قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ
ni'metlendirdin | o ki | ni'metine | şükretmemi | bana ilhâm eyle | Rabbim | dedi | ve | sözünden dolayı

عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ
rahmetinle | beni dâhil eyle | ve | ondan râzı olursun | sâlih ameller ki | işlememi | ve | ana babamı | ve | beni

فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٩﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى
göremiyorum | bana ne oldu | sonra dedi | kuşları | teftîş etti | ve | sâlihler olan | kullarının | içine

الْهُدْهُدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿٢٠﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا
şiddetli | bir azâb ile | onu elbette cezâlandıracağım | kayıplardan | oldu mu | yoksa | Hüdhüd'ü

أَوْ لَأَذْبَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِّي بِسُلْطَانٍ مُبِينٍ ﴿٢١﴾ فَمَكَثَ غَيْرَ بَعِيدٍ
uzak | olmadan | derken bekledi | apaçık | bir delil | kesinlikle bana getirecek | veya | onu mutlaka keseceğim | veya

فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ تُحِطْ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَإٍ يَقِينٍ ﴿٢٢﴾
kat'î | bir haber | Sebe'den | getirdim | ve | onu | sen bilmedin | o şeyi ki | bildim | ve dedi

إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَلَهَا عَرْشٌ

şübhesiz ben | buldum | bir kadın | onlara hükümdârlık ediyor | ve | kendisine verilmiş | herşeyden | ve | kendisi için vardır | bir taht

عَظِيمٌ ﴿٢٣﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ

büyük | ve | onu buldum | ve | kavmini | secde ediyorlar | güneşe | başka | Allah'dan

وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ

ve süslemiş | onlara | şeytan | amellerini | ve onları men' etmiş | yoldan

فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٢٤﴾ أَلَّا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ

bu yüzden onlar | doğru yolu bulamıyorlar | secde etmemeleri için | Allah'a | o ki | çıkarır | gizli olanı

فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٥﴾ اللَّهُ

göklerde | ve | yerde | ve | bilir | o şeyleri ki | gizliyorsunuz | ve | o şeyleri ki | açıklıyorsunuz | Allah ki

لَا إِلَٰهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢٦﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ

ilâh yoktur | ancak | o | Rabbidir | Arş'ın | büyük | dedi | bakacağız | doğru mu söyledin | yoksa | oldun

مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٧﴾ اذْهَبْ بِكِتَابِي هَٰذَا فَأَلْقِهْ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّ عَنْهُمْ

yalancılardan | götür | mektûbumu | bu | ve bırak | kendilerine | sonra | çekil | onlardan

فَانْظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ إِنِّي أُلْقِيَ إِلَيَّ كِتَابٌ

ve bak | neye | dönecekler | dedi | ey | ileri gelenler | doğrusu ben | bırakıldı | bana | bir mektub

كَرِيمٌ ﴿٢٩﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ ﴿٣٠﴾

şerefli | şübhesiz o | Süleymân'dandır | ve | şübhesiz o | ismiyledir | Allah'ın | Rahmân | Rahîm

أَلَّا تَعْلُوا عَلَيَّ وَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣١﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُ أَفْتُونِي

büyüklenmeyin diye | bana | ve | bana gelin | müslümanlar olarak | dedi | ey | ileri gelenler | bana fetvâ verin

فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٣٢﴾ قَالُوا نَحْنُ

işim hakkında | olmadım | kat'ileştirici | hiçbir işi | tâ ki | bana şâhid olmanıza kadar | dediler | biz

أُولُو قُوَّةٍ وَأُولُو بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانْظُرِي مَاذَا

sâhibleriyiz | güç | ve | sâhibleriyiz | savaş | şiddetli | ve | emir | senindir | artık bak | neyi

تَأْمُرِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا

emredersin | dedi | şübhesiz | hükümdârlar | o zaman ki | girdiler | bir şehre | orayı fesâda uğrattılar

وَجَعَلُوا أَعِزَّةَ أَهْلِهَا أَذِلَّةً ۖ وَكَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٣٤﴾ وَإِنِّي

ve | kıldılar | şerefli kimselerini | halkının | zelîller | ve | böyle | yaparlar | ve | doğrusu ben

مُرْسِلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٥﴾

göndericiyim | onlara | bir hediye | sonra bakıcıyım | ne ile | dönecek | elçiler

23- "Gerçekten ben, onlara *(Sebe'lilere)* hükümdârlık eden ve kendisine herşeyden *(bir nasib)* verilmiş ve kendisi için büyük bir taht bulunan *(Belkıs adında)* bir kadın buldum!"

24- "Onu ve kavmini, Allah'ı bırakıp güneşe secde ediyorlar buldum; hem şeytan onlara amellerini süslemiş de onları *(doğru)* yoldan men' etmiş; bu yüzden onlar doğru yolu bulamıyorlar."

سجده

25- *"(Şeytan böyle vesvese vermiş ki)* göklerde ve yerde gizli olanları *(ortaya)* çıkaran,[1] ne gizlerseniz ve ne açıklarsanız bilen Allah'a secde etmesinler!"

26- "Allah ki, O'ndan başka ilâh yoktur; büyük arşın Rabbidir."

27- *(Süleymân, Hüdhüd'e)* dedi ki: "Doğru mu söylüyorsun, yoksa yalancılardan mısın; bakacağız!"

28- "Bu mektûbumu götür de kendilerine bırak; sonra onlardan *(biraz öteye)* çekil de, ne *(netîce)*ye varacaklarına bak!"

29- *(Mektûbu alan Sebe' Melîkesi:)* "Ey ileri gelenler! Doğrusu bana *(pek)* şerefli bir mektub bırakıldı!" dedi.

30- "Şübhesiz ki o, Süleymân'dandır ve gerçekten o: 'Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle' *(diye başlamakta)*dır."

31- *"(O mektûbda:)* 'Bana baş kaldırmayın ve bana Müslüman kimseler olarak gelin!' *(diye yazıyor.)*"

32- *(Melîke devamla)* dedi ki: "Ey ileri gelenler! *(Bu)* işim hakkında bana fetvâ verin! *(Ben, sizler yanımda)* şâhid olmadıkça *(size danışmadan)* hiçbir iş *(hakkında karâr)*ımı kat'îleştirici değilim."

33- *(Onlar:)* "Biz güç sâhibleriyiz ve şiddetli savaş ehliyiz; fakat emir senindir; artık bak, ne emredersin!" dediler.

34- *(Melîke:)* "Şübhesiz hükümdârlar bir şehre girdikleri zaman orayı harâb ederler ve halkının şerefli kimselerini zelîl kılarlar. Evet böyle yaparlar!" dedi.

35- "Doğrusu ben ise, onlara bir hediye gönderen *(önce iyilikle mukâbele eden)*, daha sonra o elçilerin ne ile *(nasıl bir netîce ile)* döneceğine bakan *(ve artık ona göre hareket edecek olan)* bir kimseyim."

36- Nihâyet *(elçiler hediyelerle)* Süleymân'a gelince, *(Süleymân)* dedi ki: "*(Siz)* bana mal ile yardım mı edeceksiniz? Hâlbuki Allah'ın bana verdiği *(ni'metler)*, size verdiğinden daha hayırlıdır! Hediyenizle ancak siz sevinirsiniz!"

37- "*(Ey elçi!)* Onlara dön; *(eğer Müslüman kimseler olarak bana gelmezlerse)* artık şübhesiz öyle ordularla onlara geliriz ki, onların buna karşı mukâvemetleri yoktur. Ve kendilerini mutlakā zelîl ve küçük düşmüş kimseler olarak oradan çıkarırız."

38- *(Elçiler gittikten sonra müşâvirlerini topladı ve:)* "Ey ileri gelenler! *(Onlar)* Müslüman kimseler olarak bana gelmeden önce, hanginiz onun tahtını bana getirebilir?" dedi.

39- Cinlerden bir ifrît: "*(Sen, daha)* makāmından kalkmadan önce, ben onu sana getiririm; ve hakîkaten ben, buna gerçekten gücü yeten, *(ve bu hususta)* güvenilir biriyimdir" dedi.

40- Yanında kitabdan bir ilim bulunan zât *(Âsaf bin Berhıya)*: "*(Senin)* göz açıp kapaman *(esnâsında, henüz nazarın)* sana dönmeden önce, ben onu sana getiririm" dedi.[1] *(Süleymân)* birden onu *(o tahtı)* yanına yerleşivermiş olarak görünce: "Bu, Rabbimin bir lütfudur! Tâ ki şükür mü edeceğim, yoksa nankörlük mü edeceğim diye beni imtihân ediyor! Hâlbuki kim şükrederse, o takdirde ancak kendisi için şükreder; kim de nankörlük ederse, artık şübhesiz ki Rabbim, Ganî *(hiçbir şeye muhtaç olmayan)*dır, Kerîm *(çok cömert olan)*dır" dedi.

41- *(Ve devamla)* dedi ki: "Onun tahtını, kendisine tanınmaz bir hâle getirin; bakalım *(tanımaya)* muvaffak olacak mı, yoksa doğruyu farkedemeyenlerden mi olacak?"

42- Nihâyet *(melîke)* gelince *(ona)*: "Senin tahtın böyle miydi?" denildi. *(O da:)* "Sanki bu, odur! Zâten bize ondan *(tahtının hârika bir sûrette getirilişinden)* önce *(senin nübüvvetine dâir)* bilgi verilmişti ve *(biz)* Müslüman kimseler olmuştuk" dedi.

43- Zâten onu Allah'dan başka tapmakta olduğu şeyler, *(o zamâna kadar Müslüman olmaktan)* alıkoymuştu. Çünki o, kâfir bir kavimdendi.

44- Ona: "Köşke gir!" denildi. Bunun üzerine *(melîke)* onu görünce, onu *(o köşkün, altından su akıtılan ve üstü billûrla kaplanan zemînini)* derin bir su zannetti ve *(eteğini)* inciklerinden açtı *(yukarı çekti)*. *(Süleymân ona:)* "Doğrusu bu, billûrdan *(yapılmış)* şeffaf bir köşktür!" dedi. *(Melîke:)* "Rabbim! Gerçekten ben nefsime zulmetmişim! Artık Süleymân'la berâber âlemlerin Rabbi olan Allah'a teslîm oldum!" dedi.

فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمٰنَ قَالَ اَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا اٰتٰينِۦَ اللّٰهُ خَيْرٌ مِمَّا اٰتٰيكُمْ

ne zaman ki | geldi | Süleymâna | dedi | bana yardım mı edeceksiniz | mal ile | o şey ki | bana verdi | Allah | hayırlıdır | o şeyden ki | size verdi

بَلْ اَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣٦﴾ اِرْجِعْ اِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِجُنُودٍ لَا قِبَلَ

bil'akis | siz | hediyenizle | sevinirsiniz | dön | onlara | artık şübhesiz onlara geliriz | ordularla ki | mukâvemet yok

لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِنْهَا اَذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٧﴾ قَالَ يَا اَيُّهَا الْمَلَؤُا

onlar için | buna karşı | ve | elbet onları çıkarırız | oradan | zelîller olarak | onlar iken | küçük düşmüş kimseler | dedi | ey | ileri gelenler

اَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ اَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٨﴾ قَالَ عِفْرِيتٌ مِنَ

hanginiz | bana getirir | onun tahtını | önce | bana gelmelerinden | müslümanlar olarak | dedi | bir ifrît

الْجِنِّ اَنَا اٰتِيكَ بِهِ قَبْلَ اَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَاِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ اَمِينٌ ﴿٣٩﴾

cinlerden | ben | sana getiririm | onu | önce | kalkmandan | makâmından | ve şübhesiz ben | buna | elbette gücü yetenim | güvenilenim

قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِنَ الْكِتَابِ اَنَا اٰتِيكَ بِهِ قَبْلَ اَنْ يَرْتَدَّ اِلَيْكَ

dedi | o zât ki | yanında | bir ilim vardır | kitabdan | ben | sana getiririm | onu | önce | dönmesinden | sana

طَرْفُكَ فَلَمَّا رَاٰهُ مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هٰذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي لِيَبْلُوَنِي

göz açıp kapaman | ne zaman ki | onu gördü | yerleşmiş olarak | yanında | dedi | bu | lütfundandır | Rabbimin | beni imtihan etmesi için

ءَاَشْكُرُ اَمْ اَكْفُرُ وَمَنْ شَكَرَ فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ

şükür mü ederim | yoksa | nankörlük mü ederim | ve | kim | şükrederse | artık ancak | şükreder | kendisi için | ve kim nankörlük ederse | artık şübhesiz

رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٠﴾ قَالَ نَكِّرُوا لَهَا عَرْشَهَا نَنْظُرْ اَتَهْتَدِي

Rabbim | çok zengindir | çok cömerttir | dedi | tanınmaz yapın | kendisine | tahtını | bakalım | doğruyu bulacak mı

اَمْ تَكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤١﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ اَهٰكَذَا

yoksa | olacak mı | o kimselerden ki | doğruyu bulamıyorlar | ne zaman ki | geldi | denildi | böyle miydi

عَرْشُكِ قَالَتْ كَاَنَّهُ هُوَ وَاُوتِينَا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ

tahtın | dedi | sanki o | odur | ve | bize verilmişti | bilgi | ondan önce | ve | olmuştuk | müslüman kimseler

﴿٤٢﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ اِنَّهَا كَانَتْ مِنْ

ve | onu alıkoymuştu | o şeyler ki | oldu | tapıyor | başka | Allah'dan | şübhesiz o | idi

قَوْمٍ كَافِرِينَ ﴿٤٣﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَاَتْهُ حَسِبَتْهُ لُجَّةً

bir kavimden | kâfirler olan | denildi | ona | gir | köşke | ne zaman ki | onu gördü | onu zannetti | derin bir su

وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقَيْهَا قَالَ اِنَّهُ صَرْحٌ مُمَرَّدٌ مِنْ قَوَارِيرَ قَالَتْ

ve | açtı | iki inciğinden | dedi | doğrusu o | bir köşktür | düzeltilmiş | billûrdan | dedi

رَبِّ اِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَاَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمٰنَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٤﴾

Rabbim | şübhesiz ben | zulmettim | nefsime | ve | teslîm oldum | beraber | Süleymânla | Allaha | Rabbi | âlemlerin

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا اِلٰى ثَمُودَ اَخَاهُمْ صَالِحًا اَنِ اعْبُدُوا

ve | and olsun gerçekten | gönderdik | Semûd'e | kardeşleri | Sâlih'i | diye | kulluk edin

اللّٰهَ فَاِذَا هُمْ فَرِيقَانِ يَخْتَصِمُونَ ﴿٤٥﴾ قَالَ يَا قَوْمِ لِمَ

Allah'a | hemen birden | onlar | iki fırkadır | çekişiyorlar | dedi | ey | kavmim | niçin

تَسْتَعْجِلُونَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ لَوْلَا تَسْتَغْفِرُونَ

acele istiyorsunuz | kötülüğü | önce | iyilikten | olmaz mıydı | mağfiret dileseniz

اللّٰهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ ﴿٤٦﴾ قَالُوا اطَّيَّرْنَا بِكَ وَبِمَنْ مَعَكَ

Allah'dan | olur ki siz | merhamet olunursunuz | dediler | uğursuzluğa uğradık | senden dolayı | ve | o kimselerden dolayı ki | beraberindedir

قَالَ طَائِرُكُمْ عِنْدَ اللّٰهِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تُفْتَنُونَ ﴿٤٧﴾ وَكَانَ

dedi | uğursuzluğunuz | katındadır | Allah'ın | bil'akis | siz | bir kavimsiniz | imtihâna çekiliyorsunuz | ve | idi

فِي الْمَدِينَةِ تِسْعَةُ رَهْطٍ يُفْسِدُونَ فِي الْاَرْضِ وَلَا يُصْلِحُونَ

o şehirde | dokuz | kişi | fesad çıkarıyorlar | yeryüzünde | ve | ıslâh etmiyorlar

﴿٤٨﴾ قَالُوا تَقَاسَمُوا بِاللّٰهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَاَهْلَهُ ثُمَّ لَنَقُولَنَّ

dediler | aralarında yemîn ettiler | Allah'a | mutlaka ona bir gece baskın yapalım | ve | âilesine | sonra da | kesinlikle diyelim

لِوَلِيِّهِ مَا شَهِدْنَا مَهْلِكَ اَهْلِهِ وَاِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٤٩﴾ وَمَكَرُوا

onun velîsine | şâhid olmadık | helâkine | âilesinin | ve | şübhesiz biz | elbet doğru kimseleriz | ve | tuzak kurdular

مَكْرًا وَمَكَرْنَا مَكْرًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٠﴾ فَانْظُرْ

bir tuzak ile | ve | tuzak kurduk | bir tuzak ile | ve | onlar | farkında olmuyorlar | işte bak

كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ مَكْرِهِمْ اَنَّا دَمَّرْنَاهُمْ وَقَوْمَهُمْ

nasıl | oldu | âkıbeti | tuzaklarının | şübhesiz biz | onları helâk ettik | ve | kavimlerini

اَجْمَعِينَ ﴿٥١﴾ فَتِلْكَ بُيُوتُهُمْ خَاوِيَةً بِمَا ظَلَمُوا اِنَّ

hepsini | artık işte şunlar | evleri | çökmüş olarak | o şey yüzünden ki | zulmettiler | şübhesiz

فِي ذٰلِكَ لَاٰيَةً لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ ﴿٥٢﴾ وَاَنْجَيْنَا الَّذِينَ

bunda vardır | elbette bir delil | bir kavim için ki | bilecekler | ve | kurtardık | o kimseleri ki

اٰمَنُوا وَكَانُوا يَتَّقُونَ ﴿٥٣﴾ وَلُوطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اَتَأْتُونَ

îmân ettiler | ve | idiler | sakınıyorlar | ve | Lût'u | o vakit | demişti | kavmine | geliyor musunuz

الْفَاحِشَةَ وَاَنْتُمْ تُبْصِرُونَ ﴿٥٤﴾ اَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ

çirkin işe | siz iken | görüyorsunuz | şübhesiz siz mi | gerçekten geliyorsunuz | erkeklere

شَهْوَةً مِنْ دُونِ النِّسَاءِ بَلْ اَنْتُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿٥٥﴾

şehvetle | başka | kadınlardan | bil'akis | siz | bir kavimsiniz ki | câhillik ediyorsunuz

45- *(Ey Habîbim!)* And olsun ki, Semûd *(kavmin)*e de: "Allah'a kulluk edin!" diye *(kendilerine nasîhat etmesi için)* kardeşleri Sâlih'i gönderdik; bir de baktı ki, onlar birbiriyle çekişen iki fırka olmuşlar.

46- *(Sâlih:)* "Ey kavmim! Niçin iyilikten önce kötülüğü acele istiyorsunuz? Allah'dan mağfiret dileseniz olmaz mı? Olur ki size merhamet olunur" dedi.

47- *(Onlar:)* "Senin ve berâberinde bulunanların yüzünden uğursuzluğa uğradık" dediler. *(Sâlih:)* "Sizin uğursuzluğunuz*(un sebebi)* Allah katındadır *(O takdîr etmiştir)*; hayır, siz imtihâna çekilen bir kavimsiniz" dedi.

48- O şehirde ise dokuz kişi vardı ki, yeryüzünde fesad çıkarıyorlardı, ıslâh etmiyorlardı.

49- *(Bunlar,)* aralarında Allah'a yemîn ederek *(birbirlerine)*: "Ona ve âilesine muhakkak bir gece baskın yapalım *(onları öldürelim)*; sonra da onun velîsine, âilesinin öldürülüşünde, 'Kesinlikle *(biz, orada)* bulunmadık, hem şübhesiz ki biz doğru *(söyleyen)* kimseleriz, diyelim' " dediler.

50- *(Onlar)* böyle bir hîle ile tuzak kurdular; hâlbuki *(biz de)* tuzak*(larını netîcesiz bırakmak)* ile onlar farkında olmadan hîle*(lerini başlarına geçirmekle mukābele)* ettik.

51- İşte bak tuzaklarının âkıbeti nasıl oldu; şübhesiz ki biz, onları ve kavimlerini hep berâber helâk ettik!

52- İşte onların, zulümleri yüzünden çökmüş *(ve harâbeye dönmüş)* evleri! Şübhe yok ki bunda, bilecek *(ve ibret alacak)* bir kavim için apaçık bir delil vardır.

53- Îmân edip *(Allah'a karşı gelmekten)* sakınmakta olanları ise kurtardık.

54- Lût'u da *(peygamber olarak gönderdik)*. O vakit kavmine şöyle demişti: "Siz görüp durduğunuz hâlde, *(hâlâ)* bu çirkin işi mi yapıyorsunuz?"

55- "Gerçekten siz kadınları bırakıp, şehvetle erkeklere mi gidiyorsunuz? Hayır! Siz câhillik eden bir kavimsiniz!"

56- Kavminin cevâbı ise: "Lût'un ehlini şehrinizden çıkarın! Çünki onlar, *(bizi beğenmeyip)* çok temizlik taslayan insanlardır!" demekten başka bir şey olmadı.

57- Bunun üzerine *(biz de)* onu ve ehlini kurtardık. Ancak karısı hâriç; onun *(inkârı sebebiyle)* geride kalanlardan olmasını takdîr ettik.

58- Ve üzerlerine *(taştan)* bir yağmur yağdırdık. Artık o korkutulan *(kâfir)* kimselerin yağmuru, ne kötü idi!

59- *(Ey Resûlüm!)* De ki: "Allah'a hamd olsun; seçtiği kullarına da selâm olsun! Allah mı hayırlıdır, yoksa *(O'na)* ortak koşmakta oldukları şeyler mi?"

60- *(O putlar mı daha hayırlıdır,)* yoksa gökleri ve yeri yaratan ve gökten size bir su indiren *(Rabbiniz)* mi? Böylece onun ile, sizin bir ağacını bile *(yerden)* bitiremeyeceğiniz güzellikte olan *(nice)* bahçeler yetiştirdik.(1) Allah ile berâber *(başka)* bir ilâh mı var? Hayır! Onlar *(haktan)* sapmakta olan bir kavimdir!

61- *(Onlar mı daha hayırlıdır,)* yoksa yeryüzünü yerleşmeye elverişli kılan, arasında ırmaklar meydana getiren, onun *(arzın sükûneti)* için sâbit dağlar yapan ve iki denizin arasına bir engel koyan *(Allah)* mı? Allah ile berâber *(başka)* bir ilâh mı var? Hayır! Onların çoğu *(hakkı)* bilmiyorlar!

62- *(Onlar mı daha hayırlıdır,)* yoksa *(bir sıkıntısından dolayı)* kendisine duâ ettiği zaman darda kalan *(bir kulun)*a icâbet edip, *(ondan)* fenâlığı gideren ve sizi yeryüzünün halîfeleri kılan *(Allah)* mı? Allah ile berâber *(başka)* bir ilâh mı var? Ne kadar az ibret alıyorsunuz!

63- *(Onlar mı daha hayırlı,)* yoksa karanın ve denizin karanlıklarında size yol gösteren ve rüzgârları rahmetinin *(size ihsân ettiği yağmurun)* önünde müjdeci olarak gönderen *(Allah)* mı? Allah ile berâber *(başka)* bir ilâh mı var? Allah, *(onların)* ortak koşmakta oldukları şeylerden çok yücedir!

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ اِلَّا اَنْ قَالُوا اَخْرِجُوا اٰلَ لُوطٍ مِنْ
olmadı – cevâbı – kavminin – ancak – demeleri – çıkarın – ehlini – Lût'un

قَرْيَتِكُمْ اِنَّهُمْ اُنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ ﴿٥٦﴾ فَاَنْجَيْنَاهُ وَاَهْلَهُ اِلَّا
şehrinizden – şübhesiz onlar – insanlardır ki – çok temizlik taslıyorlar – bunun üzerine onu kurtardık – ve – ehlini – hâric

امْرَاَتَهُ قَدَّرْنَاهَا مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٥٧﴾ وَاَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ مَطَرًا فَسَاءَ
karısı – onu takdîr ettik – geride kalanlardan – ve – yağdırdık – üzerlerine – bir yağmur – artık ne kötü idi

مَطَرُ الْمُنْذَرِينَ ﴿٥٨﴾ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ وَسَلَامٌ عَلٰى عِبَادِهِ الَّذِينَ
yağmuru – o korkutulanların – de ki – hamd – Allahadır – ve – selâm olsun – kullarına – o kimseler ki

اصْطَفٰى اٰللّٰهُ خَيْرٌ اَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾ اَمَّنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
seçti – Allah mı – hayırlıdır – yoksa o şey mi ki – ortak koşuyorlar – yoksa o zât mı ki – yarattı – gökleri

وَالْاَرْضَ وَاَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَاَنْبَتْنَا بِهِ
ve – yeri – ve – indirdi – size – gökten – bir su – böylece bitirdik – onun ile

حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا
bahçeler – sahibi – güzellik – olmadı – sizin için – bitirmeniz – ağacını

ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾ اَمَّنْ جَعَلَ الْاَرْضَ
bir ilâh mı var – berâber – Allah ile – bil'akis – onlar – bir kavimdir – sapıyorlar – yoksa o zât mı ki – kıldı – yeryüzünü

قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا اَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ
yerleşme yeri – ve – kıldı – arasında – ırmaklar – ve – kıldı – onun için – sâbit dağlar – ve – kıldı – arasına

الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ
iki denizin – bir engel – bir ilâh mı var – berâber – Allah ile – bil'akis – onların çoğu – bilmiyorlar

﴿٦١﴾ اَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ اِذَا دَعَاهُ وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ
yoksa o zât mı ki – icâbet eder – darda kalana – o vakit ki – kendisine duâ etti – ve – giderir – fenâlığı – ve – sizi kılar

خُلَفَاءَ الْاَرْضِ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ
halîfeleri – yeryüzünün – bir ilâh mı var – berâber – Allah ile – ne kadar az – ibret alıyorsunuz

﴿٦٢﴾ اَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظُلُمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ
yoksa o zât mı ki – size yol gösterir – karanlıklarında – karanın – ve – denizin

وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ
ve – o zât mı ki – gönderir – rüzgârları – müjdeci olarak – önünde – rahmetinin

ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ تَعَالَى اللّٰهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾
bir ilâh mı var – berâber – Allah ile – çok yücedir – Allah – o şeylerden ki – ortak koşuyorlar

أَمَّنْ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ

yoksa o zât mı ki / başlar / yaratmaya / sonra / onu iâde eder / ve / o zât mı ki / sizi rızıklandırır / gökten

وَالْاَرْضِ ءَاِلٰهٌ مَعَ اللّٰهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ اِنْ

ve / yerden / bir ilâh mı var / beraber / Allah ile / de ki / getirin / delîlinizi / eğer

كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾ قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ

iseniz / doğru kimseler / de ki / bilmez / o kimse ki / göklerdedir

وَالْاَرْضِ الْغَيْبَ اِلَّا اللّٰهُ وَمَا يَشْعُرُونَ اَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾

ve / yerde / gaybı / ancak / Allah / ve / farkında olmazlar / ne zaman / diriltilecekler

بَلِ ادَّارَكَ عِلْمُهُمْ فِي الْاٰخِرَةِ بَلْ هُمْ فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا

bil'akis / birbirine katılmıştır / onların bilgileri / âhirete dâir / bil'akis / onlar / şübhe içindedirler / ondan / onlar / bil'akis / onlar / ondan yana

عَمُونَ ﴿٦٦﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا ءَاِذَا كُنَّا تُرَابًا وَاٰبَاؤُنَا اَئِنَّا

körlerdir / ve / dedi / o kimseler ki / inkâr ettiler / o vakit mi ki / olduk / toprak / ve / atalarımız / şübhesiz biz mi

لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وُعِدْنَا هٰذَا نَحْنُ وَاٰبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ اِنْ هٰذَا

elbet çıkarılacak kimseleriz / and olsun gerçekten / va'd olunduk / bununla / biz / ve / atalarımız / bundan önce / değildir / bu

اِلَّا اَسَاطِيرُ الْاَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْاَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ

ancak / masalları / evvelkilerin / de ki / yürüyün / yeryüzünde / ve bakın / nasıl / olmuş

عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ ﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِمَّا

âkıbeti / o günahkârların / ve / üzülme / onlara karşı / ve / olma / sıkıntıda / o şeyden dolayı ki

يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾ وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا الْوَعْدُ اِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾

tuzak kuruyorlar / ve / diyorlar / ne zaman / bu / va'd / eğer / iseniz / doğru kimseler

قُلْ عَسٰى اَنْ يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَاِنَّ

de ki / umulur / olması / yaklaşmış / size / bir kısmı / o şeyin ki / acele istiyorsunuz / ve / şübhesiz

رَبَّكَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَاِنَّ

Rabbin / elbet sâhibidir / bir lütuf / insanlara karşı / fakat / onların çoğu / şükretmezler / ve / şübhesiz

رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ

Rabbin / elbette bilir / o şeyi ki / gizliyor / sîneleri / ve / o şeyi ki / açıklıyorlar / ve / yoktur

غَائِبَةٍ فِي السَّمَاءِ وَالْاَرْضِ اِلَّا فِي كِتَابٍ مُبِينٍ ﴿٧٥﴾ اِنَّ هٰذَا

hiçbir gizli olan / gökte / ve / yerde / ancak / bir kitabdadır / apaçık / şübhesiz / bu

الْقُرْاٰنَ يَقُصُّ عَلٰى بَنِي اِسْرَائِيلَ اَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

Kur'ân / anlatır / İsrâîloğullarına / çoğunu / o şeyin ki / onlar / onda / ihtilâfa düşüyorlar

64- *(O putlar mı daha hayırlıdır,)* yoksa *(ilk olarak mahlûkâtı)* yaratmaya başlayan, sonra *(o yaratmayı âhirette tekrar)* iâde eden ve sizi gökten ve yerden rızıklandıran *(Allah)* mı? Allah ile berâber *(başka)* bir ilâh mı var? De ki: "Eğer *(iddiânızda)* doğru kimseler iseniz, delîlinizi getirin!"

65- De ki: "Göklerde ve yerde Allah'dan başka kimse gaybı bilmez." *(Onlar)* ne zaman diriltileceklerini de bilmezler.

66- Hayır! Onların âhirete dâir bilgileri pekişmiş *(kendilerine ard arda yeterince ma'lûmât verilmiş)*tir. Fakat onlar *(yine de)* ondan şübhe içindedirler. Bil'akis onlar, ondan yana kördürler.

67- Hem inkâr edenler dedi ki: "Biz ve atalarımız, toprak olduğumuz zaman mı, gerçekten biz mi muhakkak *(kabirlerimizden)* çıkarılacak kimseleriz?"

68- "Yemîn olsun ki biz de, daha önce atalarımız da bununla *(bu diriltilme ile)* va'd olunduk; bu evvelkilerin masallarından başka bir şey değildir."

69- De ki: "Yeryüzünde dolaşın da o günahkârların âkıbeti nasıl olmuş bakın!"

70- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Artık onlara karşı üzülme ve *(size)* tuzak kurmakta olduklarından dolayı sıkıntıda olma!

71- "Bir de eğer *(iddiânızda)* doğru kimseler iseniz, bu va'd *(edilen azab)* ne zaman?" diyorlar.

72- De ki: "Acele istiyor olduğunuz şeyin *(azâbın)* bir kısmı, belki size gelmek üzere olabilir!"

73- Hâlbuki şübhesiz Rabbin, insanlara karşı elbette pek büyük bir lütuf sâhibidir; fakat onların çoğu şükretmezler.

74- Ve muhakkak ki Rabbin, onların sîneleri neyi gizliyor ve neyi açıklıyorsa elbette bilir.

75- Çünki gökte ve yerde gizli hiçbir şey yoktur ki, apaçık bir kitabda *(Levh-i Mahfûz'da)* bulunmasın!

76- Şübhesiz ki bu Kur'ân, İsrâîloğullarına, hakkında ihtilâfa düşmekte oldukları şeylerin çoğunu anlatmaktadır.

77- Ve şübhesiz o *(Kur'ân)*, mü'minler için elbette bir hidâyet ve bir rahmettir.

78- Muhakkak ki Rabbin, onların arasında *(hak ile)* hükmünü verecektir. Çünki O, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir, Alîm *(herşeyi hakkıyla bilen)*dir.

79- *(Ey Resûlüm!)* Öyle ise *(sen)* Allah'a tevekkül et! Çünki sen, apaçık hak üzerindesin!

80- Elbette sen ölülere işittiremezsin; arkalarını dönen kimseler olarak kaçtıklarında, o sağırlara da *(hakka olan)* da'veti*(ni)* işittiremezsin!

81- Ve o körleri, *(içinde bulundukları)* dalâletlerinden *(çevirip)* hidâyete erdirecek olan sen değilsin! *(Sen da'vetini)* ancak, âyetlerimize îmân edip de kendileri *(ihlâsla)* teslîm olan kimselere işittirebilirsin.

82- O *(azab)* söz(ü) başlarına geldiği *(kıyâmet yaklaştığı)* zaman ise, onlara yerden bir dâbbe *(hareketli bir canlı)* çıkarırız; *(o,)* gerçekten insanların âyetlerimize kat'î olarak inanmıyor olduklarını kendilerine söyler.(1)

83- Hem o gün her ümmet içinden, âyetlerimizi yalanlayanları bir bölük hâlinde toplarız; artık onlar toplu olarak *(hesab yerine)* sevk edilirler.

84- Nihâyet *(oraya)* geldikleri zaman *(Allah onlara)*: "Kendilerini ilmen kavramadığınız hâlde, ayetlerimi yalanladınız mı? Yoksa ne yapıyordunuz?" buyurur.

85- Ve zulmetmeleri *(Allah'ın âyetlerini yalanlamaları)* yüzünden o *(azab)* söz(ü) başlarına gelmiştir; artık onlar konuşamazlar.

86- Görmediler mi, gerçekten biz geceyi içinde istirâhat etmeleri için *(karanlık)*, gündüzü ise *(çalışmaları için etraflarını)* aydınlatıcı yaptık. Şübhesiz ki bunda, îmân edecek bir kavim için nice deliller vardır.

87- Ve sûra üfürüldüğü gün, artık Allah'ın diledikleri dışında, göklerde olanlar ve yerde bulunanlar dehşete kapılır. Ve hepsi boyun eğen kimseler olarak O'na gelirler.

88- Hem dağları görürsün de, onları *(yerlerinde)* sâbit sanırsın; hâlbuki onlar, bulutların yürümesi gibi geçer gider. *(Bu,)* herşeyi sağlam yapan Allah'ın işidir. Muhakkak ki O, ne yaparsanız hakkıyla haberdârdır.

وَاِنَّهُ لَهُدًى وَرَحْمَةٌ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ اِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ
ve | şübhesiz o | elbette bir hidâyet | ve | bir rahmettir | mü'minler için | şübhesiz | Rabbin | hüküm verecektir | onların arasında

بِحُكْمِهِ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِ اِنَّكَ عَلَى الْحَقِّ
hükmü ile | ve | o | dâima üstündür | her şeyi bilendir | öyle ise tevekkül et | Allah'a | şübhesiz sen | hak üzerindesin

الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ اِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ اِذَا
apaçık | şübhesiz sen | işittiremezsin | ölülere | ve | işittiremezsin | sağırlara | da'veti | o zaman ki

وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿٨٠﴾ وَمَا اَنْتَ بِهَادِي الْعُمْيِ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ
kaçtılar | arkalarını dönenler olarak | ve | sen değilsin | hidâyete erdiren | körleri | dalâletlerinden

اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾ وَاِذَا
işittiremezsin | ancak | o kimseye ki | îmân eder | âyetlerimize | ki onlar | teslîm olanlardır | ve | o zaman ki

وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ اَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِنَ الْاَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ
vâki oldu | söz | üzerlerine | çıkardık | onlara | hareketli bir canlı | yerden | kendilerine söyler

اَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِاٰيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نَحْشُرُ مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ
şübhesiz | insanlar | oldular | âyetlerimize | kat'î inanmıyorlar | ve | o gün | toplarız | herbirinden | ümmetin

فَوْجًا مِمَّنْ يُكَذِّبُ بِاٰيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتّٰى اِذَا جَاؤُ قَالَ
bir bölük | o kimselerden ki | yalanlar | âyetlerimizi | artık onlar | toplu olarak sevk edilirler | nihâyet | o vakit ki | geldiler | buyurdu

اَكَذَّبْتُمْ بِاٰيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا اَمَّاذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾
yalanladınız mı | ayetlerimi | kavramadığınız hâlde | kendilerini | ilmen | yoksa neyi | idiniz | yapıyorsunuz

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ اَلَمْ
ve | vâki olmuştur | o söz | üzerlerine | o şey yüzünden ki | zulmettiler | artık onlar | konuşamazlar

يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لِيَسْكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا اِنَّ
görmediler mi | şübhesiz biz | kıldık | geceyi | istirâhat etmeleri için | içinde | ve | gündüzü | aydınlatıcı | şübhesiz

فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾ وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ
bunda vardır | elbette deliller | bir kavim için ki | îmân edecekler | ve | o gün ki | üfürülür | Sûr'a | dehşete kapıldı

مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ وَمَنْ فِي الْاَرْضِ اِلَّا مَنْ شَاءَ اللّٰهُ وَكُلٌّ اَتَوْهُ
o kimseler ki | göklerdedir | ve | o kimseler ki | yerdedir | ancak | o kimseler ki | diledi | Allah | ve | hepsi | ona geldiler

دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ
boyun eğenler olarak | ve | görürsün | dağları | onları sanırsın | donuk | ve | onlar | geçer gider | geçişi gibi | bulutların

صُنْعَ اللّٰهِ الَّذِي اَتْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ اِنَّهُ خَبِيرٌ بِمَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾
işidir | Allah'ın | o zât ki | sağlam yaptı | her | şeyi | şübhesiz o | haberdardır | o şeylere ki | yapıyorsunuz

مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ

kim · geldi · iyilikle · artık ona vardır · hayırlısı · ondan · ve · onlar · korkudan · o gün

اٰمِنُونَ ﴿٨٩﴾ وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ

güvendedirler · ve · kim · gelirse · kötülükle · bunun üzerine sürtülür · yüzleri · ateşe

هَلْ تُجْزَوْنَ اِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٩٠﴾ اِنَّمَا اُمِرْتُ اَنْ اَعْبُدَ

cezâlandırılmıyorsunuz · ancak · o şeyle ki · idiniz · yapıyorsunuz · ancak · emrolundum · kulluk etmemle

رَبَّ هٰذِهِ الْبَلْدَةِ الَّذِي حَرَّمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَاُمِرْتُ

Rabbine · bu · şehrin · o zât ki · onu haram kıldı · ve · onundur · her · şey · ve · emrolundum

اَنْ اَكُونَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَاَنْ اَتْلُوَا الْقُرْاٰنَ فَمَنِ اهْتَدٰى فَاِنَّمَا

olmamla · müslümanlardan · ve · okumamla · Kur'ân'ı · o hâlde kim · hidâyete gelirse · artık ancak

يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ اِنَّمَا اَنَا مِنَ الْمُنْذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ

hidâyete gelir · kendisi için · ve · kim · dalâlete düşerse · artık de · ancak · ben · korkutuculardanım · ve · de ki · hamd

لِلّٰهِ سَيُرِيكُمْ اٰيَاتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

Allah'adır · size gösterecek · âyetlerini · böylece onları tanıyacaksınız · ve · Rabbin değildir · gâfil · o şeyden ki · yapıyorsunuz

سُورَةُ الْقَصَصِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ ثَمَانٍ وَثَمَانُونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

ismiyle · Allah'ın · Rahmân · Rahîm

طٰسٓمٓ ﴿١﴾ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُوا عَلَيْكَ مِنْ نَبَاِ مُوسٰى

tâ sîn mîm · bunlar · âyetleridir · kitabın · apaçık · okuyacağız · sana · haberinden · Mûsâ'nın

وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ اِنَّ فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْاَرْضِ وَجَعَلَ

ve Fir'avunun · hak ile · bir kavim için ki · îmân ediyorlar · şübhesiz · Fir'avun · büyüklendi · o memlekette · ve · kıldı

اَهْلَهَا شِيَعًا يَسْتَضْعِفُ طَائِفَةً مِنْهُمْ يُذَبِّحُ اَبْنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِي

halkını · fırkalar · güçsüz bırakmak istiyor · bir tâifeyi · onlardan · boğazlıyor · oğullarını · ve · sağ bırakıyor

نِسَاءَهُمْ اِنَّهُ كَانَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ اَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ

kadınlarını · şübhesiz o · idi · fesad çıkaranlardan · ve · istiyoruz · lütufta bulunmamızı · o kimselere ki

اسْتُضْعِفُوا فِي الْاَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ اَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾

güçsüz düşürüldüler · o memlekette · ve · onları kılmamızı · rehberler · ve · onları kılmamızı · vâris olanlar

---

89- Kim iyilikle gelirse, artık ona ondan daha hayırlısı vardır. Ve onlar o gün korkudan emîn olan kimselerdir.

90- Kim de kötülükle gelirse, bunun üzerine *(onlar)* yüzleri üstü ateşe atılırlar. *(Ve kendilerine:)* "Yapmakta olduğunuz şeylerden başkasıyla mı cezâlandırılıyorsunuz?" *(denilir).*

91, 92- *(Ey Resûlüm! De ki:)* "*(Ben)* ancak, *(Allah'ın)* haram *(ve emîn)* kıldığı bu şehrin *(Mekke'nin)* Rabbine kulluk etmekle emrolundum; herşey ise O'nundur. Ve *(ben)* Müslümanlardan olmakla, hem *(size)* Kur'ân okumakla emrolundum." O hâlde kim hidâyete gelirse, artık ancak kendisi için hidâyete gelmiş olur. Kim de dalâlete düşerse, o takdirde *(onlara)* de ki: "Ben ancak *(Allah'ın azâbını haber vermekle)* korkutucu olanlardanım."

93- Ve de ki: "Hamd, Allah'a mahsustur. *(O)* size âyetlerini yakında gösterecek de onları tanıyacaksınız." Ve Rabbin, yapmakta olduklarınızdan habersiz değildir!

28- KASAS SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 88 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Tâ, Sîn, Mîm.

2- Bunlar apaçık beyân eden Kitâb'ın âyetleridir.

3- *(Ey Resûlüm!)* Îmân edecek bir kavim için, Mûsâ ile Fir'avun'un haberinden *(kıssalarından)* bir kısmını sana gerçek şekliyle okuyacağız.

4- Gerçekten Fir'avun o memlekette *(Mısır'da)* zorbalığa kalktı ve halkını *(kendisine muhâlefet etmesinler diye)* çeşitli fırkalara böldü. Onlardan bir kısmını *(İsrâiloğullarını)* güçsüz bırakmak istiyor, *(yeni doğan)* oğullarını boğazlıyor, kadınlarını *(kızlarını)* ise sağ bırakıyordu. Çünki o fesad çıkaranlardandı.

5- Hâlbuki *(biz, onları bu devrelerden geçirmekle)* istiyorduk ki, o memlekette güçsüz düşürülenlere lütufta bulunalım, onları *(insanlara)* rehberler yapalım ve onları *(Fir'avun'un memleketine)* vâris olan kimseler kılalım.

6- Ve onlara *(İsrâîloğullarına)* o memlekette imkân sağlayalım *(oraya hâkim kılalım)*; Fir'avun ile *(vezîri)* Hâmân'a ve ordularına da, onlardan *(İsrâîloğullarından)* sakınmakta oldukları şeyi gösterelim!

7- Mûsâ'nın annesine ise: "Onu emzir; artık onun hakkında *(başına bir şey gelmesinden)* korktuğun zaman, o takdirde onu denize *(Nîl'e)* bırak; ve korkma, hem üzülme! Çünki biz, onu sana geri verecekleriz ve onu peygamberlerden yapacak olanlarız" diye ilhâm ettik.

8- Derken onu Fir'avun âilesi bul*(arak al)*dı ki, tâ *(bunun netîcesi)* kendilerine bir düşman ve bir üzüntü olsun! Gerçekten Fir'avun, *(vezîri)* Hâmân ve orduları *(bütün işlerinde)* hatâ etmekte olan kimseler idiler.

9- Ve Fir'avun'un hanımı: "*(Bu çocuk)* benim için de, senin için de bir göz aydınlığı! Onu öldürmeyin! Belki bize faydası dokunur, ya da onu evlâd ediniriz" dedi. Hâlbuki onlar *(işin)* farkında değillerdi.

10- Mûsâ'nın annesinin gönlü ise, *(çocuğundan başka herşeyden)* bomboş olarak sabahladı. Eğer *(va'dimize)* inananlardan olması için kalbini *(sabırla)* takviye etmiş olmasaydık, nerede ise onu*(n kendi çocuğu olduğunu)* açığa vuracaktı.[1]

11- Ve *(annesi, Mûsâ'nın)* kız kardeşine: "Onun izini ta'kîb et!" dedi. Bu yüzden *(o da)* onlar farkında olmadan, onu *(kardeşini)* uzaktan gözetledi.

12- Hâlbuki daha önce ona *(Mûsâ'ya)* süt analarını *(emmeyi)* men' etmiştik *(de onu emzirebilecek birini arıyorlardı)*. Bunun üzerine *(kız kardeşi)*: "Sizin nâmınıza onu*(n bakımını)* üzerine alacak olan ve kendileri ona nasîhat edecek *(hayırla davranacak)* kimseler olan bir âileye size rehberlik edeyim mi?" dedi.

13- Böylece onu annesine geri verdik ki, gözü aydın olsun, üzülmesin ve şübhesiz, Allah'ın va'dinin gerçek olduğunu bilsin! Fakat onların çoğu *(bunu)* bilmezler.

وَنُمَكِّنَ لَهُمْ فِي الْاَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ
Hâmân'a ve Fir'avun'a göstermemizi ve o memlekette onlara imkân vermemizi ve

وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾ وَاَوْحَيْنَا اِلٰى
ilham ettik ve sakınıyorlar idiler o şeyi ki onlardan ikisinin ordularına ve

اُمِّ مُوسٰى اَنْ اَرْضِعِيهِ فَاِذَا خِفْتِ عَلَيْهِ فَاَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ
denize o takdirde onu bırak onun hakkında korktun artık o vakit ki onu emzir diye Mûsâ'nın annesine

وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي اِنَّا رَادُّوهُ اِلَيْكِ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ
peygamberlerden onu kılacak olanız ve sana onu geri verecek olanız şübhesiz biz üzülme ve korkma ve

﴿٧﴾ فَالْتَقَطَهُ اٰلُ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا
bir üzüntü ve bir düşman kendilerine olması için Fir'avunun âilesi derken onu buldu

اِنَّ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾ وَقَالَتِ
dedi ve hata edenler idiler ikisinin orduları ve Hâmân ve Fir'avun şübhesiz

امْرَاَتُ فِرْعَوْنَ قُرَّتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسٰى اَنْ
umulur onu öldürmeyin senin için ve benim için bir göz aydınlığı Fir'avun'un hanımı

يَنْفَعَنَا اَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَاَصْبَحَ فُؤَادُ
gönlü sabahladı ve farkında olmuyorlar onlar ve çocuk onu edinmemiz veya bize fayda vermesi

اُمِّ مُوسٰى فَارِغًا اِنْ كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ لَوْلَا اَنْ
eğer olmasaydı onu gerçekten açığa vuracaktı nerede ise şübhesiz bomboş olarak Mûsâ'nın annesinin

رَبَطْنَا عَلٰى قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتْ
dedi ve inananlardan olması için kalbini takviye etmemiz

لِاُخْتِهِ قُصِّيهِ فَبَصُرَتْ بِهِ عَنْ جُنُبٍ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١١﴾
farkında olmuyorlar onlar ve uzaktan onu bu yüzden gözetledi izini ta'kîb et kız kardeşine

وَحَرَّمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ اَدُلُّكُمْ
size rehberlik edeyim mi bunun üzerine dedi bundan önce süt analarını ona haram etmiştik ve

عَلٰى اَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾
nasîhat edicilerdir ona kendileri ve sizin için onu üstlenecekler bir ev halkına

فَرَدَدْنَاهُ اِلٰى اُمِّهِ كَيْ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ وَلِتَعْلَمَ اَنَّ
şübhesiz bilmesi için ve üzülmemesi ve gözü aydın olması için annesine böylece onu geri verdik

وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾
bilmezler onların çoğu fakat haktır Allah'ın va'di

وَلَمَّا بَلَغَ اَشُدَّهُ وَاسْتَوٰى اٰتَيْنَاهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذٰلِكَ

ve ne zaman ki · erdi · kıvamına · ve · mu'tedil oldu · ona verdik · bir hikmet · ve · bir ilim · ve · işte böyle

نَجْزِى الْمُحْسِنِينَ ﴿١٤﴾ وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلٰى حِينِ غَفْلَةٍ مِنْ اَهْلِهَا

mükâfâtlandırırız · iyilik edenleri · ve · girdi · şehre · zamanında · bir gaflet · halkından

فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هٰذَا مِنْ شِيعَتِهِ وَهٰذَا مِنْ

ve buldu · orada · iki adam · dövüşüyorlar · bu · kendi kabîlesinden · ve · bu

عَدُوِّهِ فَاسْتَغَاثَهُ الَّذِى مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِى مِنْ عَدُوِّهِ

düşmanından · bunun üzerine ondan yardım istedi · o kimse ki · kendi kabîlesindendir · o kimseye karşı ki · düşmanındandır

فَوَكَزَهُ مُوسٰى فَقَضٰى عَلَيْهِ قَالَ هٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ اِنَّهُ

ona bir yumruk vurdu · Mûsâ · böylece onu öldürdü · dedi · bu · işindendir · şeytanın · şübhesiz o

عَدُوٌّ مُضِلٌّ مُبِينٌ ﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ اِنِّى ظَلَمْتُ نَفْسِى فَاغْفِرْ لِى فَغَفَرَ لَهُ اِنَّهُ

bir düşmandır · saptırıcı · apaçık · dedi · Rabbim · doğrusu ben · zulmettim · nefsime · artık beni bağışla · ve onu bağışladı · şübhesiz o

هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا اَنْعَمْتَ عَلَىَّ فَلَنْ اَكُونَ ظَهِيرًا

odur · çok bağışlayan · çok merhamet eden · dedi · Rabbim · o şey hakkı için ki · ni'met verdin · bana · bir daha aslâ olmayacağım · yardımcı

لِلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَاَصْبَحَ فِى الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَاِذَا الَّذِى

günahkârlara · böylece sabahladı · şehirde · korkarak · gözetliyor · hemen birden · o kimse ki

اسْتَنْصَرَهُ بِالْاَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسٰى اِنَّكَ لَغَوِىٌّ مُبِينٌ ﴿١٨﴾

kendisinden yardım istedi · dün · kendisinden imdâd istiyor · dedi · ona · Mûsâ · doğrusu sen · elbet bir azgınsın · apaçık

فَلَمَّا اَنْ اَرَادَ اَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِى هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَا مُوسٰى اَتُرِيدُ

ve ne zaman ki · diye · istedi · yakalamasını · o kimseyi ki · o · ikisinin düşmanıdır · dedi · ey · Mûsâ · istiyor musun

اَنْ تَقْتُلَنِى كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْاَمْسِ اِنْ تُرِيدُ اِلَّا اَنْ تَكُونَ

beni öldürmeni · o şey gibi ki · öldürdün · bir kimseyi · dün · istemiyorsun · ancak · olmanı

جَبَّارًا فِى الْاَرْضِ وَمَا تُرِيدُ اَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ

bir zorba · yer yüzünde · ve · istemiyorsun · olmanı · düzelticilerden · ve · geldi

رَجُلٌ مِنْ اَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعٰى قَالَ يَا مُوسٰى اِنَّ الْمَلَاَ يَاْتَمِرُونَ

bir adam · en uzak tarafından · şehrin · koşarak · dedi · ey · Mûsâ · doğrusu · ileri gelenler · müzâkere ediyorlar

بِكَ لِيَقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ اِنِّى لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا

seni · seni öldürmeleri için · hemen çık · şübhesiz ben · sana · nasîhat edenlerdenim · bunun üzerine çıktı · oradan

خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِى مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

korkarak · gözetliyor · dedi · Rabbim · beni kurtar · topluluğundan · zâlimler

14- Nihâyet *(Mûsâ'nın)* gücü kemâle erip olgunlaşınca, ona hikmet ve ilim verdik. İşte iyilik edenleri böyle mükâfâtlandırırız.

15- Derken *(Mûsâ,)* halkının *(henüz istirâhatte iken herşeyden)* habersiz olduğu bir sırada şehre girdi de orada birbiriyle öldüresiye dövüşen iki adam buldu; birisi kendi kabîlesinden *(İsrâiloğullarından)*, diğeri düşmanından *(Mısırlı bir kıbtî)* idi. Bunun üzerine kendi kabîlesinden olan kimse, düşmanından olana karşı, ondan *(Mûsâ'dan)* yardım istedi. Mûsâ da ona *(o kıbtîye)* bir yumruk vurdu, böylece onun hakkında *(takdîr edilen)* kazâya *(ölümüne)* sebeb oldu. *(O kâfir kıbtî öldü). (Hatâen de olsa, bundan çok üzüldü ve:)* "Bu, şeytanın işindendir. Gerçekten o, saptırıcı apaçık bir düşmandır!" dedi.

16- *(Mûsâ:)* "Rabbim! Doğrusu ben nefsime zulmettim; artık beni bağışla!" dedi. Bunun üzerine *(Allah da)* onu bağışladı. Çünki Gafûr *(çok bağışlayan)*, Rahîm *(çok merhamet eden)* ancak O'dur.

17- *(Mûsâ:)* "Rabbim! Beni ni'metlendirdiğin şeyler hakkı için, bir daha günahkârlara aslâ yardımcı olmayacağım!" dedi.

18- Böylece korku içinde kalan bir kimse olarak *(ve etrâfı)* gözetleyerek şehirde sabahladı; bir de baktı ki, dün kendisinden yardım isteyen o kimse, *(bu sefer başka bir kıbtîye karşı)* kendisinden *(yine)* imdâd istiyor! Mûsâ ona: "Doğrusu sen gerçekten apaçık bir azgınsın!" dedi.

19- Bunun üzerine *(Mûsâ,)* ikisinin de düşmanı olan o kimseyi yakalamak isteyince, *(Mûsâ'nın İsrâiloğullarından olan adamı azarlamasından hâdisenin iç yüzünü anlayan kıbtî korkarak)* dedi ki: "Ey Mûsâ! Dün bir adamı öldürdüğün gibi *(şimdi de)* beni mi öldürmek istiyorsun? Demek *(sen)*, bu memlekette ancak bir zorba olmak istiyorsun da, *(arayı)* düzelticilerden olmak istemiyorsun!"

20- Sonunda *(bu haberin yayılması üzerine)* şehrin öbür ucundan bir adam koşarak geldi *(ve:)* "Ey Mûsâ! Doğrusu *(şehrin)* ileri gelenler*(i)* seni öldürmek için hakkında müzâkere ediyorlar; hemen *(bu şehirden)* çık; gerçekten ben sana nasîhat edenlerdenim" dedi.

21- Bunun üzerine *(Mûsâ)* korkuya kapılan biri olarak *(ve etrâfı)* gözetleyerek oradan *(şehirden)* çıktı. "Rabbim! Beni bu zâlimler topluluğundan kurtar!" dedi.

22- Nihâyet Medyen'e doğru yönelince: "Olur ki Rabbim, beni yolun doğrusuna ulaştırır" dedi.

23- Ve Medyen suyuna varınca, *(kuyunun)* başında *(hayvanlarını)* sulayan bir insan topluluğu buldu; onların gerisinde de *(hayvanlarını sudan)* men' etmekte olan iki kadın *(iki genç kız)* buldu. *(Onlara:)* "Bu hâliniz nedir?" dedi. *(Onlar:)* "Çobanlar *(sulayıp)* gitmeden *(biz hayvanlarımızı)* sulamayız; babamız da yaşlı bir ihtiyardır *(onları sulayamaz)*" dediler.

24- Bunun üzerine *(Mûsâ)* o ikisinin yerine *(hayvanlarını)* sulayıverdi; sonra gölgeye çekildi de: "Rabbim! Gerçekten ben, bana indireceğin her hayra muhtâcım!" dedi.

25- Derken o iki *(genç kız)*dan biri *(erkeklere dönmeden, uzaktan uzağa)* utana utana yürüyerek ona geldi: "Doğrusu babam, bizim için *(hayvanları)* sulamanın karşılığını sana vermek *(örfümüze göre ikramda bulunmak)* üzere seni çağırıyor" dedi. Bunun üzerine *(Mûsâ)* ona *(kızların babası olan Şuayb'a)* gelip *(başından geçen)* **kasas**'ı *(o hikâyeyi)* kendisine anlatınca, *(o:)* "Korkma, o zâlimler topluluğundan kurtuldun!" dedi.

26- O iki *(genç kız)*dan biri: "Ey babacığım, onu ücretle *(çoban)* tut; çünki ücretle tuttuğun kimselerin en hayırlısı, o kuvvetli, emîn olandır" dedi.

27- *(Şuayb)* dedi ki: "Doğrusu ben, sekiz sene bana ücretle çalışmana karşılık, şu iki kızımdan birini sana nikâhlamak istiyorum. Fakat on *(seney)*e tamamlarsan, artık *(o)* senin tarafından *(bir lütuf)*dur. Yoksa sana zorluk çıkarmak istemem. İnşâallah beni sâlih kimselerden bulacaksın!"

28- *(Mûsâ:)* "Bu *(sözleşme)* benimle senin arandadır. Bu iki süreden hangisini doldurursam, o hâlde bana düşmanlık *(bir kızgınlık)* yok. Çünki Allah, söylemekte olduğumuza vekîldir" dedi.

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَٓاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسٰى رَبّ۪ٓي اَنْ يَهْدِيَن۪ي سَوَٓاءَ السَّب۪يلِ
ve ne zaman ki / yöneldi / tarafına / Medyen / dedi / umulur / Rabbimin / beni ulaştırması / doğrusuna / yolun

﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَٓاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ اُمَّةً مِنَ النَّاسِ يَسْقُونَۘ
ve / ne zaman ki / vardı / suyuna / Medyen / buldu / üzerinde / bir topluluk / insanlardan / suluyorlar

وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَاَتَيْنِ تَذُودَانِۚ قَالَ مَا خَطْبُكُمَاۜ
ve / buldu / onlardan başka / iki kadın / (hayvanlarını) men' ediyorlar / dedi / nedir / ikinizin hâli

قَالَتَا لَا نَسْق۪ي حَتّٰى يُصْدِرَ الرِّعَٓاءُ وَاَبُونَا شَيْخٌ كَب۪يرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقٰى
dediler / sulamayız / tâ ki / döndürünceye kadar / çobanlar / ve / babamız / bir ihtiyardır / büyük / hemen suladı

لَهُمَا ثُمَّ تَوَلّٰٓى اِلَى الظِّلِّ فَقَالَ رَبِّ اِنّ۪ي لِمَٓا اَنْزَلْتَ اِلَيَّ مِنْ
o ikisi için / sonra / çekildi / gölgeye / ve dedi / Rabbim / şübhesiz ben / o şeye ki / indirdin / bana

خَيْرٍ فَق۪يرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَٓاءَتْهُ اِحْدٰيهُمَا تَمْش۪ي عَلَى اسْتِحْيَٓاءٍۘ
hayırdan / muhtâcım / derken ona geldi / o ikisinden biri / yürüyor / utanarak

قَالَتْ اِنَّ اَب۪ي يَدْعُوكَ لِيَجْزِيَكَ اَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَاۜ
dedi / doğrusu / babam / seni çağırıyor / sana mükâfat vermesi için / ücreti ile / o şeyin ki / suladın / bizim için

فَلَمَّا جَٓاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَۙ قَالَ لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ
ve ne zaman ki / ona geldi / ve / anlattı / kendisine / hikâyeyi / dedi / korkma / kurtuldun

الْقَوْمِ الظَّالِم۪ينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ اِحْدٰيهُمَا يَٓا اَبَتِ اسْتَاْجِرْهُۘ اِنَّ
topluluğundan / zâlimler / dedi / o ikisinden biri / ey / babacığım / onu ücretle tut / şübhesiz

خَيْرَ مَنِ اسْتَاْجَرْتَ الْقَوِيُّ الْاَم۪ينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ اِنّ۪ٓي اُر۪يدُ اَنْ
en hayırlısı / o kimsenin ki / ücretle tuttun / kuvvetli olandır / emîn olandır / dedi / doğrusu ben / istiyorum

اُنْكِحَكَ اِحْدَى ابْنَتَيَّ هَاتَيْنِ عَلٰٓى اَنْ تَاْجُرَن۪ي ثَمَانِيَ حِجَجٍۚ
sana nikâhlamamı / birini / iki kızımdan / şu ikisinden / bana ücretle çalışmana karşılık / sekiz / sene

فَاِنْ اَتْمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَۚ وَمَٓا اُر۪يدُ اَنْ اَشُقَّ
fakat eğer / tamamlarsan / ona / artık senin tarafındandır / ve / istemem / zorluk çıkarmamı

عَلَيْكَۜ سَتَجِدُن۪ٓي اِنْ شَٓاءَ اللّٰهُ مِنَ الصَّالِح۪ينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ
sana / beni bulacaksın / eğer / dilerse / Allah / sâlih kimselerden / dedi

ذٰلِكَ بَيْن۪ي وَبَيْنَكَۜ اَيَّمَا الْاَجَلَيْنِ قَضَيْتُ
bu / aramda / ve / senin arandadır / hangisini / iki süreden / bitirirsem

فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّۜ وَاللّٰهُ عَلٰى مَا نَقُولُ وَك۪يلٌ۟ ﴿٢٨﴾
o hâlde yok / düşmanlık / bana / ve / Allah / o şeye ki / söylüyoruz / vekîldir

فَلَمَّا قَضٰى مُوسَى الْاَجَلَ وَسَارَ بِاَهْلِه۪ٓ اٰنَسَ مِنْ جَانِبِ

ve ne zaman ki · bitirdi · Mûsâ · süreyi · ve · yürüdü · âilesiyle · hissetti · tarafından

الطُّورِ نَارًاۚ قَالَ لِاَهْلِهِ امْكُثُٓوا اِنّ۪ٓي اٰنَسْتُ نَارًا لَعَلّ۪ٓي

Tûr · bir ateş · dedi · âilesine · durun · doğrusu ben · hissettim · bir ateş · umulur ki ben

اٰت۪يكُمْ مِنْهَا بِخَبَرٍ اَوْ جَذْوَةٍ مِنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ

size getiririm · oradan · bir haber · veya · bir parça kor · ateşten · umulur ki siz

تَصْطَلُونَ ﴿٢٩﴾ فَلَمَّٓا اَتٰيهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْاَيْمَنِ

ısınırsınız · ve ne zaman ki · oraya geldi · seslenildi · kıyısından · vâdinin · sağ

فِي الْبُقْعَةِ الْمُبَارَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ اَنْ يَا مُوسٰٓى اِنّ۪ٓي اَنَا اللّٰهُ

yerde · mübârek · ağaçtan · diye · ey · Mûsâ · şübhesiz ben · ben · Allahım

رَبُّ الْعَالَم۪ينَۙ ﴿٣٠﴾ وَاَنْ اَلْقِ عَصَاكَۜ فَلَمَّا رَاٰهَا تَهْتَزُّ كَاَنَّهَا جَٓانٌّ

Rabbi · âlemlerin · ve · diye · bırak · asânı · ve ne zaman ki · onu gördü · hareket ediyor · sanki o · bir yılandır

وَلّٰى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْۜ يَا مُوسٰٓى اَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ اِنَّكَ مِنَ

kaçtı · geri dönen kimse olarak · ve · arkasına bakmadı · ey · Mûsâ · beri gel · ve · korkma · şübhesiz sen

الْاٰمِن۪ينَ ﴿٣١﴾ اُسْلُكْ يَدَكَ ف۪ي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضَٓاءَ مِنْ غَيْرِ سُٓوءٍ

güvende olanlardansın · sok · elini · yakana · çıksın · bembeyaz olarak · olmadan · bir kötülük

وَاضْمُمْ اِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ فَذَانِكَ بُرْهَانَانِ مِنْ

ve · kavuştur · kendine · kanadını · korkudan · işte bu ikisi sana · iki delildir

رَبِّكَ اِلٰى فِرْعَوْنَ وَمَلَا۬ئِه۪ۜ اِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا فَاسِق۪ينَ ﴿٣٢﴾ قَالَ

Rabbinden · Fir'avun'a karşı · ve · ileri gelenlerine · şübhesiz onlar · oldular · bir topluluk · fâsıklar olan · dedi

رَبِّ اِنّ۪ي قَتَلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَاَخَافُ اَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾

Rabbim · doğrusu ben · öldürdüm · onlardan · bir kimse · bu yüzden korkarım · beni öldürmelerinden

وَاَخ۪ي هٰرُونُ هُوَ اَفْصَحُ مِنّ۪ي لِسَانًا فَاَرْسِلْهُ مَعِيَ رِدْءًا

ve · kardeşim · Hârûn · o · daha fesâhatlidir · benden · lisân cihetiyle · onu da gönder · benimle beraber · yardımcı olarak ki

يُصَدِّقُن۪ٓي اِنّ۪ٓي اَخَافُ اَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾ قَالَ سَنَشُدُّ

beni tasdîk eder · şübhesiz ben · korkarım · beni yalanlamalarından · buyurdu · kuvvetlendireceğiz

عَضُدَكَ بِاَخ۪يكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطَانًا فَلَا يَصِلُونَ

pazunu · kardeşinle · ve · kılacağız · ikinize · bir kuvvet · artık erişemeyecekler

اِلَيْكُمَا بِاٰيَاتِنَاۚ اَنْتُمَا وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغَالِبُونَ ﴿٣٥﴾

size · mu'cizelerimiz sâyesinde · ikiniz · ve · o kimse ki · ikinize tâbi oldu · üstün gelenlersiniz

29- Nihâyet Mûsâ, süreyi tamamlayıp âilesiyle yola çıktığında, Tûr *(Dağı)* tarafından bir ateş fark etti.

Âilesine: "*(Siz burada)* durun; doğrusu ben bir ateş fark ettim; belki oradan size bir haber yâhut ısınasınız diye ateşten bir parça getiririm" dedi.

30- Sonunda oraya gelince, o mübârek yerdeki vâdinin sağ kıyısındaki ağaç *(cihetin)*den *(kendisine)* şöyle seslenildi: "Ey Mûsâ! Şübhesiz ki ben, gerçekten âlemlerin Rabbi olan Allah'ım!"

31- "Ve asânı *(yere)* bırak!" *(Mûsâ asâsını bıraktı.)* Birden onu sanki o yılanmış gibi hareket eder görünce, geri dönen bir kimse olarak ve arkasına bakmadan kaçtı!

(Bunun üzerine denildi ki:) "Ey Mûsâ!

Beri gel ve korkma! Çünki sen emniyet içinde olanlardansın!"

32- "Elini yanına *(koynuna)* sok; *(bir rahatsızlık belirtisi olmaksızın)* kusursuz, bembeyaz *(parlayan ve nûr saçan bir el)* olarak çıksın!

Korkudan *(açılan)* kanadını *(ellerini)* de kendine çek; işte bu ikisi *(asân ve elin)*, Fir'avun ve ileri gelenlerine karşı Rabbinden sana *(verilmiş)* iki mu'cizedir.

Çünki onlar, bir fâsıklar topluluğu oldular!"

33- *(Mûsâ)* dedi ki: "Rabbim! Doğrusu ben, onlardan bir adam öldürmüştüm; bu yüzden beni öldürmelerinden korkarım!"

34- "Kardeşim Hârûn ise, o benden lisân cihetiyle daha düzgündür; onu da beni tasdîk eden bir yardımcı olarak benimle berâber gönder.

Çünki ben, *(onların)* beni yalanlamalarından korkarım."

35- *(Allah)* buyurdu ki: "Senin pazunu, kardeşinle kuvvetlendireceğiz ve ikinize öyle bir kuvvet vereceğiz ki, artık mu'cizelerimiz sâyesinde size *(zarar vermeye)* erişemeyecekler.

Siz ve size tâbi' olanlar, üstün gelen kimseler *(olacak)*sınız."

36- Nihâyet, Mûsâ apaçık mu'cizelerimizle onlara gelince: "Bu, uydurulmuş bir sihirden başka bir şey değildir; hem önceki atalarımızdan bunu işitmedik" dediler.

37- Mûsâ şöyle dedi: "Rabbim, kendi katından kimin hidâyet getirdiğini ve dünyanın *(güzel)* âkıbetinin *(Cennetin)* kimin olacağını en iyi bilendir.

Şu şübhesiz ki, zâlimler kurtuluşa ermezler."

38- Fir'avun ise: "Ey ileri gelenler!

Sizin için benden başka hiçbir ilâh bilmiş değilim; ey Hâmân!

Haydi benim için çamurun üzerinde ateş yak da *(tuğla i'mâl edip)* bana bir kule yap; belki Mûsâ'nın İlâhına muttali' olurum *(O'nu görürüm)*.

Çünki şübhesiz ben onu gerçekten yalancılardan sanıyorum" dedi.(1)

39- Böylece o *(Fir'avun)* ve askerleri o memlekette haksız yere büyüklük tasladı ve gerçekten kendilerinin bize döndürülmeyeceklerini sandılar.

40- Bunun üzerine onu ve askerlerini yakaladık da onları denize atıverdik.

Artık bak, o zâlimlerin âkıbeti nasıl oldu!

41- Hem onları, *(insanları)* ateşe çağıran öncüler kıldık; *(onlar)* kıyâmet günü de yardım olunmayacaklardır.

42- Ve bu dünyada onların peşine bir lâ'net taktık.

Kıyâmet günü ise onlar, çirkin kılınmış kimselerdendir.

43- Celâlim hakkı için, *(önceki asırlarda azgınlık yapan)* ilk nesilleri helâk ettikten sonra, insanlar için *(hakîkatleri gösteren)* deliller ve bir hidâyet ve bir rahmet olmak üzere Mûsâ'ya o Kitâb'ı *(Tevrât'ı)* verdik; olur ki ibret alırlar.

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسٰى بِاٰيَاتِنَا بَيِّنَاتٍ قَالُوا مَا هٰذَا اِلَّا
ve ne zaman ki | onlara geldi | Mûsâ | mu'cizelerimizle | apaçık | dediler | bu değildir | ancak

سِحْرٌ مُفْتَرًى وَ مَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي اٰبَائِنَا الْاَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾
bir sihir | uydurulmuş | ve | işitmedik | bunu | atalarımızda | evvelki

وَ قَالَ مُوسٰى رَبِّي اَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدٰى مِنْ عِنْدِهِ وَ مَنْ
ve | dedi | Mûsâ | Rabbim | en iyi bilendir | o kimseyi ki | geldi | hidâyet ile | kendi katından | ve | o kimseyi ki

تَكُونُ لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ اِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾
olacak | onun | âkıbeti | yurdun | şu şübhesiz ki | kurtuluşa ermez | zâlimler

وَ قَالَ فِرْعَوْنُ يَا اَيُّهَا الْمَلَاُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ اِلٰهٍ غَيْرِي
ve | dedi | Fir'avun | ey | ileri gelenler | bilmedim | sizin için | hiçbir ilâh | benden başka

فَاَوْقِدْ لِي يَا هَامَانُ عَلَى الطِّينِ فَاجْعَلْ لِي صَرْحًا لَعَلِّي
haydi ateş yak | benim için | ey | Hâmân | üzerinde | çamurun | ve kıl | bana | bir kule | umulur ki ben

اَطَّلِعُ اِلٰى اِلٰهِ مُوسٰى وَ اِنِّي لَاَظُنُّهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٣٨﴾
muttali' olurum | İlâh'ına | Mûsâ'nın | ve | şübhesiz ben | onu sanıyorum | yalancılardan

وَ اسْتَكْبَرَ هُوَ وَ جُنُودُهُ فِي الْاَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَ ظَنُّوا
ve | büyüklük tasladı | o | ve | askerleri | yeryüzünde | haksız yere | ve | sandılar

اَنَّهُمْ اِلَيْنَا لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾ فَاَخَذْنَاهُ وَ جُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ
gerçekten kendileri | bize | döndürülmeyecekler | bunun üzerine onu yakaladık | ve | askerlerini | ve onları attık

فِي الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾
denize | artık bak | nasıl | oldu | âkıbeti | zâlimlerin

وَ جَعَلْنَاهُمْ اَئِمَّةً يَدْعُونَ اِلَى النَّارِ وَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
ve | onları kıldık | önderler | çağırıyorlar | ateşe | ve | kıyâmet günü

لَا يُنْصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَ اَتْبَعْنَاهُمْ فِي هٰذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً وَ يَوْمَ
yardım olunmayacaklardır | ve | onların peşine taktık | içinde | bu | dünya | bir lâ'net | ve | günü

الْقِيٰمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَ لَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسٰى
kıyâmet | onlar | çirkin kılınmış kimselerdendir | ve | and olsun gerçekten | verdik | Mûsâ'ya

الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا اَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْاُولٰى بَصَائِرَ
kitabı | o şeyden sonra ki | helâk ettik | nesilleri | ilk | basîretler olarak

لِلنَّاسِ وَ هُدًى وَ رَحْمَةً لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾
insanlar için | ve | bir hidâyet | ve | bir rahmet olarak | umulur ki onlar | ibret alırlar

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ اِذْ قَضَيْنَٓا اِلٰى مُوسَى الْاَمْرَ

ve | değildin | tarafında | batı | o zaman ki | hükmettik | Mûsâ'ya | emri

وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدٖينَ ﴿٤٤﴾ وَلٰكِنَّٓا اَنْشَاْنَا قُرُونًا

ve | değildin | şâhid olanlardan | fakat biz | yarattık | nice nesiller

فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فٖٓي اَهْلِ

ve uzadı | onların üzerine | ömürler | ve | değildin | oturan bir kimse | halkı içinde

مَدْيَنَ تَتْلُوا عَلَيْهِمْ اٰيَاتِنَا وَلٰكِنَّا كُنَّا مُرْسِلٖينَ ﴿٤٥﴾

Medyen | okuyorsun | onlara | âyetlerimizi | fakat biz | olanız | göndericiler

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ اِذْ نَادَيْنَا وَلٰكِنْ رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ

ve | değildin | yanında | Tûr'un | o zaman ki | seslendik | fakat | bir rahmet olarak | Rabbinden

لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَٓا اَتٰيهُمْ مِنْ نَذٖيرٍ مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

korkutman için | bir kavmi ki | kendilerine gelmemiş | bir korkutucu | senden önce | umulur ki onlar | ibret alırlar

﴿٤٦﴾ وَلَوْلَٓا اَنْ تُصٖيبَهُمْ مُصٖيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدٖيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا

ve | olmasaydı | onlara isabet etmesi | bir musîbet | o şeyden dolayı ki | takdîm etti | elleri | ve demeleri | Rabbimiz

لَوْلَٓا اَرْسَلْتَ اِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ اٰيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ

olmaz mıydı | gönderseydin | bize | bir peygamber | ve uysaydık | âyetlerine | ve | olsaydık

الْمُؤْمِنٖينَ ﴿٤٧﴾ فَلَمَّا جَٓاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا لَوْلَٓا

mü'minlerden | ne zaman ki | onlara geldi | hak | katımızdan | dediler | değil miydi

اُوتِيَ مِثْلَ مَٓا اُوتِيَ مُوسٰى اَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَٓا اُوتِيَ مُوسٰى

verilmeli | o şeyin benzeri ki | verildi | Mûsâ'ya | inkâr etmemişler miydi | o şeyi ki | verildi | Mûsâ'ya

مِنْ قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُٓوا اِنَّا بِكُلٍّ كَافِرُونَ ﴿٤٨﴾

bundan önce | dediler | iki sihirdir ki | ikisi birbirini destekledi | ve | demişlerdi | şübhesiz biz | hepsini | inkâr edenleriz

قُلْ فَأْتُوا بِكِتَابٍ مِنْ عِنْدِ اللّٰهِ هُوَ اَهْدٰى مِنْهُمَٓا اَتَّبِعْهُ

de ki | o hâlde getirin | bir kitab | katından | Allahın | o | daha doğru | ikisinden | ona tabi' olayım

اِنْ كُنْتُمْ صَادِقٖينَ ﴿٤٩﴾ فَاِنْ لَمْ يَسْتَجٖيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ

eğer | iseniz | doğru kimseler | fakat eğer | cevab veremezlerse | sana | artık bil ki

اَنَّمَا يَتَّبِعُونَ اَهْوَٓاءَهُمْ وَمَنْ اَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوٰيهُ

ancak | tabi' oluyorlar | arzularına | ve | kimdir | daha sapık | o kimseden ki | tabi' oldu | arzusuna

بِغَيْرِ هُدًى مِنَ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمٖينَ ﴿٥٠﴾

olmadan | bir yol gösterici | Allah'dan | şübhesiz | Allah | hidayete erdirmez | topluluğunu | zâlimler

44- *(Ey Habîbim!)* Hâlbuki Mûsâ'ya o emri vahyettiğimiz zaman, *(sen, Tûr'un)* batı tarafında değildin, *(buna)* şâhid olanlardan da değildin![1]

45- Fakat biz ise, *(Mûsâ'dan sonra)* nice nesiller yarattık da onların üzerine ömürler uzadı *(uzun zamanlar geçti)*! Ve *(sen, onlar hakkındaki bu)* âyetlerimizi *(kendilerinden öğrenerek)* onlara okumak üzere, Medyen halkı arasında oturan bir kimse değildin; fakat biz *(seni peygamber olarak)* gönderici *(ve sana bu kıssaları anlatıcı)*larız.

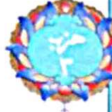
46- *(Mûsâ'ya)* seslendiğimiz zaman da Tûr'un yanında değildin; fakat senden önce kendilerine bir korkutucu gelmemiş olan bir kavmi *(Allah'ın azâbı ile)* korkutman için Rabbinden bir rahmet olarak *(seni onlara gönderdik)*; olur ki onlar ibret alırlar.

47- Ellerinin takdîm ettiği şeyler *(işlediği günahlar)* yüzünden başlarına bir musîbet isabet edip de: "Rabbimiz! Bize bir peygamber gönderseydin de senin âyetlerine uyup mü'minlerden olsaydık!" diyecek olmasalardı *(biz seni göndermezdik)*!

48- Fakat onlara katımızdan hak gelince: "Mûsâ'ya verilenin benzeri *(bir mu'cize, ona da)* verilmeli değil miydi?" dediler. *(Onlar)* daha önce Mûsâ'ya verileni de inkâr etmemişler miydi? "*(Tevrât ve Kur'ân)* birbirini destekleyen iki sihirdir" deyip; "Şübhesiz biz hepsini inkâr eden kimseleriz" demişlerdi.

49- De ki: "Eğer *(iddiânızda)* doğru kimseler iseniz, o hâlde Allah katından, bu ikisinden *(Kur'ândan ve Tevrât'tan)* daha doğru bir kitab getirin de, *(ben)* ona uyayım!"

50- Fakat sana cevab veremezlerse, artık bil ki *(onlar)* ancak *(nefislerinin)* arzularına uymaktadırlar. Hâlbuki Allah'dan bir yol gösterici olmaksızın, *(nefsinin)* arzusuna uyandan daha sapık kimdir? Şübhe yok ki Allah, o zâlimler topluluğunu hidâyete erdirmez.

51- Celâlim hakkı için, ibret alırlar diye sözü *(vahyi)* onlar için ardı ardına yetiştirdik.

52- Bundan önce kendilerine kitab verdiğimiz o kimseler ki, onlar buna *(Kur'ân'a da)* îmân ederler.

53- Ve onlara *(Kur'ân)* okunduğu zaman: "*(Biz)* ona îmân ettik; şübhesiz ki o, Rabbimizden *(gelen)* haktır; zâten biz ondan önce de Müslüman kimseler idik" derler.

54- İşte onlara, *(her iki kitâba da îmân etmelerinden ve)* sabretmelerinden dolayı mükâfâtları iki def'a verilecektir; ve *(onlar)* kötülüğü iyilikle def' ederler ve kendilerini rızıklandırdığımız şeylerden *(Allah yolunda)* sarf ederler.

55- Boş söz işittikleri zaman ise, ondan yüz çevirirler ve: "Bizim amellerimiz bize, sizin amelleriniz de sizedir; size selâm olsun; *(biz)* câhilleri *(arkadaş edinmek)* istemeyiz" derler.

56- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Şübhesiz ki sen, sevdiğin kimseyi hidâyete erdiremezsin; fakat Allah, dilediği kimseyi hidâyete erdirir.[1] Çünki O, hidâyete erecek olanları en iyi bilendir.

57- Bir de; "*(biz)* seninle berâber hidâyete tâbi' olursak, yurdumuzdan hemen çıkarılırız" dediler. Hâlbuki onları, katımızdan bir rızık olarak herşeyin mahsûllerinin *(toplanıp)* ona getirildiği, emîn bir hareme *(Mekke'ye)* yerleştirmedik mi? Fakat onların çoğu *(üzerlerindeki ni'metimizi)* bilmezler.

58- Hâlbuki *(bol ve rahat)* geçimleri ile şımarmış nice şehir *(halkını)* helâk ettik. İşte şu *(harâb olmuş)* meskenleri! Kendilerinden sonra *(oralarda)* ancak pek az oturulabilmiştir. Çünki *(onlara)* vâris, biz olmuşuzdur.

59- Rabbin ise, onların ana *(şehir)*lerinde, kendilerine âyetlerimizi okuyan bir peygamber göndermedikçe o memleketleri helâk edici değildir. Zâten *(biz)*, halkı zâlim kimseler olan şehirlerden başkasını helâk edici değiliz.

وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾ اَلَّذِينَ
ve | and olsun gerçekten | ardı ardına ulaştırdık | onlar için | sözü | umulur ki onlar | ibret alırlar | o kimseler ki

اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ مِنْ قَبْلِهِ هُمْ بِهِ يُؤْمِنُونَ ﴿٥٢﴾ وَاِذَا
kendilerine verdik | kitab | bundan önce | onlar | buna | îmân ederler | ve | o vakit ki

يُتْلٰى عَلَيْهِمْ قَالُٓوا اٰمَنَّا بِهٖٓ اِنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّنَٓا اِنَّا كُنَّا
okunur | onlara | dediler | îmân ettik | ona | şübhesiz o | haktır | Rabbimizden | şübhesiz biz | idik

مِنْ قَبْلِهٖ مُسْلِمِينَ ﴿٥٣﴾ اُو۬لٰٓئِكَ يُؤْتَوْنَ اَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا
ondan önce | müslüman kimseler | işte onlar | kendilerine verilecektir | mükâfâtları | iki def'a | o şeyden dolayı ki | sabrettiler

وَيَدْرَؤُ۫نَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿٥٤﴾ وَاِذَا سَمِعُوا
ve | def' ederler | iyilikle | kötülüğü | ve o şeylerden ki | onları rızıklandırdık | infâk ederler | ve o vakit ki | işittiler

اللَّغْوَ اَعْرَضُوا عَنْهُ وَقَالُوا لَنَٓا اَعْمَالُنَا وَلَكُمْ اَعْمَالُكُمْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ
boş söz | yüz çevirdiler | ondan | ve | dediler | bizedir | amellerimiz | ve | sizedir | amelleriniz | selâm | size

لَا نَبْتَغِي الْجَاهِلِينَ ﴿٥٥﴾ اِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ اَحْبَبْتَ وَلٰكِنَّ اللّٰهَ يَهْدِي
istemeyiz | câhilleri | şübhesiz sen | hidâyete erdiremezsin | o kimseyi ki | sevdin | fakat | Allah | hidâyete erdirir

مَنْ يَشَٓاءُ وَهُوَ اَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُٓوا اِنْ نَتَّبِعِ الْهُدٰى
o kimseyi ki | diler | ve | o | en iyi bilendir | hidâyete erecekleri | ve | dediler | eğer | tâbi' olursak | hidâyete

مَعَكَ نُتَخَطَّفْ مِنْ اَرْضِنَا اَوَلَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ حَرَمًا
seninle beraber | hemen çekip alınırız | yurdumuzdan | ve yerleştirmedik mi | onları | bir hareme

اٰمِنًا يُجْبٰٓى اِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلٰكِنَّ
emîn olan | toplanıyor | ona | mahsûlleri | her | şeyin | bir rızık olarak | katımızdan | fakat

اَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ اَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ بَطِرَتْ
onların çoğu | bilmezler | ve | nice | helâk ettik | şehirden | şımarmış

مَعِيشَتَهَا فَتِلْكَ مَسَاكِنُهُمْ لَمْ تُسْكَنْ مِنْ بَعْدِهِمْ
(bol) geçimleri ile | işte şu | meskenleri | oturulamamıştır | kendilerinden sonra

اِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ
ancak | pek az | ve | biz olduk | biz | vâris | ve | değildir | Rabbin | helâk edici

الْقُرٰى حَتّٰى يَبْعَثَ فٖٓي اُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ اٰيَاتِنَا
memleketleri | tâ ki | gönderinceye kadar | onların analarında | bir peygamber ki | okuyor | kendilerine | âyetlerimizi

وَمَا كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرٰٓى اِلَّا وَاَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾
ve | biz değiliz | helâk edici | şehirleri | ancak | halkı iken | zâlim kimseler

وَمَآ اُوتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَزِينَتُهَا وَمَا عِنْدَ
ve / o şey ki / size verildi / bir şeyden / ancak menfaati / hayatının / dünya / ve / ziynetidir / ve o şey ki / katındadır

اللّٰهِ خَيْرٌ وَاَبْقٰى اَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ اَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا
Allahın / hayırlı / daha / ve daha devamlıdır / hiç akıl erdirmez misiniz / hiç o kimse midir ki / kendisine va'de bulunduk / bir va'd ile / güzel

فَهُوَ لَاقِيهِ كَمَنْ مَتَّعْنَاهُ مَتَاعَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
artık o / ona kavuşucudur / o kimse gibi ki / onu faydalandırdık / menfaatiyle / hayatının / dünya / sonra / o / kıyâmet günü

مِنَ الْمُحْضَرِينَ ﴿٦١﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ اَيْنَ شُرَكَٓائِيَ
hazır edilmişlerdendir / ve / o gün / onlara seslenir / ve buyurur / nerede / ortaklarım

الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ
onlar ki / idiniz / zannediyorsunuz / dedi / o kimseler ki / hak oldu / aleyhlerine / söz

رَبَّنَا هٰٓؤُلَٓاءِ الَّذِينَ اَغْوَيْنَا اَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَٓا
Rabbimiz / şunlardır / o kimseler ki / azdırdık / onları azdırdık / o şey gibi ki / azdık / uzaklaştık

اِلَيْكَ مَا كَانُٓوا اِيَّانَا يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَٓاءَكُمْ
sana / değillerdi / bize / tapıyorlar / ve / denildi / çağırın / ortaklarınızı

فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَرَاَوُا الْعَذَابَ لَوْ اَنَّهُمْ كَانُوا
ve onları çağırdılar / ve fakat cevab vermediler / kendilerine / ve / gördüler / azâbı / keşke / şübhesiz onlar / olsalardı

يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ مَاذَٓا اَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ
hidâyete eriyorlar / ve / o gün ki / onlara seslenir / ve buyurur / ne / cevab verdiniz / peygamberlere

﴿٦٥﴾ فَعَمِيَتْ عَلَيْهِمُ الْاَنْبَٓاءُ يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَٓاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَاَمَّا
işte körleşmiş / onlara / haberler / o gün / artık onlar / birbirlerine soramazlar / işte ama

مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسٰٓى اَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾
kim / tevbe ettiyse / ve / îmân ettiyse / ve / yaptıysa / sâlih amel / artık umulur / olması / kurtuluşa erenlerden

وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَٓاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَانَ
ve / Rabbin / yaratır / o şeyi ki / diler / ve / seçer / olmadı / onların / seçme hakkı / pek münezzehtir

اللّٰهِ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
Allah / ve / pek yücedir / o şeylerden ki / ortak koşuyorlar / ve / Rabbin / bilir / o şeyi ki / gizler

صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللّٰهُ لَٓا اِلٰهَ اِلَّا هُوَ لَهُ
sîneleri / ve / o şeyi ki / açıklarlar / ve / o / Allah'dır / ilâh yoktur / ancak / o / onadır

الْحَمْدُ فِي الْاُولٰى وَالْاٰخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾
hamd / başta / ve / sonda / ve / onundur / hüküm / ve / ona / döndürüleceksiniz

60- Hâlbuki size verilen herşey, ancak dünya hayâtının *(geçici)* menfaati ve ziynetidir. Allah katında olan ise, daha hayırlı ve daha devamlıdır. Hiç akıl erdirmez misiniz?

61- O hâlde, kendisine güzel bir va'dde bulunduğumuz *(şekilde)* sonunda ona kavuşacak olan o kimse, *(hiç)* kendisine dünya hayâtının *(geçici)* zevkini yaşattığımız, sonra kıyâmet günü *(azâb için)* hazır edilmişlerden olan o kimse gibi midir?

62- Ve o gün *(Allah)*, onlara *(o müşriklere)* seslenir de: "*(Kendilerini bana ortak)* zannetmekte olduğunuz ortaklarım nerede?" buyurur.

63- Aleyhlerine *(azâbımıza dâir)* söz hak olanlar der ki: "Rabbimiz! Bizim azdırdığımız kimseler *(işte)* şunlardır. *(Biz)* nasıl azdıksa, onları da *(öyle)* azdırdık. *(Onlardan)* sana *(sığınıp)* uzaklaştık! *(Zâten onlar, nefislerinin peşindeydiler de)* bize tapmıyorlardı."

64- Ve *(o gün müşriklere:)* "*(Allah'a koştuğunuz)* ortaklarınızı çağırın!" denilir de onları çağırırlar; fakat kendilerine cevab vermezler ve *(karşılarında)* azâbı görürler. Ne olurdu, onlar gerçekten hidâyete ermiş olsalardı?

65- Artık o gün *(Allah)* onlara seslenir de: "Peygamberlere ne cevab verdiniz?" buyurur.

66- İşte o gün haberler onlara körleşmiş *(gizli kalmış)*tır; artık onlar birbirlerine *(de bir şey)* soramazlar.

67- Fakat tevbe edip îmân eden ve sâlih amel işleyen kimseye gelince, işte onun kurtuluşa erenlerden olması umulur.

68- Rabbin ise, dilediğini *(dilediği gibi)* yaratır ve seçer. Onların *(o kulların, bu yaratılışta)* seçme hakkı yoktur. Allah *(onların)* ortak koşmakta oldukları şeylerden pek münezzeh ve pek yücedir.

69- Çünki Rabbin, *(onların)* sîneleri neyi gizler ve neyi açıklarsa bilir.

70- Hem O, kendisinden başka ilâh olmayan Allah'dır. Başta da sonda da *(dünyada da âhirette de)* hamd, O'na mahsustur. Hüküm de O'nundur ve ancak O'na döndürüleceksiniz!

71- De ki: "Söyleyin bakalım!

Eğer Allah, geceyi üzerinizde kıyâmete kadar devamlı kılacak olsa, Allah'dan başka size bir ışık getirecek ilâh kimdir? Hiç *(söz)* dinlemez misiniz?"

72- De ki: "Söyleyin bakalım!

Eğer Allah gündüzü üzerinizde kıyâmete kadar dâimî kılacak olsa, Allah'dan başka, içinde istirâhat edeceğiniz bir geceyi size getirecek ilâh kimdir? Hiç *(hakkı)* görmez misiniz?"

73- "Hâlbuki *(Allah)* rahmetinden sizin için geceyi ve gündüzü *(bir ni'met)* kıldı ki, *(geceleyin)* onda istirâhat edesiniz ve *(gündüzün)* O'nun fazlından *(rızkınızı)* arayasınız ve tâ ki şükredesiniz."

74- Ve o gün *(Allah)*, onlara *(o müşriklere)* seslenir de: "*(Kendilerini bana ortak)* zannetmekte olduğunuz ortaklarım nerede?" buyurur.

75- Hem *(o gün)* her ümmetten *(kendi peygamberlerini)* bir şâhid *(olarak)* çıkarırız da *(o ümmetlere)*: "*(Sizi emirlerime uymaktan alıkoyan)* delîlinizi getirin!" deriz; o zaman şübhesiz hakkın Allah'a âid olduğunu bilmişlerdir ve uydurmakta oldukları şeyler kendilerinden kaybolup gitmiştir.

76- Hakîkaten Kārun, Mûsâ'nın kavminden idi.

Fakat onlara karşı azgınlık etmişti.

Ve ona öyle hazînelerden vermiştik ki, gerçekten onun *(hazînelerinin)* anahtarları*(nı taşımak)* güçlü bir topluluğa ağır geliyordu.

O zaman kavmi ona şöyle demişti: "Böbürlenme!

Çünki Allah, böbürlenenleri sevmez!"

77- "Allah'ın sana verdiği *(servet)* ile âhiret yurdunu ara *(bol hayır yap)*; dünyadan da nasîbini unutma; Allah sana nasıl iyilik ettiyse, *(sen de)* öyle iyilik et!

Ve yeryüzünde fesad *(çıkarmaya yol)* arama!

Çünki Allah, fesad çıkaranları sevmez."

قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ الَّيْلَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ

gününe kadar – devamlı – geceyi – üzerinizde – Allah – kılarsa – eğer – gördünüz mü – de ki

الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ اَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾

hiç dinlemez misiniz – bir ışık – size getirecek – Allah'dan başka – ilâh ki – kim dir – kıyâmet

قُلْ اَرَاَيْتُمْ اِنْ جَعَلَ اللّٰهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا اِلٰى يَوْمِ

gününe kadar – dâimî – gündüzü – üzerinizde – Allah – kılarsa – eğer – gördünüz mü – de ki

الْقِيٰمَةِ مَنْ اِلٰهٌ غَيْرُ اللّٰهِ يَأْتِيكُمْ بِلَيْلٍ تَسْكُنُونَ فِيهِ

içinde – istirâhat edeceksiniz – bir gece ki – size getirecek – Allah'dan başka – ilâh ki – kim dir – kıyâmet

اَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ

gündüzü – ve – geceyi – sizin için – kıldı – rahmetinden – ve – hiç görmez misiniz

لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

şükredersiniz – tâ ki siz – ve – fazlından – aramanız için – ve – onda – istirâhat etmeniz için

﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ اَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ

zannediyorsunuz – idiniz – onlar ki – ortaklarım – nerede – ve buyurur – onlara seslenir – o gün ki – ve

﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ

delilinizi – getirin – o zaman dedik – bir şâhid – ümmetin – herbirinden – çıkardık – ve

فَعَلِمُوا اَنَّ الْحَقَّ لِلّٰهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ

uyduruyorlar – idiler – o şeyler ki – onlardan – kaybolup gitmiştir – ve – Allah'a âiddir – hakk – şübhesiz – o zaman bildiler ki

﴿٧٥﴾ اِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسٰى فَبَغٰى عَلَيْهِمْ وَاٰتَيْنَاهُ

ona vermiştik – ve – onlara karşı – fakat azgınlık etmişti – Mûsâ'nın – kavminden – idi – Kârun – şübhesiz

مِنَ الْكُنُوزِ مَا اِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءُ بِالْعُصْبَةِ اُولِي الْقُوَّةِ

kuvvet – sâhibi – bir topluluğa – gerçekten ağır geliyordu – anahtarları – şübhesiz – o şeyler ki – hazînelerden

اِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ ﴿٧٦﴾

böbürlenenleri – sevmez – Allah – şübhesiz – böbürlenme – kavmi – ona – demişti – o zaman

وَابْتَغِ فِيمَا اٰتٰيكَ اللّٰهُ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ وَلَا تَنْسَ نَصِيبَكَ

nasîbini – unutma – ve – âhiret – yurdunu – Allah – sana verdi – o şey de ki – ara – ve

مِنَ الدُّنْيَا وَاَحْسِنْ كَمَا اَحْسَنَ اللّٰهُ اِلَيْكَ وَلَا تَبْغِ

arama – ve – sana – Allah – iyilik etti – o şey gibi ki – iyilik et – ve – dünyadan

الْفَسَادَ فِي الْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿٧٧﴾

fesad çıkaranları – sevmez – Allah – şübhesiz – yeryüzünde – fesad

قَالَ اِنَّمَٓا اُو۫تٖيتُهُ عَلٰى عِلْمٍ عِنْدٖيۜ اَوَلَمْ يَعْلَمْ اَنَّ اللّٰهَ قَدْ اَهْلَكَ
helâk etmiştir | gerçekten | Allah | şübhesiz | ama bilmedi mi ki | yanımdadır | bir bilgi sâyesinde kı | o bana verildi | ancak | dedi

مِنْ قَبْلِهٖ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ اَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَاَكْثَرُ
daha çok | ve | kuvvetçe | ondan | daha güçlü | o | o kimseyi ki | nesillerden | kendisinden önce

جَمْعًاۜ وَلَا يُسْـَٔلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾ فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ
kavminin karşısına | derken çıktı | günahkârlara | günahlarından | sorulmaz | ve | toplama cihetiyle

فٖي زٖينَتِهٖۜ قَالَ الَّذٖينَ يُرٖيدُونَ الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا يَا لَيْتَ لَنَا مِثْلَ
gibi | bizim için | keşke olsa | dünya | hayatını | istiyorlar | o kimseler ki | dedi | ziyneti | içinde

مَٓا اُوتِيَ قَارُونُۙ اِنَّهُ لَذُو حَظٍّ عَظٖيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ الَّذٖينَ اُوتُوا
kendilerine verildi | o kimseler ki | dedi | ve | büyük | bir nasib | elbette sâhibidir | şübhesiz o | Kârun'a | verildi | o şey ki

الْعِلْمَ وَيْلَكُمْ ثَوَابُ اللّٰهِ خَيْرٌ لِمَنْ اٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًاۚ
sâlih amel | yaptı | ve | îmân etti | o kimse için ki | hayırlıdır | Allah'ın | sevâbı | yazıklar olsun size | ilim

وَلَا يُلَقّٰيهَٓا اِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا بِهٖ وَبِدَارِهِ الْاَرْضَ
yere | evini | ve | onu | nihâyet geçirdik | sabredenler | ancak | ona kavuşturulmaz | ve

فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللّٰهِ وَمَا كَانَ
değildi | ve | Allah'dan | başka | ona yardım edecekler | bir topluluk ki | onun için | artık olmadı

مِنَ الْمُنْتَصِرٖينَ ﴿٨١﴾ وَاَصْبَحَ الَّذٖينَ تَمَنَّوْا مَكَانَهُ بِالْاَمْسِ
dün | onun yerini | temennî ettiler | o kimseler ki | oldu | ve | kendini kurtaracaklardan

يَقُولُونَ وَيْكَاَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَٓاءُ مِنْ عِبَادِهٖ
kullarından | diler | o kimse için ki | rızkı | genişletiyor | Allah | vay demek şübhesiz | diyorlar

وَيَقْدِرُۚ لَوْلَٓا اَنْ مَنَّ اللّٰهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَاۜ وَيْكَاَنَّهُ لَا يُفْلِحُ
kurtuluşa ermeyecek | vay demek şu gerçek ki | bizi | elbette yere batırırdı | bize | Allahın | lütufta bulunması | eğer olmasaydı | daraltıyor | ve

الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾ تِلْكَ الدَّارُ الْاٰخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذٖينَ لَا يُرٖيدُونَ
istemiyorlar | o kimselere ki | onu kılarız | âhiret | yurdu | işte | kâfirler

عُلُوًّا فِي الْاَرْضِ وَلَا فَسَادًاۜ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقٖينَ ﴿٨٣﴾ مَنْ جَٓاءَ
gelirse | kim | takvâ sâhiblerinindir | âkıbet | ve | ne bir fesâd | ve | yeryüzünde | bir büyüklenme

بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَاۚ وَمَنْ جَٓاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى
cezâlandırılmaz | kötülükle | gelirse | kim | ve | ondan | hayırlısı | artık ona vardır | iyilikle

الَّذٖينَ عَمِلُوا السَّيِّاٰتِ اِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٨٤﴾
yapıyorlar | idiler | o şeyler ki | ancak | kötülükleri | yaptılar | o kimseler ki

78- *(Kārun:)* "Bu *(servet)* bana ancak, bende bulunan bir bilgi sâyesinde verildi" dedi. Ama *(o)* bilmedi mi ki şübhesiz Allah, kendisinden önceki nesillerden, ondan kuvvetçe daha güçlü ve *(mal)* toplama cihetiyle daha çok *(varlıklı)* olan kimseleri gerçekten helâk etmiştir.

(Allah, onların ne yaptığını bildiği için) o günahkârlara, *(azarlayarak sorgulanmalarının dışında öğrenmek üzere)* günahlarından sorulmaz.

79- Derken, ziyneti içinde *(ihtişâmla)* kavminin karşısına çıktı.

Dünya hayâtını isteyenler dedi ki: "Keşke Kārun'a verilen *(servet)* gibi bizim de olsa; şübhesiz o elbette büyük bir nasib sâhibidir."

80- Kendilerine ilim verilenler ise dedi ki: "Yazıklar olsun size!

Îmân edip sâlih amel işleyen bir kimse için, Allah'ın sevâbı daha hayırlıdır. Ona da ancak sabredenler kavuşturulur."

81- Nihâyet, onu da sarayını da yere geçiriverdik; artık Allah'a karşı ona yardım edecek bir topluluk da olmadı.

Kendi kendini kurtarabilecek kimselerden de değildi.

82- Dün onun yerinde olmayı temennî edenler, *(ertesi sabah)*: "Vay!

Demek şu gerçek ki Allah, kullarından dilediğine rızkı genişletiyor ve *(dilediğine de)* daraltıyor.

Eğer Allah bize lütufta bulunmuş olmasaydı, elbette bizi de yere batırırdı.

Vay! Demek şu gerçek ki, kâfirler kurtuluşa ermeyecek!" demeye başladılar.

83- İşte âhiret yurdu!

(Biz) onu yeryüzünde büyüklenmeyi ve fesâdı istemeyenlere veririz. *(Güzel)* âkıbet ise, takvâ sâhiblerinindir.

84- Kim iyilikle gelirse, artık ona ondan daha hayırlısı vardır.

Kim de kötülükle gelirse, kötülükleri yapanlar, artık ancak yapmakta olduklarıyla cezâlandırılırlar.

85- *(Ey Resûlüm!)* Şübhesiz ki Kur'ân'ı *(tebliğ ve onunla amel etmeyi)* sana farz kılan *(Allah)*, elbette seni dönülecek yere *(Mekke'ye)* iâde edicidir. De ki: "Rabbim kimin hidâyetle geldiğini ve kimin apaçık bir dalâlet içinde olduğunu en iyi bilendir."

86- Hâlbuki *(sen)* bu Kitâb'ın sana vahyedileceğini ummuyordun; *(bu)* ancak Rabbinden bir rahmet olarak *(sana vahyedildi)*; öyle ise sakın kâfirlere arka çıkma!

87- Ve Allah'ın âyetleri sana indirildikten sonra, sakın seni *(onlardan)* alıkoymasınlar; artık Rabbine da'vet et; ve sakın müşriklerden olma!

88- Hem Allah ile berâber başka bir ilâha yalvarma! O'ndan başka ilâh yoktur. O'nun Zât'ından *(ve rızâsına uygun olandan)* başka herşey, helâk olucudur.(1) Hüküm O'nundur ve ancak O'na döndürüleceksiniz.

29- ANKEBÛT SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 69 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Elif, Lâm, Mîm.

2- İnsanlar hiç imtihân edilmeden, *(sâdece)* "Îmân ettik!" demeleriyle *(kendi hâllerine)* bırakılıvereceklerini mi sandılar?

3- And olsun ki *(biz)*, onlardan öncekileri de imtihân ettik; Allah doğru söyleyenleri de muhakkak bilir, yalancıları da muhakkak bilir.

4- Yoksa kötülükleri yapanlar, bizden kaçacaklarını *(ve kurtulacaklarını)* mı sandılar? Ne kötü hüküm veriyorlar!

5- Kim Allah'a kavuşmayı umuyorsa, artık şübhesiz ki, *(bunun için)* Allah'ın ta'yîn ettiği vakit mutlakâ gelicidir. Çünki O, Semî' *(hakkıyla işiten)*dir, Alîm *(herşeyi bilen)*dir.

6- Ve kim cihâd ederse, artık ancak kendisi için cihâd etmiş olur. Şübhesiz ki Allah, âlemlerden elbette müstağnî *(hiçbir şeye muhtaç olmayan)*dır.

اِنَّ الَّذ۪ي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لَرَٓادُّكَ اِلٰى مَعَادٍۜ قُلْ رَبّ۪ٓي اَعْلَمُ مَنْ جَٓاءَ

şübhesiz o zât ki / farz kıldı / sana / Kur'ân'ı / elbet seni iâde edicidir / dönülecek yere / de ki / Rabbim / en iyi bilendir / o kimseyi ki / geldi

بِالْهُدٰى وَمَنْ هُوَ ف۪ي ضَلَالٍ مُب۪ينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتَ تَرْجُٓوا اَنْ يُلْقٰٓى

hidâyetle / ve o kimseyi ki / o / bir dalâlet içindedir / apaçık / ve / değildin / umuyorsun / bırakılmasını

اِلَيْكَ الْكِتَابُ اِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ ظَه۪يرًا لِلْكَافِر۪ينَ

sana / kitabın / ancak / bir rahmet olarak / Rabbinden / öyle ise sakın olma / arka çıkıcı / kâfirlere

﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّنَّكَ عَنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ بَعْدَ اِذْ اُنْزِلَتْ اِلَيْكَ وَادْعُ اِلٰى

ve / sakın seni alıkoymasınlar / âyetlerinden / Allahın / sonra / o vakitten ki / indirildi / sana / ve / da'vet et

رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِك۪ينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللّٰهِ اِلٰهًا اٰخَرَۘ لَٓا اِلٰهَ

Rabbine / ve / sakın olma / müşriklerden / ve / yalvarma / beraber / Allah ile / bir ilâha / başka / ilâh yoktur

اِلَّا هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ اِلَّا وَجْهَهُۜ لَهُ الْحُكْمُ وَاِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

ancak / o / her / şey / helâk olucudur / ancak / onun zâtı / onundur / hüküm / ve / ona / döndürüleceksiniz

سُورَةُ الْعَنْكَبُوتِ مَكِّيَّةٌ
وَهِيَ تِسْعٌ وَسِتُّونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

ismiyle / Allah'ın / Rahmân / Rahîm

الٓمٓ ﴿١﴾ اَحَسِبَ النَّاسُ اَنْ يُتْرَكُٓوا اَنْ يَقُولُٓوا اٰمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

elif lâm mîm / sandılar mı / insanlar / bırakılacaklarını / demeleriyle / îmân ettik / ve / onlar / imtihân edilmeyecekler

﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذ۪ينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذ۪ينَ صَدَقُوا

ve gerçekten / and olsun / imtihân ettik / o kimseleri ki / onlardan öncedir / ki muhakkak bilir / Allah / o kimseleri ki / doğru söylediler

وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِب۪ينَ ﴿٣﴾ اَمْ حَسِبَ الَّذ۪ينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّـَٔاتِ اَنْ يَسْبِقُونَاۜ

ve / muhakkak bilir / yalancıları / yoksa / sandı mı / o kimseler ki / yapıyorlar / kötülükleri / bizden geçmelerini

سَٓاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٤﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَٓاءَ اللّٰهِ فَاِنَّ اَجَلَ

ne kötüdür / o şeyler ki / hüküm veriyorlar / kim / ise / umuyor / kavuşmayı / Allah'a / artık şübhesiz / vakti

اللّٰهِ لَاٰتٍۜ وَهُوَ السَّم۪يعُ الْعَل۪يمُ ﴿٥﴾ وَمَنْ جَاهَدَ فَاِنَّمَا

Allahın / mutlaka gelicidir / ve / o / hakkıyla işitendir / herşeyi bilendir / ve / kim / cihâd ederse / artık ancak

يُجَاهِدُ لِنَفْسِه۪ۜ اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَم۪ينَ ﴿٦﴾

cihâd eder / kendisi için / şübhesiz / Allah / elbette müstağnîdir / âlemlerden

وَالَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّـَٔاتِهِمْ

ve · o kimseler ki · îmân ettiler · ve · yaptılar · sâlih ameller · mutlaka örteceğiz · onlardan · kötülüklerini

وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَحْسَنَ الَّذٖى كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٧﴾ وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ

ve mutlaka mükâfâtlandıracağız · daha güzeli ile · o şeyin ki · idiler · yapıyorlar · ve · tavsiye ettik · insana

بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَاِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بٖى مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ

ana babasına · iyilikle · ve · eğer · ikisi seni zorlarsa · ortak koşman için · bana · o şeyi ki · yoktur · senin için · hakkında · bir bilgi

فَلَا تُطِعْهُمَا اِلَیَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

o takdirde o ikisine itâat etme · banadır · dönüşünüz · o zaman size haber vereceğim · o şeyleri ki · idiniz · yapıyorsunuz

وَالَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِى الصَّالِحٖينَ ﴿٩﴾

ve · o kimseler ki · îmân ettiler · ve · yaptılar · sâlih ameller · mutlaka onları sokacağız · sâlih kimseler içine

وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَقُولُ اٰمَنَّا بِاللّٰهِ فَاِذَا اُوذِیَ فِى اللّٰهِ

ve · insanlardan vardır · o kimse ki · der · îmân ettik · Allah'a · fakat o vakit ki · kendisine eziyet edildi · uğrunda · Allah

جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللّٰهِ وَلَئِنْ جَاءَ نَصْرٌ مِنْ رَبِّكَ

kıldı · fitnesini · insanların · azâbı gibi · Allahın · ve · and olsun eğer · gelirse · bir yardım · Rabbinden

لَيَقُولُنَّ اِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ اَوَلَيْسَ اللّٰهُ بِاَعْلَمَ بِمَا فٖى صُدُورِ

kesin diyeceklerdir · şübhesiz biz · idik · sizinle beraber · ve değil midir · Allah · en iyi bilen · o şeyleri ki · sînelerindedir

الْعَالَمٖينَ ﴿١٠﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ

âlemlerin · ve · elbette bilir · Allah · o kimseleri ki · îmân ettiler · ve · elbette bilir

الْمُنَافِقٖينَ ﴿١١﴾ وَقَالَ الَّذٖينَ كَفَرُوا لِلَّذٖينَ اٰمَنُوا اتَّبِعُوا سَبٖيلَنَا

münâfıkları · ve · dedi · o kimseler ki · inkâr ettiler · o kimselere ki · îmân ettiler · uyun · yolumuza

وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُمْ بِحَامِلٖينَ مِنْ خَطَايَاهُمْ

ve · yüklenelim · hatâlarınızı · ve · onlar değillerdir · yüklenecek kimseler · onların hatâlarından

مِنْ شَیْءٍ اِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٢﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ اَثْقَالَهُمْ وَاَثْقَالًا

bir şey · şübhesiz onlar · gerçekten yalancıdırlar · ve · mutlaka yüklenecekler · kendi yüklerini · ve · yükler

مَعَ اَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْـَٔلُنَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ﴿١٣﴾

beraber · kendi yükleriyle · ve · mutlaka sorguya çekileceklerdir · kıyâmet günü · o şeylerden ki · idiler · uyduruyorlar

وَلَقَدْ اَرْسَلْنَا نُوحًا اِلٰى قَوْمِهٖ فَلَبِثَ فٖيهِمْ اَلْفَ سَنَةٍ

ve · and olsun gerçekten · gönderdik · Nûh'u · kavmine · kaldı · içlerinde · bin · sene

اِلَّا خَمْسٖينَ عَامًا فَاَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾

hâriç · elli · yıl · sonunda onları yakaladı · tûfan · onlar iken · zâlim kimseler

7- İmân edip sâlih ameller işleyenlere gelince, mutlakā onların kötülüklerini örteceğiz ve mutlakā yapmakta olduklarının daha güzeli ile onları mükâfâtlandıracağız.

8- Hem insana, ana-babasına iyilik *(etmesini)* tavsiye ettik.[1]

Bununla berâber eğer *(o ikisi)*, hakkında bir bilgin olmayan şeyi bana ortak koşman için seni zorlarlarsa, o takdirde o ikisine itâat etme!

Dönüşünüz ancak banadır; o zaman size yapmakta olduklarınızı haber vereceğim.

9- İmân edip sâlih amel işleyenleri ise, mutlakā sâlih kimseler arasına katacağız.

10- İnsanlardan öyle kimseler de vardır ki, "Allah'a îmân ettik" der.

Fakat Allah uğrunda *(kendilerine)* bir eziyet edildiği zaman, insanların verdiği sıkıntıyı Allah'ın azâbı gibi tutar!

Şânım hakkı için, eğer Rabbinden *(size)* bir yardım *(bir zafer)* gelirse, *(onlar)* mutlakā: "Şübhesiz biz sizinle berâberdik!" diyeceklerdir.

Hâlbuki Allah, âlemlerin sînelerinde bulunanları en iyi bilen değil midir?

11- Allah, elbette *(samîmi olarak)* îmân edenleri de bilir, elbette münâfıkları da bilir.

12- İnkâr edenler ise, îmân edenlere: "Bizim yolumuza uyun da, sizin hatâlarınızı yüklenelim *(günâhınız bizim olsun)*!" derler.

Hâlbuki onlar, bunların hatâlarından hiçbir şey yüklenecek kimseler değillerdir.

Şübhesiz onlar gerçekten yalancıdırlar.

13- *(Onlar)* mutlakā, hem kendi yüklerini *(günahlarını)*, hem kendi yükleriyle berâber birtakım *(başka)* yükler*(i günahları)* yüklenecekler ve uydurmakta oldukları şeylerden kıyâmet günü mutlakā sorguya çekileceklerdir.

14- And olsun ki, Nûh'u kavmine gönderdik de, onların arasında bin seneden elli yıl eksik kaldı.

Sonunda, onlar zâlim kimseler oldukları hâlde tûfan kendilerini yakalayıverdi.

15- Fakat onu ve gemi halkını kurtardık ve onu *(o gemiyi ve o tûfânı)* âlemlere bir ibret kıldık.

16- İbrâhîm'i de *(peygamber olarak gönderdik)*; hani kavmine şöyle demişti: "Allah'a kulluk edin ve O'ndan sakının!

Eğer bilirseniz, bu sizin için daha hayırlıdır."

17- "*(Siz)* ancak Allah'dan başka birtakım putlara tapıyorsunuz ve yalan uyduruyorsunuz.

Şübhesiz ki, Allah'dan başka tapmakta olduklarınız, size bir rızık vermeye mâlik olamazlar; öyle ise rızkı Allah'ın katında arayın ve O'na kulluk edin, hem O'na şükredin!

(Çünki sonunda) ancak O'na döndürüleceksiniz."(1)

18- "Hem *(beni)* yalanlarsanız *(bilin ki)*, doğrusu sizden önceki birtakım ümmetler de *(peygamberlerini)* yalanlamıştı.

Peygambere düşen ise ancak apaçık tebliğdir."

19- Peki görmediler mi, Allah *(mahlûkâtı)* yaratmaya nasıl başlıyor, sonra onu *(o yaratmayı âhirette)* iâde edecek!

Şübhesiz ki bu, Allah'a göre pek kolaydır.

20- De ki: "Yeryüzünde dolaşın da *(Allah)* yaratmaya nasıl başlamış bakın; sonra Allah, âhiret hayâtını yaratacaktır."

Muhakkak ki Allah, herşeye hakkıyla gücü yetendir.

21- *(O,)* dilediğine *(hak ettiği üzere)* azâb eder; dilediğine de merhamet eder.

Ve *(sizler, sonunda)* ancak O'na döndürüleceksiniz.

22- Hem siz, ne yerde ne de gökte *(Allah'ı)* âciz bırakacak kimseler değilsiniz.

Ve sizin için Allahdan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.

23- Allah'ın âyetlerini ve O'na kavuşmayı inkâr edenler yok mu; işte onlar, benim rahmetimden ümidi kesmişlerdir; işte onlar için *(pek)* elemli bir azab vardır.

فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ ﴿١٥﴾ وَإِبْرَاهِيمَ إِذْ

o vakit · İbrâhîmi · ve · âlemlere · bir ibret · onu kıldık · ve · gemi · halkını · ve · fakat onu kurtardık

قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ

iseniz · eğer · sizin için · hayırlıdır · bu · ondan sakının · ve · Allah'a · kulluk edin · kavmine · demişti

تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ

uyduruyorsunuz · ve · putlara · Allah'dan · başka · tapıyorsunuz · ancak · biliyorsunuz

إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ

mâlik olamazlar · Allah'dan · başka · tapıyorsunuz · onlar ki · şübhesiz · yalan

لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ

ona kulluk edin · ve · rızkı · Allah'ın · katında · öyle ise arayın · bir rızka · size

وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تُكَذِّبُوا فَقَدْ

ki gerçekten · yalanlarsanız · eğer · ve · döndürüleceksiniz · ona · ona · şükredin · ve

كَذَّبَ أُمَمٌ مِنْ قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ

tebliğ · ancak · peygamber · üzerine · yoktur · ve · sizden önceki · ümmetler · yalanlamıştı

الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ

onu iâde edecek · sonra · yaratmaya · Allah · başlıyor · nasıl · ve görmediler mi · apaçık

إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ

yeryüzünde · yürüyün · de ki · pek kolaydır · Allah'a göre · bu · şübhesiz

فَانْظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنْشِئُ النَّشْأَةَ

meydana gelişini · meydana getirecek · Allah · sonra · yaratmaya · başlamış · nasıl · ve bakın

الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ

diler · o kimseye ki · azâb eder · hakkıyla gücü yetendir · herşeye · Allah · şübhesiz · âhiret

وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنْتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي

âciz bırakacak kimseler · siz değilsiniz · ve · çevrileceksiniz · ona · ve · diler · o kimseye ki · merhamet eder · ve

الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا

ve · hiçbir dost · Allah'dan · başka · sizin için yoktur · ve · ne gökte · ve · yerde

نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ أُولَٰئِكَ

işte onlar · ona kavuşmayı · ve · Allah'ın · âyetlerini · inkâr ettiler · o kimseler ki · ve · ne bir yardımcı

يَئِسُوا مِنْ رَحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

elemli · bir azâb · kendileri için vardır · işte onlar · ve · rahmetimden · ümidi kesmişlerdir

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ
yâhut · onu öldürün · demeleri · ancak · kavminin · cevabı · ve olmadı

حَرِّقُوهُ فَأَنْجٰيهُ اللّٰهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَاتٍ لِقَوْمٍ
bir kavim için ki · elbette ibretler · bunda vardır · şübhesiz · ateşten · Allah · fakat onu kurtardı · onu yakın

يُؤْمِنُونَ ٢٤ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللّٰهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ
muhabbet ile · putları · Allah'dan · başka · edindiniz · ancak · dedi · ve · îmân edecekler

بَيْنِكُمْ فِي الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُ
inkâr edecek · kıyâmet günü · sonra · dünya · hayatında · aranızdaki

بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُمْ بَعْضًا وَمَأْوٰيكُمُ
sığınacağınız yer · ve · bazısını · bazınız · lâ'netleyecek · ve · bazısını · bazınız

النَّارُ وَمَا لَكُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ٢٥ فَآمَنَ لَهُ لُوطٌ وَقَالَ
dedi · ve · Lût · ona · bunun üzerine îmân etti · yardımcılardan · sizin için yoktur · ve · ateştir

إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلٰى رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ٢٦
her işi hikmetli olan · dâima üstün olan · odur · şübhesiz o · Rabbime · hicret ediciyim · doğrusu ben

وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ
neslinde · kıldık · ve · Ya'kûb'u · ve · İshâk'ı · ona · ihsân ettik · ve

النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ وَآتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ
şübhesiz o · ve · dünyada · mükâfâtını · ona verdik · ve · kitabı · ve · peygamberlik

فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ٢٧ وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ
kavmine · demişti · o vakit · Lût'u · ve · elbette sâlih kimselerdendir · âhirette

إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ
hiçbir kimse · onunla · sizi geçmedi · çirkin işe · gerçekten geliyorsunuz · şübhesiz siz

الْعَالَمِينَ ٢٨ أَئِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ
yolu · kesiyorsunuz · ve · erkeklere · gerçekten geliyorsunuz · şübhesiz siz mi · âlemlerden

وَتَأْتُونَ فِي نَادِيكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ
cevabı · buna rağmen olmadı · kötülüğe · toplantılarınızda · geliyorsunuz · ve

قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ
isen · eğer · Allah'ın · azâbını · bize getir · demeleri · ancak · kavminin

الصَّادِقِينَ ٢٩ قَالَ رَبِّ انْصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ٣٠
fesadcılar · topluluğuna karşı · bana yardım et · Rabbim · dedi · doğru kimselerden

24- Kavminin *(İbrâhîm'e)* cevâbı ise: "Onu öldürün yâhut onu yakın!" demelerinden başka bir şey olmadı.

Bunun üzerine Allah onu ateşten kurtardı.

Şübhesiz ki bunda, îmân edecek bir kavim için nice ibretler vardır.

25- Ve *(İbrâhîm onlara)* dedi ki: "*(Siz)* ancak dünya hayâtında aranızdaki muhabbet*(e vesîle olmasın)*dan dolayı, Allah'dan başka birtakım putları *(ilâh)* edindiniz.

Sonra kıyâmet günü bazılarınız bazınızı inkâr edecek ve birbirinizi lâ'netleyeceksiniz.

Varacağınız yer ise ateştir; *(o gün artık)* sizin için hiçbir yardımcı da yoktur!"

26- Bunun üzerine Lût ona *(İbrâhîm'e)* îmân etti.

(İbrâhîm:) "Doğrusu ben Rabbime hicret ediciyim.

Muhakkak ki, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*, Hakîm *(her işi hikmetli olan)* ancak O'dur" dedi.

27- Ve *(biz)* ona İshâk'ı ve *(torunu)* Ya'kûb'u ihsân ettik; hem peygamberliği ve kitâbı onun neslinde*(n gelenlere vermeyi mukadder)* kıldık; ona dünyada da mükâfâtını verdik.

Hiç şübhesiz o, âhirette de sâlih kimselerdendir.

28- Lût'u da *(peygamber olarak gönderdik de)*; hani kavmine şöyle demişti: "Gerçekten siz, kendinizden önce âlemlerden hiçbir kimsenin onu yapmadığı çirkin işi yapıyorsunuz."

29- "Gerçekten siz hâlâ erkeklere yaklaşacak, yol kesecek ve toplantılarınızda edebsizlik yapıp duracak mısınız?" Buna rağmen kavminin cevâbı: "Eğer *(iddiâsında)* doğru kimselerden isen, Allah'ın azâbını bize getir!" demelerinden başka bir şey olmadı.

30- *(Lût:)* "Rabbim!

Bu fesadcılar topluluğuna karşı bana yardım et!" dedi.

31- Nihâyet elçilerimiz, İbrâhîm'e *(oğlu olacağına dâir)* müjde ile geldiklerinde dediler ki: "Doğrusu biz bu şehrin halkını helâk edicileriz.

Çünki oranın halkı, zâlim kimseler oldular."

32- *(İbrâhîm:)* "Ama orada Lût var!" dedi. *(Onlar:)* "Biz orada kimin bulunduğunu daha iyi bilenleriz; onu ve âilesini mutlakā kurtaracağız; ancak karısı hâriç; *(o, inkârı sebebiyle)* geride kalacak *(helâk edilecek)* olanlardandır" dediler.

33- Ve elçilerimiz Lût'a gelince, *(kavminin sapıklığını bildiğinden ve melekleri de tanımadığından)* onlar için endişeye düştü ve onlardan dolayı göğsü daraldı; bunun üzerine *(onlar:)* "Korkma ve üzülme!

Doğrusu biz seni ve âileni kurtarıcı olanlarız; ancak karın hâriç; *(o)* geride kalacak olanlardandır" dediler.

34- "Şübhesiz biz, isyân etmekte olduklarından dolayı, bu şehir halkının üzerine gökten dehşetli bir azâb indirici kimseleriz."

35- And olsun ki *(biz)*, akıl erdirecek bir kavim için, oradan açık bir alâmet *(harâbe hâlindeki evlerini)* bırakmışızdır.

36- Medyen *(halkın)*a da kardeşleri Şuayb'ı *(gönderdik)*. Böylece *(onlara)*: "Ey kavmim!

Allah'a kulluk edin; âhiret gününe ümid bağlayın ve yeryüzünde fesad çıkaran kimseler olarak bozgunculuk yapmayın!" dedi.

37- Fakat onu yalanladılar; derken kendilerini o sarsıntı yakaladı da bulundukları yurtta *(dizleri üstüne)* çöküp kalan kimseler oldular.

38- Âd ve Semûd'u da *(helâk ettik)*; *(onların başına ne geldiği, harâb olmuş)* meskenlerinden size elbette belli olmaktadır.

Şeytan onlara amellerini süslü gösterdi de onları yoldan çıkardı; hâlbuki *(onlar, esâsen)* bakıp görebilecek *(akıl sâhibi)* kimselerdi.

وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا اِبْرٰهٖيمَ بِالْبُشْرٰى قَالُوا
ve · ne zaman ki · geldiler · elçilerimiz · İbrâhîm'e · müjde ile · dediler

اِنَّا مُهْلِكُوا اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوا
doğrusu biz · helâk edicileriz · halkını · bu · şehrin · şübhesiz · oranın halkı · oldular

ظَالِمٖينَ ۝٣١ قَالَ اِنَّ فٖيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ فٖيهَا
zâlim kimseler · dedi · şübhesiz · orada var · Lût · dediler · biz · daha iyi bilenleriz · o kimseyi ki · oradadır

لَنُنَجِّيَنَّهُ وَاَهْلَهُ اِلَّا امْرَاَتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرٖينَ ۝٣٢
elbette onu kurtaracağız · ve · âilesini · hâric · karısı · oldu · geride kalacak olanlardan

وَلَمَّا اَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سٖيٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ
ve · ne zaman ki · diye · geldi · elçilerimiz · Lût'a · kötüleşti · onlardan dolayı · ve · daraldı

بِهِمْ ذَرْعًا وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ اِنَّا
onlardan dolayı · kolca (kuvvetce) · ve · dediler · korkma · ve · üzülme · doğrusu biz

مُنَجُّوكَ وَاَهْلَكَ اِلَّا امْرَاَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرٖينَ ۝٣٣
seni kurtarıcılarız · ve · âileni · hâric · karın · oldu · geride kalacak olanlardan

اِنَّا مُنْزِلُونَ عَلٰٓى اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَٓاءِ
şübhesiz biz · indiricileriz · üzerine · halkının · bu · şehrin · dehşetli bir azâb · gökten

بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ۝٣٤ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَٓا اٰيَةً بَيِّنَةً
o şeyden dolayı ki · idiler · fâsıklık ediyorlar · ve · and olsun ve gerçekten · bıraktık · oradan · bir alâmet · apaçık

لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ۝٣٥ وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ
bir kavim için ki · akıl erdirecekler · ve · Medyen'e · kardeşleri · Şuayb'ı · böylece dedi

يَا قَوْمِ اعْبُدُوا اللّٰهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَلَا تَعْثَوْا
ey · kavmim · kulluk edin · Allah'a · ve · ümîd bağlayın · gününe · âhiret · ve · bozgunculuk yapmayın

فِي الْاَرْضِ مُفْسِدٖينَ ۝٣٦ فَكَذَّبُوهُ فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ
yeryüzünde · fesad çıkaranlar olarak · fakat onu yalanladılar · derken kendilerini yakaladı · o sarsıntı

فَاَصْبَحُوا فٖي دَارِهِمْ جَاثِمٖينَ ۝٣٧ وَعَادًا وَثَمُودَا۬ وَقَدْ تَبَيَّنَ
ve oldular · yurtlarında · çöküp kalanlar · ve · Âd'ı · ve · Semûdu · ve · gerçekten · belli oldu

لَكُمْ مِنْ مَسَاكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ اَعْمَالَهُمْ
size · meskenlerinden · ve · süsledi · onlara · şeytan · amellerini

فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبٖيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرٖينَ ۝٣٨
ve onları men' etti · yoldan · halbuki · idiler · basîret sâhibleri

وَ قَارُونَ وَ فِرْعَوْنَ وَ هَامَانَ وَ لَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسٰى

Mûsâ | onlara gelmişti | and olsun gerçekten | ve | Hâmân'ı | ve | Fir'avun'u | ve | Kārun'u | ve

بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْاَرْضِ وَ مَا كَانُوا سَابِقِينَ

öne geçecek kimseler | değillerdi | ve | yeryüzünde | ve büyüklük taslamışlardı | apaçık deliller ile

﴿٣٩﴾ فَكُلًّا اَخَذْنَا بِذَنْبِهِ فَمِنْهُمْ مَنْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا

bir kasırga | üzerine | gönderdik | kimi | artık onlardan | günâhı sebebiyle | yakaladık | bunun üzerine her birini

وَ مِنْهُمْ مَنْ اَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَ مِنْهُمْ مَنْ خَسَفْنَا بِهِ الْاَرْضَ

yere | onu | batırdık | kimi | onlardan | ve | o ses | onu yakaladı | kimi | onlardan | ve

وَ مِنْهُمْ مَنْ اَغْرَقْنَا وَ مَا كَانَ اللّٰهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ

fakat | onlara zulmedecek | Allah | değildi | ve | suda boğduk | kimini | onlardan | ve

كَانُوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا

edindiler | o kimselerin ki | misâli | zulmediyorlar | kendilerine | idiler

مِنْ دُونِ اللّٰهِ اَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ

edindi | örümceğin | misâli gibidir | dostlar | Allah'dan | başka

بَيْتًا وَ اِنَّ اَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ

örümceğin | elbette evidir | evlerin | zayıfı | şübhesiz | ve | bir ev

لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ اِنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ

yalvarıyorlar | o şeyleri ki | bilir | Allah | şübhesiz | biliyorlar | olsalardı | eğer

مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَ تِلْكَ

işte şu | ve | her işi hikmetlidir | dâima üstündür | o | ve | birşeye | kendisinden başka

الْاَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَ مَا يَعْقِلُهَا اِلَّا الْعَالِمُونَ

âlimler | ancak | onlara akıl erdiremez | ve | insanlar için | onları misâl getiriyoruz | misâller ki

﴿٤٣﴾ خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَ الْاَرْضَ بِالْحَقِّ اِنَّ فِي ذٰلِكَ

bunda vardır | şübhesiz | hak ile | yeri | ve | gökleri | Allah | yarattı

لَاٰيَةً لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ اُتْلُ مَا اُوحِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ وَ اَقِمِ

hakkıyla edâ et | ve | kitabdan | sana | vahyedildi | o şeyi ki | oku | mü'minler için | elbet bir delil

الصَّلٰوةَ اِنَّ الصَّلٰوةَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَ الْمُنْكَرِ

kötülükten | ve | çirkin işten | alıkoyar | namaz | şübhesiz | namazı

وَ لَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ وَ اللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

yapıyorsunuz | o şeyleri ki | bilir | Allah | ve | en büyüktür | Allah'ı | elbette zikretmek | ve

39- Kārun'u, Fir'avun'u ve *(vezîri)* Hâmân'ı da *(helâk ettik)*; and olsun ki, Mûsâ onlara *(apaçık)* deliller getirmişti de *(onlar)* yeryüzünde büyüklük taslamışlardı; hâlbuki *(onlar, azâbımızın)* önüne geçecek kimseler değillerdi.

40- Bunun üzerine *(biz de)* her birini günâhı sebebiyle yakaladık.

Artık onlardan kiminin üzerine, *(taş yağdıran)* bir kasırga gönderdik!

İçlerinden kimini de o *(korkunç)* ses yakaladı!

Onlardan bazısını ise yere batırdık!

İçlerinden bazısını da suda boğduk!

Hâlbuki Allah onlara zulmediyor değildi; fakat onlar *(bu isyanlarıyla)* kendilerine zulmediyorlardı.

41- Allah'dan başka dostlar edinenlerin misâli, *(kendine)* bir ev edinen ankebût'un *(örümceğin)* hâli gibidir.

Hâlbuki şübhesiz evlerin en çürüğü, elbette örümceğin evidir.

Keşke bilselerdi![1]

42- Şübhesiz ki Allah, *(onların)* kendisinden başka nelere yalvarmakta olduklarını bilir.

Çünki O, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*-dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

43- İşte bu misâlleri insanlar için getiriyoruz.

Fakat, âlimlerden başkası onlara akıl erdiremez.

44- Allah, gökleri ve yeri hak ile *(yerli yerinde)* yarattı.

Şübhesiz ki bunda, mü'minler için elbet bir delil vardır.

45- *(Ey Resûlüm!)* Kitab'dan sana vahyedileni oku ve namazı hakkıyla edâ et!

Şübhe yok ki namaz, çirkin işlerden ve kötülüklerden *(insanı)* alıkoyar. *(Namaz kılarak)* Allah'ı zikretmek ise, elbette *(herşeyden)* en büyük olandır.[2] Ve Allah, ne yaparsanız bilir.

46- İçlerinden zulmedenler hâriç, ehl-i kitabla ancak o en güzel olan *(sûret)*le mücâdele edin ve deyin ki: "*(Biz,)* bize indirilene de size indirilene de îmân ettik; bizim İlâhımız da sizin İlâhınız da birdir ve biz ancak O'na teslîm olanlarız."

47- *(Ey Resûlüm!)* İşte böylece sana *(önceki kitabları tasdîk eden)* bu Kitâb'ı indirdik.

Onun için, kendilerine kitab verdiğimiz kimseler ona îmân ederler.

Şunlardan *(Arab'lardan)* da ona îmân eden kimseler vardır.

Ve kâfirlerden başkası, bizim âyetlerimizi bilerek inkâr etmez.

48- Hâlbuki *(sen)*, bundan önce ne bir kitab okumuş, ne de sağ elinle onu yazmış değildin.

Öyle olsaydı elbette bâtıla dalanlar şübheye düşerdi.

49- Hayır!

O *(Kur'ân)*, kendilerine ilim verilen kimselerin sînelerinde *(bulunan)* apaçık âyetlerdir.

Zâlimlerden başkası, âyetlerimizi bilerek inkâr etmez.

50- Ve "Ona Rabbinden *(bizim istediğimiz gibi)* mu'cizeler indirilmeli değil miydi?" dediler.

De ki: "Mu'cizeler ancak Allah katındadır.

Ben ise sâdece *(O'nun azâbından haber veren)* apaçık bir korkutucuyum."

51- Şübhesiz bizim sana indirdiğimiz *(ve)* kendilerine okunup durmakta olan bu Kitab, onlara yetmedi mi? Şübhesiz bunda, îmân edecek bir kavim için, gerçekten bir rahmet ve bir nasîhat vardır.(1)

52- De ki: "Benimle sizin aranızda şâhid olarak, Allah yeter!

(O,) göklerde ve yerde ne varsa bilir.

Bâtıla inanıp Allah'ı inkâr edenler ise, işte onlar hüsrâna uğrayanların ta kendileridir!"

وَلَا تُجَادِلُوا اَهْلَ الْكِتَابِ اِلَّا بِالَّت۪ي هِيَ اَحْسَنُ اِلَّا الَّذ۪ينَ ظَلَمُوا
zulmettiler · o kimselerle ki · ancak · en güzel olandır · o · o şeyle ki · ancak · ehl-i kitabla · mücâdele etmeyin · ve

مِنْهُمْ وَقُولُوا اٰمَنَّا بِالَّذ۪ٓي اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَاُنْزِلَ اِلَيْكُمْ وَاِلٰهُنَا
İlâhımız · ve · size · indirildi · ve · bize · indirildi · o şeye ki · îmân ettik · deyin · ve · onlardan

وَاِلٰهُكُمْ وَاحِدٌ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ ﴿٤٦﴾ وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَٓا
indirdik · böylece · ve · teslîm olanlarız · ona · biz · ve · birdir · İlâhınız · ve

اِلَيْكَ الْكِتَابَۜ فَالَّذ۪ينَ اٰتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يُؤْمِنُونَ
îmân ederler · kitab · kendilerine verdik · onun için o kimseler ki · kitabı · sana

بِه۪ۚ وَمِنْ هٰٓؤُلَٓاءِ مَنْ يُؤْمِنُ بِه۪ۜ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا
âyetlerimizi · bilerek inkâr etmez · ve · ona · îmân eder · o kimseler ki · şunlardan vardır · ve · ona

اِلَّا الْكَافِرُونَ ﴿٤٧﴾ وَمَا كُنْتَ تَتْلُوا مِنْ قَبْلِه۪ مِنْ كِتَابٍ
bir kitabdan · bundan önce · okuyorsun · değildin · ve · kâfirler · ancak

وَلَا تَخُطُّهُ بِيَم۪ينِكَ اِذًا لَارْتَابَ الْمُبْطِلُونَ ﴿٤٨﴾ بَلْ هُوَ اٰيَاتٌ
âyetlerdir · o · bil'akis · bâtıla dalanlar · elbette şübheye düşerdi · o takdirde · sağ elinle · onu yazmıyordun · ve

بَيِّنَاتٌ ف۪ي صُدُورِ الَّذ۪ينَ اُو۫تُوا الْعِلْمَۜ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيَاتِنَٓا
âyetlerimizi · bilerek inkâr etmez · ve · ilim · kendilerine verildi · o kimselerin ki · sînelerinde · apaçıklar

اِلَّا الظَّالِمُونَ ﴿٤٩﴾ وَقَالُوا لَوْلَٓا اُنْزِلَ عَلَيْهِ اٰيَاتٌ مِنْ رَبِّه۪ۜ
Rabbinden · mu'cizeler · ona · indirilmeli · değil miydi · dediler · ve · zâlimler · ancak

قُلْ اِنَّمَا الْاٰيَاتُ عِنْدَ اللّٰهِۜ وَاِنَّمَٓا اَنَا۬ نَذ۪يرٌ مُب۪ينٌ
apaçık · bir korkutucuyum · ben · ancak · ve · Allah'ın · katındadır · mu'cizeler · ancak · de ki

﴿٥٠﴾ اَوَلَمْ يَكْفِهِمْ اَنَّٓا اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلٰى
okunuyor · kitabı ki · sana · indirdik · şübhesiz biz · ve onlara yetmedi mi ki

عَلَيْهِمْۜ اِنَّ ف۪ي ذٰلِكَ لَرَحْمَةً وَذِكْرٰى لِقَوْمٍ
bir kavim için ki · bir nasîhat · ve · gerçekten bir rahmet · bunda vardır · şübhesiz · kendilerine

يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾ قُلْ كَفٰى بِاللّٰهِ بَيْن۪ي وَبَيْنَكُمْ شَه۪يدًاۚ
şâhid olarak · aranızda · ve · aramda · Allah · yeter · de ki · îmân edecekler

يَعْلَمُ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضِۜ وَالَّذ۪ينَ اٰمَنُوا
inandılar · o kimseler ki · ve · yerde · ve · göklerdedir · o şeyi ki · bilir

بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللّٰهِ اُو۬لٰٓئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾
hüsrâna uğrayanlar · kendileridir · işte onlar · Allah'ı · inkâr ettiler · ve · bâtıla

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُسَمًّى لَجَاءَهُمُ الْعَذَابُ

ve | senden acele istiyorlar | azâbı | ve | eğer olmasaydı | bir müddet | belirlenmiş | onlara mutlaka gelirdi | azâb

وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾ يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ

ve | kendilerine gelecektir | ansızın | onlar iken | farkında olmuyorlar | senden acele istiyorlar | azâbı

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾ يَوْمَ يَغْشَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ

ve | doğrusu | cehennem | gerçekten kuşatıcıdır | kâfirleri | o gün | onları kaplayacak | azâb

فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

üstlerinden | ve | altından | ayaklarının | ve | diyecektir | tadın | o şeyleri ki | idiniz | yapıyorsunuz

يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

ey | kullarım | o kimseler ki | îmân ettiler | şübhesiz | benim arzım | geniştir | öyle ise ancak bana | artık bana kulluk edin

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾ وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا

her | nefis | tadıcıdır | ölümü | sonra | bize | döndürüleceksiniz | ve | o kimseler ki | îmân ettiler | ve | yaptılar

الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا

sâlih ameller | elbette onları yerleştireceğiz | cennetten | yüksek makamlara | akar | altlarından

الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ ﴿٥٨﴾ الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَى

ırmaklar | ebedî kalıcıdırlar | orada | ne güzeldir | mükâfâtı | iş yapanların | o kimseler ki | sabrettiler | ve

رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٥٩﴾ وَكَأَيِّنْ مِنْ دَابَّةٍ لَا تَحْمِلُ رِزْقَهَا

Rablerine | tevekkül ederler | ve | nice | hareketli canlı vardır ki | taşıyamaz | rızkını

اللَّهُ يَرْزُقُهَا وَإِيَّاكُمْ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٦٠﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ

Allah | onlara rızık verir | ve | size | ve | o | hakkıyla işitendir | herşeyi bilendir | ve and olsun eğer | onlara sorsan

مَنْ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَيَقُولُنَّ

kim | yarattı | gökleri | ve | yeri | ve | boyun eğdirdi | güneşi | ve | ayı | mutlaka derler

اللَّهُ فَأَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٦١﴾ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ

Allah | öyle ise nasıl | çevriliyorlar | Allah | genişletir | rızkı | o kimseye ki | diler

عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَهُ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٦٢﴾ وَلَئِنْ سَأَلْتَهُمْ

kullarından | ve | ona daraltır | şübhesiz | Allah | her | şeyi | hakkıyla bilendir | ve and olsun eğer | onlara sorsan

مَنْ نَزَّلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُولُنَّ

kim | indirdi | gökten | bir su | sonra diriltti | onunla | yeryüzünü | ardından | ölümünün | mutlaka derler

اللَّهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْقِلُونَ ﴿٦٣﴾

Allah | de ki | hamd | Allah'adır | bil'akis | onların çoğu | akıl erdirmezler

53- Bir de senden azâbı acele istiyorlar. Hâlbuki belirlenmiş bir müddet olmasaydı, o azab onlara mutlakâ gelirdi. Ve şübhesiz ki *(o istedikleri azab)*, kendilerine haberleri olmadan ansızın gelecektir.

54- Senden azâbı acele istiyorlar. Doğrusu Cehennem, kâfirleri gerçekten kuşatıcıdır.

55- O gün o azab onları hem üstlerinden, hem ayaklarının altından kaplayacak ve *(Allah onlara)*: "Yapmakta olduğunuz şeyleri tadın!" diyecektir.

56- Ey îmân eden kullarım! Şübhesiz ki benim arzım geniştir; öyle ise ancak bana kulluk edin!

57- Her nefis ölümü tadıcıdır;[1] sonra ancak bize döndürüleceksiniz.

58- Îmân edip sâlih ameller işleyenler var ya, elbette onları altlarından ırmaklar akan Cennetteki yüksek makamlara yerleştireceğiz. Orada ebedî olarak kalıcıdırlar. *(Böyle sâlih)* amel işleyenlerin mükâfâtı, ne güzeldir!

59- Onlar sabredenler ve Rablerine tevekkül edenlerdir.

60- *(Yeryüzünde)* hareketli olan nice canlı da vardır ki rızkını taşıyamaz *(kendi te'mîn edemez)*. Onlara da size de Allah rızık verir.[2] Çünki O, Semî' *(rızık isteyen her canlıyı işiten)*dir, Alîm *(herbirinin ihtiyâcını bilen)*dir.

61- Celâlim hakkı için, eğer onlara *(o müşriklere)*: "Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı emrine boyun eğdiren kimdir?" diye sorsan, mutlakā: "Allah!" derler. Öyle ise *(haktan)* nasıl çevriliyorlar?

62- Allah, kullarından dilediğine rızkı genişletir ve *(kimi dilerse de)* ona daraltır. Şübhe yok ki Allah, herşeyi hakkıyla bilendir.

63- And olsun ki onlara: "Gökten bir su indirip, yeryüzünü ölümünden sonra onunla dirilten kimdir?" diye sorsan, mutlakā: "Allah!" derler. De ki: "Hamd, Allah'a mahsustur." Fakat onların çoğu *(buna)* akıl erdirmezler.

وَمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَٓا اِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌۜ وَاِنَّ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ
âhiret yurdu şübhesiz ve bir oyun ve bir eğlence ancak dünya hayatı bu değildir ve

لَهِيَ الْحَيَوَانُۢ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾ فَاِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا
yalvardılar gemiye bindiler artık o vakit ki biliyorlar olsalardı keşke hayat sâhibi elbette odur

اللّٰهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَۚ فَلَمَّا نَجّٰيهُمْ اِلَى الْبَرِّ اِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾
ortak koşuyorlar birden onlar karaya onları kurtardı ve ne zaman ki dinde ona ihlaslı kimseler olarak Allaha

لِيَكْفُرُوا بِمَٓا اٰتَيْنَاهُمْۚ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا جَعَلْنَا
kıldık şübhesiz biz ve görmediler mi ki bilecekler fakat ileride faydalanmaları için ve kendilerine verdik o şeylere ki nankörlük etmeleri için

حَرَمًا اٰمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْۜ اَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ
ni'metini ve inanıyorlar hâlâ bâtıla mı etraflarından insanlar kapılıp götürülürken emniyetli dokunulmaz bir yer

اللّٰهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرٰى عَلَى اللّٰهِ كَذِبًا اَوْ كَذَّبَ
yalanladı veya bir yalanı Allah'a iftirâ etti o kimseden ki daha zâlim kimdir ve inkâr ediyorlar Allahın

بِالْحَقِّ لَمَّا جَٓاءَهُۜ اَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾ وَالَّذِينَ
o kimseler ki ve kâfirlere bir yer cehennemde yok mu kendisine geldi ne zaman ki hakkı

جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَاۜ وَاِنَّ اللّٰهَ لَمَعَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾
iyilik edenlerle elbette beraberdir Allah şübhesiz ve yollarımıza elbette onları eriştireceğiz bizim uğrumuzda cihâd ettiler

سُورَةُ الرُّومِ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ سِتُّونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ
Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

الٓمٓ ﴿١﴾ غُلِبَتِ الرُّومُ ﴿٢﴾ ف۪ٓي اَدْنَى الْاَرْضِ وَهُمْ مِنْ بَعْدِ
ardından onlar ve o yerin en yakınında Rum'lar mağlûb oldu elif lâm mim

غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ ﴿٣﴾ ف۪ي بِضْعِ سِن۪ينَۜ لِلّٰهِ الْاَمْرُ مِنْ قَبْلُ
bundan önce emir Allah'ındır sene birkaç içinde gâlib gelecekler mağlûbiyetlerinin

وَمِنْ بَعْدُۜ وَيَوْمَئِذٍ يَفْرَحُ الْمُؤْمِنُونَ ﴿٤﴾ بِنَصْرِ
yardımıyla mü'minler sevinecektir o gün ve bundan sonra ve

اللّٰهِۜ يَنْصُرُ مَنْ يَشَٓاءُۜ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الرَّح۪يمُ ﴿٥﴾
çok merhametlidir dâima üstündür o ve diler o kimseye ki yardım eder Allah'ın

64- Hâlbuki bu dünya hayâtı, bir eğlence ve bir oyundan başka bir şey değildir. Şübhesiz âhiret yurdu ise, elbette asıl hayat odur. Keşke bilselerdi!

65- Bununla berâber, gemiye bindikleri zaman, dinde O'na *(karşı)* ihlaslı *(samîmî)* kimseler olarak Allah'a yalvarırlar. Fakat *(Allah)* onları karaya *(çıkararak)* kurtarınca, bir de bakarsın ki onlar *(yine O'na)* ortak koşuyorlar!

66- Tâ ki kendilerine verdiğimiz şeylere *(ni'metlere)* nankörlük etsinler ve zevke dalsınlar! Fakat *(onlar yaptıklarının âkıbetini)* ileride bilecekler!

67- Etraflarından insanlar kapılıp götürülürken *(kimisi öldürülüp, kimisi esîr edilirken)* şübhesiz bizim *(Mekke'yi)* emniyet içinde, dokunulmaz bir yer yaptığımızı görmediler mi? Hâlâ bâtıla inanıp, Allah'ın ni'metini inkâr mı ediyorlar?

68- Hâlbuki Allah'a bir yalanı iftirâ edenden veya kendisine geldiğinde hakkı yalanlayandan daha zâlim kim olabilir? Cehennemde kâfirlere bir yer mi yok?

69- Bizim uğrumuzda cihâd edenlere gelince, onları mutlakâ yollarımıza eriştireceğiz. Şübhesiz ki Allah, elbette iyilik edenlerle berâberdir.

30- RÛM SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 60 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Elif, Lâm, Mîm.

2, 3, 4, 5- **Rum**'lar *(Arab'ların bulunduğu bölgeye)* pek yakın bir yerde *(müşrik olan İranlılara)* mağlûb oldu; fakat onlar bu mağlûbiyetlerinden sonra, birkaç sene içinde *(üç ile dokuz yıl arasında, İranlılara)* gālib geleceklerdir. Önünde de sonunda da emir Allah'ındır; o gün mü'minler de Allah'ın yardımıyla sevinecektir. *(O,)* dilediğine yardım eder. Çünki O, Azîz *(kudreti herşeye üstün gelen)*dir, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

وَعْدَ اللّٰهِ لَا يُخْلِفُ اللّٰهُ وَعْدَهُ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ

insanların çoğu fakat va'dinden Allah caymaz Allah'ın va'didir

لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِنَ الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ

onlar ve dünya hayatından görünüşte olanı bilirler bilmezler

الْاٰخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ ﴿٧﴾ اَوَلَمْ يَتَفَكَّرُوا فِي اَنْفُسِهِمْ مَا

kendi nefislerinde hiç düşünmediler mi gâfil olanlar kendileridir âhiretten

خَلَقَ اللّٰهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا اِلَّا بِالْحَقِّ وَاَجَلٍ مُسَمًّى

belirli bir ecel ile ve hak ile ancak ikisi arasındadır ve o şeyleri ki yeri ve gökleri Allah yaratmadı

وَاِنَّ كَثِيرًا مِنَ النَّاسِ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ لَكَافِرُونَ ﴿٨﴾ اَوَلَمْ يَسِيرُوا فِي

ve dolaşmadılar mı gerçekten inkâr edenlerdir Rablerine kavuşmayı insanlardan çoğu şübhesiz ve

الْاَرْضِ فَيَنْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ

kendilerinden öncedir o kimselerin ki âkıbeti olmuş nasıl ki baksınlar yeryüzünde

كَانُوا اَشَدَّ مِنْهُمْ قُوَّةً وَاَثَارُوا الْاَرْضَ وَعَمَرُوهَا اَكْثَرَ

daha çok onu i'mâr etmişler ve yeryüzünü işlemişler ve kuvvetçe kendilerinden daha şiddetli idiler

مِمَّا عَمَرُوهَا وَجَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا كَانَ اللّٰهُ

Allah demek değildi mu'cizeler peygamberleri onlara getirmişti ve onu i'mâr ettiler o şeyden ki

لِيَظْلِمَهُمْ وَلٰكِنْ كَانُوا اَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٩﴾ ثُمَّ

sonra zulmediyorlar kendi nefislerine idiler fakat onlara zulmedecek

كَانَ عَاقِبَةَ الَّذِينَ اَسَاؤُا السُّوآٰى اَنْ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِ اللّٰهِ

Allah'ın âyetlerini yalanladılar diye çok kötü kötülük ettiler o kimselerin ki âkıbeti oldu

وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِؤُنَ ﴿١٠﴾ اَللّٰهُ يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ ثُمَّ

sonra onu iâde eder sonra yaratmaya başlar Allah alay ediyorlar onlarla idiler ve

اِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يُبْلِسُ الْمُجْرِمُونَ ﴿١٢﴾ وَلَمْ

ve günahkârlar susar kıyâmet kopar o gün ki ve döndürüleceksiniz ona

يَكُنْ لَهُمْ مِنْ شُرَكَائِهِمْ شُفَعٰٓؤُا وَكَانُوا بِشُرَكَائِهِمْ

ortaklarını oldular ve şefâat edenler ortaklarından kendilerine olmadı

كَافِرِينَ ﴿١٣﴾ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ يَوْمَئِذٍ يَتَفَرَّقُونَ ﴿١٤﴾ فَاَمَّا

işte ama ayrılırlar o gün kıyâmet kopar o gün ki ve inkâr edenler

الَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَهُمْ فِي رَوْضَةٍ يُحْبَرُونَ ﴿١٥﴾

sevindirilirler bir bahçede artık onlar sâlih ameller yaptılar ve îmân ettiler o kimseler ki

6- *(Bu zafer)* Allah'ın va'didir.

Allah, va'dinden dönmez; fakat insanların çoğu bilmezler.

7- *(Onlar)* dünya hayâtından *(yalnız)* görünüşte olanı bilirler;[1] çünki onlar, âhiretten gâfil olanların ta kendileridir.

8- *(Onlar)* Allah'ın, gökleri ve yeri ve ikisi arasında bulunanları, ancak hak ile *(yerli yerinde)* ve belirli bir ecel ile yarattığını, kendi nefislerinde hiç düşünmediler mi? Şübhesiz ki insanların çoğu, Rablerine kavuşmayı gerçekten inkâr eden kimselerdir.

9- *(Onlar)* yeryüzünde *(hiç)* dolaşmadılar mı ki, kendilerinden öncekilerin âkıbeti nasıl olmuştur, baksınlar!

(Onlar) kendilerinden kuvvetçe daha şiddetliydiler; hem yeryüzünü işlemişler ve onu bunların i'mârından daha çok i'mâr etmişlerdi; peygamberleri de onlara mu'cizeler getirmişti.

Demek Allah onlara zulmetmiyordu, fakat *(onlar, bu isyanlarıyla)* kendi nefislerine zulmediyorlardı.

10- Sonra, o kötülük edenlerin âkıbeti çok kötü oldu.

Çünki Allah'ın âyetlerini yalanladılar ve onlarla alay ediyorlardı.

11- Allah, *(ilk olarak mahlûkātı)* yaratmaya başlar; sonra onu *(o yaratmayı âhirette tekrar)* iâde eder; sonra ancak O'na döndürüleceksiniz.

12- Kıyâmetin kopacağı gün, günahkârlar *(ümidsizlik içinde)* susar.

13- Ve *(Allah'a koştukları)* ortaklarından kendilerine şefâat eden kimseler olmaz; ve *(o zaman onlar)* ortaklarını da inkâr eden kimseler olurlar.

14- Kıyâmet kopacağı gün, işte o gün *(mü'minlerle kâfirler)* birbirlerinden ayrılırlar.

15- Fakat îmân edip sâlih ameller işleyenlere gelince; artık onlar, bir bahçede *(Cennette)* sevindirilirler.

16- Fakat inkâr edip âyetlerimizi ve âhirete kavuşmayı yalanlayanlara gelince, işte onlar azâb içinde hazır bulundurulacak olan kimselerdir.

17- Öyle ise, akşama girdiğinizde ve sabaha girdiğinizde Allah'ı tesbîh edin *(akşam, yatsı ve sabah namazlarını kılın)*!

18- Hâlbuki göklerde ve yerde hamd, O'na mahsustur.

Akşama doğru ve öğlene girdiğiniz zaman da *(Allah'ı tesbîh edin!*

İkindi ve öğle namazını kılın)!

19- *(O,)* ölüden diriyi çıkarır; diriden de ölüyü çıkarır; ve yeryüzünü ölümünden sonra diriltir.

İşte *(siz de kabirlerinizden)* böyle çıkarılacaksınız.

20- O'nun *(kudretinin)* delillerinden biri de, sizi *(atanız Âdem'i)* bir topraktan yaratmış olmasıdır; sonra siz, *(yeryüzünde çoğalıp)* yayılan insanlar oluverdiniz.

21- O'nun delillerinden biri de, kendilerine *(meyledip)* ülfet edesiniz diye kendi *(cinsi)*-nizden size eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve bir şefkat kılmasıdır.

Şübhesiz ki bunda, düşünecek olan bir kavim için nice deliller vardır.

22- O'nun delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması ve lisanlarınızın ve renklerinizin muhtelif olmasıdır.

Muhakkak ki bunda, âlimler için kat'î deliller vardır.

23- O'nun delillerinden biri de, gece ve gündüzde, uyumanız ve O'nun fazlından *(rızkınızı)* aramanızdır.

Şübhesiz ki bunda, işitecek olan bir kavim için elbette deliller vardır.

24- Hem O'nun delillerinden biridir ki, size korku ve ümid içinde şimşeği gösteriyor ve gökten bir su indiriyor da onunla yeryüzünü ölümünden sonra diriltiyor.

Gerçekten bunda, akıl erdirecek olan bir kavim için kat'î deliller vardır.

وَ اَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا وَ كَذَّبُوا بِاٰيَاتِنَا وَ لِقَاۤئِ الْاٰخِرَةِ
âhirete | kavuşmayı | ve | âyetlerimizi | yalanladılar | ve | inkâr ettiler | o kimseler ki | ama | ve

فَاُولٰۤئِكَ فِي الْعَذَابِ مُحْضَرُونَ ﴿١٦﴾ فَسُبْحَانَ اللّٰهِ حِينَ تُمْسُونَ
akşama girersiniz | o zaman ki | Allah'ı | öyle ise tesbîh edin | hazır bulundurulacak kimselerdir | azâb içinde | artık işte onlar

وَ حِينَ تُصْبِحُونَ ﴿١٧﴾ وَ لَهُ الْحَمْدُ فِي السَّمٰوَاتِ وَ الْاَرْضِ وَ عَشِيًّا
akşam üzeri | ve | yerde | ve | göklerde | hamd | onadır | ve | sabaha girersiniz | o zaman ki | ve

وَ حِينَ تُظْهِرُونَ ﴿١٨﴾ يُخْرِجُ الْحَيَّ مِنَ الْمَيِّتِ وَ يُخْرِجُ الْمَيِّتَ
ölüyü | çıkarır | ve | ölüden | diriyi | çıkarır | öğlene girersiniz | o zaman ki | ve

مِنَ الْحَيِّ وَ يُحْيِ الْاَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَ كَذٰلِكَ تُخْرَجُونَ ﴿١٩﴾
çıkarılacaksınız | işte böyle | ve | ölümünden | sonra | yeryüzünü | diriltir | ve | diriden

وَ مِنْ اٰيَاتِهِ اَنْ خَلَقَكُمْ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ اِذَا اَنْتُمْ بَشَرٌ تَنْتَشِرُونَ
yayılıyorsunuz | bir beşersiniz ki | siz | birden | sonra | bir topraktan | sizi yaratması | delillerindendir | ve

﴿٢٠﴾ وَ مِنْ اٰيَاتِهِ اَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ اَنْفُسِكُمْ اَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا
ülfet etmeniz için | eşler | kendinizden | size | yaratması | delillerindendir | ve

اِلَيْهَا وَ جَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَ رَحْمَةً اِنَّ فِي ذٰلِكَ
bunda vardır | şübhesiz | bir şefkat | ve | bir sevgi | aranızda | kılmıştır | ve | kendilerine

لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٢١﴾ وَ مِنْ اٰيَاتِهِ خَلْقُ السَّمٰوَاتِ
göklerin | yaratılması | delillerindendir | ve | düşünecekler | bir kavim için ki | elbette deliller

وَ الْاَرْضِ وَ اخْتِلَافُ اَلْسِنَتِكُمْ وَ اَلْوَانِكُمْ اِنَّ فِي
şübhesiz | renklerinizin | ve | lisanlarınızın | muhtelif olması | ve | yerin | ve

ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِلْعَالِمِينَ ﴿٢٢﴾ وَ مِنْ اٰيَاتِهِ مَنَامُكُمْ بِالَّيْلِ
gecede | uyumanız | delillerindendir | ve | âlimler için | kat'î deliller | bunda vardır

وَ النَّهَارِ وَ ابْتِغَاۤؤُكُمْ مِنْ فَضْلِهِ اِنَّ فِي ذٰلِكَ
bunda vardır | şübhesiz | fazlından | aramanız | ve | gündüzde | ve

لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ﴿٢٣﴾ وَ مِنْ اٰيَاتِهِ يُرِيكُمُ الْبَرْقَ
şimşeği | size gösteriyor | delillerindendir | ve | işitecekler | bir kavim için ki | elbette deliller

خَوْفًا وَ طَمَعًا وَ يُنَزِّلُ مِنَ السَّمَاۤءِ مَاۤءً فَيُحْيِي بِهِ الْاَرْضَ
yeryüzünü | onunla | ve diriltiyor | bir su | gökten | indiriyor | ve | ümîd olarak | ve | korku olarak

بَعْدَ مَوْتِهَا اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٢٤﴾
akıl erdirecekler | bir kavim için ki | kat'î deliller | bunda vardır | şübhesiz | ölümünden | sonra

وَمِنْ اٰيَاتِهٖٓ اَنْ تَقُومَ السَّمَٓاءُ وَالْاَرْضُ بِاَمْرِهٖۜ ثُمَّ اِذَا دَعَاكُمْ

ve | delillerindendir | ayakta durması | göğün | ve | yerin | emriyle | sonra | o vakit ki | sizi çağırdı

دَعْوَةًۗ مِنَ الْاَرْضِۗ اِذَٓا اَنْتُمْ تَخْرُجُونَ ﴿٢٥﴾ وَلَهُ مَنْ فِي السَّمٰوَاتِ

bir da'vetle | yerden | hemen | siz | çıkacaksınız | ve | onundur | o kimseler ki | göklerdedir

وَالْاَرْضِۜ كُلٌّ لَهُ قَانِتُونَ ﴿٢٦﴾ وَهُوَ الَّذ۪ي يَبْدَؤُا الْخَلْقَ ثُمَّ

ve | yerde | hepsi | ona | itâatkârdırlar | ve | o | o zât ki | başlar | yaratmaya | sonra

يُع۪يدُهُ وَهُوَ اَهْوَنُ عَلَيْهِۜ وَلَهُ الْمَثَلُ الْاَعْلٰى فِي السَّمٰوَاتِ

onu iâde eder | ve | o | daha kolaydır | ona | ve | onundur | misâl | en yüce | göklerde

وَالْاَرْضِۚ وَهُوَ الْعَز۪يزُ الْحَك۪يمُ ﴿٢٧﴾ ضَرَبَ لَكُمْ مَثَلًا مِنْ

ve | yerde | ve | o | dâima üstündür | her işi hikmetlidir | misâl getirdi | size | bir misâl olarak

اَنْفُسِكُمْۜ هَلْ لَكُمْ مِنْ مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُكُمْ مِنْ

kendinizden | sizin için var mı | o şeylerden ki | sâhib oldu | sağ elleriniz

شُرَكَٓاءَ ف۪ي مَا رَزَقْنَاكُمْ فَاَنْتُمْ ف۪يهِ سَوَٓاءٌ تَخَافُونَهُمْ

ortaklardan | o şeylerde ki | sizi rızıklandırdık | artık siz | kendisinde | eşitsinizdir | onlardan korkarsınız

كَخ۪يفَتِكُمْ اَنْفُسَكُمْۜ كَذٰلِكَ نُفَصِّلُ الْاٰيَاتِ لِقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

korkmanız gibi | kendinizden | işte böyle | açıklıyoruz | âyetleri | bir kavim için ki | akıl erdirecekler

﴿٢٨﴾ بَلِ اتَّبَعَ الَّذ۪ينَ ظَلَمُٓوا اَهْوَٓاءَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍۚ فَمَنْ يَهْد۪ي

bil'akis | uydu | o kimseler ki | zulmettiler | nefsânî arzularına | olmadan | bir bilgi | artık kim | hidâyete erdirir

مَنْ اَضَلَّ اللّٰهُۜ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِر۪ينَ ﴿٢٩﴾ فَاَقِمْ وَجْهَكَ

o kimseyi ki | dalâlete attı | Allah | ve | onlar için yoktur | yardımcılardan | öyle ise doğrult | yüzünü

لِلدّ۪ينِ حَن۪يفًاۜ فِطْرَتَ اللّٰهِ الَّت۪ي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَاۜ

dîne | hakka yönelmiş olarak | fıtratına | Allah'ın | o şeye ki | yarattı | insanları | onun üzerine

لَا تَبْد۪يلَ لِخَلْقِ اللّٰهِۜ ذٰلِكَ الدّ۪ينُ الْقَيِّمُۙ وَلٰكِنَّ اَكْثَرَ النَّاسِ

değiştirme yoktur | yaratışında | Allah'ın | işte budur | din | doğru | fakat | çoğu | insanların

لَا يَعْلَمُونَۙ ﴿٣٠﴾ مُن۪يب۪ينَ اِلَيْهِ وَاتَّقُوهُ وَاَق۪يمُوا الصَّلٰوةَ

bilmezler | yönelen kimseler olarak | ona | ve | ondan sakının | ve | hakkıyla edâ edin | namazı

وَلَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِك۪ينَۙ ﴿٣١﴾ مِنَ الَّذ۪ينَ فَرَّقُوا د۪ينَهُمْ

ve | olmayın | müşriklerden | o kimselerden ki | ayırdılar | dinlerini

وَكَانُوا شِيَعًاۜ كُلُّ حِزْبٍ بِمَا لَدَيْهِمْ فَرِحُونَ ﴿٣٢﴾

ve | oldular | kısım kısım | her | tâife | o şeylerle ki | kendi yanlarındadır | sevinenlerdir

25- O'nun delillerinden biri de göğün ve yerin O'nun emriyle *(bu hâlinde)* durmasıdır. Sonra sizi yerden *(kabirlerinizden tekrar dirilmeniz için)* bir da'vetle çağırdığı zaman, siz hemen *(oradan)* çıkacaksınız.[1]

26- Çünki göklerde ve yerde kim varsa, O'nundur. Hepsi O'na itâatkârdırlar.

27- Hem O, *(ilk olarak mahlûkâtı)* yaratmaya başlayan, sonra onu *(o yaratmayı âhirette tekrar)* iâde edendir. Bu O'na daha kolaydır. Hem göklerde ve yerde en yüce sıfat O'nundur. Ve O, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

28- *(Allah, ortağı olmadığına dâir)* size kendinizden şöyle bir misâl getirdi: Sizin için, sâhibi bulunduğunuz kölelerden, sizi rızıklandırdığımız şeylerde artık siz *(hür olanlar)* kendisinde *(onların mülkiyetinde)* eşit *(haklara sâhib)* olduğunuz *(ve)* birbirinizden çekindiğiniz gibi onlardan *(o kölelerden de)* çekineceğiniz ortaklar var mı? İşte akıl erdirecek olan bir kavim için âyetleri böyle açıklıyoruz.

29- Hayır! Zulmedenler *(nefsânî)* arzularına bilgisizce uydu*(lar)*. Artık Allah'ın, *(kendi isyânı yüzünden)* dalâlete attığını kim hidâyete erdirebilir. Onlar için hiçbir yardımcı da yoktur.

30- *(Ey Resûlüm!)* Öyle ise hakka yönelmiş olarak yüzünü *(hak)* dîne doğrult! Allah'ın, insanları onun üzerine yarattığı *(İslâm)* fıtratına! *(Ki her çocuk, İslâm fıtratı üzere doğar.)* Allah'ın yaratışında değişme yoktur. İşte doğru din budur! Fakat insanların çoğu bilmezler.

31- *(Hepiniz)* O'na yönelen kimseler olarak, O'ndan sakının, namazı hakkıyla edâ edin ve müşriklerden olmayın!

32- O *(müşrik)* kimselerden ki, dinlerini parçalayıp kısım kısım oldular. *(Ve üstelik onlardan)* her tâife, kendi yanlarında olan *(din)* ile sevinen kimselerdir.

33- Hâlbuki insanlara bir zarar dokunduğu zaman, O'na yönelen kimseler olarak Rablerine yalvarırlar; sonra *(Rableri)* onlara katından bir rahmet tattırınca, bir de bakarsın ki, onlardan bir tâife Rablerine ortak koşuyorlar!

34- Tâ ki kendilerine verdiğimiz şeylere *(ni'metlere)* nankörlük etsinler! Şimdi zevk edin *(bakalım)*! Artık ileride bileceksiniz!

35- Yoksa onlara bir delil indirmişiz de, kendisiyle ortak koşmakta oldukları şeyi o mu söylüyor?

36- Hâlbuki insanlara bir rahmet *(ni'met)* tattırdığımız zaman, onunla sevinirler. Fakat ellerinin takdîm ettiği şeyler *(işlediği günahlar)* yüzünden başlarına bir kötülük isâbet etse, onlar hemen ümidsizliğe düşerler!

37- Görmediler mi ki şübhesiz Allah, rızkı dilediğine genişletiyor ve *(dilediğine de)* daraltıyor. Şübhe yok ki bunda, îmân edecek bir kavim için elbette ibretler vardır.

38- Öyle ise akrabâya, yoksula ve yolda kalmışa hakkını ver! Allah'ın rızâsını isteyenler için bu pek hayırlıdır. İşte onlar, gerçekten kurtuluşa erenlerdir.

39- İnsanların mallarında artış olsun diye verdiğiniz herhangi bir fâiz, Allah katında artmaz. Hâlbuki Allah'ın rızâsını isteyerek verdiğiniz herhangi bir zekâta gelince, işte onlar, *(sevablarını ve mallarını)* gerçekten kat kat artıranlardır.

40- Allah, sizi yaratan; sonra sizi rızıklandıran; sonra sizi öldürecek; sonra sizi *(tekrar)* diriltecek olandır. *(Allah'a)* koştuğunuz ortaklar içinde bunlardan herhangi birini yapabilecek var mı? O, *(onların)* ortak koşmakta oldukları şeylerden pek münezzeh ve pek yücedir.

41- İnsanların ellerinin kazandığı *(günahlar)* yüzünden, karada ve denizde fesad çıktı ki *(Allah)*, yaptıklarının bir kısmını*(n cezâsını)*, kendilerine *(dünyada)* tattırsın; tâ ki *(kötülüklerden)* dönsünler.

وَاِذَا مَسَّ النَّاسَ ضُرٌّ دَعَوْا رَبَّهُمْ مُنِيبِينَ اِلَيْهِ ثُمَّ اِذَا اَذَاقَهُمْ

onlara tattırdı | o vakit ki | sonra | ona | yönelen kimseler olarak | Rablerine | yalvardılar | bir zarar | insanlara | dokundu | o vakit ki | ve

مِنْهُ رَحْمَةً اِذَا فَرِيقٌ مِنْهُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿٣٣﴾ لِيَكْفُرُوا بِمَا

o şeylere ki | nankörlük etmeleri için | ortak koşuyorlar | Rablerine | onlardan | bir tâife | birden | bir rahmet | kendinden

اٰتَيْنَاهُمْ فَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿٣٤﴾ اَمْ اَنْزَلْنَا عَلَيْهِمْ سُلْطَانًا

bir delil | onlara | indirdik mi | yoksa | bileceksiniz | artık ileride | şimdi faydalanın | kendilerine verdik

فَهُوَ يَتَكَلَّمُ بِمَا كَانُوا بِهِ يُشْرِكُونَ ﴿٣٥﴾ وَاِذَا اَذَقْنَا النَّاسَ

insanlara | tattırdık | ne zaman ki | ve | ortak koşuyorlar | kendisiyle | idiler | o şeyi ki | söylüyor | ve o

رَحْمَةً فَرِحُوا بِهَا وَاِنْ تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ اَيْدِيهِمْ اِذَا هُمْ

hemen onlar | ellerinin | takdîm ettiği şeyler yüzünden | bir kötülük | kendilerine isâbet ederse | eğer | ve | onunla | sevindiler | bir rahmet

يَقْنَطُونَ ﴿٣٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ

diler | o kimseye ki | rızkı | genişletiyor | Allah | şübhesiz | ve görmediler mi ki | ümîdsizliğe düşerler

وَيَقْدِرُ اِنَّ فِي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣٧﴾ فَاٰتِ ذَا الْقُرْبٰى

yakınlık | sâhibine | öyle ise ver | îmân edecekler | bir kavim için ki | elbette ibretler | bunda vardır | şübhesiz | daraltıyor | ve

حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ ذٰلِكَ خَيْرٌ لِلَّذِينَ يُرِيدُونَ وَجْهَ

rızâsını | istiyorlar | o kimseler için ki | hayırlıdır | bu | yolda kalmışa | ve | yoksula | ve | hakkını

اللّٰهِ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿٣٨﴾ وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ رِبًا لِيَرْبُوَا فِي

artması için | bir fâizden | verdiniz | o şeyler ki | ve | kurtuluşa erenler | onlardır | işte onlar | ve | Allah'ın

اَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوا عِنْدَ اللّٰهِ وَمَا اٰتَيْتُمْ مِنْ زَكٰوةٍ تُرِيدُونَ وَجْهَ

rızâsını | istiyorsunuz | bir zekâttan | verdiniz | o şeyler ki | ve | Allahın | katında | bu durumda artmaz | insanların | mallarında

اللّٰهِ فَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُضْعِفُونَ ﴿٣٩﴾ اَللّٰهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ ثُمَّ رَزَقَكُمْ

sizi rızıklandırdı | sonra | sizi yarattı | o zâttır ki | Allah | kat kat artıranlar | onlardır | işte onlar | Allah'ın

ثُمَّ يُمِيتُكُمْ ثُمَّ يُحْيِيكُمْ هَلْ مِنْ شُرَكَائِكُمْ مَنْ

o kimse ki | ortak koştuklarınızdan | var mı | sizi diriltecek | sonra | sizi öldürecek | sonra

يَفْعَلُ مِنْ ذٰلِكُمْ مِنْ شَيْءٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالٰى عَمَّا يُشْرِكُونَ

ortak koşuyorlar | o şeylerden ki | pek yücedir | ve | o pek münezzehtir | bir şey | bunlardan | yapar

﴿٤٠﴾ ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ اَيْدِي النَّاسِ

insanların | elleri | kazandı | o şey yüzünden ki | denizde | ve | karada | fesad | çıktı

لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿٤١﴾

dönüyorlar | tâ ki onlar | yaptılar | o şeyin ki | bir kısmını | kendilerine tattırması için

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانْظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلُ
de ki | yürüyün | yeryüzünde | ve bakın | nasıl | olmuş | âkıbeti | o kimselerin ki | bundan öncedir

كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُشْرِكِينَ ﴿٤٢﴾ فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ الْقَيِّمِ مِنْ قَبْلِ
idi | onların çoğu | müşrik kimseler | o hâlde doğrult | yüzünü | dîne | dosdoğru | öncesinden

أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا مَرَدَّ لَهُ مِنَ اللَّهِ يَوْمَئِذٍ يَصَّدَّعُونَ ﴿٤٣﴾ مَنْ كَفَرَ
gelmesi | bir gün ki | geri çevrilmek yoktur | onun için | Allah'dan | o gün | ayrılırlar | kim | inkâr ederse

فَعَلَيْهِ كُفْرُهُ وَمَنْ عَمِلَ صَالِحًا فَلِأَنْفُسِهِمْ يَمْهَدُونَ ﴿٤٤﴾ لِيَجْزِيَ
artık kendi aleyhinedir | inkârı | ve | kim | yaparsa | sâlih bir amel | artık kendileri için | hazırlarlar | mükâfâtlandırması için

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْكَافِرِينَ
o kimseleri ki | îmân ettiler | ve | yaptılar | sâlih ameller | fazlından | şübhesiz o | sevmez | kâfirleri

﴿٤٥﴾ وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ يُرْسِلَ الرِّيَاحَ مُبَشِّرَاتٍ وَلِيُذِيقَكُمْ
ve | onun delillerindendir | göndermesi | rüzgârları | müjdeciler olarak | ve | size tattırması için

مِنْ رَحْمَتِهِ وَلِتَجْرِيَ الْفُلْكُ بِأَمْرِهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ
rahmetinden | ve | akıp gitmesi için | gemiler | emriyle | ve | aramanız için | fazlından | ve | tâ ki siz

تَشْكُرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ رُسُلًا إِلَى قَوْمِهِمْ
şükredersiniz | ve | and olsun gerçekten | gönderdik | senden önce | peygamberleri | kavimlerine

فَجَاءُوهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَانْتَقَمْنَا مِنَ الَّذِينَ أَجْرَمُوا وَكَانَ حَقًّا
ve onlara getirdiler | mu'cizeler | bunun üzerine intikam aldık | o kimselerden ki | günah işlediler | ve | oldu | hak

عَلَيْنَا نَصْرُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾ اللَّهُ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ فَتُثِيرُ سَحَابًا
üzerimize | yardım | mü'minlere | Allah | o zâttır ki | gönderir | rüzgârları | ki hareketе geçirir | bir bulutu

فَيَبْسُطُهُ فِي السَّمَاءِ كَيْفَ يَشَاءُ وَيَجْعَلُهُ كِسَفًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ
sonra onu yayar | gökte | nasıl | diler | ve | onu kılar | parça parça | derken görürsün | yağmuru ki | çıkar

مِنْ خِلَالِهِ فَإِذَا أَصَابَ بِهِ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ إِذَا هُمْ يَسْتَبْشِرُونَ
aralarından | artık o vakit ki | isâbet etti | onunla | o kimselere ki | diler | kullarından | hemen onlar | sevinirler

﴿٤٨﴾ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلِ أَنْ يُنَزَّلَ عَلَيْهِمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمُبْلِسِينَ
ve | şübhesiz | idiler | öncesinden | indirilmesi | üzerlerine | bundan önce | elbet ümidsizliğe düşmüş olanlar

﴿٤٩﴾ فَانْظُرْ إِلَى آثَارِ رَحْمَتِ اللَّهِ كَيْفَ يُحْيِي الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا
şimdi bak | eserlerine | rahmetinin | Allah'ın | nasıl | diriltiyor | yeryüzünü | sonra | ölümünden

إِنَّ ذَلِكَ لَمُحْيِي الْمَوْتَى وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٥٠﴾
şübhesiz | bu (zât) | elbette diriltícidir | ölüleri | ve | o | herşeye | hakkıyla gücü yetendir

42- *(Ey Resûlüm!)* De ki: Yeryüzünde dolaşın da, öncekilerin âkıbeti nasıl olmuş, bakın! Onların çoğu müşrik kimseler idi.

43- O hâlde Allah tarafından *(va'd olunduğunuz ve başkalarınca)* onun geri çevrilmesi mümkün olmayan bir günün gelmesinden önce, yüzünü o dosdoğru dîne doğrult; *(artık)* o gün *(insanlar Cennet ve Cehenneme)* kısım kısım ayrılırlar.

44- Kim inkâr ederse, o takdirde inkârı kendi aleyhinedir. Kim de sâlih bir amel işlerse, artık kendileri için *(Cennetteki yerlerini)* hazırlamış olurlar.

45- Tâ ki *(Allah)*, îmân edip sâlih ameller işleyenleri fazlından mükâfâtlandırsın. Şübhesiz ki O, kâfirleri sevmez.

46- O'nun delillerinden biri de, *(yağmurun önünde)* rüzgârları müjdeciler olarak göndermesidir. Bu sâyede size rahmetinden tattırsın, emriyle gemiler akıp gitsin ve fazlından *(rızkınızı)* arayasınız; tâ ki şükredesiniz.

47- Celâlim hakkı için, senden önce de nice peygamberleri kavimlerine gönderdik de onlara mu'cizeler getirdiler. *(Bir kısmı îmân etti, bir kısmı îmân etmedi.)* Bunun üzerine günah işleyenlerden intikam aldık. Mü'minlere yardım etmek ise, üzerimize hak oldu.

48- Allah, bulut*(lar)*ı hemen harekete geçiren rüzgârları gönderen; sonra onu *(o bulutları)* gökte dilediği gibi yayan ve onu parça parça edendir. Derken aralarından yağmurun çıktığını görürsün! Nihâyet onu kullarından dilediğine isâbet ettirince, onlar hemen sevinirler.

49- Hâlbuki *(onlar)*, üzerlerine *(yağmurun)* indirilmesinden önce *(ve)* bundan *(bu yağmur bulutlarının görünmesinden)* evvel elbette ümidsizliğe düşmüş kimselerdi.

50- Şimdi Allah'ın rahmetinin eserlerine bak! Yeryüzünü ölümünden sonra nasıl diriltiyor? Şübhesiz ki O, ölüleri elbette diriltícidir. Çünki O, herşeye hakkıyla gücü yetendir.

51- Celâlim hakkı için, eğer *(zararlı)* bir rüzgâr göndersek de onu *(o bitkileri)* sararmış *(solmuş)* görseler, bundan sonra elbette nankörlük etmeye başlarlar.

52- O hâlde, şübhesiz ki sen ölülere işittiremezsin; arkalarını dönen kimseler olarak yüz çevirirlerken, o sağırlara da da'veti*(ni)* işittiremezsin!

53- Ve sen, körlerin sapıklıklarından *(kendilerini çıkaran)* hidâyet vericisi değilsin! Çünki sen *(da'vetini)*, ancak âyetlerimize îmân edip de kendileri Müslüman olan kişilere işittirebilirsin.

54- Allah, sizi zayıf yaratan; sonra zayıflığın ardından *(size)* bir kuvvet veren; sonra kuvvetin ardından *(tekrar)* bir zayıflık ve bir ihtiyarlık verendir. *(O,)* dilediğini yaratır. Çünki O, Alîm *(kullarının her hâlini hakkıyla bilen)*dir, Kadîr *(her dilediğine gücü yeten)*dir.

55- Kıyâmet koptuğu gün günahkârlar, *(dünyada)* bir saatten başka kalmadıklarına yemîn eder. İşte *(haktan)* böyle çevriliyorlardı.

56- Kendilerine ilim ve îmân verilen kimseler ise: "Yemîn olsun ki *(siz)*, Allah'ın Kitâbı'nda *(va'd edilen)*, yeniden dirilme gününe kadar kaldınız. İşte bu, yeniden dirilme günüdür. Fakat siz bilmiyordunuz" der.

57- Artık o gün, zulmedenlere, ne ma'zeretleri fayda verir, ne de onlardan *(Allah'ı)* râzı etmeleri istenir.

58- Şânım hakkı için, bu Kur'ân'da insanlara her çeşit misâlden *(ve ma'nâdan)* getirdik. Ve muhakkak ki, onlara bir âyet de getirsen, o inkâr edenler elbette: "Siz ancak bâtıl şeyler uyduran kimselersiniz" diyeceklerdir.

59- İşte *(hakkın kıymetini)* bilmeyenlerin kalblerini *(küfürlerindeki inadları sebebiyle)* Allah böyle mühürler!

60- *(Ey Resûlüm!)* Artık sabret! Çünki Allah'ın va'di haktır. Öyle ise kat'î olarak îmân etmemiş olanlar, sakın seni gevşekliğe sevk etmesin!

وَلَئِنْ اَرْسَلْنَا رِيحًا فَرَاَوْهُ مُصْفَرًّا لَظَلُّوا مِنْ بَعْدِهِ يَكْفُرُونَ ٥١
ve / and olsun eğer / göndersek / bir rüzgâr / ki onu görseler / sararmış / elbette olurlar / bundan sonra / nankörlük ediyorlar

فَاِنَّكَ لَا تُسْمِعُ الْمَوْتٰى وَلَا تُسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَٓاءَ اِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ
ve şübhesiz sen / işittiremezsin / ölülere / ve / işittiremezsin / sağırlara / da'veti / o vakit ki / yüz çevirdiler / arkalarını dönenler olarak

٥٢ وَمَٓا اَنْتَ بِهَادِ الْعُمْيِ عَنْ ضَلَالَتِهِمْ اِنْ تُسْمِعُ اِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا
ve / sen değilsin / yol göstericisi / körlerin / sapıklıklarından / sen işittiremezsin / ancak o kimseye ki / îmân eder / âyetlerimize

فَهُمْ مُسْلِمُونَ ٥٣ اَللّٰهُ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ ضَعْفٍ ثُمَّ جَعَلَ مِنْ
artık onlar / müslümandırlar / Allah / o zâttır ki / sizi yarattı / bir zayıflıktan / sonra / kıldı

بَعْدِ ضَعْفٍ قُوَّةً ثُمَّ جَعَلَ مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ ضَعْفًا وَشَيْبَةً
ardından / zayıflığın / bir kuvvet / sonra / kıldı / ardından / kuvvetin / bir zayıflık / ve / bir ihtiyarlık

يَخْلُقُ مَا يَشَٓاءُ وَهُوَ الْعَلِيمُ الْقَدِيرُ ٥٤ وَيَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ
yaratır / o şeyi ki / diler / ve / o / herşeyi bilendir / çok güçlüdür / ve / o gün ki / kopar / kıyâmet

يُقْسِمُ الْمُجْرِمُونَ مَا لَبِثُوا غَيْرَ سَاعَةٍ كَذٰلِكَ كَانُوا
yemîn eder / günahkârlar / kalmadılar / başka / bir saatten / işte böyle / idiler

يُؤْفَكُونَ ٥٥ وَقَالَ الَّذِينَ اُوتُوا الْعِلْمَ وَالْاِيمَانَ لَقَدْ
çevriliyorlar / ve / dedi / o kimseler ki / kendilerine verildi / ilim / ve / îmân / and olsun gerçekten

لَبِثْتُمْ فِي كِتَابِ اللّٰهِ اِلٰى يَوْمِ الْبَعْثِ فَهٰذَا يَوْمُ الْبَعْثِ
kaldınız / kitabında / Allah'ın / gününe kadar / dirilme / işte bu / günüdür / dirilme

وَلٰكِنَّكُمْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ٥٦ فَيَوْمَئِذٍ لَا يَنْفَعُ الَّذِينَ
fakat siz / idiniz / bilmiyorsunuz / artık o gün / fayda vermez / o kimselere ki

ظَلَمُوا مَعْذِرَتُهُمْ وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ٥٧ وَلَقَدْ ضَرَبْنَا
zulmettiler / ma'zeretleri / ve / ne onlardan / râzı etmeleri istenir / ve / and olsun gerçekten / misâl getirdik

لِلنَّاسِ فِي هٰذَا الْقُرْاٰنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَلَئِنْ جِئْتَهُمْ
insanlara / içinde / bu / Kur'ân / hepsinden / misâlin / ve / and olsun eğer / onlara getirsen

بِاٰيَةٍ لَيَقُولَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوٓا اِنْ اَنْتُمْ اِلَّا مُبْطِلُونَ
bir âyet / mutlaka diyeceklerdir / o kimseler ki / o inkâr ettiler / siz değilsiniz / ancak / bâtıl ehli olanlar

٥٨ كَذٰلِكَ يَطْبَعُ اللّٰهُ عَلٰى قُلُوبِ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ٥٩
işte böyle / mühürler / Allah / kalblerini / o kimselerin ki / bilmiyorlar

فَاصْبِرْ اِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ وَلَا يَسْتَخِفَّنَّكَ الَّذِينَ لَا يُوقِنُونَ ٦٠
artık sabret / şübhesiz / va'di / Allah'ın / haktır / ve / sakın seni hafifliğe sevk etmesin / o kimseler ki / kat'î îmân etmiyorlar

سُورَةُ لُقْمٰنَ مَكِّيَّةٌ وَهِيَ اَرْبَعٌ وَثَلٰثُونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحٖيمِ
ismiyle · Allah'ın · Rahmân · Rahîm

الٓمٓ ۝١ تِلْكَ اٰيَاتُ الْكِتَابِ الْحَكٖيمِ ۝٢ هُدًى وَرَحْمَةً لِلْمُحْسِنٖينَ ۝٣
elif lâm mîm · bunlar · âyetleridir · kitabın · hikmetli · bir hidâyet · ve · bir rahmettir · iyilik edenler için

اَلَّذٖينَ يُقٖيمُونَ الصَّلٰوةَ وَيُؤْتُونَ الزَّكٰوةَ وَهُمْ بِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ ۝٤
onlar ki · hakkıyla edâ ederler · namazı · ve · verirler · zekâtı · ve · onlar · âhirete · onlar · kat'î îmân ediyorlar

اُولٰٓئِكَ عَلٰى هُدًى مِنْ رَبِّهِمْ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ۝٥ وَمِنَ النَّاسِ
işte onlar · üzeredir · bir hidâyet · Rablerinden · ve · işte onlar · onlardır · kurtuluşa erenler · ve · insanlardan vardır

مَنْ يَشْتَرٖي لَهْوَ الْحَدٖيثِ لِيُضِلَّ عَنْ سَبٖيلِ اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَيَتَّخِذَهَا
o kimse ki · satın alır · eğlencelisini · sözün · saptırmak için · yolundan · Allah · olmadan · bir bilgi · ve · onu edinir

هُزُوًا اُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ مُهٖينٌ ۝٦ وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِ اٰيَاتُنَا وَلّٰى
bir alay · işte onlar · onlar için vardır · bir azâb · aşağılayıcı · ve · o vakit ki · okunur · kendisine · âyetlerimiz · yüz çevirdi

مُسْتَكْبِرًا كَاَنْ لَمْ يَسْمَعْهَا كَاَنَّ فٖي اُذُنَيْهِ وَقْرًا فَبَشِّرْهُ
kibirli bir kimse olarak · sanki · onları işitmemiş · sanki · iki kulağında varmış · bir ağırlık · işte onu müjdele

بِعَذَابٍ اَلٖيمٍ ۝٧ اِنَّ الَّذٖينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ جَنَّاتُ النَّعٖيمِ
bir azâb ile · elemli · şüphesiz · o kimseler ki · îmân ettiler · ve · yaptılar · sâlih ameller · onlar için vardır · Cennetleri · Naîm

۝٨ خَالِدٖينَ فٖيهَا وَعْدَ اللّٰهِ حَقًّا وَهُوَ الْعَزٖيزُ الْحَكٖيمُ ۝٩
ebedî kalıcıdırlar · orada · va'didir · Allah'ın · hak olan · ve · o · dâima üstündür · her işi hikmetlidir

خَلَقَ السَّمٰوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا وَاَلْقٰى فِي الْاَرْضِ رَوَاسِيَ اَنْ
yarattı · gökleri · olmadan · bir direk · onu görüyorsunuz · ve · bıraktı · yeryüzünde · sâbit dağlar · diye

تَمٖيدَ بِكُمْ وَبَثَّ فٖيهَا مِنْ كُلِّ دَابَّةٍ وَاَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَاَنْبَتْنَا
sizi sarsar · ve · yaydı · orada · hepsinden · hareketli canlının · ve · indirdik · gökten · bir su · ki bitirdik

فٖيهَا مِنْ كُلِّ زَوْجٍ كَرٖيمٍ ۝١٠ هٰذَا خَلْقُ اللّٰهِ فَاَرُونٖي مَاذَا خَلَقَ
orada · herbirinden · çiftin · güzel · bu · yaratığıdır · Allahın · şimdi gösterin bana · neyi · yaratmış

الَّذٖينَ مِنْ دُونِهٖ بَلِ الظَّالِمُونَ فٖي ضَلَالٍ مُبٖينٍ ۝١١
o kimseler ki · ondan başkadır · bil'akis · zâlimler · içindedir · bir dalâlet · apaçık

31- LOKMÂN (AS) SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 34 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحٖيمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Elif, Lâm, Mîm.

2- Bunlar, hikmetli Kitâb'ın *(Kur'ân'ın)* âyetleridir.

3- *(Her âyet)* iyilik edenler için bir hidâyet ve bir rahmettir.

4- Onlar ki, namazı hakkıyla edâ ederler ve zekâtı verirler; onlar, âhirete de gerçekten kat'î olarak îmân edenlerdir.

5- İşte onlar, Rablerinden bir hidâyet üzeredirler ve yine onlar, gerçekten kurtuluşa erenlerdir.

6- İnsanlardan öylesi de vardır ki, Allah yolundan saptırmak ve onu bir eğlence edinmek için, bilgisizce *(âkıbetini düşünmeden)* o boş sözleri satın alır *(onlara rağbet eder)*. İşte onlar için *(pek)* aşağılayıcı bir azab vardır.

7- Kendisine âyetlerimiz okunduğu zaman da, sanki onları işitmemiş, sanki kulaklarında bir ağırlık varmış gibi kibirli bir kimse olarak yüz çevirir. İşte onu *(pek)* elemli bir azâb ile müjdele!

8- Muhakkak ki îmân edip sâlih ameller işleyenler var ya, onlar için Naîm Cennetleri vardır.

9- Orada ebedî olarak kalıcıdırlar. *(Bu,)* Allah'ın hak bir va'didir. Çünki O, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

10- Kendisini görmekte olduğunuz o gökleri, bir direk olmaksızın *(O)* yarattı; sizi sarsar diye de yeryüzünde sâbit dağlar koydu ve orada hareket eden her çeşit canlıyı yaydı. Hem gökten bir su indirdik de, orada her cins güzel bitkiden yetiştirdik.

11- *(İşte)* bu*(nlar)* Allah'ın yarattığıdır; şimdi gösterin bana, O'ndan başkaları ne yaratmış? Hayır! O zâlimler apaçık bir dalâlet içindedirler!

12- And olsun ki, **Lokmân**'a: "Allah'a şükret!" diye hikmet verdik. Ve kim şükrederse, artık ancak kendisi için şükretmiş olur. Kim de nankörlük ederse, hiç şübhesiz ki Allah, Ganî *(hiçkimsenin şükrüne muhtaç olmayan)*dır, Hamîd *(hamd edilmeye yegâne lâyık olan)*dır.

13- Ve bir zaman Lokmân oğluna, kendisi ona nasîhat ederken şöyle demişti: "Ey oğulcuğum! Allah'a şirk koşma! Muhakkak ki şirk, gerçekten *(pek)* büyük bir zulümdür!"(1)

14- İnsana, ana-babasını *(gözetip, onlara iyilik etmesini)* de tavsiye ettik. Anası onu, zayıflık üstüne zayıflık çekerek *(karnında)* taşımıştı. *(Sütten)* ayrılması da iki sene içinde olur. *(Bu yüzden:)* "Bana şükret! Ana-babana da!" *(diye tavsiye ettik)*. Dönüş ancak banadır.

15- Bununla berâber eğer *(ana-baban)*, hakkında bir bilgi sâhibi olmadığın şeyi bana ortak koşman için seni zorlarlarsa, o takdirde onlara itâat etme; ama onlara dünyada iyilikle sâhib çık! Ve bana yönelenlerin yoluna uy! Sonra dönüşünüz ancak banadır; o zaman size yapmakta olduklarınızı haber vereceğim.

16- *(Lokmân, nasîhatlerine devâm ederek şöyle dedi:)* "Ey oğulcuğum! Gerçekten o *(yaptığın iş)*, bir hardal dânesi ağırlığında bile olsa, öyle ki *(bu)* bir kaya içinde veya göklerde ya da yerin dibinde olsa, Allah onu *(âhirette önüne)* getirir! Şübhesiz ki Allah, Latîf *(herşeyi incelikleriyle bilen)*dir, Habîr *(onların hepsinden haberdâr olan)*dır."

17- "Ey oğulcuğum! Namazı dosdoğru kıl; ve iyiliği emret, kötülükten de men' et ve başına gelene sabret! Şübhesiz ki bu, azmedilecek işlerdendir."

18- "Hem insanlara karşı *(kibirlenerek)* yüzünü yan çevirme ve yeryüzünde böbürlenerek yürüme! Çünki Allah, kendini beğenip çokça övünen kimselerin hiçbirini sevmez."

19- "O hâlde yürüyüşünde mu'tedil ol; sesini de alçalt! Çünki seslerin en çirkini, elbette eşeklerin sesidir!"

وَلَقَدْ اٰتَيْنَا لُقْمٰنَ الْحِكْمَةَ اَنِ اشْكُرْ لِلّٰهِ وَمَنْ يَشْكُرْ

and olsun gerçekten / verdik / Lokmâna / hikmet / diye / şükret / Allah'a / ve / kim / şükrederse

فَاِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِه۪ۚ وَمَنْ كَفَرَ فَاِنَّ اللّٰهَ غَنِيٌّ حَم۪يدٌ

artık ancak / şükreder / kendisi için / ve / kim / nankörlük ederse / hiç şübhesiz / Allah / çok zengindir / hamde çok layıktır

(١٢) وَاِذْ قَالَ لُقْمٰنُ لِابْنِه۪ وَهُوَ يَعِظُهُ يَا بُنَيَّ لَا تُشْرِكْ بِاللّٰهِ

ve / bir vakit / demişti / Lokmân / oğluna / kendisi iken / ona nasîhat eder / ey / oğulcuğum / şirk koşma / Allah'a

اِنَّ الشِّرْكَ لَظُلْمٌ عَظ۪يمٌ (١٣) وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِۚ حَمَلَتْهُ

şübhesiz / şirk / bir zulümdür / büyük / ve / tavsiye ettik / insana / ana babasını / onu taşımıştı

اُمُّهُ وَهْنًا عَلٰى وَهْنٍ وَفِصَالُهُ ف۪ي عَامَيْنِ اَنِ اشْكُرْ ل۪ي وَلِوَالِدَيْكَ

anası / zayıflıkla / zayıflık üstüne / ve / ayrılması / içindedir / iki sene / diye / şükret / ve bana / anababana

اِلَيَّ الْمَص۪يرُ (١٤) وَاِنْ جَاهَدَاكَ عَلٰٓى اَنْ تُشْرِكَ ب۪ي مَا لَيْسَ لَكَ بِه۪

banadır / dönüş / ve / eğer / seni ikisi zorlarsa / üzerine / ortak koşman / bana / o şeyi ki / yoktur / senin için / hakkında

عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبْهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا وَاتَّبِعْ سَب۪يلَ

bir bilgi / o takdirde ikisine itâat etme / ve / onlara sâhib çık / dünyada / iyilikle / ve / uy / yoluna

مَنْ اَنَابَ اِلَيَّۚ ثُمَّ اِلَيَّ مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

o kimsenin ki / yöneldi / bana / sonra / banadır / dönüşünüz / ve size haber vereceğim / o şeyleri ki / idiniz / yapıyorsunuz

(١٥) يَا بُنَيَّ اِنَّهَا اِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ ف۪ي

ey / oğulcuğum / gerçekten o / eğer / olursa / ağırlığında / bir dâne / bir hardaldan / öyle ki olur

صَخْرَةٍ اَوْ فِي السَّمٰوَاتِ اَوْ فِي الْاَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللّٰهُ اِنَّ اللّٰهَ

bir kaya içinde / veya / göklerde / veya / yerin dibinde / getirir / onu / Allah / şübhesiz / Allah

لَط۪يفٌ خَب۪يرٌ (١٦) يَا بُنَيَّ اَقِمِ الصَّلٰوةَ وَاْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ

inceliklere vâkıftır / her şeyden haberdardır / ey / oğulcuğum / dosdoğru kıl / namazı / ve / emret / iyiliği / ve / men' et

الْمُنْكَرِ وَاصْبِرْ عَلٰى مَٓا اَصَابَكَ اِنَّ ذٰلِكَ مِنْ عَزْمِ الْاُمُورِ (١٧)

kötülükten / ve / sabret / o şeye ki / sana isâbet etti / şübhesiz / bu / azmedilenindendir / işlerin

وَلَا تُصَعِّرْ خَدَّكَ لِلنَّاسِ وَلَا تَمْشِ فِي الْاَرْضِ مَرَحًا اِنَّ اللّٰهَ

ve / yan çevirme / yüzünü / insanlara karşı / ve / yürüme / yeryüzünde / böbürlenerek / şübhesiz / Allah

لَا يُحِبُّ كُلَّ مُخْتَالٍ فَخُورٍ (١٨) وَاقْصِدْ ف۪ي مَشْيِكَ وَاغْضُضْ

sevmez / her / kendini beğeneni / çokça övüneni / ve / mu'tedil ol / yürüyüşünde / ve / alçalt

مِنْ صَوْتِكَ اِنَّ اَنْكَرَ الْاَصْوَاتِ لَصَوْتُ الْحَم۪يرِ (١٩)

sesinden / şübhesiz / en çirkini / seslerin / elbette sesidir / eşeklerin

اَلَمْ تَرَوْا اَنَّ اللّٰهَ سَخَّرَ لَكُمْ مَا فِي السَّمٰوَاتِ وَمَا فِي الْاَرْضِ
yerdedir | o şey-leri ki | ve | göklerdedir | o şey-leri ki | size | boyun eğdirdi | Allah | şüb-hesiz | görmediniz mi

وَاَسْبَغَ عَلَيْكُمْ نِعَمَهُ ظَاهِرَةً وَبَاطِنَةً وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يُجَادِلُ فِي
hak-kında | mücâde-le eder | o kim-se ki | insanlar-dan vardır | ve | gizli-ce | ve | açık-ca | ni'met-lerini | size | bol bol verdi | ve

اللّٰهِ بِغَيْرِ عِلْمٍ وَلَا هُدًى وَلَا كِتَابٍ مُنِيرٍ ﴿٢٠﴾ وَاِذَا قِيلَ لَهُمُ
onlara | denil-di | o va-kit ki | ve | aydın-latıcı | ne bir kitab | ve | ne bir rehber | ve | bir bilgi | olma-dan | Allah

اتَّبِعُوا مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ قَالُوا بَلْ نَتَّبِعُ مَا وَجَدْنَا عَلَيْهِ اٰبَاءَنَا اَوَلَوْ كَانَ
eğer idiyse de mi | ataları-mızı | üze-rinde | bul-duk | o şe-ye ki | tâbi' oluruz | bil'a-kis | dedi-ler | Allah | indir-di | o şe-ye ki | tâbi' olun

الشَّيْطَانُ يَدْعُوهُمْ اِلٰى عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٢١﴾ وَمَنْ يُسْلِمْ وَجْهَهُ اِلَى
yüzünü | teslîm ederse | kim | ve | alevli ate-şin | azâbına | onları çağırıyor | şeytan

اللّٰهِ وَهُوَ مُحْسِنٌ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقٰى وَاِلَى
ve | en sağ-lam | kulpa | tutunmuş-tur | artık ger-çekten | iyi bir kimse | o iken | Allah'a

اللّٰهِ عَاقِبَةُ الْاُمُورِ ﴿٢٢﴾ وَمَنْ كَفَرَ فَلَا يَحْزُنْكَ كُفْرُهُ
inkârı | artık seni üzmesin | inkâr ederse | kim | ve | işlerin | âkıbeti | Alla-hadır

اِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ فَنُنَبِّئُهُمْ بِمَا عَمِلُوا اِنَّ اللّٰهَ عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ
sînelerin | içinde olanı | hakkıyla bilendir | Allah | şüb-hesiz | yaptı-lar | o şey-leri ki | ki onlara haber veririz | dönüşleri | bize-dir

﴿٢٣﴾ نُمَتِّعُهُمْ قَلِيلًا ثُمَّ نَضْطَرُّهُمْ اِلٰى عَذَابٍ غَلِيظٍ ﴿٢٤﴾
şiddetli | bir azâba | onları mecbur kılarız | sonra | biraz | onları fayda-landırırız

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَنْ خَلَقَ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ لَيَقُولُنَّ
mutlakâ diye-ceklerdir | yeri | ve | gökleri | yarattı | kim | onlara sor-san | and ol-sun eğer | ve

اللّٰهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٢٥﴾ لِلّٰهِ مَا فِي السَّمٰوَاتِ
göklerdedir | o şey-ler ki | Allah'ın-dır | bilmezler | onların çoğu | bil'a-kis | Alla-hadır | hamd | de ki | Allah

وَالْاَرْضِ اِنَّ اللّٰهَ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ ﴿٢٦﴾ وَلَوْ اَنَّ مَا فِي الْاَرْضِ
yeryü-zündedir | o şey-ler ki | şüb-hesiz | e-ğer | ve | hamde çok layık | çok zengin | odur | Allah | şüb-hesiz | yerde | ve

مِنْ شَجَرَةٍ اَقْلَامٌ وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ اَبْحُرٍ مَا
deniz | yedi | ondan sonra | ona yar-dım eder | deniz ki | ve | kalemler (olsa) | ağaçlardan

نَفِدَتْ كَلِمَاتُ اللّٰهِ اِنَّ اللّٰهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴿٢٧﴾ مَا خَلْقُكُمْ
sizin yaratılma-nız değildir | her işi hik-metlidir | dâima üstündür | Allah | şüb-hesiz | Allah'ın | kelime-leri | tüken-mez

وَلَا بَعْثُكُمْ اِلَّا كَنَفْسٍ وَاحِدَةٍ اِنَّ اللّٰهَ سَمِيعٌ بَصِيرٌ ﴿٢٨﴾
herşeyi görendir | hakkıyla işitendir | Allah | şüb-hesiz | tek | bir nefis gibidir | an-cak | diriltilmeniz değildir | ve

20- Şübhesiz ki Allah'ın, göklerde ne var, yerde ne varsa sizin hizmetinize verdiğini, hem açık ve gizli olarak ni'metlerini size bol bol verdiğini görmediniz mi? Buna rağmen insanlardan bazısı *(kendisi için)*, ne bir bilgi, ne *(hak yolu gösteren)* bir rehber, ne de aydınlatıcı bir kitab olmadığı hâlde Allah hakkında mücâdele eder.

21- Ve onlara: "Allah'ın indirdiğine tâbi' olun!" denildiği zaman: "Hayır! *(Biz)* atalarımızı üzerinde bulduğumuz şeye tâbi' oluruz!" derler. Ya şeytan, onları o alevli ateşin azâbına çağırıyor idiyse! *(Yine de onlara mı tâbi' olacaklar?)*

22- Hâlbuki kim, iyi bir kimse olarak kendini Allah'a teslîm ederse, o takdirde muhakkak ki en sağlam kulpa tutunmuştur. *(Bütün)* işlerin âkıbeti ise, Allah'a *(varacak)*tır.

23- *(Habîbim, yâ Muhammed!)* Kim de inkâr ederse, artık onun inkârı seni üzmesin! Onların dönüşü ancak bizedir; o zaman *(biz de)* yaptıklarını onlara bildireceğiz. Şübhesiz ki Allah, sînelerde olanı hakkıyla bilendir.

24- *(Biz)* onları azıcık *(bir müddet dünyada)* faydalandırırız; sonra onları ağır bir azâba *(girmeye)* mecbur kılarız.

25- And olsun ki, eğer onlara: "Gökleri ve yeri kim yarattı?" diye sorsan, mutlakā: "Allah!" diyeceklerdir. De ki: "Hamd, Allah'a mahsusdur." Fakat onların çoğu bilmezler.

26- Göklerde ve yerde ne varsa, Allah'ındır. Şübhe yok ki Ganî *(onların hiçbirine muhtaç olmayan)*, Hamîd *(hamd edilmeye gerçek lâyık olan)* ancak Allah'dır.

27- Eğer gerçekten yeryüzündeki ağaçlar kalem olsa, deniz de *(mürekkeb olup)* arkasından yedi deniz daha ona yardım etse, Allah'ın kelimeleri *(yazılmakla)* tükenmez![1] Muhakkak ki Allah, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

28- Sizin *(yoktan)* yaratılmanız da *(öldükten sonra)* diriltilmeniz de, ancak tek bir kişi*(nin yaratılış ve diriltilişi)* gibi *(O'na kolay)*dır. Şübhesiz ki Allah, Semî' *(hakkıyla işiten)*dir, Basîr *(herşeyi gören)*dir.

29- Görmedin mi, şübhesiz Allah, geceyi gündüze katıyor; gündüzü de geceye katıyor; güneşi ve ayı *(emrine)* boyun eğdirmiştir.

Herbiri belirli bir vakte *(kıyâmete)* kadar akıp gider. Muhakkak ki Allah, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır.

30- Böyledir! Çünki Allah, O hak olandır; *(onların)* O'ndan başka *(kendisine)* yalvarmakta oldukları şeyler ise gerçekten bâtıldır. Şübhesiz ki Aliyy *(pek yüce olan)*, Kebîr *(pek büyük olan)* ancak Allah'dır.

31- Görmedin mi ki, size delillerinden göstermek için, gerçekten gemiler Allah'ın ni'metiyle denizde akıp gider.

Muhakkak ki bunda, çok sabreden, çok şükreden herkes için nice deliller vardır.

32- Hâlbuki onları *(dağlar büyüklüğünde)* gölgelikler gibi dalgalar kapladığı zaman, dinde O'na *(karşı)* ihlâslı *(samîmî)* kimseler olarak Allah'a yalvarırlar.

Artık onları karaya *(çıkararak)* kurtarınca, bunun üzerine içlerinden bir kısmı *(îman ve ihlâs üzere kalarak)* orta yolu tutan bir kimse olur.

Zâten âyetlerimizi ancak çok nankör olan herbir hâin bilerek inkâr eder.

33- Ey insanlar! Rabbinizden sakının ve öyle bir günden korkun ki, *(o gün)* ne baba çocuğuna *(onun nâmına birşey)* öder, ne de çocuk babasına *(onun nâmına)* bir şey ödeyicidir. Şübhe yok ki Allah'ın va'di haktır; öyle ise sakın dünya hayâtı sizi aldatmasın! Ve sakın o çok aldatıcı *(şeytan)* sizi *(bir taraftan günâha sevk ederek)* Allah*('ın affına güvendirmek)* ile şaşırtmasın!

34- Şübhesiz Allah ki, kıyâmet *(vakti)* hakkındaki bilgi ancak O'nun katındadır.

Ve yağmuru *(O)* indirir. Rahimlerde olanı da *(O)* bilir. Ve hiçkimse yarın *(amel cihetiyle)* ne kazanacağını bilemez. Hem hiçkimse hangi yerde öleceğini bilemez.

Şübhesiz ki Allah, Alîm *(sizin bilmediğiniz herşeyi bilen)*dir, Habîr *(herşeyden haberdâr olan)*dır.(1)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللّٰهَ يُولِجُ الَّيْلَ فِي النَّهَارِ وَيُولِجُ النَّهَارَ فِي الَّيْلِ وَسَخَّرَ
görmedin mi / şübhesiz / Allah / katıyor / geceyi / gündüze / ve / katıyor / gündüzü / geceye / ve / boyun eğdirdi

الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي إِلٰى أَجَلٍ مُسَمًّى وَأَنَّ اللّٰهَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ
güneşi / ve / ayı / herbiri / akıp gider / kadar / bir vakte / belirli / ve / şübhesiz / Allah / o şeylere ki / yapıyorsunuz / haberdardır

﴿٢٩﴾ ذٰلِكَ بِأَنَّ اللّٰهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الْبَاطِلُ وَأَنَّ
işte bu / çünki şübhesiz / Allah / odur / hak olan / ve / şübhesiz / o şeyler ki / yalvarıyorlar / ondan başka / bâtıldır / ve / şübhesiz

اللّٰهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ ﴿٣٠﴾ أَلَمْ تَرَ أَنَّ الْفُلْكَ تَجْرِي فِي الْبَحْرِ بِنِعْمَتِ
Allah / odur / pek yüce olan / pek büyük olan / görmedin mi / şübhesiz / gemiler / akıp gider / denizde / ni'metiyle

اللّٰهِ لِيُرِيَكُمْ مِنْ آيَاتِهِ إِنَّ فِي ذٰلِكَ لَآيَاتٍ لِكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ
Allahın / size göstermesi için / delillerinden / şübhesiz / bunda / deliller vardır / herkes için / çok sabreden / çok şükreden

﴿٣١﴾ وَإِذَا غَشِيَهُمْ مَوْجٌ كَالظُّلَلِ دَعَوُا اللّٰهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ
ve / o vakit ki / onları kapladı / bir dalga / gölgelikler gibi / yalvardılar / Allaha / ihlâslı kimseler olarak / ona / dînde

فَلَمَّا نَجّٰيهُمْ إِلَى الْبَرِّ فَمِنْهُمْ مُقْتَصِدٌ وَمَا يَجْحَدُ بِآيَاتِنَا إِلَّا
ne zaman ki / onları kurtardı / karaya / artık içlerinden vardır / orta yolu tutan / ve / bilerek inkâr etmez / âyetlerimizi / ancak

كُلُّ خَتَّارٍ كَفُورٍ ﴿٣٢﴾ يَا أَيُّهَا النَّاسُ اتَّقُوا رَبَّكُمْ وَاخْشَوْا يَوْمًا
her / gaddâr / çok nankör / ey / insanlar / sakının / Rabbinizden / ve / korkun / bir günden ki

لَا يَجْزِي وَالِدٌ عَنْ وَلَدِهِ وَلَا مَوْلُودٌ هُوَ جَازٍ عَنْ وَالِدِهِ شَيْئًا
(o gün) ödemez / bir baba / çocuğundan / ve / ne bir çocuk / o / ödeyicidir / babasından / bir şey

إِنَّ وَعْدَ اللّٰهِ حَقٌّ فَلَا تَغُرَّنَّكُمُ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَا وَلَا
şübhesiz / va'di / Allah'ın / haktır / öyle ise sakın sizi aldatmasın / hayatı / dünya / ve

يَغُرَّنَّكُمْ بِاللّٰهِ الْغَرُورُ ﴿٣٣﴾ إِنَّ اللّٰهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ
sakın sizi aldatmasın / Allah ile / o çok aldatıcı / şübhesiz / Allah / onun katındadır / bilgisi / o saatin / ve / indirir

الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ غَدًا
yağmuru / ve / bilir / o şeyleri ki / rahimlerdedir / ve / bilemez / bir kimse / neyi / kazanacak / yarın

وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللّٰهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ﴿٣٤﴾
ve / bilemez / bir kimse / hangi / yerde / ölecek / şübhesiz / Allah / herşeyi bilendir / her şeyden haberdardır

سُورَةُ السَّجْدَةِ مَكِّيَّةٌ
وَهِيَ ثَلٰثُونَ اٰيَةً

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحٖيمِ
ismiyle / Allah'ın / Rahmân / Rahîm

الٓمٓ ﴿١﴾ تَنْزٖيلُ الْكِتَابِ لَا رَيْبَ فٖيهِ مِنْ رَبِّ الْعَالَمٖينَ ﴿٢﴾ اَمْ يَقُولُونَ
elif lâm mîm / indirilmesi / kitabın ki / şübhe yoktur / onda / Rabbindendir / âlemlerin / yoksa / diyorlar mı

افْتَرٰيهُ بَلْ هُوَ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ لِتُنْذِرَ قَوْمًا مَا اَتٰيهُمْ مِنْ نَذٖيرٍ
onu uydurdu / bil'akis / o / haktır / Rabbinden / korkutman için / bir kavmi ki / kendilerine gelmemiş / bir korkutucu

مِنْ قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَهْتَدُونَ ﴿٣﴾ اَللّٰهُ الَّذٖى خَلَقَ السَّمٰوَاتِ
senden önce / tâ ki onlar / hidâyete ererler / Allah / o zâttır ki / yarattı / gökleri

وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا فٖى سِتَّةِ اَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوٰى عَلَى الْعَرْشِ
ve / yeri / ve / o şeyleri ki / ikisi arasındadır / içinde / altı / gün / sonra / hükmetti / Arş'a

مَا لَكُمْ مِنْ دُونِهٖ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا شَفٖيعٍ اَفَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿٤﴾
sizin için yoktur / ondan başka / bir dost / ve / ne bir şefâatçı / hiç ibret almaz mısınız

يُدَبِّرُ الْاَمْرَ مِنَ السَّمَاۤءِ اِلَى الْاَرْضِ ثُمَّ يَعْرُجُ اِلَيْهِ فٖى يَوْمٍ
tedbîr eder / işi / gökten / yere / sonra / yükselir / ona / bir günde ki

كَانَ مِقْدَارُهُ اَلْفَ سَنَةٍ مِمَّا تَعُدُّونَ ﴿٥﴾ ذٰلِكَ عَالِمُ الْغَيْبِ
oldu / mikdârı / bin / yıl / o şeyden ki / sayıyorsunuz / işte bu (zât) / bilendir / görünmeyeni

وَالشَّهَادَةِ الْعَزٖيزُ الرَّحٖيمُ ﴿٦﴾ اَلَّذٖى اَحْسَنَ كُلَّ شَيْءٍ خَلَقَهُ
ve / görüneni / dâima üstündür / çok merhametlidir / o ki / güzel yaptı / her / şeyi ki / onu yarattı

وَبَدَاَ خَلْقَ الْاِنْسَانِ مِنْ طٖينٍ ﴿٧﴾ ثُمَّ جَعَلَ نَسْلَهُ مِنْ
ve / başladı / yaratmaya / insanı / çamurdan / sonra / kıldı / onun neslini

سُلَالَةٍ مِنْ مَاۤءٍ مَهٖينٍ ﴿٨﴾ ثُمَّ سَوّٰيهُ وَنَفَخَ فٖيهِ مِنْ رُوحِهٖ
bir hulâsadan ki / bir sudandır / hakir / sonra / onu düzeltti / ve / üfledi / içine / kendi rûhundan

وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْاَبْصَارَ وَالْاَفْـِٔدَةَ قَلٖيلًا مَا
ve / kıldı / sizin için / kulaklar / ve / gözler / ve / kalbler / ne kadar az

تَشْكُرُونَ ﴿٩﴾ وَقَالُوا ءَاِذَا ضَلَلْنَا فِى الْاَرْضِ ءَاِنَّا لَفٖى خَلْقٍ
şükrediyorsunuz / ve / dediler / o zaman mı ki / kaybolduk / içinde / yerin / şübhesiz biz mi / elbet içinde / bir yaratılış

جَدٖيدٍ بَلْ هُمْ بِلِقَاۤءِ رَبِّهِمْ كَافِرُونَ ﴿١٠﴾ قُلْ يَتَوَفّٰيكُمْ مَلَكُ
yeni / bil'akis / onlar / kavuşmayı / Rablerine / inkâr edenlerdir / de ki / canınızı alacak / meleği

الْمَوْتِ الَّذٖى وُكِّلَ بِكُمْ ثُمَّ اِلٰى رَبِّكُمْ تُرْجَعُونَ ﴿١١﴾
ölüm / o ki / müvekkel kılındı / size / sonra / Rabbinize / döndürüleceksiniz

32- SECDE SÛRESİ

[Mekke devrinde nâzil olmuştur, 30 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحٖيمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Elif, Lâm, Mîm.

2- Bu Kitâb'ın *(Kur'ân'ın)* indirilmesi, ki onda şübhe yoktur, âlemlerin Rabbi tarafındandır.

3- Yoksa: "Onu *(Muhammed kendisi)* uydurdu" mu diyorlar? Hayır! O, senden önce kendilerine hiçbir korkutucu gelmemiş olan bir kavmi *(Allah'ın azâbı ile)* korkutman için, Rabbinden *(sana indirilen)* haktır. Tâ ki onlar hidâyete ersinler.

4- Allah, gökleri ve yeri ve ikisi arasında bulunanları altı günde yaratan, sonra arşa hükmedendir. Sizin için O'ndan başka ne bir dost, ne de bir şefâatçı vardır. Hiç ibret almaz mısınız?

5- Gökten yere *(her)* işi, *(O)* tedbîr *(ve idâre)* eder; sonra *(bu işler)*, mikdârı sizin saymakta olduklarınıza göre bin yıl tutan bir günde, ona *(Cenâb-ı Hakk'ın ta'yin buyurduğu yüksek makāma)* çıkar.

6- İşte O, gaybı ve şehâdeti *(görünmeyeni ve görüneni)* bilen, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir, Rahîm *(çok merhametli olan)*dır.

7- O *(Allah)* ki, yarattığı herşeyi güzel yaptı ve insanı yaratmaya çamurdan başladı.(1)

8- Sonra onun neslini, hakir bir sudan *(süzülmüş)* bir hulâsadan *(nutfeden)* kıldı.

9- Sonra onu *(insan sûretinde)* düzeltip içine kendi *(yarattığı)* rûhundan üfledi; hem sizin için kulaklar, gözler ve kalbler yaptı. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

10- Hâlbuki *(onlar)*: "*(Biz)* yerin içinde kaybolduğumuz zaman mı, gerçekten biz mi yeni bir yaratılışta olacağız?" dediler. Hayır! Onlar, Rablerine kavuşmayı inkâr eden kimselerdir.

11- De ki: "*(Canınızı almak husûsunda)* size müvekkel olan *(vekil kılınan)* ölüm meleği canınızı alacak;(2) sonra Rabbinize döndürüleceksiniz."

12- *(Ey Resûlüm!)* Rablerinin huzûrunda başlarını öne eğen kimseler olduklarında günahkârları bir görsen! *(O zaman:)* "Rabbimiz! Gördük, işittik; şimdi bizi *(dünyaya bir daha)* döndür de sâlih bir amel işleyelim; doğrusu biz *(artık)* kesin olarak inanan kimseleriz" *(derler)*.

13- Hâlbuki dileseydik, herkese hidâyetini elbette verirdik; fakat *(herkesi kendi irâdesinde serbest bırakarak)* benden: "Cehennemi, bütün cinlerden ve insanlardan *(emirlerime isyân edenlerle)* muhakkak dolduracağım!" sözü hak olmuştur.

14- Öyle ise, bu gününüzle karşılaşmayı unuttuğunuz için *(azâbı)* tadın *(bakalım)*! Çünki *(bugün de)* biz sizi unuttuk; o hâlde yapmakta olduklarınızdan dolayı tadın ebedî azâbı!

سجده

15- Bizim âyetlerimize ancak o kimseler îmân ederler ki, bunlarla kendilerine nasîhat edildiği zaman, **secde** eden kimseler olarak yere kapanırlar; ve Rablerine hamd ile tesbîh ederler, hem onlar kibirlenmezler.

16- *(Teheccüd namazı kılmak için)* yanları yataklardan uzaklaşır; korkarak ve umarak Rablerine duâ ederler ve kendilerini rızıklandırdığımız şeylerden *(Allah yolunda)* sarf ederler.

17- Artık, yapmakta olduklarına bir karşılık olarak onlar için göz aydınlığı olacak olan *(ni'metler)*den nelerin saklandığını kimse bilmez.

18- Hiç mü'min olan bir kimse, fâsık olan *(kâfir)* bir kimse gibi olur mu? *(Elbette bunlar)* bir olmazlar.

19- Îmân edip sâlih ameller işleyenlere gelince, artık yapmakta olduklarına karşılık onlar için bir ağırlama yeri olarak Me'vâ Cennetleri vardır.

20- Fakat o fâsıklık edenlere gelince, artık onların varacağı yer, ateştir. Ne zaman oradan çıkmak isteseler, oraya geri döndürülürler ve onlara: "Kendisini yalanlamakta olduğunuz ateşin azâbını tadın!" denilir.

وَلَوْ تَرٰٓى اِذِ الْمُجْرِمُونَ نَاكِسُوا رُؤُ۫سِهِمْ عِنْدَ رَبِّهِمْۜ
eğer ve | görsen | o vakti ki | günahkârlar | öne eğen kimselerdir | başlarını | yanında | Rablerinin

رَبَّنَٓا اَبْصَرْنَا وَسَمِعْنَا فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا اِنَّا مُوقِنُونَ ﴿١٢﴾
Rabbimiz | gördük | ve | işittik | şimdi bizi döndür | yapalım | sâlih bir amel | doğrusu biz | kesin inananlarız

وَلَوْ شِئْنَا لَاٰتَيْنَا كُلَّ نَفْسٍ هُدٰيهَا وَلٰكِنْ حَقَّ الْقَوْلُ مِنّ۪ي
eğer ve | dileseydik | elbette verirdik | her | bir nefse | hidâyetini | fakat | hak olmuştur | o söz | benden

لَاَمْلَئَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ اَجْمَع۪ينَ ﴿١٣﴾ فَذُوقُوا
mutlaka dolduracağım | cehennemi | cinlerden | ve | insanlardan | bütün | öyle ise tadın

بِمَا نَس۪يتُمْ لِقَٓاءَ يَوْمِكُمْ هٰذَاۚ اِنَّا نَس۪ينَاكُمْ وَذُوقُوا
o şeyden dolayı ki | unuttunuz | karşılaşmayı | gününüzle | bu | şübhesiz biz | sizi unuttuk | ve | tadın

عَذَابَ الْخُلْدِ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿١٤﴾ اِنَّمَا يُؤْمِنُ بِاٰيَاتِنَا
azâbını | ebedîlik | o şeyden dolayı ki | idiniz | yapıyorsunuz | ancak | îmân eder | âyetlerimize

الَّذ۪ينَ اِذَا ذُكِّرُوا بِهَا خَرُّوا سُجَّدًا وَسَبَّحُوا بِحَمْدِ رَبِّهِمْ
o kimseler ki | o vakit ki | nasîhat edildiler | bunlarla | kapandılar | secde ederek | ve | tesbîh ettiler | hamd ile | Rablerine

وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿١٥﴾ تَتَجَافٰى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ
ve onlar | kibirlenmezler | kalkar | yanları | yataklardan | duâ ederler

رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًاۘ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ﴿١٦﴾ فَلَا
Rablerine | korkarak | ve | umarak | ve | o şeylerden ki | kendilerini rızıklandırdık | infâk ederler

تَعْلَمُ نَفْسٌ مَٓا اُخْفِيَ لَهُمْ مِنْ قُرَّةِ اَعْيُنٍۚ جَزَٓاءً بِمَا كَانُوا
artık bilmez | bir kimse | o şeyleri ki | gizlendi | onlar için | aydınlığından | gözlerin | bir karşılık olarak | o şeylere ki | idiler

يَعْمَلُونَ ﴿١٧﴾ اَفَمَنْ كَانَ مُؤْمِنًا كَمَنْ كَانَ فَاسِقًاۜ
yapıyorlar | hiç o kimse midir ki | oldu | bir mü'min | o kimse gibi ki | oldu | bir fâsık

لَا يَسْتَوُ۫نَ ﴿١٨﴾ اَمَّا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَلَهُمْ جَنَّاتُ
eşit olmazlar | ama | o kimseler ki | îmân ettiler | ve | yaptılar | sâlih ameller | artık onlar için vardır | Cennetleri

الْمَأْوٰىۘ نُزُلًا بِمَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٩﴾ وَاَمَّا الَّذ۪ينَ فَسَقُوا
Me'vâ | bir ağırlama yeri olarak | o şeye karşılık ki | idiler | yapıyorlar | ve | ama | o kimseler ki | fâsıklık ettiler

فَمَأْوٰيهُمُ النَّارُۜ كُلَّمَٓا اَرَادُٓوا اَنْ يَخْرُجُوا مِنْهَٓا اُع۪يدُوا ف۪يهَا
artık onların barınağı | ateştir | ne zaman ki | istediler | çıkmalarını | oradan | geri döndürülürler | oraya

وَق۪يلَ لَهُمْ ذُوقُوا عَذَابَ النَّارِ الَّذ۪ي كُنْتُمْ بِه۪ تُكَذِّبُونَ ﴿٢٠﴾
ve | denildi | onlara | tadın | azâbını | ateşin | o ki | idiniz | kendisini | yalanlıyorsunuz

وَلَنُذٖيقَنَّهُمْ مِنَ الْعَذَابِ الْاَدْنٰى دُونَ الْعَذَابِ الْاَكْبَرِ لَعَلَّهُمْ

tâ ki onlar | en büyük | azâbdan | başka | en yakın | azâbdan | onlara mutlaka tattıracağız | ve

يَرْجِعُونَ ﴿٢١﴾ وَمَنْ اَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِاٰيَاتِ رَبِّهٖ ثُمَّ اَعْرَضَ عَنْهَا

onlardan | yüz çevirdi | sonra | Rabbisinin | âyetleriyle | nasîhat edildi | o kimseden ki | daha zâlim | kimdir | ve | dönerler

اِنَّا مِنَ الْمُجْرِمٖينَ مُنْتَقِمُونَ ﴿٢٢﴾ وَلَقَدْ اٰتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ

kitabı | Mûsâ'ya | verdik | and olsun gerçekten | ve | intikâm alıcılarız | günahkârlardan | şübhesiz biz

فَلَا تَكُنْ فٖي مِرْيَةٍ مِنْ لِقَائِهٖ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِبَنٖي

bir hidâyet rehberi | onu kıldık | ve | ona kavuşmaktan | bir şübhe içinde | sakın olma

اِسْرَائٖيلَ ﴿٢٣﴾ وَجَعَلْنَا مِنْهُمْ اَئِمَّةً يَهْدُونَ بِاَمْرِنَا لَمَّا

ne zaman ki | emrimizle | hak yolu gösterir | önderler ki | onlardan | kıldık | ve | İsrâiloğullarına

صَبَرُوا وَكَانُوا بِاٰيَاتِنَا يُوقِنُونَ ﴿٢٤﴾ اِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَفْصِلُ بَيْنَهُمْ

aralarını | ayıracak | odur ki | Rabbin | şübhesiz | kat'î inanıyorlar | âyetlerimize | idiler | ve | sabrettiler

يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فٖيمَا كَانُوا فٖيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٢٥﴾ اَوَلَمْ يَهْدِ لَهُمْ كَمْ

nice | kendilerini | ve yola getirmedi mi | ihtilâfa düşüyorlar | hakkında | idiler | o şeylerde ki | kıyâmet günü

اَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِهِمْ مِنَ الْقُرُونِ يَمْشُونَ فٖي مَسَاكِنِهِمْ

onların meskenlerinde | yürüyorlar | nesillerden ki | onlardan önce | helâk ettik

اِنَّ فٖي ذٰلِكَ لَاٰيَاتٍ اَفَلَا يَسْمَعُونَ ﴿٢٦﴾ اَوَلَمْ يَرَوْا اَنَّا نَسُوقُ

sürüyoruz | doğrusu biz | görmediler mi | hiç dinlemezler mi | elbette ibretler | bunda vardır | şübhesiz

الْمَاءَ اِلَى الْاَرْضِ الْجُرُزِ فَنُخْرِجُ بِهٖ زَرْعًا تَأْكُلُ مِنْهُ اَنْعَامُهُمْ

hayvanları | ondan | yiyor | bir ekini ki | onunla | ve çıkarıyoruz | kurak | yere | suyu

وَاَنْفُسُهُمْ اَفَلَا يُبْصِرُونَ ﴿٢٧﴾ وَيَقُولُونَ مَتٰى هٰذَا الْفَتْحُ اِنْ كُنْتُمْ

iseniz | eğer | fetih | bu | ne zaman | diyorlar | ve | hiç görmezler mi | kendileri | ve

صَادِقٖينَ ﴿٢٨﴾ قُلْ يَوْمَ الْفَتْحِ لَا يَنْفَعُ الَّذٖينَ كَفَرُوا اٖيمَانُهُمْ

îmânları | inkâr ettiler | o kimselere ki | fayda vermez | fetih | günü | de ki | doğru kimseler

وَلَا هُمْ يُنْظَرُونَ ﴿٢٩﴾ فَاَعْرِضْ عَنْهُمْ وَانْتَظِرْ اِنَّهُمْ مُنْتَظِرُونَ ﴿٣٠﴾

bekleyicidirler | şübhesiz onlar | bekle | ve | onlardan | artık yüz çevir | mühlet verilirler | ne onlar | ve

سُورَةُ الْاَحْزَابِ مَدَنِيَّةٌ
وَهِيَ ثَلٰثٌ وَسَبْعُونَ اٰيَةً

21- *(Âhiretteki)* en büyük azabdan ayrı olarak, daha yakın azabdan *(dünya azâbından)* da onlara mutlakā tattıracağız; tâ ki *(isyankâr hâllerinden)* dönsünler.

22- Kendisine Rabbisinin âyetleriyle nasîhat edilip de sonra onlardan yüz çeviren kimseden daha zâlim kim olabilir? Şübhesiz ki biz, günahkârlardan intikām alıcılarız.

23- Şânım hakkı için, Mûsâ'ya Kitâb'ı *(Tevrât'ı)* verdik.

(Ey Resûlüm!) Sakın ona *(Mûsâ'ya)* kavuşacağından bir şübhe içinde olma!

(Biz) onu da İsrâiloğullarına bir hidâyet rehberi kıldık.

24- *(İsrâiloğulları)* sabrettikleri zaman, onların içinden, emrimizle hak yolu gösterecek önderler kıldık.

Çünki *(onlar)* âyetlerimize kat'î olarak inanıyorlardı.

25- Şübhesiz ki üzerinde ihtilâfa düşegeldikleri şeyler hakkında, kıyâmet günü aralarını ayıracak *(hüküm verecek)* olan ancak Rabbindir.

26- Onlardan önceki nice nesilleri *(isyanları sebebiyle)* helâk edişimiz hâlâ kendilerini yola getirmedi mi? *(Hâlbuki)* onların meskenlerinde dolaşıyorlar.

Şübhesiz ki bunda nice ibretler vardır. Hiç dinlemezler mi?

27- Görmediler mi, doğrusu biz suyu kurak yere gönderiyoruz da, onunla hayvanlarının ve kendilerinin ondan yiyecekleri bir ekini çıkarıyoruz.

Hiç görmezler mi?[1]

28- Bir de, "Eğer *(iddiânızda)* doğru kimseler iseniz, bu fetih *(aramızda hüküm verme günü)* ne zaman?" diyorlar.

29- De ki: "Fetih günü *(gelince)*, inkâr edenlere, ne *(o gün iş işten geçtikten sonra ettikleri)* îmanları fayda verir, ne de onlara mühlet verilir."

30- Artık onlardan yüz çevir ve *(onlara gelecek olan azâbı)* bekle!

Zâten onlar da bekleyicidirler!

33- AHZÂB SÛRESİ

[Medîne devrinde nâzil olmuştur, 73 âyettir.]

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahmân, Rahîm olan Allah'ın ismiyle

1- Ey Peygamber! Allah'dan sakın; kâfirlere ve münâfıklara itâat etme!

Şübhe yok ki Allah, Alîm *(herşeyi hakkıyla bilen)*dir, Hakîm *(her işi hikmetli olan)*dır.

2- Ve Rabbinden sana vahyedilene tâbi' ol! Şübhesiz ki Allah, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır.

3- O hâlde Allah'a tevekkül et! Çünki vekîl olarak Allah yeter!

4- Allah, bir adamın içinde iki kalb kılmadı.

Ve kendilerine zıhâr yaptığınız zevcelerinizi, analarınız saymadı.

Evlâdlıklarınızı da öz oğullarınız *(gibi)* kılmadı. Bunlar sizin ağızlarınızdaki sözünüzdür.

Hâlbuki Allah, hakkı söyler ve doğru yola O hidâyet eder.

5- Onları *(evlâdlıklarınızı kendi)* babalarına nisbet ederek çağırın! Bu, Allah katında daha doğrudur.

Şâyet babalarını bilmiyorsanız, o takdirde *(bilin ki onlar)* sizin din kardeşleriniz ve dostlarınızdır.

Bununla berâber, hakkında hatâ ettiğiniz şey husûsunda size bir günah yoktur.

Fakat kalblerinizin kasdettiğinde *(günah)* vardır.

Çünki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

6- Peygamber, mü'minlere kendi nefislerinden daha evlâdır; zevceleri de onların analarıdır.

Akrabâlar ise, Allah'ın Kitâbı'nda birbirlerine *(mîras husûsunda, diğer)* mü'minlerden ve Muhâcirlerden daha lâyıktırlar; ancak dostlarınıza bir iyilik *(vasiyet)* yapmanız müstesnâ.

Bunlar kitabda yazılmıştır.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّح۪يمِ

Rahîm Rahmân Allah'ın ismiyle

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللّٰهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِر۪ينَ وَالْمُنَافِق۪ينَۜ اِنَّ اللّٰهَ

Allah şübhesiz münâfıklara ve kâfirlere itâat etme ve Allah'dan sakın peygamber ey

كَانَ عَل۪يماً حَك۪يماًۙ ﴿١﴾ وَاتَّبِعْ مَا يُوحٰٓى اِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَۜ اِنَّ اللّٰهَ

Allah şübhesiz Rabbinden sana vahyediliyor o şeye ki tâbi' ol ve her işi hikmetli herşeyi bilici olandır

كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَب۪يراًۙ ﴿٢﴾ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ

Allah yeter ve Allah'a tevekkül et ve hakkıyla haberdar yapıyorsunuz o şeylere ki olandır

وَك۪يلاً ﴿٣﴾ مَا جَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ ف۪ي جَوْفِه۪ۚ وَمَا جَعَلَ

kılmadı ve içinde iki kalb bir adam için Allah kılmadı vekîl olarak

اَزْوَاجَكُمُ الّٰٓئ۪ تُظَاهِرُونَ مِنْهُنَّ اُمَّهَاتِكُمْۚ وَمَا جَعَلَ

kılmadı ve analarınız kendilerinden zıhâr yapıyorsunuz onlar ki zevcelerinizi

اَدْعِيَٓاءَكُمْ اَبْنَٓاءَكُمْۜ ذٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِاَفْوَاهِكُمْۜ وَاللّٰهُ

Allah ve ağızlarınızda sözünüzdür bunlar (öz) oğullarınız evlâdlıklarınızı

يَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ يَهْدِي السَّب۪يلَ ﴿٤﴾ اُدْعُوهُمْ لِاٰبَٓائِهِمْ

babaları için onları çağırın yola hidâyet eder o ve hakkı söyler

هُوَ اَقْسَطُ عِنْدَ اللّٰهِۚ فَاِنْ لَمْ تَعْلَمُٓوا اٰبَٓاءَهُمْ فَاِخْوَانُكُمْ

o takdirde kardeşlerinizdir babalarını bilmezseniz fakat eğer Allahın katında daha adâletlidir bu

فِي الدّ۪ينِ وَمَوَال۪يكُمْۜ وَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ ف۪يمَٓا اَخْطَأْتُمْ بِه۪ۙ

hakkında hatâ ettiniz o şeyde ki bir günah size yoktur ve dostlarınızdır ve dînde

وَلٰكِنْ مَا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُوراً رَح۪يماً

çok merhametli çok bağışlayıcı Allah olandır ve kalbleriniz kasdetti o şey ki fakat

﴿٥﴾ اَلنَّبِيُّ اَوْلٰى بِالْمُؤْمِن۪ينَ مِنْ اَنْفُسِهِمْ وَاَزْوَاجُهُٓ اُمَّهَاتُهُمْۜ

analarıdır zevceleri ve kendi nefislerinden mü'minlere evlâdır peygamber

وَاُو۬لُوا الْاَرْحَامِ بَعْضُهُمْ اَوْلٰى بِبَعْضٍ ف۪ي كِتَابِ اللّٰهِ

Allahın kitabında bazısına evlâdır onların bazıları akrabâlık sâhibleri ve

مِنَ الْمُؤْمِن۪ينَ وَالْمُهَاجِر۪ينَ اِلَّٓا اَنْ تَفْعَلُٓوا اِلٰٓى اَوْلِيَٓائِكُمْ

dostlarınıza yapmanız ancak muhâcirlerden ve mü'minlerden

مَعْرُوفاًۜ كَانَ ذٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُوراً ﴿٦﴾

yazılmış kitabda bunlar olandır bir iyilik

وَاِذْ اَخَذْنَا مِنَ النَّبِيّٖنَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَاِبْرٰهٖيمَ
İbrâhîm'den ve Nûh'dan ve senden ve sağlam sözlerini peygamberlerden almıştık o vakit ki ve

وَمُوسٰى وَعٖيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَاَخَذْنَا مِنْهُمْ مٖيثَاقًا غَلٖيظًا
kuvvetli sağlam bir söz onlardan aldık ve Meryemin oğlu Îsâ'dan ve Mûsâ'dan ve

٧ لِيَسْـَٔلَ الصَّادِقٖينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَاَعَدَّ لِلْكَافِرٖينَ عَذَابًا
bir azâb kâfirler için hazırladı ve doğruluklarından doğru kimselere sorması için

اَلٖيمًا ٨ يَا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللّٰهِ عَلَيْكُمْ اِذْ
o vakti ki size olan Allah'ın ni'metini hatırlayın îmân ettiler o kimseler ki ey elemli

جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَاَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رٖيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ
olandır ve kendilerini görmediniz ordular ki ve bir rüzgâr üzerlerine ve göndermiştik ordular size gelmişti

اللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصٖيرًا ٩ اِذْ جَاؤُ۫كُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ اَسْفَلَ
altdan ve üstünüzden size gelmişlerdi o vakit ki hakkıyla gören yapıyorsunuz o şeyleri ki Allah

مِنْكُمْ وَاِذْ زَاغَتِ الْاَبْصَارُ وَبَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ
zanda bulunuyordunuz ve gırtlaklara yürekler ulaşmıştı ve gözler kaymıştı o vakit ki ve sizden tarafa

بِاللّٰهِ الظُّنُونَا ١٠ هُنَالِكَ ابْتُلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زِلْزَالًا شَدٖيدًا
şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardı ve mü'minler imtihân edilmişti işte orada zanlarla Allah hakkında

١١ وَاِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذٖينَ فٖي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا
bize va'detmemiş bir hastalık kalblerinde vardır o kimseler ki ve münâfıklar diyordu o vakit ki ve

اللّٰهُ وَرَسُولُهُ اِلَّا غُرُورًا ١٢ وَاِذْ قَالَتْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ
onlardan bir tâife demişti o vakit ki ve bir aldatma ancak Resûl'ü ve Allah

يَا اَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا وَيَسْتَاْذِنُ فَرٖيقٌ مِنْهُمُ
onlardan bir fırka izin istiyordu ve hemen dönün sizin için duracak yer yok Medîne halkı ey

النَّبِيَّ يَقُولُونَ اِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ اِنْ يُرٖيدُونَ
istemiyorlardı açık o değil iken açıktır evlerimiz şübhesiz diyordu peygamberden

اِلَّا فِرَارًا ١٣ وَلَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِنْ اَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا
kendilerinden istenseydi sonra onun etrâfından üzerlerine girilseydi eğer ve kaçmak ancak

الْفِتْنَةَ لَاٰتَوْهَا وَمَا تَلَبَّثُوا بِهَا اِلَّا يَسٖيرًا ١٤ وَلَقَدْ كَانُوا عَاهَدُوا
söz vermişler idiler and olsun ve gerçekten çok az ancak bunda duraklamamışlardı ve onu vermişlerdi fitne

اللّٰهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُوَلُّونَ الْاَدْبَارَ وَكَانَ عَهْدُ اللّٰهِ مَسْؤُلًا ١٥
mes'ûliyetli Allah'a verilen söz olandır ve arkalarına dönmeyecekler bundan önce Allah'a

7- Hani *(tebliğ vazîfelerini yerine getirmeleri için)* o peygamberlerden de sağlam sözlerini almıştık; senden de ve Nûh, İbrâhîm, Mûsâ ve Meryemoğlu Îsâ'dan da. Ve onlardan pek sağlam bir söz aldık.

8- Tâ ki *(Rabbin)* o doğru kimselere *(peygamberlere)* doğruluklarından *(yaptıkları tebliğ hakkında)* sorsun! Kâfirler için ise *(pek)* elemli bir azab hazırladı.

9- Ey îmân edenler! Allah'ın size olan ni'metini hatırlayın; o vakit *(Hendek Harbinde)* size ordular gelmişti de, onların üzerine bir rüzgâr ve kendilerini görmediğiniz ordular göndermiştik. Allah ise, ne yaparsanız hakkıyla görendir.

10- Hani *(onlar)* size, üstünüzden ve alt tarafınızdan gelmişlerdi ve o vakit, gözler kaymış, yürekler gırtlaklara dayanmıştı ve Allah hakkında türlü türlü zanlarda bulunuyordunuz.

11- İşte orada mü'minler imtihân edilmiş ve şiddetli bir sarsıntı ile sarsılmışlardı.

12- O zaman münâfıklarla kalblerinde bir hastalık *(i'tikad zayıflığı)* bulunanlar ise: "Allah ve Resûlü bize sâdece boş bir va'dde bulunmuş!" diyorlardı.

13- Yine o vakit onlardan *(o münâfıklardan)* bir tâife: "Ey Yesrib *(Medîne)* halkı! *(Burada)* sizin için duracak yer yok, hemen dönün!" demişti. Onlardan bir fırka da: "Gerçekten evlerimiz açık *(korunmaya muhtaç)*tır" diyerek peygamberden izin istiyordu. Hâlbuki o *(evleri)* açık değildi. Sâdece kaçmak istiyorlardı.

14- Hem *(Medîne'nin)* etrâfından üzerlerine girilseydi de sonra kendilerinden *(o münâfıklardan)* fitne *(çıkarmaları, dinden çıkmaları)* istenseydi, mutlakā bunu yaparlardı ve bunda fazla gecikmezlerdi.

15- Hâlbuki daha önce onlar, arkalarına dönüp kaçmayacaklarına dâir Allah'a söz vermişlerdi. Allah'a verilen söz ise mes'ûliyetlidir.

16- *(Ey Resûlüm!)* De ki: "Eğer ölümden veya öldürülmekten kaçıyorsanız, kaçmak size aslâ fayda vermez. Şâyet *(kaçarsanız)*, o takdirde *(dünyada)* ancak pek az faydalandırılırsınız!"

17- De ki: "Eğer size bir kötülük istese veya size bir rahmet dilese, sizi Allah'dan koruyacak kim olabilir?" Hâlbuki *(onlar)* kendilerine Allah'dan başka ne bir dost, ne de bir yardımcı bulabilirler.

18- Allah, içinizden *(savaştan)* alıkoyanları ve kardeşlerine: "Bize gelin!" diyenleri şübhesiz ki biliyor. Zâten *(onlar)* savaşa ancak pek az gelirler.

19- *(Hem gelseler dahi)* size karşı pek cimri olarak *(gelirler)*. Fakat korku*(lu bir hâl)* geldiği zaman, onları, üzerine ölüm *(baygınlığı)* çökmüş kimse gibi, gözleri dönerek sana baktıklarını görürsün! Korku *(hâli)* geçtiği zaman ise, hayra *(o ganîmete)* karşı hırslı kimseler olarak keskin dilleriyle sizi incitirler. İşte onlar *(gerçekte)* îmân etmemişlerdir; bunun üzerine Allah, amellerini boşa çıkarmıştır. Bu ise, Allah'a göre pek kolaydır.

20- *(Onlar korkaklıklarından dolayı düşman)* toplulukların *(Medîne'den)* gitmediklerini sanıyorlar. Ve eğer o **ahzâb** *(o topluluklar, tekrar)* gelecek olsalar, arzû ederler ki, doğrusu kendileri keşke çölde yaşayan kimseler olarak bedevî Arablar içinde bulunsalar da sizin haberlerinizi *(Medîne tarafından gelenlere)* sorsalar! Zâten içinizde *(kalacak)* olsalardı, ancak pek az savaşırlardı.

21- And olsun ki sizin için, Allah'a ve âhiret gününe kavuşmayı uman ve Allah'ı çok zikreden kimseler için Allah'ın Resûlünde güzel bir örnek vardır.[1]

22- Mü'minler ise *(düşman)* topluluklarını görünce: "Bu Allah'ın ve Resûlünün bize va'd ettiği şeydir; Allah ve Resûlü doğru söylemiştir!" dediler. Ve *(bu vâ'd olundukları şeyi görmeleri)* onları ancak îmanca ve teslîmiyetçe artırdı.

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمُ الْفِرَارُ اِنْ فَرَرْتُمْ مِنَ الْمَوْتِ اَوِ الْقَتْلِ

öldürülmekten | veya | ölümden | kaçarsanız | eğer | kaçmak | size aslâ fayda vermez | de ki

وَاِذًا لَا تُمَتَّعُونَ اِلَّا قَلٖيلًا ﴿١٦﴾ قُلْ مَنْ ذَا الَّذٖى يَعْصِمُكُمْ مِنَ

sizi koruyacak | o kimse ki | şu | kimdir | de ki | pek az | ancak | faydalandırılmazsınız | o takdirde | ve

اللّٰهِ اِنْ اَرَادَ بِكُمْ سُوٓءًا اَوْ اَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَلَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِنْ دُونِ

başka | kendilerine | bulamazlar | ve | bir rahmet | size | isterse | veya | bir kötülük | size | isterse | eğer | Allah'dan

اللّٰهِ وَلِيًّا وَلَا نَصٖيرًا ﴿١٧﴾ قَدْ يَعْلَمُ اللّٰهُ الْمُعَوِّقٖينَ مِنْكُمْ

sizden | alıkoyanları | Allah | biliyor | gerçekten | ne bir yardımcı | ve | bir dost | Allah'dan

وَالْقَٓائِلٖينَ لِاِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ اِلَيْنَا وَلَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ اِلَّا قَلٖيلًا

pek az | ancak | savaşa | gelmezler | ve | bize | gelin | kardeşlerine | diyenleri | ve

﴿١٨﴾ اَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَاِذَا جَٓاءَ الْخَوْفُ رَاَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ اِلَيْكَ

sana | bakıyorlar | onları gördün | korku | geldi | fakat o zaman ki | size karşı | pek cimri olarak

تَدُورُ اَعْيُنُهُمْ كَالَّذٖى يُغْشٰى عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَاِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ

korku | gitti | fakat o zaman ki | ölümden | üzerine | baygınlık çöküyor | o kimse gibi ki | gözleri | dönüyor

سَلَقُوكُمْ بِاَلْسِنَةٍ حِدَادٍ اَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ اُولٰٓئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَاَحْبَطَ

ki boşa çıkarmıştır | îmân etmemişlerdir | işte onlar | hayra karşı | pek cimri olarak | keskin | dillerle | sizi incittiler

اللّٰهُ اَعْمَالَهُمْ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسٖيرًا ﴿١٩﴾ يَحْسَبُونَ

sanıyorlar ki | pek kolay | Allah'a göre | bu | olandır | ve | amellerini | Allah

الْاَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَاِنْ يَأْتِ الْاَحْزَابُ يَوَدُّوا لَوْ اَنَّهُمْ بَادُونَ فِى

bulunanlar (olsa) | şübhesiz onlar | keşke | arzû ederler ki | o topluluklar | gelirse | eğer | ve | gitmediler | topluluklar

الْاَعْرَابِ يَسْـَٔلُونَ عَنْ اَنْبَٓائِكُمْ وَلَوْ كَانُوا فٖيكُمْ مَا قَاتَلُٓوا اِلَّا قَلٖيلًا

pek az | ancak | savaşmazlar | içinizde | olsalar | eğer | ve | sizin haberlerinizden | soruyorlar | bedevî arablar içinde

﴿٢٠﴾ لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فٖى رَسُولِ اللّٰهِ اُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَنْ كَانَ يَرْجُوا

umuyorlar | idi | o kimseler için ki | güzel | bir örnek | Allah'ın | Resûl'ünde | sizin için | oldu | and olsun gerçekten

اللّٰهَ وَالْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَذَكَرَ اللّٰهَ كَثٖيرًا ﴿٢١﴾ وَلَمَّا رَاَ الْمُؤْمِنُونَ

mü'minler | gördü | ne zaman ki | ve | çok | Allahı | zikretti | ve | âhiret | gününü | ve | Allahı

الْاَحْزَابَ قَالُوا هٰذَا مَا وَعَدَنَا اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَصَدَقَ

doğru söylemiştir | ve | Resûl'ü | ve | Allah | bize va'd etti | o şeydir ki | bu | dediler | toplulukları

اللّٰهُ وَرَسُولُهُ وَمَا زَادَهُمْ اِلَّٓا اٖيمَانًا وَتَسْلٖيمًا ﴿٢٢﴾

teslîmiyet cihetiyle | ve | îmân cihetiyle | ancak | onları artırmadı | ve | Resûl'ü | ve | Allah

مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللّٰهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ

öyle ki onlardan · onu · Allah'a · söz verdiler · o şeye ki · sâdık kaldılar · öyle erler ki · mü'minlerden vardır

مَنْ قَضٰى نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا ﴿٢٣﴾ لِيَجْزِيَ اللّٰهُ

Allahın · mükâfâtlandırması için · bir değiştirme ile · değiştirmediler · ve · bekliyor · kimi · onlardan · ve · adağını · yerine getirdi · kimi

الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ

tevbesini kabûl eder · veya · dilerse · eğer · münâfıklara · azâb eder · ve · sadâkatleri sebebiyle · doğru kimseleri

عَلَيْهِمْ إِنَّ اللّٰهَ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿٢٤﴾ وَرَدَّ اللّٰهُ

Allah · geri çevirdi · ve · çok merhametli · çok bağışlayıcı · olandır · Allah · şübhesiz · onların

الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَكَفَى اللّٰهُ الْمُؤْمِنِينَ

mü'minlere · Allah · yetti · ve · bir hayra · eremediler · öfkeleriyle · inkâr ettiler · o kimseleri ki

الْقِتَالَ وَكَانَ اللّٰهُ قَوِيًّا عَزِيزًا ﴿٢٥﴾ وَأَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ

onlara yardım ettiler · o kimseleri ki · indirdi · ve · dâima üstün · çok kuvvetli · Allah · olandır · ve · savaşta

مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَقَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا

bir tâifeyi · korku · kalblerine · bıraktı · ve · kalelerinden · ehl-i kitabdan

تَقْتُلُونَ وَتَأْسِرُونَ فَرِيقًا ﴿٢٦﴾ وَأَوْرَثَكُمْ أَرْضَهُمْ وَدِيَارَهُمْ

yurtlarına · ve · yerlerine · sizi vâris kıldı · ve · bir tâifeyi · esir alıyordunuz · ve · öldürüyordunuz

وَأَمْوَالَهُمْ وَأَرْضًا لَمْ تَطَؤُهَا وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ

herşeye · Allah · olandır · ve · ayak basmadınız · bir yere ki · ve · mallarına · ve

قَدِيرًا ﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكَ إِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ

istiyorsunuz · iseniz · eğer · zevcelerine · de ki · peygamber · ey · gücü yeten

الْحَيٰوةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَأُسَرِّحْكُنَّ

sizi salıvereyim · ve · sizi faydalandırayım · öyleyse gelin · süsünü · ve · dünya · hayatını

سَرَاحًا جَمِيلًا ﴿٢٨﴾ وَإِنْ كُنْتُنَّ تُرِدْنَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ وَالدَّارَ

yurdunu · ve · Resûlünü · ve · Allahı · istiyorsunuz · iseniz · eğer · ve · güzelce · bir salıvermeyle

الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللّٰهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أَجْرًا عَظِيمًا ﴿٢٩﴾

büyük · bir mükâfât · sizden · iyilik edenlere · hazırlamıştır · Allah · hiç şübhesiz · âhiret

يَا نِسَاءَ النَّبِيِّ مَنْ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُبَيِّنَةٍ يُضَاعَفْ

artırılır · apaçık · bir çirkinliğe · sizden · gelirse · kim · Peygamber · hanımları · ey

لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَكَانَ ذٰلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرًا ﴿٣٠﴾

pek kolay · Allah'a göre · bu · olandır · ve · iki kat · azâb · ona

---

23- Mü'minlerden öyle erler vardır ki, *(o gün)* Allah'a verdikleri sözde durdular.

Öyle ki onlardan kimi adağını yerine getirdi *(şehîd oldu)*, kimi de *(şehîd olmayı)* bekliyor!

Fakat *(onlar)* hiçbir şekilde *(verdikleri sözü)* değiştirmediler.

24- Tâ ki Allah, doğru kimseleri sadâkatleriyle mükâfâtlandırsın, münâfıklara da dilerse azâb etsin, yâhut *(tevbe ederlerse)* tevbelerini kabûl etsin!

Şübhesiz ki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*-dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

25- Hâlbuki Allah, inkâr edenleri *(kendi)* öfkeleriyle geri çevirdi; hiçbir hayra *(zafere)* eremediler.

Allah ise, savaşta *(gālip gelmeleri için)* mü'minlere yetti.

Çünki Allah, Kavî *(pek kuvvetli)*dir, Azîz *(kudreti dâimâ üstün gelen)*dir.

26- Ve *(Allah)*, ehl-i kitabdan, onlara *(o müşrik ordularına)* yardım edenleri *(Kureyza yahudilerini)*, kalelerinden indirdi ve kalblerine korku düşürdü; bir tâifeyi öldürüyordunuz, bir tâifeyi de esir alıyordunuz.

27- Ve *(Allah)* onların yerlerine, yurtlarına, mallarına ve henüz ayak basmadığınız bir yere *(Hayber'e)* sizi vâris kıldı.

Çünki Allah, herşeye hakkıyla gücü yetendir.

28- Ey Peygamber!

Zevcelerine, de ki: "Eğer dünya hayâtını ve süsünü istiyorsanız, öyleyse gelin size boşama bedeli vereyim ve sizi güzelce bir bırakmayla salıvereyim."

29- "Yok eğer *(siz)*, Allah'ı, Resûlünü ve âhiret yurdunu istiyorsanız, hiç şübhesiz ki Allah, içinizden iyilik edenlere *(pek)* büyük bir mükâfât hazırlamıştır."

30- Ey Peygamber hanımları!

İçinizden kim apaçık bir çirkinlik yaparsa, ona azab iki kat artırılır.

Bu ise, Allah'a göre pek kolaydır.

31- Fakat içinizden kim, Allah'a ve Resûlüne itâat eder ve sâlih bir amel işlerse, ona mükâfâtını iki kat veririz ve *(Cennette)* onun için *(çok)* hoş bir rızık hazırlamışızdır.

32- Ey Peygamber hanımları!

(Siz,) kadınlardan herhangi biri gibi değilsiniz; eğer *(Allah'dan)* sakınıyorsanız, o hâlde *(yabancı erkeklerle konuşurken)* konuşmayı yumuşak *(bir edâ ile)* yapmayın ki kalbinde bir hastalık bulunan kimse tamah etmesin; ve *(bir şey söyleyeceğinizde ciddiyetle)* güzel bir söz söyleyin!

33- Hem evlerinizde *(vakarınızla)* oturun ve evvelki câhiliye devri *(kadınlarının)* açılıp saçılması gibi, ziynetlerinizi ızhâr etmeyin; namazı hakkıyla edâ edin; zekâtı verin; Allah'a ve Resûlüne itâat edin!

Ey Ehl-i Beyt! Allah *(bu emirleriyle)*, sizden ancak kiri *(günâhı)* gidermek ve sizi tertemiz yapmak istiyor.

34- Hem evlerinizde Allah'ın âyetlerinden ve hikmetten *(size)* okunanları düşünün!

Şübhesiz Allah, Latîf *(bütün incelikleri bilen)*dir, Habîr *(her hâlinizden haberdâr olan)*dır.

35- Muhakkak ki Müslüman erkekler ve Müslüman kadınlar, mü'min erkekler ve mü'min kadınlar, itâatkâr erkekler ve itâatkâr kadınlar, sâdık erkekler ve sâdık kadınlar, sabreden erkekler ve sabreden kadınlar, *(Allah'a)* gönülden bağlı *(mütevâzi)* olan erkekler ve *(Allah'a)* gönülden bağlı *(mütevâzi)* olan kadınlar, sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar, ırzlarını koruyan erkekler ve *(ırzlarını)* koruyan kadınlar, Allah'ı çok zikreden erkekler ve zikreden kadınlar var ya; *(işte)* Allah bunlar için bir mağfiret ve büyük bir mükâfât hazırlamıştır.

وَمَنْ يَقْنُتْ مِنْكُنَّ لِلّٰهِ وَرَسُولِهٖ وَتَعْمَلْ صَالِحًا نُؤْتِهَٓا

ve kim itâat ederse sizden Allah'a ve Resûlü'ne ve yaparsa sâlih bir amel ona veririz

اَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَاَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا ﴿٣١﴾ يَا نِسَٓاءَ النَّبِيِّ

mükâfâtını iki def'a ve hazırlamışızdır onun için bir rızık hoş ey hanımları Peygamber

لَسْتُنَّ كَاَحَدٍ مِنَ النِّسَٓاءِ اِنِ اتَّقَيْتُنَّ فَلَا تَخْضَعْنَ

değilsiniz herhangi biri gibi kadınlardan eğer sakınırsanız o hâlde yumuşak yapmayın

بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذ۪ي ف۪ي قَلْبِه۪ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَعْرُوفًا

sözü yoksa tamah eder o kimse ki kalbinde vardır bir hastalık ve söyleyin bir söz güzel

﴿٣٢﴾ وَقَرْنَ ف۪ي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ

ve oturun evlerinizde ve açılıp saçılmayın açılıp saçılması (gibi) câhiliye

الْاُو۫لٰى وَاَقِمْنَ الصَّلٰوةَ وَاٰت۪ينَ الزَّكٰوةَ وَاَطِعْنَ اللّٰهَ

evvelki ve hakkıyla edâ edin namazı ve verin zekâtı ve itâat edin Allaha

وَرَسُولَهُ اِنَّمَا يُر۪يدُ اللّٰهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ

ve Resûlü'ne ancak istiyor Allah gidermesini sizden kiri

اَهْلَ الْبَيْتِ وَيُطَهِّرَكُمْ تَطْه۪يرًا ﴿٣٣﴾ وَاذْكُرْنَ مَا يُتْلٰى

(ey) Ehl-i Beyt ve sizi temizlemesini bir temizleme ile ve düşünün o şeyleri ki okunuyor

ف۪ي بُيُوتِكُنَّ مِنْ اٰيَاتِ اللّٰهِ وَالْحِكْمَةِ اِنَّ اللّٰهَ

evlerinizde âyetlerinden Allah'ın ve hikmetten şübhesiz Allah

كَانَ لَط۪يفًا خَب۪يرًا ﴿٣٤﴾ اِنَّ الْمُسْلِم۪ينَ وَالْمُسْلِمَاتِ وَالْمُؤْمِن۪ينَ

olandır bütün inceliklere vâkıf herşeyden haberdar şübhesiz müslüman erkekler ve müslüman kadınlar ve mü'min erkekler

وَالْمُؤْمِنَاتِ وَالْقَانِت۪ينَ وَالْقَانِتَاتِ وَالصَّادِق۪ينَ وَالصَّادِقَاتِ

ve mü'min kadınlar ve itâatkâr erkekler ve itâatkâr kadınlar ve sâdık erkekler ve sâdık kadınlar

وَالصَّابِر۪ينَ وَالصَّابِرَاتِ وَالْخَاشِع۪ينَ وَالْخَاشِعَاتِ

ve sabreden erkekler ve sabreden kadınlar ve (Allah'a) gönülden bağlı erkekler ve (Allah'a) gönülden bağlı kadınlar

وَالْمُتَصَدِّق۪ينَ وَالْمُتَصَدِّقَاتِ وَالصَّٓائِم۪ينَ وَالصَّٓائِمَاتِ

ve sadaka veren erkekler ve sadaka veren kadınlar ve oruç tutan erkekler ve oruç tutan kadınlar

وَالْحَافِظ۪ينَ فُرُوجَهُمْ وَالْحَافِظَاتِ وَالذَّاكِر۪ينَ اللّٰهَ

ve koruyan erkekler ırzlarını ve koruyan kadınlar ve zikreden erkekler Allah'ı

كَث۪يرًا وَالذَّاكِرَاتِ اَعَدَّ اللّٰهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَاَجْرًا عَظ۪يمًا ﴿٣٥﴾

çok ve zikreden kadınlar hazırlamıştır Allah onlar için bir mağfiret ve bir mükâfât büyük

وَ مَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَ لَا مُؤْمِنَةٍ اِذَا قَضَى اللّٰهُ وَ رَسُولُهُ اَمْرًا اَنْ

ve – (doğru) olmadı – mü'min bir erkek için – ve – ne mü'min bir kadın için – o vakit ki – hüküm verdi – Allah – ve – Resûl'ü – bir işe

يَكُونَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ مِنْ اَمْرِهِمْ وَ مَنْ يَعْصِ اللّٰهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ

olması – kendilerine – seçme (hakkı) – işlerinden – ve – kim – isyân ederse – Allaha – ve – Resûlüne – artık gerçekten – sapmıştır

ضَلَالًا مُبِينًا ﴿٣٦﴾ وَ اِذْ تَقُولُ لِلَّذِى اَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِ وَ اَنْعَمْتَ

bir sapma ile – apaçık – ve – o vakit – diyordun – o kimseye ki – ni'met verdi – Allah – kendisine – ve – sen ni'met verdin

عَلَيْهِ اَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَ اتَّقِ اللّٰهَ وَ تُخْفِى فِى نَفْسِكَ مَا

kendisine – tut – üzerinde – zevceni – ve – sakın – Allah'dan – ve – gizliyordun – içinde – o şeyi ki

اللّٰهُ مُبْدِيهِ وَ تَخْشَى النَّاسَ وَ اللّٰهُ اَحَقُّ اَنْ تَخْشٰيهُ فَلَمَّا

Allah – onu ortaya çıkarıcıdır – ve – çekiniyordun – insanlardan – ve – Allah – daha lâyıktır – ondan çekinmene – ne zaman ki

قَضَى زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَىْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِى اَزْوَاجِ

bitirdi – Zeyd – ondan – ihtiyâcı – onu sana nikâhladık – için – olmaması – mü'minlere – bir zorluk – zevcelerinde

اَدْعِيَائِهِمْ اِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَ كَانَ اَمْرُ اللّٰهِ مَفْعُولًا ﴿٣٧﴾ مَا

evlâdlıklarının – o vakit ki – bitirdiler – kendilerinden – ihtiyâcı – ve – oldu – emri – Allahın – yerine getirilmiş

كَانَ عَلَى النَّبِىِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللّٰهُ لَهُ سُنَّةَ اللّٰهِ

olmadı – Peygambere – bir zorluk – o şeyde ki – takdîr etti – Allah – kendisi için – kanunu – Allah'ın

فِى الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَ كَانَ اَمْرُ اللّٰهِ قَدَرًا مَقْدُورًا

o kimseler içinde ki – gelip geçtiler – bundan önce – ve – olandır – emri – Allahın – bir kader – takdîr olunmuş

﴿٣٨﴾ اَلَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللّٰهِ وَ يَخْشَوْنَهُ وَ لَا

onlar ki – tebliğ ederler – gönderdiklerini – Allahın – ve – ondan korkarlar – ve

يَخْشَوْنَ اَحَدًا اِلَّا اللّٰهَ وَ كَفٰى بِاللّٰهِ حَسِيبًا ﴿٣٩﴾ مَا كَانَ

korkmazlar – bir kimseden – ancak – Allahdan – ve – yeter – Allah – hesab görücü olarak – olmadı

مُحَمَّدٌ اَبَا اَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَ لٰكِنْ رَسُولَ اللّٰهِ وَ خَاتَمَ النَّبِيِّنَ وَ كَانَ

Muhammed – babası – birisinin – sizin erkeklerinizden – fakat – Resûlü – Allahın – ve – sonuncusu – peygamberlerin – ve – olandır

اللّٰهُ بِكُلِّ شَىْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾ يَا اَيُّهَا الَّذِينَ اٰمَنُوا اذْكُرُوا اللّٰهَ

Allah – her – şeyi – hakkıyla bilen – ey – o kimseler ki – îmân ettiler – zikredin – Allahı

ذِكْرًا كَثِيرًا ﴿٤١﴾ وَ سَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَ اَصِيلًا ﴿٤٢﴾ هُوَ الَّذِى يُصَلِّى عَلَيْكُمْ

bir zikirle – çokça – ve – onu tesbîh edin – sabah – ve – akşam – o – o zâttır ki – rahmet eder – üzerinize

وَ مَلٰئِكَتُهُ لِيُخْرِجَكُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ اِلَى النُّورِ وَ كَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا ﴿٤٣﴾

ve – melekleri – sizi çıkarması için – karanlıklardan – nûra – ve – olandır – mü'minlere karşı – çok merhametli

36- Hem Allah ve Resûlü bir işe hüküm verdiği zaman, artık ne mü'min bir erkek, ne de mü'min bir kadın için *(o hükme muhâlif)* işlerinde kendilerine *(başka bir yolu)* seçme hakkı yoktur! Ve her kim Allah'a ve Resûlüne isyân ederse, artık muhakkak ki apaçık bir sapıklık ile dalâlete düşmüş olur.

37- Hani *(sen)*, kendisine hem Allah'ın ni'met verdiği, hem de senin ni'met verdiğin kimseye *(Zeyd'e)*: "Zevceni üzerinde *(nikâhında)* tut ve Allah'dan sakın!" diyordun; Allah'ın, kendisini ortaya çıkarıcı olduğu şeyi ise, içinde gizliyordun ve insanlardan çekiniyordun. Hâlbuki Allah, kendisinden çekinmene daha lâyıktır.

Buna rağmen Zeyd *(kendisini fazîlet cihetiyle ona koca olarak denk görmediğinden)* ondan ihtiyâcı *(olan boşamasını)* yerine getirince, onu sana *(biz)* nikâhladık; tâ ki, kendi *(zevce)*lerinden alâka*(larını)* kestikleri zaman evlâdlıklarının zevceleri *(ile evlenmeleri husûsu)*nda mü'minlere bir zorluk olmasın! Ve Allah'ın emri, *(böylece)* yerine getirilmiş oldu.

38- Allah'ın, kendisi için takdîr ettiği bir şey*(i yerine getirmek)*te Peygambere herhangi bir zorluk yoktur. Bundan önce gelip geçen *(peygamber)*ler için de Allah'ın kānûnu *(böyle)*dir. Allah'ın emri ise, mutlakā yerini bulan bir kaderdir.

39- Onlar *(o peygamberlerdir)* ki, Allah'ın *(vahyen)* gönderdiklerini tebliğ ederler ve O'ndan korkarlar; hem Allah'dan başka, kimseden korkmazlar. Hesab görücü olarak da Allah yeter!

40- Muhammed, sizin erkeklerinizden hiçbirisinin babası değildir; fakat Allah'ın Resûlü ve peygamberlerin sonuncusudur. Allah ise, herşeyi hakkıyla bilendir.

41- Ey îmân edenler! Allah'ı çokça zikredin!

42- Ve O'nu sabah-akşam *(beş vakit namazda)* tesbîh edin!

43- O, sizi karanlıklardan nûra çıkarmak için üzerinize rahmet edendir; melekleri de *(sizin için mağfiret diler)*! Çünki *(O,)* mü'minlere karşı çok merhametlidir.

44- O'na kavuşacakları gün *(Allah'ın)* onlara tahiyyesi *(iltifâtı)* "selâm"dır. Ve onlar için *(çok)* güzel bir mükâfât *(Cennet)* hazırlamıştır.

45- Ey Peygamber! Şübhesiz ki biz seni *(insanların hâllerine)* bir şâhid, bir müjdeci ve *(aynı zamanda)* bir korkutucu olarak gönderdik.

46- Ve Allah'a *(yine)* O'nun izni ile *(çağıran)* bir da'vetçi ve *(umum kâinâtı)* nûrlandıran bir kandil olarak *(gönderdik)*.

47- Ve Allah'dan kendileri için gerçekten *(pek)* büyük bir lütuf olduğunu mü'minlere müjdele!

48- Kâfirlere ve münâfıklara ise itâat etme; ve onların eziyetlerini bırak *(aldırma)*! Allah'a tevekkül et! Çünki Allah, *(sana)* vekîl olarak yeter!

49- Ey îmân edenler! Mü'min kadınları nikâh eder de sonra kendilerine dokunmanızdan önce onları boşarsanız, bu durumda sizin için onların üzerinde sayacağınız bir iddet *(süresi bekletme hakkınız)* yoktur. Hemen onları *(mehirlerinin yarısıyla)* faydalandırın ve onları güzelce bir bırakmayla *(incitmeden)* güzellikle salıverin!

50- Ey Peygamber! Şübhesiz ki biz, mehirlerini verdiğin zevcelerini ve Allah'ın sana ganîmet olarak verdiklerinden sâhib olduğun câriyeleri, hem seninle berâber hicret eden amcanın kızlarını, halalarının kızlarını, dayının kızlarını ve teyzelerinin kızlarını *(istersen nikâhlamayı)* sana helâl kıldık. Bir de mü'min bir kadın kendini peygambere *(mehrini istemeden)* hîbe ederse, eğer peygamber *(de)* onu nikâhlamak isterse, diğer mü'minlere değil, sâdece sana mahsus olmak üzere *(onu mehirsiz olarak helâl kıldık)*!

(Biz,) zevceleri ve sâhib oldukları câriyeleri hakkında onlara *(o mü'minlere)* neyi farz kıldığımızı muhakkak ki bilmişizdir. Tâ ki sana bir zorluk olmasın! Çünki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌۚ وَاَعَدَّ لَهُمْ اَجْرًا كَر۪يمًا ٤٤
onlara iltifâtı | o gün ki | ona kavuşacaklar | selâmdır | ve | hazırlamıştır | onlar için | bir mükâfât | değerli

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّٓا اَرْسَلْنَاكَ شَاهِدًا وَمُبَشِّرًا وَنَذ۪يرًا ٤٥
ey | Peygamber | şübhesiz biz | seni gönderdik | bir şâhid olarak | ve | bir müjdeci | ve | bir korkutucu

وَدَاعِيًا اِلَى اللّٰهِ بِاِذْنِه۪ وَسِرَاجًا مُن۪يرًا ٤٦ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِن۪ينَ
ve | bir da'vetçi | Allah'a | onun izni ile | ve | bir kandil olarak | nûrlandıran | ve | müjdele | mü'minlere

بِاَنَّ لَهُمْ مِنَ اللّٰهِ فَضْلًا كَب۪يرًا ٤٧ وَلَا تُطِعِ الْكَافِر۪ينَ
şübhesiz onlara vardır | Allah'dan | bir lütuf | büyük | ve | itâat etme | kâfirlere

وَالْمُنَافِق۪ينَ وَدَعْ اَذٰيهُمْ وَتَوَكَّلْ عَلَى اللّٰهِۜ وَكَفٰى بِاللّٰهِ
ve | münâfıklara | ve | bırak | eziyetlerini | ve | tevekkül et | Allah'a | ve | yeter | Allah

وَك۪يلًا ٤٨ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُٓوا اِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ
vekîl olarak | ey | o kimseler ki | îmân ettiler | o zaman ki | nikâh ettiniz | mü'min kadınları

ثُمَّ طَلَّقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ اَنْ تَمَسُّوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ
sonra | onları boşadınız | önce | kendilerine dokunmanızdan | bu durumda sizin için yoktur | üzerlerinde

مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُّونَهَاۚ فَمَتِّعُوهُنَّ وَسَرِّحُوهُنَّ سَرَاحًا جَم۪يلًا ٤٩
bir iddetten ki | onu sayacaksınız | hemen onları faydalandırın | ve | onları salıverin | bir salıvermeyle | güzelce

يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ اِنَّٓا اَحْلَلْنَا لَكَ اَزْوَاجَكَ الّٰت۪ٓي اٰتَيْتَ
ey | Peygamber | şübhesiz biz | helâl kıldık | sana | zevcelerini | onlar ki | verdin

اُجُورَهُنَّ وَمَا مَلَكَتْ يَم۪ينُكَ مِمَّٓا اَفَٓاءَ اللّٰهُ عَلَيْكَ وَبَنَاتِ
mehirlerini | ve | o şeyleri ki | sâhib oldu | sağ elin | o şeylerden ki | ganîmet verdi | Allah | sana | ve | kızlarını

عَمِّكَ وَبَنَاتِ عَمَّاتِكَ وَبَنَاتِ خَالِكَ وَبَنَاتِ خَالَاتِكَ الّٰت۪ي
amcanın | ve | kızlarını | halalarının | ve | kızlarını | dayının | ve | kızlarını | teyzelerinin | onlar ki

هَاجَرْنَ مَعَكَۘ وَامْرَاَةً مُؤْمِنَةً اِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ
hicret ettiler | seninle beraber | ve | bir kadın ki | mü'min | eğer | hîbe ederse | kendini | peygambere

اِنْ اَرَادَ النَّبِيُّ اَنْ يَسْتَنْكِحَهَاۗ خَالِصَةً لَكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِن۪ينَۜ
eğer | isterse | peygamber | onu nikâhlamasını | sâdece | sana | hâricinde | mü'minlerin

قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِمْ ف۪ٓي اَزْوَاجِهِمْ وَمَا مَلَكَتْ
gerçekten | bildik | o şeyi ki | farz kıldık | onlara | hakkında | zevceleri | ve | o şey ki | sâhib oldu

اَيْمَانُهُمْ لِكَيْلَا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَح۪يمًا ٥٠
sağ elleri | olmaması için | sana | bir zorluk | ve | olandır | Allah | çok bağışlayıcı | çok merhametli

تُرْج۪ي مَنْ تَشَٓاءُ مِنْهُنَّ وَتُـْٔو۪ٓي اِلَيْكَ مَنْ تَشَٓاءُۜ وَمَنِ ابْتَغَيْتَ مِمَّنْ

o kimselerden ki | arzu edersen | kimi | ve | dilersin | o kimseyi ki | kendine | sığındırırsın | ve | onlardan | dilersin | o kimseyi ki | geri bırakırsın

عَزَلْتَ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَۜ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى اَنْ تَقَرَّ اَعْيُنُهُنَّ وَلَا يَحْزَنَّ

üzülmemelerine | ve | gözleri | aydın olmasına | daha yakındır | bu | sana | artık bir günah yoktur | ayrıldın

وَيَرْضَيْنَ بِمَٓا اٰتَيْتَهُنَّ كُلُّهُنَّۜ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا ف۪ي قُلُوبِكُمْۜ

kalblerinizdedir | o şeyleri ki | bilir | Allah | ve | hepsinin | kendilerine verdin | o şey ile ki | hoşnûd olmalarına | ve

وَكَانَ اللّٰهُ عَل۪يمًا حَل۪يمًا ﴿٥١﴾ لَا يَحِلُّ لَكَ النِّسَٓاءُ مِنْ بَعْدُ وَلَٓا اَنْ

olmaz | ve | bundan sonra | kadınlar | sana | helâl olmaz | azâb etmede sabırlı | herşeyi bilen | Allah | olandır | ve

تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ اَزْوَاجٍ وَلَوْ اَعْجَبَكَ حُسْنُهُنَّ اِلَّا مَا مَلَكَتْ يَم۪ينُكَۜ

sağ elin | sâhib oldu | o şey ki | ancak | güzellikleri | hoşuna gitse | velev ki | (başka) zevcelerden | bunları | değiştirmen

وَكَانَ اللّٰهُ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ رَق۪يبًا ﴿٥٢﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذ۪ينَ اٰمَنُوا

îmân ettiler | o kimseler ki | ey | hakkıyla gözeten | herşeyi | Allah | olandır | ve

لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ اِلَّٓا اَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ اِلٰى طَعَامٍ

bir yemeğe | sizin için | izin verilmesi | hâric | peygamberin | evlerine | girmeyin

غَيْرَ نَاظِر۪ينَ اِنٰيهُۙ وَلٰكِنْ اِذَا دُع۪يتُمْ فَادْخُلُوا فَاِذَا طَعِمْتُمْ

yediniz | ve o zaman ki | artık girin | çağrıldınız | o vakit ki | fakat | vaktini | gözetleyiciler | olmadan

فَانْتَشِرُوا وَلَا مُسْتَأْنِس۪ينَ لِحَد۪يثٍۜ اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ يُؤْذِي

eziyet veriyor | idi | bu | şübhesiz | söze | dalıp kalanlar olmadan | ve | artık dağılın

النَّبِيَّ فَيَسْتَحْي۪ مِنْكُمْۘ وَاللّٰهُ لَا يَسْتَحْي۪ مِنَ الْحَقِّۜ وَاِذَا

o vakit ki | ve | haktan | çekinmez | Allah | ve | sizden | fakat utanıyor | peygambere

سَاَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَسْـَٔلُوهُنَّ مِنْ وَرَٓاءِ حِجَابٍۜ ذٰلِكُمْ

işte bu | bir perde | arkasından | artık kendilerinden isteyin | bir şey | onlardan istediniz

اَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَقُلُوبِهِنَّۜ وَمَا كَانَ لَكُمْ اَنْ تُؤْذُوا

incitmeniz | sizin için | (doğru) olmadı | ve | kalbleri için | ve | kalbleriniz için | daha temizdir

رَسُولَ اللّٰهِ وَلَٓا اَنْ تَنْكِحُٓوا اَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِه۪ٓ اَبَدًاۜ

ebediyen | kendisinden sonra | zevcelerini | ne nikâhlamanız | ve | Allah'ın | Resûlü'nü

اِنَّ ذٰلِكُمْ كَانَ عِنْدَ اللّٰهِ عَظ۪يمًا ﴿٥٣﴾ اِنْ تُبْدُوا

açıklarsanız | eğer | pek büyük | Allah'ın | katında | oldu | işte bu | şübhesiz

شَيْـًٔا اَوْ تُخْفُوهُ فَاِنَّ اللّٰهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَل۪يمًا ﴿٥٤﴾

hakkıyla bilen | herşeyi | olandır | Allah | hiç şübhesiz | onu gizlerseniz | veya | bir şeyi

51- Onlardan *(zevcelerinden)* dilediğini *(sırasından)* geri bırakır, dilediğini de yanına alırsın.

Ayrıldıklarından arzu ettiğine dönmekte de sana bir günah yoktur.

Bu *(kendi irâdenle onları taltîf etmen)*, onların gözleri aydın olmasına, üzülmemelerine ve hepsinin, kendilerine verdiklerin ile hoşnûd olmalarına daha elverişlidir.[1] Allah ise, sizin kalblerinizde olanı bilir.

Çünki Allah, Alîm *(herşeyi hakkıyla bilen)*-dir, Halîm *(cezâlandırmakta acele etmeyen)*dir.

52- Bundan sonra güzellikleri hoşuna bile gitse; *(artık başka)* kadınlar ve bunları başka zevcelerle değiştirmek sana helâl olmaz; ancak sâhib olduğun câriyeler müstesnâ.

Ve Allah, herşeyi hakkıyla gözetendir.

53- Ey îmân edenler! Vaktini gözetleyici kimseler olmadan, yemeğe sizin için da'vet yapılmadıkça peygamberin evlerine girmeyin!

Fakat çağrıldığınız zaman, artık girin; yemeği yiyince de dağılın; sohbete dalıcı kimseler de olmayın!

Çünki bu hâliniz, peygambere eziyet veriyor, fakat *(o)* sizden utanıyor.

Allah ise hak*(kı söylemek)*ten çekinmez.

Hem onlardan *(peygamberin zevcelerinden)* bir şey istediğiniz zaman, artık kendilerinden bir perde arkasından isteyin!

Bu, hem sizin kalbleriniz için, hem de onların kalbleri için daha temizdir.

Çünki sizin için, Allah'ın Resûlünü incitmeniz ve kendisinden sonra onun zevcelerini nikâhlamanız ebediyen *(câiz)* olmaz.

Çünki bu, Allah katında *(pek)* büyük *(bir günah)*tır.

54- Eğer bir şeyi açıklasanız da onu gizleseniz de *(fark etmez)*; hiç şübhesiz ki Allah, herşeyi hakkıyla bilendir.

55- Onlara *(peygamberin zevcelerine)*, ne babaları, ne oğulları, ne erkek kardeşleri, ne erkek kardeşlerinin oğulları, ne kız kardeşlerinin oğulları, ne kendi kadınları *(Müslüman kadınlar)* ve ne de sâhib oldukları köleleri hakkında bir günah yoktur *(bunlarla perdesiz görüşüp konuşabilirler)*. *(Ey peygamber zevceleri!)* Bununla berâber Allah'dan sakının! Şübhesiz Allah, herşeye hakkıyla şâhiddir.

56- Muhakkak ki Allah ve melekleri, o peygambere salât ederler. Ey îmân edenler! *(Siz de)* ona salât edin ve *(ona)* teslîmiyetle selâm verin![1]

حزب ٢

57- Şübhesiz ki Allah ve Resûlüne o eziyet edenler yok mu, Allah onlara hem dünyada hem âhirette lâ'net etmiş ve onlar için *(pek)* aşağılayıcı bir azab hazırlamıştır.

58- Mü'min erkeklere ve mü'min kadınlara, yapmadıkları bir şeyden dolayı eziyet edenler ise, bu takdirde gerçekten bir iftirâ ve apaçık bir günah yüklenmişlerdir.

59- Ey Peygamber! Zevcelerine, kızlarına ve mü'minlerin kadınlarına söyle, *(başlarını ve yüzlerini kapatacak şekilde)* dış örtülerinden *(çarşaflarından bir kısmıyla)* üzerlerini örtsünler![2] Bu, onların *(iffetli olarak)* tanınıp da rahatsız edilmemeleri için daha yakındır *(daha elverişlidir)*. Allah ise, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.

60- Celâlim hakkı için, eğer münâfıklar ve kalblerinde bir hastalık bulunanlar ve Medîne'de yalan haber yayanlar *(yahudiler, bu yaptıklarından)* vazgeçmezlerse, seni onlara mutlakā musallat ederiz; sonra orada *(Medîne'de)* ancak pek az *(bir süre)* sana komşu kalabilirler!

61- Lâ'netlenmiş kimseler olarak, nerede bulunurlarsa yakalanır ve mutlakā öldürülürler.

62- Bundan önce gelip geçen *(ümmet)*ler hakkında Allah'ın kānûnu *(böyle)*dir. Ve Allah'ın kānûnunda aslâ bir değişme bulamazsın!

لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فٖٓي اٰبَٓائِهِنَّ وَلَٓا اَبْنَٓائِهِنَّ وَلَٓا اِخْوَانِهِنَّ
bir günah yoktur | onlara | hakkında | babaları | ve | ne oğulları | ve | ne erkek kardeşleri

وَلَٓا اَبْنَٓاءِ اِخْوَانِهِنَّ وَلَٓا اَبْنَٓاءِ اَخَوَاتِهِنَّ وَلَا نِسَٓائِهِنَّ
ve | ne oğulları | erkek kardeşlerinin | ve | ne oğulları | kız kardeşlerinin | ve | ne kendi kadınları

وَلَا مَا مَلَكَتْ اَيْمَانُهُنَّۚ وَاتَّقٖينَ اللّٰهَۜ اِنَّ اللّٰهَ
ve | ne o şeyler ki | sâhib oldu | sağ elleri | ve | sakının | Allah'dan | şübhesiz | Allah

كَانَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ شَهٖيدًا ﴿٥٥﴾ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلٰٓئِكَتَهُ
olandır | herşeye | hakkıyla şâhid | şübhesiz | Allah | ve | melekleri

يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّۜ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا
salât ederler | peygambere | ey | o kimseler ki | îmân ettiler | salât edin | ona | ve | selâm verin

تَسْلٖيمًا ﴿٥٦﴾ اِنَّ الَّذٖينَ يُؤْذُونَ اللّٰهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللّٰهُ
teslîmiyetle | şübhesiz | o kimseler ki | eziyet ediyorlar | Allaha | ve | Resûlü'ne | onlara lâ'net etmiştir | Allah

فِي الدُّنْيَا وَالْاٰخِرَةِ وَاَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهٖينًا ﴿٥٧﴾ وَالَّذٖينَ
dünyada | ve | âhirette | ve | hazırlamıştır | onlar için | bir azâb | aşağılayıcı | ve | o kimseler ki

يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنٖينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بِغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا
eziyet ettiler | mü'min erkeklere | ve | mü'min kadınlara | başkası sebebiyle | o şeyden ki | kazandılar | artık gerçekten | yüklenmişlerdir

بُهْتَانًا وَاِثْمًا مُبٖينًا ﴿٥٨﴾ يَٓا اَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِاَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ
bir iftirâ | ve | bir günah | apaçık | ey | Peygamber | söyle | zevcelerine | ve | kızlarına

وَنِسَٓاءِ الْمُؤْمِنٖينَ يُدْنٖينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلَابٖيبِهِنَّۜ ذٰلِكَ اَدْنٰٓى
ve | kadınlarına | mü'minlerin | yaklaştırsınlar | üzerlerine | çarşaflarını | bu | daha yakındır

اَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذَيْنَۜ وَكَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحٖيمًا ﴿٥٩﴾
tanınmalarına | böylece rahatsız edilmezler | ve | olandır | Allah | çok bağışlayıcı | çok merhametli

لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذٖينَ فٖي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ
and olsun eğer | son vermezse | münâfıklar | ve | o kimseler ki | kalblerinde vardır | bir hastalık | ve | yalan haber yayanlar

فِي الْمَدٖينَةِ لَنُغْرِيَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فٖيهَٓا اِلَّا قَلٖيلًا ﴿٦٠﴾
Medîne'de | seni mutlaka musallat ederiz | onlara | sonra | sana komşu kalamazlar | orada | ancak | pek az

مَلْعُونٖينَۚ اَيْنَمَا ثُقِفُٓوا اُخِذُوا وَقُتِّلُوا تَقْتٖيلًا ﴿٦١﴾ سُنَّةَ اللّٰهِ
lâ'netlenmiş kimseler olarak | nerede | bulunurlarsa | yakalanırlar | ve | öldürülürler | bir öldürülüş ile | kanunu | Allah'ın

فِي الَّذٖينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُۚ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللّٰهِ تَبْدٖيلًا ﴿٦٢﴾
o kimseler hakkında ki | gelip geçtiler | bundan önce | ve | aslâ bulamazsın | kanunu için | Allah'ın | bir değiştirme

يَسْـَٔلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ اِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللّٰهِ وَ مَا يُدْرٖيكَ
sana bildirir | ne | ve | Allahın | katındadır | onun ilmi | ancak | de ki | o saatten | insanlar | sana soruyor

لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرٖيبًا ﴿٦٣﴾ اِنَّ اللّٰهَ لَعَنَ الْكَافِرٖينَ وَ اَعَدَّ
hazırlamıştır | ve | kâfirlere | lâ'net etmiştir | Allah | şübhesiz | yakında | olacak | o saat | olur ki

لَهُمْ سَعٖيرًا ﴿٦٤﴾ خَالِدٖينَ فٖيهَٓا اَبَدًا لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَ لَا نَصٖيرًا
ne bir yardımcı | ve | bir dost | bulamayacaklardır | ebedî olarak | orada | devamlı kalıcıdırlar | alevli bir ateş | onlar için

﴿٦٥﴾ يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَٓا اَطَعْنَا
itâat etseydik | keşke biz | diyeceklerdir | ateş içinde | yüzleri | çevrilir | o gün ki

اللّٰهَ وَ اَطَعْنَا الرَّسُولَا ﴿٦٦﴾ وَ قَالُوا رَبَّنَٓا اِنَّٓا اَطَعْنَا سَادَتَنَا
reislerimize | itâat ettik | şübhesiz biz | Rabbimiz | dediler | ve | peygambere | itâat etseydik | ve | Allaha

وَ كُبَرَٓاءَنَا فَاَضَلُّونَا السَّبٖيلَا ﴿٦٧﴾ رَبَّنَٓا اٰتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ
iki kat | onlara ver | Rabbimiz | yoldan | ve bizi saptırdılar | büyüklerimize | ve

الْعَذَابِ وَ الْعَنْهُمْ لَعْنًا كَبٖيرًا ﴿٦٨﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا
îmân ettiler | o kimseler ki | ey | büyük | bir lâ'netle | onlara lâ'net et | ve | azâbdan

لَا تَكُونُوا كَالَّذٖينَ اٰذَوْا مُوسٰى فَبَرَّاَهُ اللّٰهُ مِمَّا قَالُوا وَكَانَ عِنْدَ
katında | idi | ve | dediler | o şeylerden ki | Allah | ve onu temize çıkardı | Mûsâ'ya | eziyet ettiler | o kimseler gibi ki | olmayın

اللّٰهِ وَجٖيهًا ﴿٦٩﴾ يَٓا اَيُّهَا الَّذٖينَ اٰمَنُوا اتَّقُوا اللّٰهَ وَ قُولُوا قَوْلًا سَدٖيدًا
doğru | bir söz | söyleyin | ve | Allah'dan | sakının | îmân ettiler | o kimseler ki | ey | şerefli | Allahın

﴿٧٠﴾ يُصْلِحْ لَكُمْ اَعْمَالَكُمْ وَ يَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَ مَنْ يُطِعِ
itâat ederse | kim | ve | günahlarınızı | sizin için | bağışlasın | ve | işlerinizi | size | düzeltsin

اللّٰهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظٖيمًا ﴿٧١﴾ اِنَّا عَرَضْنَا الْاَمَانَةَ
emâneti | arz ettik | şübhesiz biz | büyük | bir kazanç | kazanmıştır | artık gerçekten | Resûlü'ne | ve | Allaha

عَلَى السَّمٰوَاتِ وَ الْاَرْضِ وَ الْجِبَالِ فَاَبَيْنَ اَنْ يَحْمِلْنَهَا وَ اَشْفَقْنَ
korktular | ve | onu yüklenmelerinden | ve çekindiler | dağlara | ve | yere | ve | göklere

مِنْهَا وَ حَمَلَهَا الْاِنْسَانُ اِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا ﴿٧٢﴾ لِيُعَذِّبَ
azâb etmesi için | çok câhil | çok zâlim | oldu | doğrusu o | insan | onu yüklendi | ve | ondan

اللّٰهُ الْمُنَافِقٖينَ وَ الْمُنَافِقَاتِ وَ الْمُشْرِكٖينَ وَ الْمُشْرِكَاتِ وَ يَتُوبَ
tevbelerini kabul etmesi | ve | müşrik kadınlara | ve | müşrik erkeklere | ve | münâfık kadınlara | ve | münâfık erkeklere | Allah'ın

اللّٰهُ عَلَى الْمُؤْمِنٖينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ كَانَ اللّٰهُ غَفُورًا رَحٖيمًا ﴿٧٣﴾
çok merhametli | çok bağışlayıcı | Allah | olandır | ve | mü'min kadınların | ve | mü'min erkeklerin | Allah'ın

63- İnsanlar sana kıyâmet*(in vaktin)*den soruyor. De ki: "Onun ilmi ancak Allah katındadır. Ne bilirsin, belki o kıyâmet yakın olabilir!"

64- Şübhesiz ki Allah kâfirlere lâ'net etmiş ve onlar için alevli bir ateş hazırlamıştır.

65- *(Onlar)* orada ebedî olarak kalıcıdırlar. *(O gün kendilerine)* ne bir dost, ne de bir yardımcı bulacaklardır.

66- O gün, yüzleri ateş içinde çevrilirken: "Eyvah bize! Keşke Allah'a itâat etseydik, peygambere de itâat etseydik!" diyeceklerdir.

67- Ve: "Rabbimiz! Gerçekten biz, reislerimize ve büyüklerimize uyduk da *(onlar)* bizi *(hak)* yoldan saptırdılar" diyeceklerdir.

68- "Rabbimiz! Onlara azabdan iki kat ver ve onlara büyük bir lâ'netle lâ'net et!"

69- Ey îmân edenler! *(Siz de vaktiyle)* Mûsâ'ya eziyet eden kimseler gibi olmayın; nihâyet Allah onu, söyledikleri şeyden temize çıkarmıştı. Çünki *(o,)* Allah katında şerefli *(bir kul)* idi.

70- Ey îmân edenler! Allah'dan sakının ve doğru söz söyleyin!

71- Ki *(Allah)*, size işlerinizi düzeltsin ve sizin için günahlarınızı bağışlasın! Ve kim Allah'a ve Resûlüne itâat ederse, o takdirde gerçekten büyük bir kurtuluşa ermiş olur.

72- Muhakkak ki biz emâneti göklere, yere ve dağlara arz ettik de *(onlar)* onu yüklenmekten çekindiler ve ondan korktular; insan ise onu yükleniverdi.[1] Doğrusu o çok zâlim, çok câhildir.

73- *(Bu emâneti insana verdi)* ki Allah, münâfık erkekler ve münâfık kadınlara, müşrik erkekler ve müşrik kadınlara *(o emânete hâinlik etmeleri sebebiyle)* azâb etsin; ve Allah, mü'min erkeklerin ve mü'min kadınların tevbelerini kabûl etsin! Çünki Allah, Gafûr *(çok bağışlayan)*dır, Rahîm *(çok merhamet eden)*dir.